Jane Roberts
SETH VORBEȘTE

O carte Seth

Traducere: Oprea Alexandru

CUPRINS

Capitolul 1 Nu am un corp fizic şi totuşi scriu această carte 3 – 10

Capitolul 2 Mediul meu prezent, munca şi Activităţile mele 11 – 18

Capitolul 3 Munca mea şi dimensiunile realităţii în care ea mă poartă 19 – 27

Capitolul 4 Drame reîncarnaţionale 28 – 35

Capitolul 5 Cum formează gândurile materia – Puncte de coordonare 36 – 40

Capitolul 6 Sufletul şi natura percepţiei sale 41 – 49

Capitolul 7 Potenţialul sufletului 50 – 56

Capitolul 8 Somnul, visele şi conştiinţa 57 – 63

Capitolul 9 Experienţa „morţii" Sesiunea 535, 17 iunie 1970 64 – 74

Capitolul 10 Stări de „moarte" în timpul vieţii 75 – 82

Capitolul 11 Opţiunile de după moarte şi mecanismele tranziţiei 83 – 93

Capitolul 12 Relaţii reîncarnaţionale 94 – 101

Capitolul 13 Reîncarnarea, visele, bărbatul şi femeia ascunşi în interiorul sinelui 102 – 109

Capitolul 14 Mituri ale creaţiei şi Dumnezeul multidimensional 110 – 115

Capitolul 15 Civilizaţii reîncarnaţionale, probabilităţi şi mai multe despre Dumnezeul multidimensional 116 – 123

Capitolul 16 Sisteme probabile, oamenii şi zeii 124 – 131

Capitolul 17 Probabilităţi, Natura Binelui şi a Răului, Simbolismul religios 132 – 140

Capitolul 18 Diferitele stadii ale conştiinţei, simbolismul şi focusul multiplu 141 – 149

Capitolul 19 Prezenturi alternative şi Focusul multiplu 150 – 160

Capitolul 20 Sensul religiei 161 – 172

Capitolul 21 Un rămas bun şi o introducere: Aspecte ale personalităţii multidimensionale privite prin propria mea experienţă

173 – 180

Capitolul 1: Nu am un corp fizic şi totuşi scriu această carte

Aţi auzit de vânătorii de fantome. Fără exagerare pot fi numit un scriitor fantomă, deşi nu sunt de acord cu termenul „fantomă". Este adevărat că de obicei nu sunt vizibil în planul fizic. Nu îmi place nici cuvântul „spirit", dar dacă definiţia voastră a cuvântului implică ideea de personalitate fără un corp fizic, atunci ar trebui să fiu de acord că acea descriere mi se potriveşte.

Mă adresez unui auditoriu invizibil. Cu toate acestea, ştiu că cititorii mei există, aşadar îi voi ruga pe fiecare din ei să îmi acorde acelaşi Privilegiu. Scriu această carte prin intermediul unei femei de care m-am ataşat mult. Unora, li se va părea ciudat că mă adresez ei cu „Ruburt" şi „el", dar realitatea este că am cunoscut-o în alte timpuri şi locuri, sub alte nume. Ea a existat atât ca bărbat cât şi ca femeie, iar întreaga identitate care a trăit aceste vieţi separate, poate fi desemnată prin numele Ruburt.

În orice caz, numele nu sunt importante. Numele meu este Seth. Numele sunt doar denumiri, simboluri; dar fiindcă trebuie să le folosiţi, la fel o voi face şi eu. Scriu această carte cu cooperarea lui Ruburt, care rosteşte cuvintele pentru mine. În această viaţă Ruburt este numit Jane, iar soţul ei, Robert Butts notează cuvintele pe care ea le pronunţă. Eu îl numesc Joseph.

Cititorii mei ar putea presupune că sunt creaturi fizice, legate de un corp fizic, întemniţate în interiorul oaselor, al cărnii şi al pielii. Dacă credeţi că existenţa voastră este dependentă de această imagine corporală, atunci vă simţiţi ameninţaţi de pericolul dispariţiei, deoarece nicio formă fizică nu durează şi niciun corp, oricât de frumos în tinereţe, nu îşi menţine aceeaşi vigoare şi farmec la bătrâneţe.

Dacă vă identificaţi cu propria tinereţe, frumuseţe, intelect sau realizări, atunci există frământarea continuă că aceste atribute pot şi vor dispărea. Scriu această carte pentru a vă asigura că lucrurile se prezintă altfel. În esenţă, nu sunteţi fiinţe mai fizice decât mine, şi eu mi-am asumat şi am abandonat mai multe corpuri decât doresc să enumăr aici. Personalităţile care nu există nu scriu cărţi. Sunt complet independent de o formă de manifestare corporală şi la fel sunteţi şi voi.

Conştiinţa creează forma; nu invers. Toate personalităţile nu sunt fizice. Numai fiindcă sunteţi atât de intens preocupaţi de problemele curente, nu realizaţi că există o porţiune din voi, care ştie că propriile puteri sunt cu mult superioare celor manifestate de eul obişnuit.

Fiecare dintre voi a trăit alte existente, şi acea cunoaştere se află în interiorul vostru, deşi nu o percepeţi în mod conştient. Sper ca această carte să servească la eliberarea sine-ului profund intuitiv din fiecare dintre cititorii mei, cât şi să aducă în prim planul conştiinţei, acele intuiţii speciale care vă vor fi de cel mai mare ajutor.

Acum, în momentul când încep să scriu această carte, este sfârşitul lui ianuarie 1970, conform calendarului vostru. Ruburt este o femeie zveltă, iute, cu părul negru, care stă aşezată pe un balansoar şi rosteşte pentru mine cuvintele.

Conştiinţa mea este destul de bine focalizată în corpul lui Ruburt. Este o noapte rece. Aceasta este prima noastră experienţă de scriere a unei cărţi întregi în transă, şi Ruburt a fost oarecum nervos înainte să înceapă sesiunea.

Nu este vorba doar de a o determina pe această femeie să vorbească pentru mine.

Sunt necesare multe manevrări şi ajustări psihologice. Noi am stabilit ceva, la care mă voi referi ca fiind o punte psihologică între noi – adică între mine şi Ruburt.

Nu vorbesc prin intermediul lui Ruburt aşa cum cineva ar vorbi prin intermediul unui telefon. În schimb, are loc o extensie psihologică, o proiecţie de caracteristici din partea amândurora, pe care o folosesc pentru comunicările noastre. Mai târziu voi explica cum este creat şi menţinut acest cadru psihologic, căci el este este ca un drum care trebuie păstrat intact.

Aţi avea mai mult de câştigat din lectura acestei cărţi dacă v-aţi întreba cine sunteţi voi decât cine sunt eu, deoarece nu puteţi înţelege cine sunt eu decât dacă înţelegeţi natura personalităţii şi caracteristicile conştiinţei.

Dacă credeţi cu tărie că a voastră conştiinţă este ferecată undeva în interiorul craniului vostru şi nu are putere să iasă din el, dacă simţiţi cum conştiinţa voastră încetează să existe dincolo de

limitele corpului, atunci vă păcăliţi singuri şi veţi crede că eu sunt o iluzie. Nu sunt o iluzie mai mare decât sunteţi voi, şi aceasta poate fi o afirmaţie plină de sens.

Pot să spun onest fiecăruia dintre cititorii mei următorul lucru: Sunt mai bătrân decât voi, cel puţin în termeni de vârstă aşa cum o concepeţi voi.

Aşadar, dacă un scriitor se poate afirma ca autoritate într-un anumit domeniu, doar în funcţie de vârsta sa, atunci eu ar trebui să primesc o medalie. Eu sunt o esenţă energetică personalizată, care nu mai este focalizată în materia fizică. Prin urmare, sunt conştient de unele adevăruri, pe care mulţi dintre voi par să le fi uitat.

Sper să vi le reamintesc. Nu mă adresez atât de mult acelei părţi din voi pe care o consideraţi ca fiind voi înşivă, cât acelei părţi din voi pe care nu o ştiţi, pe care, într-o măsură a-ţi respins-o şi uitat-o. Acea parte din voi citeşte această carte, chiar în acelaşi moment în care „voi" o citiţi.

Vorbesc către cei care cred într-un Dumnezeu, cât şi către cei care nu cred, către cei care cred că ştiinţa va descoperi toate răspunsurile privitoare la natura realităţii, cât şi către cei care nu cred acest lucru. Sper să vă ofer indicii care vă vor permite să studiaţi natura realităţii, aşa cum nu aţi mai făcut-o până acum.

Există câteva lucruri pe care vi le voi cere să le înţelegeţi. Nu sunteţi prinşi în timp ca o muscă într-o sticlă închisă, ale cărei aripi sunt prin urmare nefolositoare. Nu vă puteţi baza pe faptul că, simţurile voastre fizice vă oferă un tablou autentic al realităţii. Ele sunt mincinoşi fermecători, care vă spun o poveste atât de extraordinară, încât o credeţi fără a pune nicio întrebare. Uneori sunteţi mai înţelepţi, creativi şi mult mai bine informaţi atunci când visaţi decât atunci când sunteţi treji.

În momentul de faţă, aceste afirmaţii vă pot părea cât se poate de suspecte, dar atunci când vom termina, sper că veţi vedea că ele sunt afirmaţii factice corecte.

Ceea ce vă voi spune a mai fost spus de-a lungul secolelor şi oferit încă o dată, atunci când a fost uitat. Sper să clarific multe aspecte care au fost distorsionate, de-a lungul anilor. În plus, ofer interpretarea mea originală cu privire la altele, deoarece nicio cunoaştere nu există

într-un vacuum, şi toate informaţiile trebuie să fie interpretate şi reliefate, de către personalitatea care le deţine şi transmite. Aşadar, descriu realitatea aşa cum o cunosc eu şi experienţa mea în multe niveluri şi dimensiuni.

Nu vreau să spun că nu există şi alte realităţi. Eu am avut o conştiinţă înainte ca pământul vostru să fi fost format. Pentru a scrie această carte – şi în majoritatea comunicărilor mele cu Ruburt – eu preiau din rezervorul meu de personalităţi trecute, acele caracteristici care mi se par adecvate.

Există multe alte personalităţi, la fel ca şi mine nefocalizate în materia fizică sau în timp. Existenţa noastră vi se pare a fi neobişnuită, doar fiindcă nu realizaţi care sunt adevăratele potenţialuri ale personalităţii, fiind hipnotizaţi de conceptele voastre limitate.

Înainte de toate sunt un pedagog, dar nu am fost un om de litere, în sine. Eu sunt o personalitate cu un mesaj: Voi vă creaţi lumea pe care o cunoaşteţi. V-a fost oferit probabil cel mai remarcabil dar: abilitatea de a vă proiecta gândurile către exterior, în formă fizică.

Acest dar implică o responsabilitate, şi mulţi dintre voi sunteţi tentaţi să vă felicitaţi pentru succesele voastre şi să îl învinuiţi pe Dumnezeu, soarta sau societatea pentru eşecurile voastre. Într-o manieră similară, omenirea are o tendinţă de a-şi proiecta propria vină şi propriile erori asupra unei imagini de dumnezeu-tată, care pare să se uzeze treptat de atâtea lamentări.

Adevărul este că fiecare dintre voi îşi crează propria realitate fizică; şi la nivel colectiv, voi creaţi atât splendoarea cât şi coşmarurile manifestate în planul existenţei voastre pământene. Până când nu veţi accepta faptul că sunteţi creatorii, veţi refuza să acceptaţi această responsabilitate. Şi cu atât mai puţin îl puteţi învinui pe diavol de nenorocirile lumii. Sunteţi suficienţi de avansaţi încât să discerneţi faptul că, diavolul este o proiecţie a propriului psihic, dar nu aţi devenit suficient de înţelepţi pentru a învăţa cum să vă folosiţi în mod constructiv creativitatea.

Majoritatea cititorilor mei sunt familiarizaţi cu termenul: imobilitate musculară. Ca specie, aţi ajuns la o „imobilitate a ego-ului”, imobilizaţi într-o rigiditate sufletească, cu porţiunile intuitive ale

sinelui fie negate, fie distorsionate de nerecunoscut.

S-a făcut târziu. Prietenii mei trebuie să se trezească devreme. Ruburt lucrează la două cărţi proprii şi trebuie să se odihnească suficient. Înainte să termin această sesiune, vă cer să vă imaginaţi locaţia noastră, deoarece Ruburt mi-a spus că un scriitor trebuie să fie atent cum pregăteşte scena.

Vorbesc prin Ruburt de două ori pe săptămână, în aceeaşi cameră încăpătoare.

Luminile sunt mereu aprinse. Este plăcut să privesc această seară prin ochii lui Ruburt, ochi care sunt îndreptaţi spre colţul iernatic de afară.

Realitatea fizică m-a reconfortat mereu, şi cu ajutorul lui Ruburt, în timp ce scriu această carte, îmi dau seama că am apreciat corect farmecele ei unice.

Mai există încă un personaj care trebuie menţionat: Willy, pisica, o mică bestie adorabilă care doarme acum.

Natura conştiinţei animale este în sine un subiect extrem de interesant, care va fi tratat mai încolo. Pisica este conştientă de prezenţa mea şi a reacţionat destul de vizibil în câteva ocazii. În această carte sper să arăt interacţiunile continue care au loc, între toate formele conştiinţei, comunicarea care depăşeşte barierele speciilor; şi în unele dintre aceste discuţii îl vom folosi pe Willy ca un exemplu potrivit.

Deoarece am menţionat animalele, lăsaţi-mă să spun aici că ele posedă un tip de conştiinţă, care nu le permite atât de multe libertăţi pe cât vă permite conştiinţa voastră. Pe de altă parte, ele nu sunt inhibate în folosirea ei de anumite caracteristici care deseori limitează potenţialul practic al conştiinţei umane.

Conştiinţa este un instrument de percepţie a dimensiunilor variate ale realităţii. Conştiinţa, aşa cum o cunoaşteţi voi, este foarte specializată. Simţurile fizice vă permit să percepeţi lumea tridimensională, şi totuşi, prin însăşi natura lor ele pot inhiba percepţia altor dimensiuni la fel de valide. Majoritatea dintre voi vă identificaţi cu sinele cotidian orientat fizic. Nu v-aţi gândi să vă identificaţi cu o porţiune a corpului vostru şi să le ignoraţi pe toate

celelalte, şi totuşi, voi faceţi exact acest lucru atunci când vă imaginaţi că sinele egocentric, suportă povara identităţii voastre.

Vă spun că nu sunteţi un sac cosmic de oase şi carne, obţinut printr-un amestec de elemente chimice. Vă spun că propria voastră conştiinţă nu este un oarecare produs inflamabil, format pur şi simplu accidental prin acţiunea comună a elementelor chimice. Nu sunteţi o ramificaţie abandonată a materiei fizice, şi conştiinţa voastră nu este nici ea menită a se volatiliza ca un nor de fum. În schimb, la un nivel profund inconştient voi formaţi corpul fizic pe care îl ştiţi, cu o înaltă capacitate de diferenţiere, o claritate miraculoasă şi o temeinică cunoaştere inconştientă a fiecărei celule minuscule, care îl compune. Această ultimă propoziţie nu ar trebui înţeleasă în sens simbolic.

Acum, deoarece mintea voastră conştientă, aşa cum o concepeţi, nu percepe aceste activităţi, voi nu vă identificaţi cu această porţiune interioară. Voi preferaţi să vă identificaţi cu partea din voi care se uită la televizor, găteşte sau munceşte – cu partea despre care credeţi că ştie ce face. Dar, acea parte aparent inconştientă din voi este mult mai ştiutoare, şi de funcţionarea sa fluentă depinde întreaga voastră existenţă fizică.

Această porţiune este conştientă, atentă, alertă. Voi sunteţi cei care, fiind atât de cufundaţi în realitatea fizică, nu îi ascultaţi vocea, cei care nu înţelegeţi ca ea reprezintă puterea psihologică uriaşă, din care ţâşneşte sinele vostru orientat fizic.

Eu numesc această porţiune aparent inconştientă „ego interior”, deoarece el direcţionează activităţile interioare. El corelează informaţii care nu sunt percepute prin simţurile fizice externe, ci prin alte canale interne. El este cel care percepe realitatea care există dincolo de cea tridimensională. El poartă în interiorul său memoria fiecăreia din existenţele voastre anterioare. Ego-ul interior priveşte în dimensiuni subiective care sunt literalmente infinite, şi din aceste dimensiuni subiective toate realităţile obiective iau naştere.

Toate informaţiile necesare vă sunt oferite prin aceste canale interne, şi înainte ca voi să ridicaţi un deget, să clipiţi sau să citiţi această propoziţie, au loc activităţi interne incredibil de complexe. Această porţiune a identităţii voastre este în mod nativ precognitivă şi telepatică, astfel încât veţi fi avertizaţi de dezastre înainte ca ele să se

declanşeze, indiferent dacă voi acceptaţi sau nu mesajul; aşadar întreaga comunicare are loc cu mult înainte ca un cuvânt să fie rostit.

„Ego-ul exterior" şi ego-ul interior co-operează, primul pentru a vă permite să manevraţi în lumea pe care o cunoaşteţi, celălalt pentru a vă furniza acele percepţii interioare subtile, fără de care existenţa fizică nu ar putea fi menţinută.

Există totuşi o porţiune din voi, identitatea profundă care formează atât ego-ul interior cât şi ego-ul exterior, care a decis să existaţi ca fiinţe fizice în acest spaţiu şi în această epocă. Acesta este miezul identităţii voastre, sămânţă psihică din care aţi izvorât, personalitatea multidimensională din care faceţi parte.

Pentru cei dintre voi care se întreabă unde plasez subconştientul, aşa cum psihologii se gândesc la el, pe el vi-l puteţi imagina ca o zonă de confluenţă, ca să spun aşa, între ego-ul interior şi cel exterior. Trebuie să înţelegeţi că nu există de fapt diviziuni reale ale sinelui, astfel că noi vorbim despre diversele porţiuni numai pentru a clarifica ideea de bază.

De vreme ce ne adresăm indivizilor care se identifică cu „sinele obişnuit conştient", aduc în discuţie asemenea aspecte în primul capitol, deoarece voi folosi termenii ulterior în decursul cărţii şi vreau să afirm realitatea personalităţii multidimensionale cât mai curând posibil.

Nu vă puteţi înţelege şi nu puteţi accepta existenţa mea independentă, până când nu vă eliberaţi de ideea că personalitatea este un atribut „aici şi acum" al conştiinţei. Câteva lucruri care le voi afirma în această carte despre realitatea fizică, s-ar putea să vă intrige, dar ţineţi minte ca eu o privesc dintr-o perspectivă complet diferită.

În momentul de faţă sunteţi centraţi în totalitate în interiorul ei, întrebându-vă probabil ce altceva poate exista, eventual în afara ei. Eu sunt în afara ei, întorcându-mă momentan către o dimensiune pe care o ştiu şi pe care am îndrăgit-o. Cu toate acestea, nu sunt un locuitor al ei, în accepţiunea voastră. Deşi am un „paşaport" psihic, încă există probleme de transfer, inconvenienţe ale accesării cu care trebuie să mă confrunt.

Am auzit că mulţi oameni au trăit ani de zile în New York şi niciodată nu au vizitat Empire State Building, în timp ce mulţi străini

sunt bine familiarizaţi cu ea. Astfel, deşi voi aveţi o adresă fizică, eu voi fi totuşi capabil să vă atrag atenţia asupra câtorva neobişnuite şi minunate structuri psihice şi psihologice din interiorul sistemului vostru de realitate, structuri pe care le-aţi ignorat.

Foarte sincer vorbind, sper să reuşesc mai mult decât atât. Sper să facem un tur prin nivelurile realităţii disponibile vouă, să vă ghidez într-o călătorie prin dimensiunile structurii voastre psihologice – să deschid zone întregi ale conştiinţei voastre, zone de care aţi fost relativ inconştienţi. De aceea, sper nu numai să explic aspectele multidimensionale ale personalităţii, ci şi să ofer fiecărui cititor câteva idei fugitive despre identitatea sa mai amplă, care îi aparţine.

Sinele pe care îl cunoaşteţi este doar un fragment din identitatea voastră integrală. Totuşi, aceste sine-uri fragmente nu sunt îmbinate laolaltă precum mărgelele pe o sfoară. Ele se aseamănă mai mult cu foile unei cepe, sau cu feliile unei portocale, toate conectate printr-o singură vitalitate, crescând în diferite realităţi şi în acelaşi timp ţâşnind din aceeaşi sursă.

Nu compar personalitatea cu o portocală sau cu o ceapă, dar vreau să subliniez că ea creşte din interior înspre afară, aşa cum face fiecare fragment din sinele întreg. Voi observaţi aspectul exterior al obiectelor. Simţurile voastre fizice vă permit să percepeţi formele exterioare la care reacţionaţi apoi, dar aceste simţuri fizice vă obligă într-o anumită măsură să percepeţi realitatea în aceasta manieră, astfel vitalitatea din interiorul materiei şi formei nu este atât de evidentă.

De exemplu, pot să vă spun că există conştiinţa chiar şi în interiorul unui cui, dar puţini dintre cititorii mei mă vor lua îndeajuns de în serios pentru a se opri în mijlocul propoziţiei, şi a spune bună dimineaţa sau bună ziua celui mai mic cui pe care îl puteţi găsi înfipt într-o bucată de lemn.

Cu toate acestea, atomii şi moleculele din cui au propriul lor tip de conştiinţă. Atomii şi moleculele care formează paginile acestei cărţi sunt de asemenea conştiente, la nivelul lor. Nimic nu există – nicio piatră, mineral, plantă, animal sau aer - care să nu fie umplut cu conştiinţa propriului gen.

Aşadar, voi vă aflaţi în mijlocul unei continue agitaţii vitale, a

unei unei structuri de energie alertă, şi sunteţi compuşi fizic din celule conştiente care poartă în interior conştiinţa identităţii lor, care cooperează de bunăvoie pentru a forma structura corporală – corpul vostru fizic.

Desigur, prin aceasta afirm că nu există un asemenea lucru precum materie moartă. Nu există niciun obiect care nu a fost format de conştiinţă, şi fiecare conştiinţă, indiferent de gradul ei de dezvoltare, se bucură de senzaţiile şi de creativitatea proprie. Nu puteţi înţelege ce sunteţi dacă nu înţelegeţi asemenea adevăruri.

De dragul convenienţei, voi vă decuplaţi din multiplele comunicări interioare, existente între cele mai minuscule părţi ale trupului vostru, deşi chiar ca şi creaturi fizice sunteţi într-o anumită măsură o porţiune din alte conştiinţe. Nu există limite ale sinelui. Nu există limite ale potenţialului său. Totuşi, puteţi adopta anumite limitări artificiale prin ignoranţa voastră.

De exemplu, puteţi să vă identificaţi doar cu ego-ul exterior şi astfel să vă lipsiţi de abilităţi care sunt o parte din voi. Puteţi nega, dar nu puteţi schimba adevărul. Personalitatea este multidimensională, chiar dacă mulţi oameni, vorbind la figurat, îşi ascund capul în nisipul existenţei tridimensionale şi pretind că nu există nimic altceva.

Nu vreau să subapreciez ego-ul exterior. Pur şi simplu voi l-aţi supraapreciat. Şi nici adevărata sa natură nu a fost recunoscută. Voi avea mai multe de spus în legătură cu acest subiect, dar pentru moment este suficient să realizaţi că simţul identităţii şi continuităţii voastre nu este dependent de ego.

Uneori voi folosi termenul „camuflaj", care se referă la lumea fizică la care ego-ul exterior se raportează, deoarece forma fizică este unul din camuflajele adoptate de realitate. Camuflajul este real şi totuşi există o realitate mai bogată conţinută în el – vitalitatea care l-a format. Simţurile voastre fizice vă permit deci să percepeţi acest camuflaj, deoarece ele sunt în rezonanţă cu el, într-o manieră foarte specializată. Pentru a simţi realitatea din interiorul formei, este necesar un tip diferit de atenţie şi manevre mult mai delicate, decât cele care stau la dispoziţia simţurilor fizice.

Ego-ul este un zeu gelos care vrea ca interesele sale să îi fie respectate. El nu vrea să admită realitatea niciunor dimensiuni, cu

excepţia celor în care se simte în siguranţă şi pe care le poate înţelege. El s-a dorit a fi un ajutor dar i-a fost permis să devină un tiran. Chiar şi aşa, el este mult mai flexibil şi dornic de a învăţa decât se presupune în general. Natura lui nu este atât de rigidă precum pare. Curiozitatea sa poate fi de mare valoare.

Dacă aveţi o viziune limitată despre natura realităţii, atunci ego-ul va face tot ce îi stă în putere, să vă menţină în zona îngrădită a realităţii voastre acceptate. Dacă, pe de altă parte, intuiţilor şi instinctelor creative le sunt permise libertatea, atunci ele vor transmite cunoştinţe ale dimensiunilor mai ample, către această porţiune orientată predominant fizic a personalităţii voastre.

Existenţa acestei cărţi este o dovadă a faptului că ego-ul nu deţine întregul control al personalităţii, deoarece nu există nicio îndoială că ea este produsă de altă personalitate, decât scriitoarea cunoscută ca Jane Roberts. Deoarece acea Jane Roberts nu posedă niciun fel de abilităţi, pe care întreaga specie să nu le aibă la dispoziţie, atunci trebuie să se admită cel puţin faptul că personalitatea umană, deţine mult mai multe aptitudini decât cele care îi sunt atribuite în mod obişnuit. Sper să arăt care sunt aceste abilităţi şi să indic metodele, pe care fiecare individ le poate folosi pentru a elibera aceste potenţialuri.

Personalitatea este o structură globală de percepţii, aflate într-o schimbare continuă. Ea este partea identităţii care percepe. Nu îi impun femeii prin care vorbesc percepţiile mele şi nici conştiinţa sa nu este alterată, în timpul comunicării noastre. În schimb, are loc o expansiune a conştiinţei sale şi o proiecţie a energiei, direcţionată în afara realităţii tridimensionale.

Această focalizare în afara sistemului fizic, ar putea da impresia că a sa conştiinţă este suprimată temporar. Dimpotrivă, ea este amplificată. Acum, din câmpul meu de realitate, îmi direcţionez atenţia către această femeie, dar cuvintele pe care le rosteşte, cuvintele scrise de pe aceste pagini – nu sunt iniţial verbale.

În primul rând, limbajul aşa cum îl cunoaşteţi este un proces lent: literă cu literă, îmbinate pentru a forma un cuvânt, iar un cuvânt o propoziţie, rezultatul unui model liniar de gândire. Limbajul, aşa cum îl cunoaşteţi, este produsul gramatical şi parţial final al secvenţelor

timpului vostru fizic. Nu vă puteţi concentra decât asupra unui număr limitat de stimuli deodată, aşadar structura limbajului vostru nu este potrivită pentru comunicarea experienţelor simultane, de o natură complexă.

Eu sunt conştient de un tip diferit de experienţă, non-liniară, şi mă pot concentra şi reacţiona la o varietate infinită de evenimente simultane. Ruburt nu ar putea să le exprime, aşadar, pentru a fi comunicate ele trebuie traduse în expresii liniare. Această abilitate de a percepe şi de a reacţiona la nenumărate evenimente simultane, este o caracteristică fundamentală a fiecărui sine întreg sau entitate. Aşadar, nu pretind că ar fi o caracteristică exclusivă de-a mea.

După cum am menţionat mai devreme, fiecare cititor, fiind în prezent poziţionat într-o formă fizică, presupun că îşi cunoaşte doar o mică parte din identitatea sa. Entitatea este identitatea întreagă din care personalitatea sa este doar o manifestare – o porţiune independentă şi etern validă. De aceea, în aceste comunicări, conştiinţa lui Ruburt se extinde şi totuşi se concentrează într-o dimensiune diferită, aflată între realitatea lui şi a mea, un câmp relativ liber de distrageri ale atenţiei. Aici, cu acordul lui, îi transmit anumite concepte. Ele nu sunt neutre, în sensul în care toate cunoştinţele sau informaţiile poartă amprenta personalităţii care le deţine sau le transmite.

Ruburt pune la dispoziţie vocabularul său, şi împreună construim aproape automat diferitele cuvinte care vor fi rostite. Pot apărea distrageri precum şi distorsiuni ale informaţiei. Cu toate acestea, ne-am obişnuit să lucrăm împreună, aşadar distorsiunile sunt foarte puţine.

O parte din energia mea este de asemenea proiectată prin Ruburt, şi energiile noastre cumulate activează forma sa fizică în timpul sesiunilor noastre, şi acum, în timp ce spun aceste propoziţii. Mai există multe alte ramificaţii pe care le voi discuta mai încolo.

Prin urmare, nu sunt un produs al subconştientului lui Ruburt, cu nimic mai mult decât el este un produs al minţii mele subconştiente. Şi nici nu sunt o personalitate secundară, care încearcă în mod ingenios să submineze un ego labil. De fapt, am avut grijă ca toate porţiunile constitutive ale personalităţii lui Ruburt să fie avantajate, şi

integritatea lor să fie păstrată şi respectată.

Există în interiorul personalităţii sale o aptitudine aproape unică, care face posibilă comunicarea dintre noi. Voi încerca să prezint acest lucru cât mai simplu cu putinţă: Există în interiorul psihicului său ceva ce se aseamănă cu un canal dimensional transparent, care acţionează asemenea unei ferestre deschise, prin care alte realităţi pot fi percepute, o deschidere multidimensională, care a scăpat într-o anumită măsură să fie acoperită de umbra focusului fizic.

De obicei, simţurile fizice vă blochează accesul la aceste canale deschise, deoarece ele percep realitatea exclusiv prin propria prisma. Într-o anumită măsură, eu pătrund în realitatea voastră printr-o curbură psihologică a structurii voastre spaţio-temporale. Un asemenea canal funcţionează, ca să spunem aşa, ca o potecă între personalitatea lui Ruburt şi a mea, făcând astfel posibilă comunicarea între noi.

Asemenea canale psihologice şi psihice între dimensiunile existenţei nu sunt neobişnuite. Mai degrabă ele sunt rareori recunoscute ca atare şi de mult mai puţine ori utilizate.

Voi încerca să vă ofer o oarecare idee despre existenţa mea non-fizică. Fie ca ea să vă reamintească faptul că esenţa identităţii voastre este la fel de non-fizică ca şi a mea.

Acesta este sfârşitul capitolului întâi.

Capitolul 2: Mediul meu prezent, munca şi activităţile mele

Deşi mediul meu se distinge în multe şi importante privinţe de cel al cititorilor mei, vă pot asigura, cu o ironie discretă, că el este la fel de însufleţit, variat şi vital precum este existenţa fizică. Este mult mai plăcut – deşi ideile mele despre plăcere s-au mai schimbat de când am fost o fiinţă fizică – fiind mult mai plin de satisfacţii şi oferind oportunităţi sporite pentru realizări creative.

Experienţa mea prezentă este cea mai competitivă pe care am cunoscut-o, şi am cunoscut multe, atât fizice cât şi non-fizice. Există la fel de puţin o singură dimensiune populată de conştiinţa non-fizică, precum există doar o singură ţară pe planeta voastră, sau doar o planetă în sistemul solar.

Mediul meu prezent nu este acela în care vă veţi afla imediat după moarte. Nu mă pot abţine să nu glumesc, dar trebuie să muriţi de multe ori înainte să accesaţi acest plan specific de existenţă. Naşterea este un şoc mult mai mare decât moartea. Uneori, atunci când muriţi nu realizaţi acest lucru, în schimb naşterea implică aproape întotdeauna o conştientizare bruscă şi acută. Nu este nevoie, deci, să vă temeţi de moarte. Şi eu, care am murit de mai multe ori decât doresc să menţionez, scriu această carte pentru a vă transmite acest adevăr.

Munca mea în acest mediu îmi oferă sarcini mult mai complexe decât vă puteţi închipui, şi necesită manevrări de materiale creative care depăşesc puterea voastră actuală de înţelegere. În curând voi vorbi mai pe larg despre acest subiect. Înainte de toate, trebuie să înţelegeţi că nu există nicio realitate obiectivă în afara celei create de conştiinţă. Conştiinţa creează în permanenţă forma, şi nu invers. Aşadar, mediul meu este o realitate a existenţei creată de mine şi de alţii ca mine, şi el reprezintă manifestarea dezvoltării noastre.

Noi nu folosim structuri permanente. Nu există niciun sat sau oraş în care trăim. Nu vreau să sugerez că plutim într-un spaţiu gol. În primul rând, noi nu concepem spaţiul aşa cum o faceţi voi şi formăm orice imagini particulare cu care dorim să ne înconjurăm.

Ele sunt create de tiparele noastre mentale, exact aşa cum realitatea voastră fizică este creată ca o replică perfectă, a dorinţelor şi

gândurilor voastre lăuntrice. Voi credeţi că obiectele există independent de voi, nerealizând că ele sunt mai degrabă manifestările sine-urilor voastre psihologice şi psihice.

Noi înţelegem că ne formam propria noastră realitate, şi din acest motiv o facem cu o bucurie deosebită şi cu abandon creativ. În mediul meu voi aţi fi foarte dezorientaţi, deoarece vi s-ar părea că îi lipseşte coerenţa.

Noi suntem însă conştienţi de legile interne care guvernează toate „materializările". În termenii voştri, pot să îmi creez zile sau nopţi, după cum prefer – sau orice perioadă din istoria voastră. Aceste forme în schimbare nu i-ar deranja în niciun fel pe asociaţii mei, deoarece le vor lua ca indicii imediate ale dispoziţiei, emoţiilor şi ideilor mele.

În esenţă, permanenţa şi stabilitatea nu au nimic de a face cu forma, ci cu integrarea plăcerii, scopului, realizărilor şi identităţii. Eu „călătoresc" în multe nivele ale existenţei pentru a-mi îndeplini obligaţiile, care sunt în principal acelea de profesor şi educator, şi folosesc orice ajutoare şi tehnici, care îmi servesc cel mai bine în interiorul acestor sisteme.

Cu alte cuvinte, s-ar putea să predau aceeaşi lecţie în moduri diferite, conform abilităţilor şi axiomelor inerente fiecărui sistem în care trebuie să operez. În aceste comunicări, cum este şi cazul cărţii de faţă, folosesc o porţiune dintre multiplele personalităţi care sunt disponibile identităţii mele. În alte sisteme de realitate, această personalitate Seth particulară, cea pe care eu, identitatea Seth mai amplă o adopt aici, nu ar fi înţeleasă.

Nu toate sistemele de realitate sunt orientate fizic, şi unele sunt complet nefamiliarizate cu forma fizică. Nici sexul, aşa cum îl cunoaşteţi, nu le este propriu. De aceea, nu m-aş recomanda ca o personalitate masculină care a trăit multe existenţe fizice, deşi aceasta este o porţiune validă şi legitimă din identitatea mea.

În mediul meu actual adopt orice formă doresc, şi ea poate varia – şi variază – odată cu natura gândurilor mele. Voi la rândul vostru vă formaţi imaginea fizică la un nivel inconştient, într-o manieră mai mult sau mai puţin identică, diferită totuşi în câteva privinţe. De obicei nu realizaţi că în fiecare moment, corpul vostru fizic este creat de voi

însivă ca un rezultat direct al conceptului personal privitor la cine sunteţi; sau că el se modifică semnificativ atât sub aspect chimic cât şi electromagnetic, odată cu derularea continuă a fiecărui gând.

Deoarece am recunoscut de mult timp, dependenţa formei de conştiinţă, pur şi simplu am reuşit să ne schimbăm în întregime formele, astfel încât ele să oglindească mai fidel fiecare nuanţă a experienţei noastre interioare. Această abilitate de a schimba forma este o caracteristică inerentă a oricărei conştiinţe. Ceea ce variază este doar gradul de îndemânare şi de folosire al ei. Puteţi percepe aceasta în propriul vostru sistem, într-o variantă mult încetinită, atunci când observaţi formele în schimbare adoptate de materia vie de-a lungul istoriei sale „evoluţioniste".

Acum, noi putem adopta simultan câteva forme, ca să spunem aşa, dar şi voi puteţi face acest lucru, deşi în general nu sunteţi conştienţi faţă de această abilitate. Forma voastră fizică poate sta întinsă dormind sau inerta în pat, în timp ce conştiinţa voastră călătoreşte într-o „formă – vis" către locuri foarte îndepărtate. Simultan, puteţi crea o „formă – gând" complet identică cu voi şi ea îşi poate face apariţia în camera unui prieten, fără ca voi să fiţi câtuşi de puţin conştienţi de aceasta. Aşadar, conştiinţa nu este limitată în ceea ce priveşte formele pe care le poate crea, la un moment dat.

Practic vorbind, noi suntem ceva mai avansaţi în aceste privinţe decât sunteţi voi, şi atunci când creăm asemenea forme, o facem fiind pe deplin conştienţi. Eu împart câmpul meu de existenţă cu alţii, care au de înfruntat provocări mai mult sau mai puţin asemănătoare, şi urmează acelaşi model general de dezvoltare. Pe unii i-am cunoscut, pe alţii nu. Noi comunicăm telepatic, dar încă o dată, telepatia este fundamentul limbajurilor voastre, fără de care simbolismul lor ar fi fără sens.

Deoarece noi comunicăm în această manieră, nu înseamnă neapărat că folosim cuvinte mentale. În schimb, noi comunicăm prin ceea ce pot numi imagini termice şi electromagnetice, care sunt capabile să transporte mult mai multă informaţie într-o singură „secvenţă". Intensitatea comunicării este dependentă de intensitatea emoţională care o susţine, deşi sintagma „intensitate emoţională", poate induce în eroare.

Noi simţim un echivalent a ceea ce voi numiţi emoţii, deşi acestea nu sunt cele de iubire, ură, sau mânie pe care le cunoaşteţi. Sentimentele voastre pot fi cel mai bine descrise ca materializări tridimensionale a unor experienţe psihologice şi evenimente mult mai ample legate de „simţurile interne”. Voi explica aceste simţuri interne ulterior, la sfârşitul capitolului.

Momentan, este suficient să spun că noi experimentăm trăiri emoţionale foarte puternice, cu toate că ele diferă într-o mare măsură de experienţa voastră. Ele sunt mult mai puţin limitate şi mult mai expansive, de vreme ce noi suntem de asemenea conştienţi şi sensibili faţă de „climatul” emoţional global. Suntem mult mai liberi să simţim şi să experimentăm, deoarece nu ne este atât de teamă să fim copleşiţi de emoţii.

De exemplu, identităţile noastre nu se simt ameninţate de emoţiile puternice ale altcuiva. Suntem capabili să călătorim prin emoţii într-un fel care nu vă este natural acum, şi să le transformăm în alte modalităţi creative decât cele care vă sunt familiare. Noi nu simţim nevoia de a ascunde emoţiile, deoarece ştim că această acţiune este în esenţă imposibil de realizat şi de nedorit. În cadrul sistemului vostru ele pot părea a fi supărătoare, deoarece voi nu aţi învăţat încă cum să le folosiţi. De-abia acum descoperim întregul lor potenţial, cât şi forţele creativităţii cu care ele sunt conectate.

Deoarece înţelegem că identitatea noastră nu este dependentă de formă, nu ne este teamă să o schimbăm, ştiind că putem adopta orice formă dorim. Noi nu cunoaştem moartea în termenii voştri. Existenţa noastră ne poartă în multe alte medii, şi noi ne imersăm în acestea. Ne adaptăm oricăror legi ale formei existente în ele. Toţi suntem profesori, şi de aceea ajustam metodele folosite în aşa fel încât ele să aibă sens personalităţilor cu idei diverse privind realitatea, personalităţi cu care intrăm în contact.

Aşa cum am mai spus, conştiinţa nu este dependentă de formă şi totuşi ea caută permanent să creeze forma. Noi nu existăm în niciun cadru temporal de timp, aşa cum îl cunoaşteţi voi. Minutele, orele sau anii şi-au pierdut atât înţelesul cât şi fascinaţia. Suntem totuşi conştienţi de cadrele temporale din interiorul altor sisteme, şi în comunicările noastre trebuie să le luăm în considerare. Altfel, ceea ce

spunem nu ar fi înţeles.

Nu există bariere reale care să separe sistemele la care mă refer. Singura delimitare care există este cauzată de abilităţile diferite ale personalităţii de a percepe şi de a manevra. De exemplu, voi existaţi în mijlocul multor sisteme de realitate, pe care nu le percepeţi. Chiar şi atunci când un eveniment din aceste sisteme pătrunde în existenţa voastră tridimensională, nu sunteţi capabili să îl interpretaţi, deoarece acesta este distorsionat de însuşi actul intrării.

V-am spus că noi nu experimentăm succesiunea voastră temporală. Noi călătorim prin diverse intensităţi. Toată munca, dezvoltarea şi experienţele noastre au loc în interiorul a ceea ce eu numesc „punctul moment". Aici, în interiorul punctului moment, cel mai mic gând este fructificat, cea mai mică posibilitate este explorată, probabilităţile sunt examinate complet, cel mai slab sau cel mai puternic sentiment este întreţinut. Este dificil a explica clar acest lucru, şi totuşi punctul moment este cadrul în interiorul căruia se desfăşoară experienţa noastră psihologică. Înăuntrul său, acţiuni simultane decurg „liber" prin intermediul tiparelor asociative. Să presupunem, de exemplu, că mă gândesc la tine Joseph. Făcând acest lucru, eu experimentez imediat şi în totalitate – trecutul, prezentul şi viitorul vostru, toate acele emoţii şi motivaţii puternice sau hotărâtoare care v-au ghidat. Dacă doresc, pot călători cu voi prin aceste experienţe. De exemplu, noi putem urma o conştiinţă prin toate formele sale, într-o fracţiune de secundă conform paradigmei voastre.

Este nevoie de studiu, perfecţionare şi experienţă până când o identitate poate învăţa să îşi păstreze stabilitatea în faţa unor asemenea stimuli constanţi; şi mulţi dintre noi ne-am pierdut, uitând chiar cine suntem până când nu ne-am trezit din nou la conştiinţa de sine. O mare parte dintre aceste lucruri se petrec automat acum. În multitudinea infinită de conştiinţe existente, noi suntem totuşi conştienţi de până şi cea mai mică parte din întregul rezervor de personalităţi existente. Când luăm „vacanţă" facem o vizită în mijlocul unor forme de viaţă foarte simple şi ne contopim cu ele.

În acest fel, ne desfătăm în relaxare şi somn, prin faptul că putem petrece un secol ca un copac sau ca o formă de viaţă simplă din altă realitate. Ne desfătăm conştiinţa cu plăcerea unei existenţe simple.

Noi suntem în stare să creăm pădurea în care creştem. Totuşi, de obicei suntem foarte activi, totalitatea energiilor noastre fiind concentrată în activitatea noastră şi în noi provocări. Oricând dorim, putem forma alte personalităţi din noi, din întregul nostru psihologic.

Acestea însă, trebuie să se dezvolte ulterior conform propriilor valori, folosind abilităţile creative inerente lor. Ele sunt libere să îşi urmeze propria cale. Totuşi, nu facem aceasta în mod nechibzuit.

Fiecare cititor este o parte din entitatea proprie şi se dezvoltă către acelaşi tip de existenţă pe care eu o cunosc. În copilărie şi în starea de vis, fiecare personalitate este într-o oarecare măsură conştientă de adevărata libertate, care aparţine propriei conştiinţe interioare. Aşadar, aceste abilităţi despre care vorbesc sunt caracteristici inerente ale conştiinţei ca şi un întreg şi ale fiecărei personalităţi.

Aşa cum v-am spus, mediul meu se transformă permanent, însă la fel se comportă şi mediul vostru. În astfel de momente de transformare, voi nu luaţi în seamă percepţii intuitive legitime. De exemplu, dacă dintr-odată vi se pare că o camera devine mică şi înghesuită, sunteţi absolut siguri că această schimbare a dimensiunii sale, este imaginară şi că indiferent de senzaţiile voastre, camera nu s-a modificat.

Realitatea este ca în aceste condiţii camera cu siguranţă s-a schimbat în toate caracteristicile sale esenţiale, chiar dacă dimensiunile fizice vor rămâne aceleaşi. Întregul efect psihologic al camerei va fi modificat. El va fi perceput nu numai de voi, dar şi de alte persoane. Ea va atrage anumite tipuri de evenimente mai degrabă decât altele şi va modifica atât structura psihologică, cât şi debitul vostru hormonal. Veţi reacţiona chiar şi la nivel fizic faţă de starea modificată a camerei, deşi lungimea sau lăţimea ei nu par să varieze.

I-am spus bunului nostru prieten Joseph să sublinieze cuvântul „pare", deoarece instrumentele voastre nu vor arăta nicio modificare fizică – datorită faptului că instrumentele dintr-o asemenea cameră, vor fie ele însele modificate în aceeaşi măsură.

Voi schimbaţi permanent forma, structura, conturul şi semnificaţia corpului vostru fizic şi a mediului vostru cel mai apropiat, deşi faceţi eforturi deosebite de a ignora aceste modificări constante.

Noi pe de altă parte, le dăm frâu liber, ştiind că suntem impulsionaţi de o stabilitate interioară, care poate permite cu uşurinţă spontaneitate şi creaţie, înţelegând faptul ca identitatea spirituală şi psihologică este dependentă de schimbările creative.

Aşadar, mediul nostru este compus din dezechilibre extrem de fine, în care schimbării îi este permisă completa desfăşurare. Structura voastră temporală vă determină sa credeţi în mod eronat, în stabilitatea relativă a materiei fizice, şi să treceţi cu vederea modificările constante din interiorul ei.

Simţurile voastre vă limitează cât pot de bine, la o percepţie extrem de restrânsă asupra realităţii. De regulă, puteţi percepe natura schimbătoare, plină de bucurie a conştiinţei proprii şi a oricărei conştiinţe, doar prin folosirea intuiţiilor şi în stările de somn sau de vis.

Una din sarcinile mele este să vă clarific astfel de teme. Trebuie să folosim concepte care vă sunt cât de cât familiare. Noi reuşim acest lucru implicând părţi ale personalităţii noastre, faţă de care vă puteţi raporta într-o oarecare măsură.

Mediul nostru este nelimitat. Exprimat în termenii voştri, nu ar exista niciun deficit de spaţiu sau timp în care să se acţioneze. Acest lucru ar exercita o presiune imensă asupra oricărei conştiinţe lipsite de o pregătire şi o dezvoltare temeinică. Nu dispunem de un univers simplu şi comod în care să ne putem ascunde. Suntem mereu atenţi faţă de alte sisteme de realitate foarte străine, care străfulgeră la periferia conştiinţei pe care noi o cunoaştem.

Există mult mai multe tipuri variate de conştiinţă decât există forme fizice, fiecare din ele având propriile tipare de percepţie, fiecare populând propriul sistem de camuflaj. Totuşi, toate acestea deţin o cunoaştere lăuntrică a realităţii existente în interiorul tuturor camuflajelor, care compun orice realitate, indiferent de cum sunt denumite.

Multe dintre aceste libertăţi sunt fireşti în starea de vis, şi deseori va construiţi culise de vis pentru a exersa aceste potenţialuri. Ulterior, voi face cel puţin câteva remarci privind procedeele pe care le puteţi folosi pentru a vă recunoaşte abilităţile şi a le corela cu experienţa din viaţa fizică de zi cu zi.

Aşadar, puteţi învăţa să vă schimbaţi mediul fizic învăţând să modificaţi şi să manipulaţi mediul din starea de vis. Vă puteţi de asemenea auto-sugera vise specifice în care este vizualizată o schimbare dorită, şi în anumite condiţii aceasta se va materializa în realitatea voastră fizică. Deseori faceţi acest lucru fără să vă daţi seama.

Conştiinţa adoptă forme variate. Ea nu trebuie să se manifeste totdeauna în interiorul unei forme. Nu toate formele sunt fizice. Din acest motiv, unele personalităţi nu au avut niciodată formă fizică. Ele au evoluat în direcţii diferite, iar structurile lor psihologice vi s-ar părea străine.

Într-o anumită măsură, şi eu călătoresc prin asemenea medii. În orice caz, conştiinţa trebuie să se manifeste. Ea nu poate să nu existe. Nefiind fizică, va trebui deci să-şi manifeste activitatea în alte moduri. De exemplu, în unele sisteme ea formează structuri muzicale şi matematice extrem de complexe care constituie la rândul lor, stimuli pentru alte sisteme universale. Nu sunt însă foarte familiarizat cu ele aşadar nu pot vorbi în cunoştinţă de cauză.

Dacă mediul meu nu prezintă o structură permanentă, aşa cum v-am mai spus, la fel se comportă şi al vostru. Dacă eu sunt conştient că în prezent comunic prin Ruburt, în mod similar, fiecare din voi comunicaţi telepatic în mod diferit cu şi prin alte personalităţi, fără să aveţi câtuşi de puţin conştiinţa abilităţii voastre.

Simţurile pe care le folosiţi creează într-o manieră foarte concretă mediul pe care îl percepeţi. Simţurile voastre fizice necesită percepţia unei realităţi tridimensionale. Conştiinţa este însă echipată cu simţuri de percepţie internă. Acestea sunt inerente oricărei conştiinţe, indiferent de gradul ei de dezvoltare. Ele acţionează independent de simţurile care ar putea fi utilizate în cazul în care o anumită conştiinţă adoptă o formă specializată, cum ar fi un corp fizic, pentru a se împlini într-un anumit sistem.

Aşadar, fiecare cititor deţine simţuri interne, şi într-o anumită măsură le foloseşte în mod constant, deşi la nivel de ego el nu este conştient de acest lucru. Acum, noi folosim simţurile interne în mod liber şi conştient. Dacă şi voi aţi face la fel, atunci aţi percepe acelaşi tip de mediu în care exist eu. Aţi percepe o stare lipsită de camuflaj în care

evenimentele şi forma ar fi libere, şi nu fixate într-un mulaj al timpului asemănător unei gelatine. Aţi putea vedea, de exemplu, camera în care vă aflaţi nu numai ca un conglomerat de mobile, care par a fi aparent-durabile, ci v-aţi putea muta atenţia şi vedea dansul constant şi uluitor al moleculelor şi altor particule, care compun diferitele obiecte din jur.

Aţi putea vedea o strălucire fosforescentă, aura „structurilor" electromagnetice care compun moleculele. Dacă aţi dori, aţi putea să vă concentraţi conştiinţa până când ar deveni suficient de minusculă pentru a călători printr-o singură moleculă, şi din interiorul lumii ei să priviţi în afară, să cercetaţi universul camerei şi galaxia de forme stelare interconectate, în permanentă mişcare. Toate aceste posibilităţi reprezintă o realitate legitimă. A voastră nu este mai legitimă decât oricare alta, dar este singura pe care o percepeţi.

Folosind simţurile interne, noi devenim creatori conştienţi, co-creatori. Dar voi sunteţi creatori inconştienţi, chiar dacă ştiţi sau nu acest lucru. Dacă mediul nostru vi se pare a fi nestructurat, este doar din cauză că nu înţelegeţi adevărata natură a ordinii, care nu are nimic de a face cu durabilitatea formei, ci doar pare să necesite formă din perspectiva voastră.

În mediul meu, nu există 4 după amiaza sau 9 seara. Prin asta vreau să spun că nu sunt restricţionat de o secvenţă temporală. Nimic nu mă poate împiedica să experimentez asemenea secvenţe dacă doresc. Noi experimentăm timpul, sau ceea ce voi aţi considera a fi echivalentul său, în termeni de intensităţi ale trăirii – un timp psihologic cu propriile sale urcuşuri şi coborâşuri.

Aceasta este oarecum similar cu trăirile voastre emoţionale, atunci când timpul pare să se deruleze mai repede sau mai încet, însă diferă în privinţe importante. Timpul nostru psihologic ar putea fi comparat în termeni de mediu fizic cu zidurile unei camere, dar în cazul acesta zidurile şi-ar schimba constant culoarea, mărimea, lăţimea şi lungimea.

Practic vorbind, structurile noastre psihologice sunt diferite, în sensul în care noi utilizăm în mod conştient o realitate psihologică multidimensională, pe care voi o deţineţi în mod inerent, dar cu care sunteţi nefamiliarizaţi la nivelul ego-ului. În acest caz, este natural ca

mediul nostru să aibă calităţi multidimensionale, pe care simţurile fizice nu le vor percepe niciodată.

Acum, în timp ce dictez această carte, proiectez o parte din realitatea mea spre un nivel nediferenţiat situat între sisteme, care este relativ liber de distorsiuni. Comparativ vorbind, este o zonă inactivă. Dacă v-aţi gândi în termeni ai universului fizic, atunci această zonă ar putea fi asemănată cu cea situată imediat deasupra atmosferei pământului. Totuşi, eu vorbesc de atmosfere psihologice şi psihice, şi această zonă este suficient de îndepărtată de sinele orientat fizic a lui Ruburt, încât comunicarea să fie destul de bine înţeleasă.

Această zonă se află de asemenea la distanţă de mediul meu, deoarece aici aş avea dificultăţi în a transmite informaţia în termeni orientaţi fizic. Trebuie să înţelegeţi că prin distanţă nu mă refer la spaţiu. Creaţia şi percepţia sunt mult mai strâns corelate decât conştientizează oricare dintre oamenii de ştiinţă.

Este cât se poate de adevărat faptul că simţurile voastre fizice creează realitatea pe care o percep. Un copac este ceva complet diferit pentru un microb, o pasăre, o insectă şi un om care stă sub el. Nu afirm că el doar pare a fi diferit. El este diferit. Voi percepeţi realitatea printr-un set de simţuri puternic specializate. Acest lucru nu înseamnă că realitatea copacului există în acea formă, într-un mod mai fundamental decât există în forma percepută de microb, de insectă sau de pasăre. Nu puteţi percepe realitatea validă a copacului, în alt context decât în cel propriu. Aceasta se aplică oricărei conştiinţe în cadrul sistemului fizic care vă este familiar.

Acest lucru nu înseamnă că realitatea fizică nu este reală. Ci faptul că tabloul fizic este pur şi simplu unul dintr-o serie infinită de maniere, prin care puteţi percepe deghizările diverse pe care conştiinţa le foloseşte pentru a se exprima. Simţurile fizice vă forţează să transpuneţi experienţa în percepţii fizice. Simţurile interne vă deschid aria de percepţii, permiţându-vă să interpretaţi experienţa într-o manieră mult mai liberă, să creaţi noi forme şi noi canale prin care voi, sau orice altă conştiinţă, se poate cunoaşte pe sine.

Conştiinţa este, printre altele, un exerciţiu spontan de creativitate. Voi învăţaţi acum, într-un context tridimensional, procedeele prin care existenţa emoţională şi psihică, poate crea forme

fizice variate. Voi acţionaţi în mediul psihic, şi aceste acţiuni sunt ulterior transferate automat asupra mulajului fizic.

Acum, mediul nostru este creativ în sine într-o manieră diferită faţă de al vostru. De exemplu, mediul vostru este creativ prin faptul că pomii rodesc, că există un principiu auto-generativ şi pământul îşi hrăneşte copiii. Aspectele creative naturale sunt materializările celor mai adânci înclinaţii spirituale, psihice şi fizice ale speciilor, stabilite cu eoni în urmă conform definiţiei voastre, şi o parte a băncii de date psihice ale rasei.

Noi înzestrăm elementele mediului nostru cu o creativitate şi mai bogată, care este dificil de explicat. Nu avem flori care cresc, de exemplu. Dar intensitatea, puterea psihică condensată a naturii noastre psihologice, dă naştere la noi dimensiuni ale materializării. Dacă pictaţi un tablou în existenţa tridimensională, atunci tabloul trebuie să fie realizat pe o suprafaţă bidimensională, el neputând decât sugera realitatea tridimensională completă, pe care nu o puteţi însera în el. În mediul nostru, am putea însă crea orice efecte dimensionale dorim. Toate aceste abilităţi nu ne aparţin doar nouă. Ele sunt moştenirea voastră. Aşa cum veţi vedea mai târziu în această carte, voi exersaţi simţurile interne şi abilităţile multidimensionale, mult mai frecvent decât s-ar părea; şi faceţi acest lucru în alte stări de conştiinţă decât în cea normală, cea de trezie.

Deoarece mediul meu nu este constituit din elemente fizice uşor definibile, veţi putea înţelege natura sa doar prin deducţie, în timp ce voi explica câteva subiecte înrudite pe parcursul cărţii.

Mediul vostru fizic vă apare ca fiind astfel datorită structurii voastre psihologice. Dacă aţi dobândi simţul continuităţii personale în primul rând prin procese asociative, mai degrabă decât ca un rezultat al sentimentului de familiaritate cu eul care evoluează în timp, atunci aţi percepe realitatea fizică într-un mod complet diferit. Obiectele din trecut şi viitor ar putea fi percepute simultan, prezenta lor fiind atunci justificată prin conexiuni asociative. Să presupunem că de-a lungul vieţii lui, tatăl vostru a avut opt scaune preferate. Dacă mecanismele voastre de percepţie ar fi setate în primul rând pe perceperea asociaţiilor intuitive şi nu a secvenţelor temporale, atunci aţi percepe toate aceste scaune într-o singură clipă; sau văzând unul din ele, aţi fi

conştienţi de celelalte. Aşadar, mediul nu este în sine un lucru separat, ci rezultatul tiparelor de percepţie, care sunt determinate de structura psihologică.

Prin urmare, dacă vreţi să ştiţi cum arată mediul meu va trebui mai întâi să înţelegeţi cine sunt eu. Pentru a oferii indicii, va trebui să vorbesc despre natura conştiinţei în general. Procedând astfel, voi încheia spunându-vă multe despre voi înşivă. Fragmentele interioare ale identităţii voastre sunt deja conştiente, de multe din lucrurile pe care vi le voi comunica. O parte din obiectivul meu este să vă familiarizez eul egocentric cu o cunoaştere accesibilă deja, unei porţiuni mai ample a conştiinţei voastre, ignorată de voi timp îndelungat.

Voi priviţi către universul fizic şi interpretaţi realitatea conform informaţiilor primite de la „simţurile externe". Mă voi alătura, vorbind la figurat, realităţii fizice şi voi privi în interiorul ei în locul vostru, descriind acele tărâmuri de conştiinţă şi experienţa, cărora nu le puteţi acorda suficientă atenţie în momentul de faţă, datorită fascinaţiei exercitată de exterior. Căci, sunteţi fascinaţi de realitatea fizică, şi vă aflaţi într-o transă la fel de adâncă precum cea a femeii prin care scriu această carte.

Toată atenţia voastră este focalizată într-un mod extrem de specializat asupra unui punct strălucitor pe care îl numiţi realitate. Există alte realităţi în jurul vostru, dar le ignoraţi existenţa şi înlăturaţi orice stimuli care vin dinspre ele. Aşa cum veţi descoperi, există un motiv pentru a fi în această transă, dar încet-încet trebuie să ieşiţi din ea. Obiectivul meu este de a vă trezi privirea interioară.

Mediul meu include, bineînţeles, şi celelalte personalităţi cu care intru în contact. Comunicarea, percepţia şi mediul pot fi cu greu separate. De aceea, în orice discuţie despre mediul nostru, tipul de comunicare folosit de mine şi de partenerii mei este extrem de important.

În următorul capitol sper să vă ofer, într-o manieră simplă, o idee despre existenţa noastră, munca în care suntem implicaţi, dimensiunea în care existăm, scopurile cărora ne dedicăm; şi mai ales, despre acele preocupări care ne definesc existenţa.

Capitolul 3: Activitatea mea şi dimensiunile realităţii spre care ea mă conduce

Eu am prieteni la fel ca şi voi, deşi prieteniile mele pot fi ceva mai vechi, decât ale voastre. Trebuie să înţelegeţi că noi experimentăm realitatea, într-o manieră diferită decât o faceţi voi. Suntem conştienţi de ceea ce voi aţi numi eurile noastre trecute, acele personalităţi pe care le-am adoptat în diverse alte existenţe.

Deoarece folosim telepatia, nu ne putem ascunde aproape deloc faţă de ceilalţi, chiar dacă am dori-o. Sunt sigur că aceasta vi se pare a fi o nesocotire a intimităţii, şi totuşi vă asigur că exact în acest moment, niciunul dintre gândurile voastre nu este secret, ci ele sunt cunoscute destul de clar de familia şi de prietenii voştri – şi din păcate, îmi permit să adaug, şi de cei pe care îi consideraţi a fi duşmani. Pur şi simplu nu sunteţi conştienţi de acest fapt.

Aceasta nu înseamnă că fiecare dintre noi este ca o carte deschisă pentru ceilalţi. Dimpotrivă. Există ceva asemănător cu o etichetă mentală sau, maniere mentale. Suntem mult mai conştienţi de gândurile noastre, decât sunteţi voi. Noi înţelegem libertatea de a ne alege gândurile şi le selectăm cu discernământ şi fineţe.

Prin încercări şi erori făcute în alte existenţe, puterea gândurilor noastre ne-a fost relevată. Am descoperit că nimeni nu se poate sustrage vastei creativităţi a imaginilor mentale sau a emoţiei. Aceasta nu înseamnă că nu suntem spontani, sau că trebuie să cântărim între un gând sau altul, cu o preocupare plină de grijă că unul poate fi negativ sau distructiv. Conform definiţiei voastre, am depăşit această fază.

Structura noastră psihologică ne permite să comunicăm în forme mult mai diverse, decât cele cu care sunteţi familiarizaţi în prezent. Imaginaţi-vă de exemplu că v-aţi întâlnit cu un prieten din copilărie, pe care l-aţi uitat de mult. Puteţi avea foarte puţine lucruri în comun şi totuşi puteţi purta o discuţie minunată, despre vechi profesori şi colegi de clasă, stabilind astfel un anumit raport.

În mod similar, atunci când eu îl „întâlnesc" pe altul, pot fi capabil să relaţionez cu el mult mai bine, datorită unei experienţe

specifice dintr-o viaţă trecută, chiar dacă în „prezentul” meu avem foarte puţine lucruri în comun. Poate că în secolul 14, de exemplu ne-am cunoscut ca nişte persoane complet diferite, şi acum putem comunica foarte bine discutând despre acele experienţe; la fel cum voi şi ipoteticul vostru prieten din copilărie, aţi stabilit o legătură prin reamintirea trecutului vostru.

Vom fi conştienţi totuşi că suntem noi înşine – personalităţile multidimensionale care la un nivel al existenţei, au trăit într-un mediu mai mult sau mai puţin comun. Aşa cum veţi vedea, această analogie este una simplă, care în schimb este utilă doar pentru moment, deoarece trecutul, prezentul şi viitorul nu există cu adevărat în acei termeni.

Cu toate acestea, experienţa noastră nu include diviziunile de timp cu care sunteţi familiarizaţi. Noi avem mai mulţi prieteni şi asociaţi decât aveţi voi, deoarece pur şi simplu suntem conştienţi de diversele conexiuni, în ceea ce voi numi în mod provizoriu încarnări „trecute”.

Bineînţeles, noi avem desigur mai multe cunoştinţe la dispoziţie, ca să zic aşa. Conform definiţiilor voastre, nu există nicio epocă istorică cunoscută, în care unii dintre noi să nu fi fost prezenţi, şi experienţa nepieritoare care a fost câştigată în acel context particular, este purtată în interiorul memoriilor noastre.

Nu simţim nevoia să ne ascundem emoţiile sau gândurile faţă de ceilalţi, deoarece cu toţii am înţeles natura cooperativă a întregii conştiinţe, a realităţii cât şi a rolului jucat de noi în ea. Suntem puternic motivaţi: cum ar putea fi „spiritele” altfel?

Şi asta datorită simplului fapt că avem sub control utilizarea integrală a energiilor noastre, ea nefiind deviată spre conflicte. Nu o irosim aiurea, ci o folosim pentru acele scopuri unice şi individuale, care sunt o parte esenţială a experienţei noastre Psihologice.

Acum, fiecare sine întreg sau personalitate multidimensională, are propriile sale obiective, misiuni şi strădanii creative, acestea fiind sarcini primare şi fundamentale ale sale, sarcini care o fac etern validă şi mereu căutătoare. Suntem în sfârşit liberi să ne folosim energia în aceste direcţii. Ne confruntăm cu multe provocări dificile şi înţelegem că scopurile noastre, nu sunt importante numai prin ele însele, ci şi

prin surprinzătoarele ramificaţii care iau naştere din eforturile noastre de a le urmări. Muncind să ne atingem obiectivele, noi ne dăm seama că marcăm poteci, care pot fi folosite şi de alţii.

Presupunem de asemenea – eu cu siguranţă – că obiectivele în sine vor conduce la rezultate surprinzătoare, la consecinţe uluitoare care nu au mai fost niciodată atinse, şi că în mod sigur ele vor deschide drumuri noi. Înţelegerea acestui fapt, ne ajută să ne păstrăm simţul umorului.

Atunci când cineva s-a născut şi a murit de multe ori, aşteptând extincţia după fiecare deces, şi atunci când această experienţă este urmată de realizarea faptului că, existenţa încă mai continuă, un simţ al divinei comedii se naşte.

Începem să învăţăm bucuria creativă a jocului. De exemplu, eu cred că toată creativitatea şi conştiinţa iau naştere într-o atmosferă de joacă, opusă muncii, din spontaneitatea intuitivă sporită pe care o observ ca o constantă, în toate existenţele mele şi în experienţa celor pe care îi cunosc.

Eu comunic cu dimensiunea voastră, de exemplu nu propunându-mi să pătrund în sistemul vostru de realitate printr-un act de voinţă, ci imaginându-mă acolo. Decesele mele ar fi fost adevărate aventuri dacă aş fi ştiut atunci, ceea ce ştiu acum. Pe de-o parte, luaţi viaţa prea în serios, şi pe de altă parte nu luaţi îndeajuns de în serios, natura ludică a existenţei.

Noi savurăm senzaţia oferită de un joc extrem de spontan şi totuşi presupun că voi l-aţi numi joc responsabil. Este cu siguranţă un joc creativ. Ne jucam, de exemplu, cu mobilitatea conştiinţei noastre, dorind să vedem cât de „departe” o putem trimite. Suntem mereu uimiţi de roadele conştiinţei noastre, de dimensiunile realităţii prin care putem juca „şotron”. Putem crea impresia că în aceste jocuri ne folosim conştiinţa fără un scop anume, şi totuşi traseele pe care le creăm, continuă să existe şi pot fi folosite de alţii. Oricui ne urmează noi îi lăsăm mesaje, semne mentale.

De aceea, putem fi puternic motivaţi şi în acelaşi timp putem înţelege şi folosi creativitatea jocului, atât ca o metodă de a ne atinge scopurile cât şi ca un act creativ şi surprinzător în sine.

În munca mea de profesor, călătoresc în multe dimensiuni de

existenţă, exact aşa cum un profesor călător poate oferi lecţii în diferite ţări sau oraşe. În mare, analogia ia totuşi sfârşit aici, deoarece înainte să pot începe munca, trebuie să stabilesc structuri psihologice preliminare şi să îmi cunosc elevii, înainte ca procesul de învăţare să poată începe.

Trebuie să deţin cunoştinţe aprofundate despre sistemul particular de realitate în care operează elevul meu, despre sistemul lui sau al ei de gândire cât şi despre simbolurile relevante. Trebuie să evaluez corect stabilitatea personalităţii discipolului. Nevoile acelei personalităţi nu pot fi ignorate, ci trebuie luate în considerare.

Discipolul trebuie încurajat, dar nu suprasolicitat în timpul dezvoltării sale. Materialul meu trebuie prezentat într-un asemenea mod, încât să aibă sens în contextul în care elevul înţelege realitatea, în mod special în fazele iniţiale. Chiar înainte ca instruirea propriu-zisă să poată începe, trebuie avută mare grijă ca toate nivelele personalităţii să se dezvolte într-un ritm mai mult sau mai puţin constant.

Deseori materialul prezentat de mine va fi oferit iniţial fără niciun semn al prezenţei mele, el apărând ca o revelaţie uimitoare. Deoarece indiferent cât de atent îl prezint, el este menit a schimba concepţii vechi, care sunt o parte integrantă a personalităţii elevului. Ceea ce spun este un lucru, dar elevul este împins spre un comportament şi într-o experienţă psihică şi psihologică, care îi poate apărea străină la nivel conştient.

Problemele variază în funcţie de sistemul în care discipolul îşi are existenţa. În sistemul vostru de exemplu şi privind femeia prin care scriu această carte, contactul iniţial din partea mea a fost realizat cu mult înainte de începerea sesiunilor noastre.

În niciun moment personalitatea nu a perceput conştient întâlnirea iniţială. Ea s-a confruntat dintr-odată cu o serie de gânduri inedite, şi întrucât Jane este o poetă, acestea s-au manifestat ca inspiraţii poetice. La un moment dat, acum câţiva ani, la o conferinţă a scriitorilor, ea a fost implicată într-o situaţie care ar fi putut duce la dezvoltarea ei psihică, înainte să fi fost pregătită.

Climatul psihologic care a luat naştere atunci între cei implicaţi, a creat condiţiile necesare, şi fără să realizeze ce se întâmplă, prietena noastră a intrat în transă.

Cunoscusem aptitudinile sale psihice încă din copilăria sa, dar până când personalitatea nu a dobândit fundalul de cunoaştere necesar în acest caz particular, intuiţiile necesare au fost transmise prin intermediul poeziei. De aceea, în întâmplarea amintită, eu am fost informat şi m-am asigurat ca episodul să fie încheiat şi să nu aibă urmări.

Nu a fost deloc o o realizare întâmplătoare. Aproape fără să ştie acest lucru, vorbind la figurat, personalitatea a decis să îşi încerce aripile. Într-un fel sau altul eu am antrenat-o pe tânăra femeie încă din copilăria sa, aceasta acţiune fiind parte integrantă din activitatea mea – şi totul reprezentând preliminariul muncii serioase, care a început odată cu sesiunile noastre.

Aceasta constituie o sarcină obişnuită a activităţii mele, desfăşurate în multe nivelele ale existenţei. Este o muncă foarte diversificată, deoarece structurile personalităţii variază. În timp ce în interiorul sistemelor în care lucrez există anumite similarităţi, în anumite dimensiuni nu sunt înzestrat pentru a fi profesor, deoarece conceptele fundamentale ale experienţei vor fi străine naturii mele, iar procesele de învăţare în afara experienţei mele proprii.

Acum, ideile voastre despre spaţiu sunt cât se poate de eronate. În contactele mele cu sfera voastră de activitate, nu mă năpustesc ca un superman spiritual, prin ceruri de aur în sfera voastră fizică.

Voi discuta despre acest lucru într-un capitol ulterior, dar într-o manieră profund reală, spaţiul aşa cum îl percepeţi, pur şi simplu nu există. Nu numai că iluzia spaţiului este creată de propriile voastre mecanisme fizice de percepţie, dar ea este de asemenea cauzată de modelele mentale pe care le-aţi acceptat – modele care sunt adoptate de către conştiinţă atunci când atinge un anumit stadiu de „evoluţie”, în interiorul sistemului vostru.

Atunci când pătrundeţi în existenţa fizică, nu numai că mintea voastră nu este o tabula rasa care aşteaptă să fie inscripţionată cu hieroglifele existenţei, dar voi sunteţi echipaţi cu o bancă de memorie care o depăşeşte cu mult pe cea a oricărui calculator. Întâmpinaţi prima zi a existenţei voastre pământene cu deprinderi şi aptitudini deja integrate, deşi ele pot fi sau nu utilizate; acestea nefiind numai rezultatul eredităţii aşa cum o concepeţi.

Vă puteţi imagina sufletul sau entitatea voastră – doar pentru o clipă şi de dragul aceleiaşi analogii – ca fiind un calculator divin inspirat, conştient şi viu, care îşi programează propriile existenţe şi vieţi.

Acest calculator este atât de înzestrat cu creativitate, încât fiecare dintre variatele personalităţi pe care le programează, ţâşnesc în conştiinţă şi viaţă, creând la rândul lor realităţi probabil de neimaginat de către calculatorul în sine.

Fiecare personalitate de acest fel vine cu o idee prealabilă a realităţii în care va opera, şi echipamentul ei mental este special ajustat pentru a face faţă unor medii foarte specializate. Ea are libertate deplină, dar trebuie să opereze în interiorul contextului existenţei pentru care a fost programată.

Cu toate acestea, în interiorul personalităţii, în cotloanele cele mai secrete, se află cunoaşterea comprimată a întregului calculator. Trebuie să subliniez, nu spun că sufletul sau entitatea este un calculator, dar deoarece vreau să clarific anumite aspecte, vă invit să priviţi chestiunea în această lumină.

Fiecare personalitate deţine în interiorul ei nu numai abilitatea de a-şi construi un nou tip de existenţă, într-un mediu înconjurător – în cazul vostru în realitatea fizică – ci şi de a adăuga creativ calităţii propriei conştiinţe; şi prin aceasta de a-şi construi drumul prin sistemul respectiv, depăşind barierele realităţii aşa cum o cunoaşte ea.

Acum, în toate acestea există o finalitate, care va fi discutată ulterior. Menţionez aici acest subiect, deoarece vreau să vedeţi faptul că mediul vostru nu este real în termenii în care vă imaginaţi că este. Atunci când vă naşteţi, voi sunteţi deja „condiţionaţi" să percepeţi realitatea într-o manieră particulară şi să vă interpretaţi propriile trăiri, dintr-o perspectivă foarte limitată, dar intensă.

Trebuie să vă explic acest lucru înainte să vă pot oferi o idee clară despre mediul meu, sau despre acele sisteme de realitate în care operez. Nu există, de exemplu, nicio distanţă între mediul meu şi al vostru, niciun fel de bariere fizice care să ne separe. Într-o manieră foarte reală de a vorbi, conceptul vostru despre realitate intermediat de simţurile fizice, instrumentele ştiinţifice, sau obţinut prin deducţie, nu se aseamănă deloc cu faptele – iar faptele sunt dificil de explicat.

Sistemele voastre planetare există simultan, atât în timp cât şi în spaţiu. Universul pe care se pare că îl percepeţi, fie vizual, fie prin instrumentele voastre, pare a fi compus din galaxii, stele şi planete aflate la diferite distanţe faţă de voi. În esenţă, aceasta este totuşi o iluzie. Simţurile voastre şi propria existenţă ca şi creaturi fizice vă programează să percepeţi universul în acest mod. Universul, aşa cum îl cunoaşteţi, este interpretarea dată de voi privind fenomenele, în timp ce acestea pătrund în realitatea voastră tridimensională. Evenimentele sunt mentale. Acest lucru nu înseamnă că în interiorul universului fizic nu puteţi călătorii spre alte planete, de exemplu, la fel cum nu înseamnă că nu puteţi folosi mesele pentru a susţine cărţi, pahare şi portocale, deşi masa nu are calităţi solide proprii.

Atunci când intru în sistemul vostru, traversez o serie de fenomene psihice şi mentale. Voi aţi interpreta aceste evenimente drept spaţiu şi timp, aşadar sunt nevoit să folosesc foarte des aceşti termeni, deoarece trebuie să folosesc limbajul vostru, mai degrabă decât al meu.

Axiomele de bază sunt acele idei implicite despre realitate, cu ajutorul cărora vă fundamentaţi existenţa. De exemplu, spaţiul şi timpul sunt premise fundamentale. Fiecare sistem de realitate are propriul său set de asemenea convenţii. Atunci când comunic în interiorul sistemului vostru, trebuie să folosesc şi să înţeleg premisele fundamentale pe care se bazează. Ca şi profesor, o cerinţă a slujbei mele este să le înţeleg şi să le folosesc; şi am avut existenţe în multe asemenea sisteme, ca şi o parte din ceea ce voi aţi numi antrenamentul meu de bază; deşi în termenii voştri, eu şi asociaţii mei avem alte nume pentru ele.

Entitatea, sau sufletul, are o natură cu mult mai complicată şi creativă decât au presupus religiile voastre. El utilizează nenumărate metode de percepţie, şi are la dispoziţia sa multe alte tipuri de conştiinţă. Ideea voastră despre suflet, este într-adevăr limitată de conceptele voastre tridimensionale. Sufletul îşi poate schimba orientarea conştiinţei şi poate folosi conştiinţa, aşa cum voi vă folosiţi ochii. Acum, la nivelul meu de existenţă, sunt pur şi simplu conştient de faptul, pe cât ar părea el de neobişnuit, că eu nu sunt conştiinţa mea. Conştiinţa mea este o caracteristică care va fi folosită de mine.

Acest lucru se aplică fiecăruia dintre cititorii acestei cărţi, chiar dacă înţelegerea acestui fapt poate fi ţinută secretă. Sufletul sau entitatea este mai mult decât conştiinţa.

Aşadar, atunci când intru în mediul vostru, îmi îndrept conştiinţa în direcţia voastră. Într-un fel, eu traduc ceea ce sunt într-un fenomen, pe care îl puteţi înţelege într-o oarecare măsură. Într-o manieră mult mai restrânsă, orice artist face acest lucru atunci când transferă ceea ce este el, sau o porţiune din el, într-un tablou. Aceasta este cel puţin o analogie evocatoare.

Atunci când intru în sistemul vostru, eu pătrund în realitatea tridimensională, şi voi trebuie să interpretaţi ceea ce se întâmplă, în lumina propriilor premise fundamentale. Fie că vă daţi sau nu seama, fiecare pătrunde în timpul stărilor de vis, în alte sisteme de realitate, fără participarea completă a sinelui normal conştient. În experienţa subiectivă, voi părăsiţi existenţa fizică şi uneori acţionaţi, cu voinţă puternică şi validitate creativă, în interiorul viselor pe care le uitaţi imediat ce vă treziţi.

Atunci când vă gândiţi la scopul existenţei voastre, o faceţi în termenii vieţii din starea de trezie, dar voi lucraţi de asemenea la obiectivul vostru în aceste alte dimensiuni de vis, unde sunteţi în contact cu alte porţiuni ale identităţii voastre, urmărind provocări la fel de valide ca acelea din starea de trezie.

Aşadar, atunci când contactez realitatea voastră, este ca şi cum aş intra în unul din visele voastre. Pot fi conştient de mine în timp ce dictez această carte prin Jane Roberts şi de asemenea pot fi conştient de mine însumi în mediul meu propriu; deoarece proiectez aici doar o porţiune din mine, aşa cum voi probabil trimiteţi o porţiune din conştiinţa voastră, în timp ce scrieţi o scrisoare unui prieten, fiind în acelaşi timp conştienţi de camera în care staţi. Eu proiectez mult mai mult decât trimiteţi voi printr-o scrisoare, deoarece acum, în timp ce dictez, o porţiune a conştiinţei mele se află în interiorul femeii, dar în mare analogia este exactă.

Aşa cum am menţionat mai înainte, mediul meu nu este cel al unei personalităţi recent decedată în termenii voştri, şi mai târziu voi descrie la ce să vă aşteptaţi în asemenea condiţii. O diferenţă majoră

între mediul vostru şi al meu, este aceea că voi trebuie să materializaţi fizic – ca materie fizică, activităţile mentale. Noi înţelegem realitatea actelor mentale şi le recunoaştem validitatea strălucitoare. Le acceptăm pentru ceea ce sunt, şi de aceea suntem dincolo de necesitatea de a le materializa şi interpreta într-o manieră atât de rigidă.

Pământul vostru mi-a fost foarte drag. Acum pot să îmi îndrept atenţia conştiinţei către el, şi dacă doresc, să îl experimentez aşa cum voi îl experimentaţi; dar de asemenea îl pot percepe în multe alte maniere, pe care voi nu le puteţi utiliza momentan.

Unii dintre voi care veţi citi această carte, vor înţelege imediat şi intuitiv ceea ce spun, deoarece veţi fi bănuit deja că percepeţi experienţa, prin ceea ce putem numi a fi lentile puternic distorsionante, deşi viu colorate. De asemenea, ţineţi minte că dacă realitatea fizică este într-un sens mai larg o iluzie, ea este o iluzie cauzată de o realitate mai mare. Iluzia în sine are un scop şi un înţeles.

Poate că e mai bine să spun că realitatea fizică este o formă pe care o ia realitatea. În sistemul vostru, vă concentraţi mult mai intens asupra unui aspect relativ restrâns al experienţei.

Noi putem călători liber printr-un număr variat de asemenea realităţi. În acest moment, experienţa noastră include munca pe care o realizăm, în fiecare din aceste realităţi. Nu vreau să minimalizez importanţa personalităţii voastre prezente, sau a existenţei fizice. Dimpotrivă.

Experienţa tridimensională este un loc nepreţuit de antrenament. Personalitatea voastră, aşa cum o cunoaşteţi, fără îndoială va dăinui, împreună cu toate memoriile sale; dar ea este doar o parte a identităţii voastre totale, aşa cum în această viaţă, copilăria voastră este o parte extrem de importantă a personalităţii voastre prezente, deşi acum sunteţi mai mult decât un copil.

Veţi continua să creşteţi şi să vă dezvoltaţi, şi veţi deveni conştienţi de alte medii, la fel cum v-aţi părăsit căminul părintesc. Dar mediile nu sunt lucruri obiective, conglomeraţii de obiecte care există independent de voi. În realitate, voi le formaţi iar ele sunt în mod concret extensii ale voastre; acte mentale materializate, care se extind în exterior din conştiinţa voastră.

Vă voi spune exact cum vă formaţi mediul înconjurător. Eu îl formez pe al meu urmând aceleaşi reguli, deşi voi obţineţi obiecte fizice şi eu nu.

Oamenii voştri de ştiinţă descoperă în cele din urmă, ceea ce filosofii au ştiut de secole – că mintea poate influenţa materia. Ei încă mai au de descoperit faptul că mintea crează şi formează materia.

Fizic vorbind, mediul vostru înconjurător cel mai apropiat este corpul vostru.

El nu este asemănător unui manechin în care sunteţi închişi, ceva ce există separat de voi, asemenea unui înveliş. Corpul vostru nu este frumos sau urât, sănătos sau bolnav, iute sau lent, pur şi simplu deoarece acesta este tipul de corp, care v-a fost atribuit fără discernământ la momentul naşterii. În realitate, forma voastră fizică, mediul vostru corporal şi personal este materializarea fizică a propriilor voastre gânduri, emoţii şi aşteptări.

În mod concret, „sinele interior" formează corpul, transformând magic gândurile şi emoţiile în echivalente fizice. Voi cultivaţi corpul. În orice clipă condiţia sa oglindeşte perfect starea voastră subiectivă. Folosind atomi şi molecule, voi vă construiţi corpul, formând elementele de bază, într-o structură pe care o consideraţi ca fiind a voastră.

Voi sunteţi intuitiv conştienţi că vă formaţi imaginea şi că sunteţi independenţi de ea. Nu realizaţi că vă creaţi mediul vostru mai amplu şi lumea fizică aşa cum o cunoaşteţi, propulsându-vă gândurile şi emoţiile în materie – o pătrundere în realitatea tridimensională. Aşadar, sinele interior, individual şi la nivel colectiv, îşi trimite în afară energia psihică, formând fibre care se unesc în formă.

Fiecare emoţie şi gând are propria sa realitate electromagnetică, complet unică. Ele sunt extrem de bine echipate pentru a se combina cu altele, în funcţie de diferitele plaje de intensitate pe care voi i le atribuiţi. Într-un fel, obiectele tridimensionale sunt create într-un mod aproape asemănător celui în care sunt formate imaginile pe care le vedeţi la televizor, dar cu o diferenţă majoră. Şi dacă nu sunteţi conectaţi la acea frecvenţă particulară, nu veţi percepe deloc obiectele fizice.

Fiecare dintre voi acţionaţi ca transformatori, modificând în

mod inconştient şi automat, extrem de sofisticatele unităţi electromagnetice în obiecte fizice. Vă aflaţi în mijlocul unui „sistem concentrat de materie", înconjurat, ca să spunem aşa, de zone mai slabe în care persistă ceea ce aţi numi „pseudomaterie". Fiecare gând sau emoţie există spontan ca o unitate electromagnetică simplă sau complexă – neperceputâ încă de cercetătorii voştri.

Intensitatea determină atât puterea cât şi permanenţa imaginii fizice, în care gândul sau emoţia va fi materializată. În materialul meu explic acest lucru în profunzime. Aici, vreau să înţelegeţi că lumea pe care o cunoaşteţi este reflexia unei realităţi interioare.

În esenţă, sunteţi constituiţi din aceleaşi elemente ca şi un scaun, o piatră, capul unei lăptuci, o pasăre. Într-o imensă strădanie cooperativă, toate conştiinţele se alătură pentru a crea formele pe care le percepeţi. Deoarece acest lucru ne este cunoscut, noi putem schimba mediile şi formele noastre fizice, după cum dorim şi fără a experimenta confuzie, deoarece percepem realitatea care se află în interior.

Înţelegem de asemenea că permanenţa formei este o iluzie, dat fiind că toată conştiinţa trebuie să se afle într-o stare de schimbare. Ne putem manifesta, conform definiţiei voastre, în mai multe locuri simultan, şi asta deoarece înţelegem adevărata mobilitate a conştiinţei. De fiecare dată când vă gândiţi emoţional la o altă persoană, trimiteţi o copie de-a voastră, aflată sub nivelul de intensitate al materiei, dar având o formă definită. Această formă proiectată în afara conştiinţei voastre, scapă complet atenţiei ego-ului vostru. Atunci când mă gândesc emoţional la altcineva, fac acelaşi lucru, cu singura diferenţă că o parte din conştiinţa mea se află în imagine şi poate comunica.

Mediile înconjurătoare sunt în primul rând creaţii mentale ale conştiinţei, propulsate în exterior şi creând forme multiple. De exemplu, eu am alcătuit un studiu al secolului 14, favoritul meu, de care sunt foarte mulţumit. În termenii voştri fizici, el nu există şi ştiu foarte bine că este producţia mea mentală. Totuşi, mă bucur de el, şi deseori iau o formă fizică pentru a sta la masă şi a mă uita pe fereastră la peisajul rural.

Deşi nu realizaţi asta, voi faceţi acelaşi lucru atunci când staţi în camera voastră de zi; şi în momentul de faţă sunteţi oarecum limitaţi ca posibilităţi. Când eu şi asociaţii mei ne întâlnim, deseori ne

transpunem gândurile în modele şi forme, din pură plăcere a acestei practici. Noi avem ceea ce voi aţi numi un joc, care necesită ceva experienţă; unde din pur amuzament, vedem care dintre noi poate transpune orice gând dat, în forme cât mai diverse.

Există asemenea caracteristici subtile care influenţează natura oricărui gând, astfel de gradaţii emoţionale, încât niciun gând nu se aseamănă vreodată cu un altul – şi în mod similar, niciun obiect fizic din sistemul vostru nu este o copie exactă a altuia. Atomii şi moleculele care îl compun – care compun orice obiect – au propriile lor identităţi care dau culoare şi individualizează orice obiect pe care îl formează.

În timp ce percepeţi obiectele fizice de orice fel, voi acceptaţi, înţelegeţi şi vă concentraţi asupra constantelor şi similarităţilor, şi într-o manieră foarte semnificativă, voi excludeţi şi ignoraţi diferenţele dintr-un câmp dat de manifestare. Aşadar, sunteţi extrem de selectivi, acceptând anumite posibilităţi şi ignorându-le pe altele. De exemplu, corpurile voastre nu se schimbă complet doar odată la 7 ani. Ele se schimbă permanent, odată cu fiecare respiraţie a voastră.

În interiorul corpului, atomii şi moleculele mor şi sunt înlocuite în mod continuu. Hormonii sunt într-o stare permanentă de mişcare şi transformare. Proprietăţile electromagnetice ale pielii şi celulei se schimbă încontinuu şi pot chiar să se inverseze. Materia fizică care a compus corpul vostru cu un moment în urmă, este diferită în privinţe importante, faţă de materia care formează în acest moment corpul vostru.

Dacă aţi percepe schimbările continue din corpul vostru cu la fel de multă perseverenţă, cu cât urmăriţi natura sa aparent permanentă, aţi fi uimiţi să constataţi că v-aţi considerat vreodată corpul, ca şi o entitate mai mult sau mai puţin permanentă, mai mult sau mai puţin coezivă. Chiar şi în mod subiectiv, vă concentraţi asupra şi într-adevăr construiţi în mod concret, ideea unui sine conştient relativ stabil, relativ permanent. Voi accentuaţi acele idei, gânduri şi atitudini pe care vi le amintiţi din experienţa „trecută" ca aparţinându-vă, ignorându-le complet pe acelea care la un moment dat au fost „caracteristice" şi acum au dispărut – ignorând faptul că nu puteţi păstra un gând. Gândul din momentul anterior dispare, în termenii voştri.

Voi încercaţi să menţineţi un sine fizic şi subiectiv conţinu, relativ permanent, pentru a păstra un mediu relativ continuu, relativ permanent. Astfel, sunteţi tot timpul într-o poziţie de a ignora asemenea schimbări. Acele lucruri pe care refuzaţi să le acceptaţi, sunt exact cele care vă vor oferi o mult mai bună înţelegere a adevăratei naturi a realităţii, a subiectivităţii individuale şi a mediului fizic care pare să vă înconjoare.

Ce se întâmplă cu un gând atunci când părăseşte mintea voastră conştientă. El nu dispare pur şi simplu. Puteţi învăţa să îl urmăriţi, dar de cele mai multe ori vă este teamă să vă îndreptaţi atenţia, în afara existenţei tridimensionale. De aceea, vi se pare că gândul dispare. De asemenea, subiectivitatea voastră pare a deţine o misterioasă calitate, astfel încât până şi viaţa voastră mentală, are un punct de cădere înşelător, o stâncă subiectivă de pe care gândurile şi memoriile voastre se prăbuşesc, dispărând în neant. Din acest motiv, pentru a vă proteja, pentru a vă proteja subiectivitatea să nu dispară, vă înălţaţi diverse bariere psihologice, acolo unde consideraţi că sunt punctele periculoase. În schimb, puteţi urmări aceste emoţii şi gânduri, înţelegând faptul că propria voastră realitate continuă în altă direcţie, distinctă de cea cu care vă identificaţi în mod curent.

Aceste gânduri şi emoţii care au părăsit mintea voastră conştientă, vă vor conduce către alte medii. Aceste ferestre subiective prin care gândurile par a dispărea, sunt de fapt asemănătoare cu canalele psihice, conectând sinele pe care îl cunoaşteţi cu alte universuri de experienţă – realităţi în care simbolurile iau naştere şi gândurilor nu le este negat potenţialul.

În stările de vis se desfăşoară o comunicare între aceste alte realităţi şi a voastră, o interacţiune continuă între ambele sisteme. Dacă există un punct specific unde conştiinţa pare să vă ocolească sau să vă scape, sau dacă există un anume punct unde conştiinţa voastră pare a lua sfârşit, atunci exact acestea sunt punctele unde v-aţi ridicat bariere psihologice şi psihice, şi exact acestea sunt zonele care ar trebui explorate. Altfel, simţiţi cum conştiinţa voastră este îngrădită în craniul vostru, imobilă şi încapsulată, şi fiecare gând pierdut sau amintire uitată, pare a fi, cel puţin simbolic, o moarte în miniatură. Şi acesta nu este cazul.

Capitolul 4: Drame reîncarnaţionale

Mediul vostru conţine mult mai mult decât aţi presupus. Anterior m-am referit la el în termeni de existenţă fizică obişnuită şi de împrejurimi cu care vă aflaţi în contact. În realitate, sunteţi conştienţi de foarte puţine lucruri din mediul vostru lărgit, mai amplu. Priviţi sinele vostru prezent ca fiind un actor într-o piesă; o analogie deloc nouă, dar una potrivită. Scena este plasată în secolul 20. Voi creaţi recuzita, decorul, tema; de fapt voi scrieţi, regizaţi şi jucaţi în tot spectacolul – voi şi fiecare alt individ care ia parte.

Sunteţi atât de concentraţi asupra rolurilor voastre, atât de uimiţi de realitatea pe care aţi creat-o, atât de fermecaţi de problemele, provocările, speranţele şi nefericirile rolurilor voastre particulare, încât aţi uitat că ele sunt propria voastră creaţie. Aceasta dramă adânc emoţională, cu toate bucuriile şi tragediile sale, poate fi comparată cu viaţa şi mediul vostru prezent, atât individual cât şi la un nivel colectiv.

De asemenea, există alte piese care se desfăşoară în mod simultan, piese în care voi aveţi de asemenea un rol de jucat. Acestea au propriul lor decor, propriile recuzite. Ele au loc în diferite epoci istorice. Una dintre ele poate fi denumită „Viaţa în secolul 20 după Hristos". Alta poate fi numită „Viaţa în secolul 18" sau „500 î.Hr.", sau „3.000 d.Hr.". Voi creaţi de asemenea aceste piese şi jucaţi în ele. Decorurile lor constituie mediul vostru, cel care vă încadrează întreaga personalitate.

Eu vorbesc despre partea din voi care participă în această dramă, şi acea parte specifică a întregii personalităţi este atât de concentrată asupra acestei drame, încât nu este conştientă de altele în care de asemenea joacă un rol. Voi nu vă înţelegeţi propria realitate multidimensională; aşadar vi se pare ciudat sau de necrezut atunci când vă spun că trăiţi simultan multe existenţe. Este dificil să vă imaginaţi în două locuri simultan, şi cu atât mai puţin în două sau mai multe perioade istorice sau secole.

Formulat cât se poate de simplu, timpul nu este constituit dintr-o serie de momente. Cuvintele pe care le rostiţi, acţiunile pe care le săvârşiţi par a avea loc în timp, aşa cum o masă sau un scaun par a

ocupa spaţiu. În orice caz, aceste aparenţe sunt o parte a complicatelor recuzite pe care le-aţi stabilit „anticipat", şi în interiorul piesei trebuie să le acceptaţi ca fiind reale.

Patru după amiaza este o referinţă la îndemână. Puteţi să îi spuneţi unui prieten „Mă voi întâlni cu tine la patru după amiaza la un restaurant" pentru a bea şi discuta ceva, iar prietenul vostru va şti exact unde şi când să vă găsească. Acest lucru se va întâmpla în ciuda faptului că patru după amiaza nu are niciun înţeles de bază, ci este o referinţă stabilită de comun acord – un „gentleman's agreement", dacă preferaţi. Dacă vă aflaţi la teatru la ora 9 seara, dar acţiunile piesei au loc în timpul orelor dimineţii şi actorii apar luând micul dejun, voi acceptaţi timpul din piesă. Vă închipuiţi de asemenea că este dimineaţa.

Fiecare dintre voi este implicat acum într-o piesă mult mai amplă, în care toţi sunteţi de acord cu axiomele fundamentale care servesc drept cadru, în interiorul căruia piesa poate avea loc. Axiomele sunt următoarele: timpul este constituit dintr-o serie de momente succesive; există o lume obiectivă independentă de propria voastră creaţie şi percepţie a ei; sunteţi închişi în corpul fizic pe care l-aţi îmbrăcat; sunteţi limitaţi de timp şi spaţiu.

Alte axiome acceptate din acelaşi motiv includ ideea că toate percepţiile sunt recepţionate prin intermediul simţurilor fizice; cu alte cuvinte că toată informaţia vine din afară, şi nicio informaţie nu poate veni din interior. Aşadar, sunteţi forţaţi să vă focalizaţi intens asupra acţiunilor piesei. Aceste piese variate, aceste fragmente creative, reprezintă ceea ce aţi numi existenţe reîncarnaţionale.

În esenţă, ele există simultan. Acei dintre voi care sunt încă implicaţi în aceste seminarii foarte complicate şi pasionale numite existenţe reîncarnaţionale, consideră că este dificil să vadă dincolo de ele. Unii, în timp ce se odihnesc între spectacole, încearcă să comunice cu cei care încă sunt implicaţi în ea; dar ei înşişi se află doar în culise şi au o perspectivă limitată.

Piesele par a se desfăşura una după alta, aşadar aceste legături par a intensifica ideea fundamentală că timpul este alcătuit dintr-o serie de momente, curgând într-o singură direcţie de la un început neverosimil spre un sfârşit la fel de neverosimil.

Această vă predispune să gândiţi în termenii unui progres foarte limitat, atât în cadrul individual cât şi în cel al speciei privite în ansamblu. Vă gândiţi, cel puţin aceia dintre voi care au luat în considerare reîncarnarea, „În mod sigur rasa trebuie să fi progresat din timpurile epocii medievale", deşi vă temeţi foarte tare că nu s-a întâmplat aşa; sau vă îndreptaţi atenţia spre progresul tehnologic şi spuneţi „Cel puţin în această privinţă am progresat satisfăcător".

Puteţi zâmbi gândindu-vă că este destul de dificil să vă imaginaţi a fi un senator roman, care se adresează mulţimilor printr-un microfon de exemplu, iar copiii săi să vă privească apariţia la televizor. Dar toate acestea sunt profund înşelătoare. Progresul nu are loc în maniera pe care vi-o imaginaţi, la fel cum nici timpul nu există în acea manieră.

În fiecare piesă, atât şa nivel individual cât şi la nivel *colectiv*, se stabilesc diferite probleme. Progresul poate fi măsurat în funcţie de maniera specifică, prin care aceste probleme au fost sau nu rezolvate. Mari progrese au fost realizate în anumite perioade. De exemplu, au apărut ramificaţii importante, pe care din perspectiva voastră nu le-aţi privi ca fiind un progres.

În unele piese, în general vorbind, fiecare actor lucrează la o parte aparent minusculă, dintr-o problemă mai amplă, pe care piesa însăşi o va rezolva.

Deşi folosesc aici analogia dramei, aceste piese sunt evenimente profund spontane, actorii deţinând libertate totală în limitele piesei. Şi, în concordanţă cu premisele care au fost stabilite, nu există repetiţii. Există observatori, aşa cum veţi vedea mai târziu în cartea noastră. Ca în orice bună producţie de teatru, în fiecare piesă există o temă generală. Marii artişti de exemplu, nu au apărut într-o epocă anume pur şi simplu fiindcă s-au născut în ea, sau deoarece condiţiile erau favorabile.

Piesa în sine urmăreşte să transpună adevărul intuitiv în ceea ce voi aţi numi formă artistică, de o creativitate cu rezultate atât de vaste şi răsunătoare, încât ea ar servi atât trezirii acelor abilităţi latente din interiorul fiecărui actor, cât şi ca model de comportament.

Perioadele de renaştere – spirituală, artistică sau psihică – apar deoarece intensa focalizare interioară a celor implicaţi în dramă, este

direcţionată către acele obiective. În fiecare piesă provocarea poate fi diferită, dar marile teme sunt repere pentru toate conştiinţele. Ele servesc ca modele.

Progresul nu are nimic de a face cu timpul, ci cu concentrarea psihică şi spirituală. Fiecare piesă este complet diferită de toate celelalte. Aşadar, nu este corect să presupuneţi că acţiunile voastre din această viaţă sunt cauzate de o experienţă precedentă, sau că sunteţi pedepsiţi în această viaţă pentru delictele săvârşite într-o viaţă trecută. Vieţile sunt simultane.

Personalitatea voastră multidimensională este echipată astfel încât poate trăi aceste experienţe şi să îşi menţină totuşi identitatea. Ea este bineînţeles influenţată de piesele variate la care ia parte. Există o comunicare instantanee şi un sistem simultan de feedback, dacă vreţi.

Aceste piese nu sunt deloc lipsite de un sens. În ele, personalitatea multidimensională învaţă prin propriile acţiuni. Ea încearcă o varietate infinită de atitudini, modele comportamentale, roluri, şi îi influenţează pe alţii ca rezultat al acestor încercări.

Vedeţi, cuvântul „rezultat" implică automat idee de cauză şi efect – cauza precedând efectul – acesta fiind un mic exemplu al puterii acestor distorsiuni şi al dificultăţilor inerente legate de gândirea verbalizată, deoarece ea presupune totdeauna o descriere unidirecţională.

Voi sunteţi sinele multidimensional care are aceste experienţe, care creează şi participă în aceste pasiuni cosmice. Vă identificaţi întreaga fiinţă cu acest rol particular, doar din cauză că vă centraţi în acest moment asupra lui. Voi v-aţi fixat aceste reguli dintr-un motiv anume. Conştiinţa se află într-o stare de devenire, şi astfel acest sine multidimensional despre care vorbesc nu este o structură psihologică finalizată şi completă. El se află de asemenea într-o stare de transformare.

El învaţă arta împlinirii. El deţine în interiorul său surse infinite de creativitate, posibilităţi nelimitate de dezvoltare. Dar mai întâi trebuie să înveţe mijloacele prin care poate să se împlinească şi trebuie să găsească în interiorul său, căi de a transpune în existenţă acele creaţii de nedescris aflate în interiorul lui.

Prin urmare, el creează condiţii variate în care să opereze, şi îşi

impune provocări, unele condamnate să eşueze, cel puţin iniţial, conform definiţiei voastre; deoarece prima oară el trebuie să formeze condiţiile care să faciliteze noile creaţii. Şi toate aceste acţiuni sunt realizate cu spontaneitate debordantă şi bucurie nemărginită.

Aşadar, voi creaţi mult mai multe medii decât realizaţi acum. Fiecare actor, jucându-şi rolul, concentrat asupra piesei în desfăşurare, are o linie de orientare internă. De aceea, el nu este abandonat într-o piesă despre care a uitat că este propria lui creaţie. El deţine cunoştinţe şi informaţii pe care le recepţionează prin intermediul a ceea ce eu numesc simţurile interioare.

Aşadar, el deţine alte surse de informaţie decât cele care îi sunt strict oferite în cadrul limitat al spectacolului. Fiecare actor ştie în mod instinctiv acest lucru, şi în interiorul piesei există perioade stabilite şi permise, în care el se retrage pentru a se reîmprospăta. În aceste perioade, prin intermediul simţurilor interne i se aduc la cunoştinţă celelalte roluri jucate, actorul înţelegând faptul că este mult mai mult decât sinele, care îşi face apariţia în orice piesă dată.

În aceste perioade el înţelege că s-a implicat în conceperea piesei, şi este eliberat de acele premise majore, care îl încătuşează în decursul participării lui intense, la activităţile dramei. Aceste perioade coincid bineînţeles cu stările de somn şi cu condiţiile din stările de vis; dar există şi alte momente în care actorul vede foarte clar că este înconjurat de recuzite, şi atunci viziunea sa străpunge brusc, aparenta realitate a producţiei.

Acest fapt nu înseamnă ca piesa nu este reală, sau că ea nu trebuie să fie luată în serios. Înseamnă ca rolul – unul important – trebuie jucat. Fiecare actor trebuie de unul singur să înţeleagă natura spectacolului la care ia parte, şi rolul jucat de el acolo. El trebuie să se împlinească în limitele tridimensionale ale spectacolului.

Exista o cooperare importantă care se află în spatele unor asemenea producţii impresionante; iar jucându-şi rolul, fiecare actor se creează pe sine în realitatea tridimensională. Sinele multidimensional nu poate acţiona în realitatea tridimensională, până când nu materializează în interiorul ei o parte din el.

În această realitate, el iniţiază apoi tot felul procese creative şi de creştere care nu ar fi putut apărea altfel. După aceasta, el trebuie

totuşi să se propulseze în afara acestui sistem, printr-un alt act, printr-un alt fel de împlinire a părţii sale tridimensionale.

În timpul existenţei sale tridimensionale el i-a ajutat pe alţii în feluri în care aceştia nu ar putea fi ajutaţi şi la rândul său, a beneficiat şi s-a dezvoltat într-o manieră imposibil a fi realizată altfel.

Aşadar, semnificaţia piesei se află în interiorul vostru. Doar partea conştientă a voastră este cea care îşi joacă atât de bine rolul şi este focalizată atât de sigur în interiorul recuzitei spectacolului.

Semnificaţia fiecărei vieţi vă este disponibilă, cunoaşterea aflându-se dincolo de zona eului conştient, care vă este familiar. De asemenea, sunt disponibile tot felul de sugestii şi indicii. Aveţi la îndemână cunoaşterea întregii voastre personalităţi multidimensionale. Atunci când înţelegeţi acest fapt, cunoaşterea dobândită vă va permite să rezolvaţi mai repede problemele sau să veniţi în întâmpinarea provocărilor pe care vi le-aţi stabilit; şi de asemenea va deschide regiuni suplimentare de creativitate prin intermediul cărora, întreaga piesă sau producţie poate fi îmbogăţită.

În măsura în care le permiteţi intuiţilor şi cunoştinţelor sinelui multidimensional să curgă prin eul conştient, în acea măsură nu numai că vă jucaţi mai eficient rolul din piesă, ci şi adăugaţi noi energii, intuiţii şi creativitate întregii dimensiuni.

Acum, cu siguranţă vi se pare că sunteţi singura parte conştientă din voi, deoarece vă identificaţi cu actorul din această producţie specifică. Celelalte porţiuni ale personalităţii voastre multidimensionale, care sunt focalizate în alte piese reîncarnaţionale, sunt de asemenea conştiente. Şi deoarece voi sunteţi o conştiinţă multidimensională, „voi" sunteţi de asemenea conştienţi în alte realităţi din afara acesteia.

Personalitatea voastră multidimensională, identitatea voastră reală, adevăratul eu, este de asemenea conştient de sine, ca entitate, în oricare dintre aceste roluri.

În ansamblu, aceste „culise temporale" au o menire specifică. Datorită propriei sale naturi, conştiinţa urmăreşte să se materializeze în cât mai multe dimensiuni – să creeze din ea însăşi noi nivele de cunoaştere şi noi ramificaţii. Făcând acest lucru, ea creează toată realitatea. Aşadar, realitatea este tot timpul într-o stare de devenire.

Gândurile pe care le gândiţi în rolurile voastre de actor, sunt complet unice şi conduc către o nouă creativitate. Anumite aspecte ale propriei voastre conştiinţe nu ar putea fi împlinite în alt mod.

Atunci când vă gândiţi la reîncarnare, presupuneţi existenţa unei succesiuni de evenimente. În realitate, vieţile diferite se dezvoltă din ceea ce este sinele vostru interior. Ele nu vă sunt impuse de un agent exterior. Ele sunt o dezvoltare vitală, semnificativă, importantă, urmând drumul conştiinţei voastre, în timp ce ea se deschide şi se exprimă în moduri cât mai variate cu putinţă. Ea nu este restricţionată de o singură viaţă tridimensională şi nici măcar de existenţa în sistemul tridimensional.

Conştiinţa voastră ia multe forme şi ele nu trebuie să se asemene între ele mai mult decât o omidă, de exemplu, se aseamănă cu un fluture. Sufletul sau entitatea are libertate deplină de expresie. Ea îşi schimbă forma pentru a se potrivi expresiei sale, construind medii înconjurătoare ca decoruri şi lumi, medii care să corespundă obiectivelor sale. Fiecare decor dă naştere unor noi evoluţii.

Sufletul sau entitatea este energie spirituală puternic individualizată. Ea formează corpul pe care îl purtaţi acum şi este forţa motrice aflată la bază supravieţuirii voastre fizice; ea fiind cea care vă alimentează vitalitatea. Conştiinţa nu poate fi statică ci caută permanent creativitate suplimentară.

Aşadar, sufletul sau entitatea susţine realitatea tridimensională şi sinele tridimensional cu calităţile sale. Abilităţile entităţii se află în interiorul sinelui tridimensional. Acest sine, actorul, are acces la asemenea informaţii şi potenţialuri. Învăţând să folosească aceste abilităţi, învăţând să îşi redescopere relaţia cu entitatea, sinele tridimensional dezvoltă nivelul de împlinire, înţelegere şi creativitate. Sinele tridimensional devine mai mult decât ceea ce percepe.

Nu numai că entitatea este fortificată, dar datorită faptului că porţiuni din ea sunt împlinite în existenţa tridimensională, ele adaugă acum calităţii şi naturii acelei existenţe. Fără această creativitate, viaţa planetară, în termenii voştri, ar fi mereu sterilă. Sufletul sau entitatea dă viaţă corpului şi sinelui tridimensional din interiorul acestuia. Sinele tridimensional îşi urmăreşte apoi obiectivul de a iniţia noi domenii ale creativităţii.

Cu alte cuvinte, entităţile sau sufletele trimit porţiuni din ele pentru a deschide noi realităţi, care altfel nu ar exista. Sinele tridimensional, existând în aceste realităţi, trebuie să îşi focalizeze integral atenţia acolo.

O conştiinţă interioară le furnizează o sursă de energie şi putere. „În cele din urmă" ele trebuie totuşi să îşi înţeleagă rolul lor de actori şi printr-un alt act de înţelegere, să se reîntoarcă la entitate.

Există unii care apar complet conştienţi în aceste piese. Aceste personalităţi îşi îmbrăţişează de bunăvoie rolurile, ştiind că sunt roluri, şi urmăresc a-i conduce pe ceilalţi spre înţelegerea şi perfecţionarea necesară. Ei îi îndrumă pe actori şi îi ajută să vadă dincolo de ei şi de decorurile create de ei.

Acele personalităţi din alte nivele de existenţă supraveghează piesa, ca să spunem aşa, şi apar printre actori. Obiectivul lor este de a deschide acele porţi psihologice din interiorul sinelui tridimensional, care îl vor conduce către o evoluţie ulterioară în alt sistem de realitate.

Sunteţi pe cale să învăţaţi să fiţi co-creatori. Învăţaţi să fiţi zei, aşa cum înţelegeţi acum termenul. Învăţaţi responsabilitatea – responsabilitatea oricărei conştiinţe individualizate. Învăţaţi să manevraţi în scopuri creative energia care sunteţi tot voi.

Veţi fi legaţi de cei pe care îi iubiţi sau îi urâţi, cu toate că veţi învăţa să daţi drumul, să dispersaţi şi să scăpaţi de ură. Veţi învăţa să folosiţi creativ până şi ura, să o canalizaţi către scopuri nobile, şi în final să o transformaţi în iubire. Voi clarifica acest aspect în capitolele următoare.

Decorul mediului vostru fizic, nimicurile drăguţe uneori, aspectele fizice ale vieţii aşa cum o cunoaşteţi, toate constituie camuflaje, aşadar voi numi realitatea fizică un camuflaj. Totuşi, aceste camuflaje sunt compuse din vitalitatea universului. Rocile, pietrele, munţii şi pământul sunt camuflaje vii, structuri psihice interconectate formate din minuscule conştiinţe pe care nu le puteţi percepe ca atare. Atomii şi moleculele din interiorul lor au propria conştiinţă, la fel cum moleculele şi atomii din corpul vostru au propria conştiinţă.

Deoarece toţi contribuiţi la formarea mediului fizic şi întrucât sunteţi adăpostiţi într-o formă fizică, rezultă că folosindu-vă simţurile fizice veţi percepe doar acest decor fantastic. Realitatea care există atât

în interiorul lui cât şi în afara lui vă scapă. Chiar şi actorul nu este în totalitate tridimensional. El este o parte a unui sine multidimensional.

În interiorul lui există metode de percepţie care îi permit să vadă dincolo de decorurile camuflajului, să vadă ce se află în spatele scenei. El îşi foloseşte constant aceste simţuri interioare, deşi actorul din el este atât de concentrat asupra piesei, încât nu observă acest lucru. Dintr-o perspectivă mai amplă, simţurile fizice crează realitatea fizică, pe care par doar să o perceapă. Ele însele sunt o parte a camuflajului, asemenea unor lentile suprapuse peste percepţiile interioare naturale, care vă obligă să „vedeţi" câmpuri de activitate existente drept materie fizică; şi astfel, vă puteţi baza pe ele doar cât să vă arate în mod superficial ceea ce se întâmplă. Ele vă vor spune amplasamentul celorlalţi actori de exemplu, sau ora exactă, dar nu vă vor spune că timpul însuşi este un camuflaj, că actorii sunt formaţi din conştiinţă sau că există alte realităţi, pe care nu le vedeţi, aflate dincolo de materia fizică care este atât de evidentă.

Însă, folosindu-vă simţurile interioare puteţi totuşi să percepeţi realitatea aşa cum există ea, separată de piesă şi de rolul vostru din ea. Pentru a realiza acest lucru trebuie ca cel puţin momentan, să vă deplasaţi atenţia de la activitatea continuă, care se desfăşoară în jurul vostru – să închideţi simţurile fizice – şi să vă îndreptaţi atenţia către acele evenimente care v-au scăpat până acum atenţiei.

Într-adevăr foarte simplificat, efectul ar fi asemănător cu schimbarea unui set de ochelari cu altul, deoarece în esenţă simţurile fizice sunt pe atât de artificiale sinelui interior, precum un set de ochelari sau o proteză auditivă sunt pentru sinele fizic. Din acest motiv, simţurile interioare sunt rareori folosite complet conştient.

Aţi fi mult mai dezorientaţi, poate chiar înspăimântaţi, de exemplu dacă dintr-odată mediul vostru familiar ar dispărea şi ar fi înlocuit de alte tipuri de date, pe care încă nu sunteţi pregătiţi să le înţelegeţi; aşadar, o mare parte din informaţiile primite de la simţurile interioare, trebuie să fie traduse în termeni pe care să îi puteţi înţelege. Cu alte cuvinte, asemenea informaţii trebuie cumva să aibă sens pentru voi, ca sine tridimensional.

Trebuie să ştiţi că setul vostru particular de camuflaje nu este singurul existent. Alte realităţi sunt alcătuite din sisteme complet

diferite, dar toate personalităţile deţin simţuri interioare care sunt atribute ale conştiinţei, şi prin aceste simţuri interioare sunt menţinute comunicări, despre care eul normal conştient ştie foarte puţin. Unul din obiectivele mele este de a face cunoscute, o parte dintre aceste comunicări.

Prin urmare, sufletul sau entitatea nu este sinele care citeşte această carte. Mediul vostru înconjurător nu este pur şi simplu lumea aşa cum o cunoaşteţi voi, ci el este de asemenea alcătuit din medii ale vieţilor anterioare, asupra cărora nu vă îndreptaţi atenţia în momentul de faţă. Mediul vostru real este alcătuit din gândurile şi emoţiile voastre, întrucât cu ajutorul acestora formaţi nu numai această realitate, ci şi fiecare realitate în care participaţi.

Mediul vostru real nu cunoaşte timpul şi spaţiul aşa cum le cunoaşteţi voi. În acest mediu nu aveţi nevoie de cuvinte, deoarece comunicarea este instantanee. În mediul vostru real, voi formaţi lumea fizică pe care o cunoaşteţi.

Simţurile interioare vă vor permite să percepeţi realitatea, care este independentă de forma fizică. O să vă cer ca momentan să renunţaţi la rolul vostru şi să încercaţi acest simplu exerciţiu: Imaginaţi-vă că vă aflaţi pe o scenă luminată, scena fiind camera în care staţi acum. Închideţi ochii şi închipuiţi-vă că luminile s-au stins, decorul a dispărut iar voi sunteţi singuri.

Este întuneric. Rămâneţi liniştiţi. Imaginaţi-vă cât mai intens posibil existenţa simţurilor interioare. Pentru moment, imaginaţi-vă că ele corespund celor fizice. Eliberaţi-vă mintea de toate grijile şi gândurile. Fiţi receptivi. Ascultaţi foarte atent nu sunetele fizice, ci cele care vin prin simţurile interioare.

Pot să apară imagini. Acceptaţi-le ca privelişti la fel de valide ca acelea pe care le vedeţi fizic. Imaginaţi-vă că există o lume interioară şi că ea vă va fi dezvăluită, în timp ce învăţaţi să o percepeţi prin aceste simţuri interioare. Prefaceţi-vă că întreagă viaţă aţi fost orb la această lume, şi acum încet încet începeţi să o redescoperiţi. Nu judecaţi întreaga lume lăuntrică după imaginile disparate, pe care le puteţi percepe la început, sau după sunetele pe care le puteţi auzi, deoarece încă vă veţi folosi imperfect simţurile interioare.

Faceţi acest simplu exerciţiu pentru câteva momente, înainte să

vă culcaţi sau atunci când vă aflaţi într-o stare de relaxare. El poate fi făcut de asemenea în mijlocul unei activităţi obişnuite, care nu necesită întreaga atenţie.

Veţi învăţa să vă îndreptaţi atenţia către o nouă dimensiune a conştiinţei, ca şi cum aţi face poze într-un mediu necunoscut. Ţineţi minte că veţi percepe doar fragmente. Acceptaţi-le pur şi simplu şi în această fază nu încercaţi să le interpretaţi, sau să le judecaţi.

Pentru început, 10 minute pe zi sunt suficiente. În timp ce scriu această carte, informaţiile din ea sunt direcţionate într-o oarecare măsură prin simţurile interioare, ale femeii care este în transă. O astfel de performanţă este rezultatul unei coordonări interne foarte bine organizate şi a antrenamentului. Ruburt nu ar putea recepţiona informaţiile mele, acestea neputând fi traduse sau interpretate, atâta timp cât ea şi-ar îndrepta atenţia asupra mediului fizic.

Aşadar, simţurile interne sunt canale care asigură comunicarea între variatele dimensiuni ale existenţei. Totuşi, chiar şi atunci informaţia trebuie să fie într-o oarecare măsură distorsionată, pentru a fi tradusă în cuvinte. Altfel, ea nu ar putea fi deloc percepută.

Am petrecut o perioadă de timp subliniind faptul că fiecare dintre noi îşi formează mediul, deoarece vreau să înţelegeţi că responsabilitatea pentru viaţa şi mediul vostru vă aparţin.

Dacă credeţi contrariul, atunci vă limitaţi; în acest caz mediul vostru va reprezenta suma totală a cunoştinţelor şi experienţelor avute. Atât timp cât credeţi că el este obiectiv şi independent de voi, atunci, vă simţiţi într-o oarecare măsură incapabili în a-l schimba, a vedea dincolo de el, sau a vă imagina alternative care sunt mai puţin evidente. Mai târziu în această carte, voi explica metodele diferite care vă vor permite să vă schimbaţi mediul, în mod benefic şi decisiv.

Am discutat de asemenea despre reîncarnare în legătură cu mediul, deoarece multe şcoli de gândire exagerează efectul produs de existenţele reîncarnaţionale, astfel încât deseori ele explică circumstanţele vieţii actuale, ca fiind rezultatul unor modele rigide şi intransigente formate într-o viaţă „trecută”. Vă veţi simţi relativ incapabili să manevraţi prezenta realitate fizică, să vă schimbaţi mediul, să influenţaţi şi să modificaţi lumea, dacă simţiţi că sunteţi la cheremul unor circumstanţe, asupra cărora nu aveţi niciun control.

Motivele aduse ca justificare pentru această aservire sunt irelevante pe termen lung, dat fiind că ele se modifică odată cu epocile şi cultura. Nu vă aflaţi la discreţia unei sentinţe pronunţate asupra voastră, datorită păcatului originar, a unor evenimente din copilărie sau a experienţelor dintr-o viaţă trecută. Viaţa voastră, de exemplu, poate fi mult mai puţin împlinită decât aţi prefera. Puteţi fi mai puţin atunci când aţi vrea să fiţi mai mult, dar nu vă aflaţi sub o anatemă aruncată asupra psihicului vostru, fie de către păcatul originar, sindromul copilăriei a lui Freud, sau influenţe ale unor vieţi trecute. Voi încerca să explic ceva mai clar influenţele vieţilor trecute. Ele vă influenţează aşa cum o face fiecare experienţă. Totuşi, timpul nu este închis – el este deschis. O viaţă nu este îngropată în trecut, separată de sinele prezent şi de asemenea de orice sine viitor.

Aşa cum am explicat mai devreme, vieţile sau piesele se desfăşoară simultan. Creativitatea şi conştiinţa nu sunt niciodată realizări liniare. În fiecare viaţă voi alegeţi şi creaţi propriile voastre decoruri şi medii; iar în cel din prezent, v-aţi ales părinţii şi toate evenimente din copilărie pe care le-aţi trăit. Voi aţi scris scenariul.

Ca un adevărat profesor distrat, eul conştient uită toate acestea, şi atunci când o tragedie, dificultate sau provocare apare în scenariu, el caută ceva, sau pe cineva pe care să dea vina. Înainte ca această carte să fie terminată, sper să vă arăt precis cum puteţi crea fiecare minut al experienţei voastre, astfel încât să puteţi începe se va exercitaţi adevărata responsabilitate creativă, la un nivel conştient – sau aproape conştient.

În timp ce citiţi această carte, priviţi din când în când împrejur la camera în care vă aflaţi. Scaunele şi mesele, tavanele şi podelele, pot părea reale şi solide – chiar imuabile – şi în comparaţie cu de voi vă puteţi simţi foarte vulnerabili, prinşi într-un moment dintre naştere şi extincţie. Puteţi fi chiar invidioşi atunci când vă gândiţi la acest lucru, atunci când vă imaginaţi că universul va continua să existe, mult după ce aţi dispărut. Până la sfârşitul acestei cărţi, sper totuşi că veţi înţelege eterna validitate a propriei voastre conştiinţe, cât şi efemeritatea acelor aspecte fizice ale mediului şi universului vostru, care par atât de stabile acum.

Capitolul 5: Cum formează gândurile materia – Puncte de coordonare

În timp ce citiţi cuvintele de pe această pagină, voi înţelegeţi că informaţia pe care o primiţi, nu este o caracteristică a însăşi literelor sau cuvintelor. Textul tipărit nu conţine informaţie. El transmite informaţie. Dacă nu se găseşte în paginile tipărite, unde se află informaţia transmisă?

Bineînţeles, aceeaşi întrebare se poate pune atunci când citiţi un ziar sau când vorbiţi cu o altă persoană. Cuvintele voastre transmit informaţie, emoţii sau gânduri. Evident, gândurile, emoţiile sau cuvintele nu sunt acelaşi lucru. Literele aflate pe foaie sunt simboluri, şi voi aţi fost de acord cu diversele sensuri asociate lor. Voi le consideraţi a fi imuabile, fără ca măcar să vă gândiţi că simbolurile exprimate prin litere, nu sunt realitatea, adică informaţiile sau gândurile pe care încearcă să le transmită.

În mod similar, vă spun ca obiectele sunt de asemenea simboluri care reprezintă o realitate a cărui sens, la fel ca şi literele, îl transmit. Adevărata informaţie nu este conţinută în obiecte, la fel cum nici gândul nu se află în litere sau cuvinte. Cuvintele sunt metode de exprimare. Într-un alt tip de mediu, la fel sunt şi obiectele fizice. V-aţi obişnuit cu ideea că vă exprimaţi în mod direct, prin cuvinte. Vă puteţi auzi rostindu-le. Puteţi simţi mişcându-se muşchii din gâtul vostru, şi dacă sunteţi atenţi, puteţi percepe reacţiile multiple din corpul vostru – şi toate aceste acţiuni apar simultan cu vorbirea.

Obiectele fizice sunt rezultatul unui alt tip de manifestare. Voi le creaţi cu aceeaşi siguranţă cu care creaţi cuvintele. Nu vreau să spun că le creaţi doar cu ajutorul mâinilor voastre, sau prin intermediul industriei. Vreau să vă spun că obiectele sunt produse naturale ale evoluţiei speciei voastre, la fel cum sunt şi cuvintele. Examinaţi-vă pentru un moment, cunoştinţele pe care le deţineţi despre vorbire. Deşi auziţi cuvintele şi le consideraţi a fi adecvate, deşi ele pot fi mai mult sau mai puţin o manifestare a sentimentelor voastre, ele nu sunt sentimentele voastre; şi trebuie să existe o distanţă între gândurile voastre şi exprimarea lor.

Familiaritatea vorbirii începe să dispară în momentul în care înţelegeţi că atunci când începeţi o propoziţie, nu ştiţi precis cum o veţi termina, sau cum formaţi cuvintele. Nu ştiţi în mod conştient cum să manipulaţi o multitudine uluitoare de simboluri, alegându-le exact pe acelea prin care vreţi să exprimaţi un gând dat. Din acest motiv, nu ştiţi cum gândiţi.

Nu ştiţi cum să traduceţi în gânduri simbolurile de pe această pagină, şi apoi să le memoraţi sau să vi le însuşiţi. Deoarece mecanismele vorbirii normale vă sunt atât de puţin cunoscute la un nivel conştient, nu este deloc surprinzător faptul că voi sunteţi la fel de inconştienţi faţă de sarcinile mai complexe pe care le îndepliniţi – de exemplu, constanta creare a mediului vostru fizic, privită ca şi o metodă de comunicare şi exprimare.

Numai din această perspectivă poate fi înţeleasă natura adevărată a materiei. Numai înţelegând natura acestei transpuneri constante de gânduri şi dorinţe – nu în cuvinte ci în obiecte fizice – puteţi înţelege adevărata voastră independenţă faţă de circumstanţe, timp şi mediul înconjurător.

Acum, este uşor a vedea că voi transpuneţi sentimentele în cuvinte, posturi corporale sau gesturi, dar nu este atât de uşor a înţelege că voi vă formaţi corpul cu aceeaşi uşurinţă şi inconştienţă, prin care transpuneţi sentimentele în simboluri care devin cuvinte.

Sunt sigur că aţi mai auzit această sintagmă: mediul reprezintă personalitatea unui individ. Vă spun că această propoziţie exprimă un adevăr literal şi nu simbolic. Cuvintele de pe pagină sunt reale doar datorită cernelii şi a hârtiei. Informaţia pe care o transmit este invizibilă. Privită ca şi un obiect, această carte este formată doar din cerneală şi hârtie. Ea este o purtătoare de informaţie.

Probabil puteţi susţine că ea a fost fabricată în mod fizic, că nu a izbucnit brusc din creierul lui Ruburt deja tipărită şi legată. La rândul vostru a trebuit să împrumutaţi sau să cumpăraţi cartea, aşadar vă puteţi gândi „cu siguranţă nu eu am creat-o, în aceeaşi manieră în care mi-am creat cuvintele”. Dar, înainte de a termina-o, vom vedea că în esenţă, fiecare dintre voi formează cartea pe care o ţineţi acum în mâini, şi întreg mediul vostru fizic este format într-o manieră la fel de naturală de către mintea voastră interioară, precum cuvintele ies din

gura voastră; vom vedea că omul crează obiectele fizice la fel de inconştient şi automat precum îşi crează propria respiraţie.

Aspectele neobişnuite şi specifice ale lumii voastre fizice sunt dependente de existenţa şi focalizarea voastră din interiorul ei. De exemplu, universul fizic nu conţine obiecte fizice – care au proprietăţi de soliditate, lungime sau adâncime – a căror existenţă să nu se afle în interiorul lui.

Alte tipuri ale conştiinţei coexistă în acelaşi „spaţiu" ocupat de lumea voastră. Ele nu percep obiectele voastre fizice, deoarece realitatea lor este compusă dintr-o structură diferită a camuflajului. Voi nu le percepeţi şi în general vorbind, ele nu vă percep pe voi. Totuşi, aceasta este o afirmaţie generală, deoarece există diverse puncte ale realităţilor voastre care pot coincide.

Aceste puncte nu sunt recunoscute ca atare, dar ele sunt puncte a ceea ce voi aţi numi realitate dublă, conţinând un potenţial imens de energie; într-adevăr puncte de coordonare unde realităţile fuzionează. Există puncte de coordonare principale, pur matematice, surse fantastice de energie şi puncte de coordonare secundare, vaste ca număr.

Există 4 puncte de coordonare absolute care intersectează toate realităţile. Aceste puncte acţionează de asemenea ca şi canale prin care energia circulă, ca şi porţi sau căi invizibile dintr-o realitate în alta. De asemenea, ele acţionează ca şi transformatori şi asigură o mare parte din energia generatoare, care conform paradigmei voastre asigură continuitatea creaţiei.

Spaţiul vostru este plin de asemenea puncte secundare, şi aşa cum veţi vedea mai târziu, acestea sunt importante prin faptul că vă permit să transformaţi gândurile şi emoţiile în materie fizică. Atunci când un gând sau o emoţie atinge o anumită intensitate specifică, el atrage automat puterea unuia dintre aceste puncte secundare, astfel fiind foarte încărcat şi oarecum amplificat, deşi nu în mărime.

Aceste puncte influenţează ceea ce voi numiţi timp şi spaţiu. Aşadar, există puncte specifice în timp şi spaţiu, unde atât ideile cât şi materia vor fi foarte încărcate. Practic vorbind, clădirile vor rezista mai mult, iar în maniera în care înţelegeţi voi realitatea, melanjul dintre idee şi formă va fi relativ etern. Piramidele sunt un bun exemplu.

Aceste puncte de coordonare – absolute, principale sau secundare - reprezintă depozite sau proiecţii de energie pură, extrem de mici dacă vă gândiţi în termeni de mărime, mai mici decât orice particulă cunoscută de cercetătorii voştri; dar cu toate acestea, compuse din energie pură. Însă, această energie trebuie activată. Până atunci ea stă latentă – şi nu poate fi activată în mod fizic.

Câteva indicii poate vă vor ajuta, sau îi vor ajuta pe matematicieni. În vecinătatea tuturor acestor puncte, chiar şi a celor secundare, există o mică modificare a forţelor gravitaţionale, şi într-o măsură sau alta, toate aşa-zisele legi fizice vor avea un efect de undă. Într-un fel, punctele secundare servesc de asemenea ca şi suporţi, ca şi un fundament structural în cadrul ţesăturii nevăzute de energie care formează toate realităţile şi manifestările. Deşi există urme sau acumulări de energie pură, va putea fi observată o diferenţă semnificativă, între cantitatea de energie disponibilă în variatele puncte secundare şi punctele principale sau cele absolute.

Aşadar, există puncte de energie concentrată. Punctele secundare sunt mult mai comune şi practic vorbind, ele influenţează activităţile zilnice. Există locuri mai bune decât altele pentru a construi case sau structuri – puncte unde sănătatea şi vitalitatea sunt fortificate, unde plantele vor creşte şi înflori iar toate condiţiile benefice par a se întâlni.

Unii oameni pot simţi instinctiv asemenea vecinătăţi. Ele apar în anumite intersecţii formate de punctele de coordonare. Evident, aceste puncte nu sunt fizice, adică ele nu sunt vizibile, deşi pot fi matematic deduse. Cu toate acestea, ele sunt simţite sub formă de energie accelerată.

Într-o cameră dată, plantele vor creşte mai rapid într-o anumită locaţie decât în alta, cu condiţia ca ambele locaţii să dispună de condiţii fundamentale, de exemplu lumină. Tot spaţiul vostru este plin de asemenea puncte de coordonare, astfel încât sunt formate anumite intersecţii invizibile.

Foarte simplificat vorbind, unele intersecţii se pot afla mai spre „periferie" decât altele, având condiţii de creştere şi de operare mai puţin favorabile. Când vorbim de aceste intersecţii, le vom trata ca fiind tridimensionale, deşi bineînţeles că ele sunt multidimensionale.

Deoarece natura acestor intersecţii nu este tema principală a cărţii mele, nu este posibil să o explic amănunţit aici.

Ele vor părea a fi mult mai puternice în anumite perioade, deşi aceste diferenţe nu au nimic de a face cu natura punctelor de coordonare sau cu cea a timpului. Există alte elemente care le influenţează, dar nu este nevoie să ne preocupam acum de ele.

Punctele de energie concentrată sunt activate de intensităţi emoţionale, care se află mult sub capacităţile voastre normale de percepţie. Propriile voastre emoţii şi sentimente vor activa aceste puncte, fie că ştiţi sau nu de existenţa lor. Astfel, va fi adăugată energie sporită gândului sau sentimentului originar, iar proiecţia sa în materia fizică va fi accelerată. Acest lucru este valabil indiferent de natura sentimentului, intensitatea sa emoţională fiind cea care este importantă. Cu alte cuvinte, aceste puncte sunt asemănătoare unor centrale electrice invizibile, activate atunci când orice emoţie sau gând de o intensitate suficientă, vine în contact cu ele. Punctele însele ajută la intensificarea energiei oricărui gând sau a unei emoţii, acţionând într-o manieră neutră.

Am simplificat foarte mult dar cu toate acestea, experienţa subiectivă a oricărei conştiinţe, este automat exprimată prin unităţi de energie electromagnetică. Ele există „în spatele" domeniului materiei fizice. Dacă preferaţi, ele sunt particule incipiente, care încă nu s-au manifestat în materie.

Aceste unităţi sunt emanaţii naturale provenite de la toate tipurile de conştiinţă. Ele sunt formaţiuni invizibile provenite din reacţia la orice tip de stimuli. Foarte rar ele există izolat, ci mai degrabă se unesc conform unor legi specifice. Ele îşi schimbă atât forma cât şi pulsaţia. Aparenta lor „durată" este influenţată de intensitatea originară din spatele lor – adică din spatele gândului, emoţiei, stimulilor sau reacţiilor originare care le-au adus în existenţă.

Încă o dată foarte simplificat, în anumite condiţii ele se materializează. Aceste unităţi electromagnetice de o intensitate suficient de ridicată, activează automat punctele de coordonare, despre care am vorbit. Aşadar, în termenii voştri, ele sunt accelerate şi propulsate în materie mult mai repede decât unităţile de o intensitate mai mică. Faţă de aceste unităţi, moleculele vor părea a fi la fel de mari

ca şi planetele. Atomii, moleculele, planetele şi aceste unităţi de energie electromagnetică, sunt pur şi simplu diferite manifestări ale aceloraşi principii prin care ele se materializează. Doar relativa voastră poziţionare în realitatea fizică, şi faptul că vă îndreptaţi atenţia într-un spaţiu şi timp, vă împiedică să percepeţi acest adevăr.

Prin urmare, fiecare gând sau emoţie există sub forma unei unităţi de energie electromagnetică şi ea apare deseori, prin intermediul punctelor de coordonare, în unităţile structurale ale materiei fizice. Această transpunere în materie este un „efect" natural, indiferent de natura oricărui gând sau emoţie dată. Imaginile mentale, acompaniate de emoţii puternice, sunt tipare pe fundamentul cărora, conform paradigmelor voastre, va fi materializat un obiect fizic, o situaţie sau un eveniment. Aşadar, intensitatea unui sentiment, gând sau imagine mentală este elementul important în formarea ulterioară a materializării sale fizice.

Intensitatea este nucleul prin care se formează unităţile de energie electromagnetică. În termenii voştri, cu cât mai intens este nucleul, cu atât mai repede apare materializarea fizică. Acest lucru este valabil indiferent dacă imaginea mentală, a fost una îngrozitoare sau veselă. Există un aspect foarte important: Dacă vă focalizaţi atenţia şi dacă vă gândiţi în imagini mentale însufleţite, acestea vor fi transpuse mai repede în evenimente fizice. Dacă starea voastră este una foarte pesimistă, fiind înclinat spre gânduri şi sentimente ale unor potenţiale dezastre, atunci aceste gânduri vor fi relativ fidel reproduse, în experienţa voastră.

Prin urmare, cu cât mai intensă este imaginaţia şi experienţa voastră interioară, cu atât este mai important să înţelegeţi metodele prin care această experienţă interioară devine fizic reală. În momentul conceperii lor, gândurile şi emoţiile voastre îşi încep călătoria către materializarea fizică. Dacă cumva trăiţi într-o zonă unde intensitatea energiei punctelor de coordonare este ridicată, una dintre zonele despre care am spus că sunt neobişnuit de favorabile, atunci vi se va părea că sunteţi inundat de boli şi dezastre – dacă natura gândurilor voastre nu este pozitivă deoarece în acest mediu materializarea oricărui gând se petrece foarte rapid. Pe de altă parte, dacă sentimentele şi experienţele voastre subiective sunt îndeajuns de bine

echilibrate, optimiste şi creative într-o manieră constructivă, atunci vi se va părea că aţi fost binecuvântaţi cu un noroc neobişnuit, deoarece ideile voastre plăcute se vor îndeplini atât de repede.

Pe scurt, în S.U.A., Coasta de Vest, porţiuni din Coasta de Est, Utah, Marile Lacuri, zona Chicago, Mineapolis, şi alte zone din sud-vest sunt în acele vecinătăţi, de excelentă activitate a punctelor de coordonare. Transpunerea ideilor în materie se va produce rapid, şi probabilitatea de a crea elemente atât constructive cât şi distructive este ridicată.

Aceste puncte de coordonare activează comportamentul atomilor şi moleculelor, aşa cum de exemplu soarele ajută creşterii plantelor. Punctele de coordonare activează comportamentul generativ al atomilor şi moleculelor, favorizând abilităţile lor cooperative – tendinţa lor de a se asocia în organizaţii şi grupări structurale.

Punctele de coordonare amplifică sau intensifică comportamentul şi spontaneitatea inerentă proprietăţilor materiei fizice. Ele acţionează ca şi generatori psihici, propulsând ceea ce încă nu este fizic în forma fizică.

Acum, aceasta nu este o carte tehnică, aşadar nu este momentul sau locul pentru a discuta în detaliu acţiunea, comportamentul sau efectele acestor puncte de coordonare; şi nici a unităţilor de energie electromagnetică – acele emanaţii naturale de conştiinţă despre care am vorbit. În orice caz, vreau să fie ştiut faptul că gândurile şi emoţiile sunt propulsate în materia fizică, prin metode foarte precise şi prin legi deplin valide, deşi ele pot fi în prezent necunoscute.

În alte porţiuni ale materialul Seth, aceste procese vor fi clarificate acelora dintre voi, care doresc să exploreze mai în profunzime, sau acelora care sunt interesaţi dintr-un punct de vedere ştiinţific. În acest moment, discutăm despre asemenea teme, numai deoarece ele descriu aspectul multidimensional al personalităţii. Ele vă vor permite să materializaţi anumite experienţe subiective, în realitatea tridimensională. Înainte să trec peste acest subiect, lăsaţi-mă să vă reamintesc că aceste emanaţii provin din toate conştiinţele, nu numai din a voastră. Ele includ şi conştiinţa celulară, astfel încât în atmosfera voastră, există o reţea invizibilă de unităţi electromagnetice

care formează o structură; iar suprapusă peste această ţesătură şi din interiorul ei, sunt ulterior formate particulele materiei fizice.

Pe marginea acestui subiect poate fi uşor scrisă o carte întreagă. De exemplu, pot fi foarte avantajoase informaţiile despre „locaţiile" punctelor de coordonare principale sau absolute. Vă lăudaţi cu tehnologia voastră, cu producţia de bunuri durabile, clădiri, drumuri şi totuşi, multe dintre acestea sunt insignifiante în comparaţie cu alte structuri din „trecut".

O înţelegere adevărată a modului prin care o idee devine materie fizică, ar conduce la o completă restructurare a aşa-zisei tehnologii moderne; clădirile, drumurile şi alte structuri le vor depăşi cu mult pe cele pe care le deţineţi în prezent. Nu puteţi înţelege realitatea psihică care este adevărata sursă a existenţei voastre fizice, decât dacă vă înţelegeţi prima oară propria realitate psihică şi independenţa sa de legile fizice.

Aşadar, primul meu scop este de a vă face conştienţi faţă de sursa interioară din care faceţi parte şi de a îndepărta câteva dintre reziduurile şi superstiţiile intelectuale, care vă împiedică să vă cunoaşteţi propriile potenţialuri şi libertăţi. Poate că atunci puteţi începe să învăţaţi multiplele căi, prin care acea libertate poate fi utilizată.

Capitolul 6: Sufletul şi natura percepţiei sale

Cu puţinele cunoştinţe oferite până acum putem începe să abordăm tema acestei cărţi: Eterna validitate a sufletului. Chiar şi atunci când explorăm alte teme, vom încerca să ilustrăm realitatea multidimensională a sinelui interior. Există multe concepţii greşite cu privire la el şi pentru început vom încerca să le clarificăm.

În primul rând, un suflet nu este un obiect aflat în posesia voastră. El este ceea ce sunteţi. De obicei folosesc termenul „entitate" în loc de „suflet", pur şi simplu deoarece acele concepţii greşite nu sunt asociate cuvântului „entitate", şi conotaţiile sale sunt mai puţin apropiate religiei, privită ca şi o formă de organizare.

Problema este că deseori voi vă consideraţi sufletul sau entitatea ca fiind un „produs" finalizat, static, care vă aparţine dar care nu sunteţi voi. Sufletul sau entitatea – cu alte cuvinte cea mai profundă şi puternică identitate interioară – este şi trebuie să fie în continuă schimbare. Aşadar, el nu este ceva asemănător unui suvenir nepreţuit. El este în viaţă, sensibil, curios. El formează corpul şi lumea pe care o cunoaşteţi şi se află într-o stare de devenire.

În realitatea tridimensională în care ego-ul vostru îşi îndreaptă atenţia, devenirea presupune un punct de sosire sau o destinaţie – un sfârşit a ceea ce a fost într-o stare de devenire. Sufletul sau entitatea îşi are existenţa în alte dimensiuni şi în acestea, împlinirea lui nu este dependentă de o sosire în orice punct, fie el spiritual sau de altă natură.

Sufletul sau entitatea se află tot timpul într-o stare de schimbare şi învăţare, iar dezvoltarea sa este influenţată mai degrabă de experienţa subiectivă, decât de timp sau de spaţiu. Acest lucru nu este atât de misterios pe cât pare. Fiecare dintre cititorii mei participă într-un joc în care sinele conştient, egotic, pretinde că nu ştie ceea ce sinele întreg cu siguranţă ştie. Din moment ce ego-ul este o parte a sinelui întreg, el trebuie să fie conştient de asemenea cunoştinţe. Însă, datorită focalizării sale intense asupra realităţii fizice, el pretinde că nu ştie, până în momentul când se simte capabil a folosi informaţia într-o manieră fizică.

Aşadar, voi aveţi acces la sinele interior. Nu sunteţi deloc separaţi de propriul suflet sau entitate. Ego-ul preferă să se considere cârmaciul, vorba vine, deoarece el este cel care se preocupă în mod direct cu tumultuoasele mări ale realităţii fizice, care se manifestă uneori; şi nu vrea să fie distras de la această sarcină.

Întotdeauna există canale psihologice sau psihice care trimit informaţii înainte şi înapoi prin variatele nivele ale sinelui, astfel încât ego-ul acceptă fără nicio întrebare informaţiile şi datele necesare din regiunile interioare ale personalităţii. De fapt, poziţia sa depinde într-o mare măsură de acceptarea tacită a datelor interioare. Cu alte cuvinte, ego-ul, sinele exterior pe care îl consideraţi ca fiind sinele vostru, îşi menţine siguranţa şi aparentul control; deoarece straturile interioare ale personalităţii voastre, îl susţin în mod constant, asigură operarea corpului fizic şi menţin legăturile cu multitudinea de stimuli, care vin atât din factorii exteriori cât şi din cei interiori. Sufletul sau entitatea nu este diminuată, ci este îmbogăţită prin intermediul reîncarnărilor, prin existenţa şi experienţa în realităţile probabile – ceva ce voi explica mai târziu.

Numai fiindcă voi aveţi o viziune foarte limitată despre propria voastră entitate, insistaţi asupra faptului că ea este aproape sterilă în singularitatea sa. În interiorul corpului vostru există milioane de celule, dar voi vă consideraţi corpul ca fiind un vas, pe care îl aveţi în posesie. Într-adevăr voi îl formaţi, din interior către exterior, şi totuşi îl formaţi din substanţa vie, iar fiecare particulă minusculă are propria sa conştiinţă vitală. Există grupări de materie şi în mod similar există familii de conştiinţă, fiecare individualizată şi având propriul ţel, propriile abilităţi şi potenţialuri. Nu există limite ale entităţii voastre; aşadar, cum poate entitatea sau sufletul vostru să aibă limite, căci limitele l-ar îngrădi şi i-ar nega libertatea.

Deseori sufletul este privit ca şi o piatră preţioasă, care va fi prezentată într-un final ca şi un dar oferit lui Dumnezeu; sau este perceput aşa cum unele femei şi-au privit virginitatea – ceva nepreţuit care trebuie să fie pierdut; pierderea lui echivalând cu un dar preţios oferit receptorului.

Multe filosofii susţin această idee – prin care într-un final sufletul va fi returnat unui legiuitor principal, sau va fi dizolvat într-o

stare nebuloasă, aflată undeva între existenţă şi nonexistenţă. În primul rând, sufletul este creativ. El poate fi privit din multe puncte de vedere. Caracteristicile sale pot fi într-o oarecare măsură determinate şi într-adevăr majoritatea cititorilor mei pot găsi singuri aceste caracteristici, dacă ar fi suficient de motivaţi, şi dacă aceasta ar fi principala lor preocupare. Sufletul sau entitatea este ea însăşi cea mai motivată, cea mai energizată şi vitală unitate de conştiinţă cunoscută în orice univers.

Ea este energie concentrată într-o măsură aproape inimaginabilă. Ea conţine potenţialuri nelimitate, dar trebuie să îşi formeze propria identitate şi propriile lumi. Ea poartă înăuntrul său responsabilitatea întregii existenţe. În interiorul ei există potenţialuri ale personalităţii, care se află dincolo de înţelegerea voastră prezentă. Ţineţi minte, vorbesc despre propriul vostru suflet sau entitate, cât şi despre suflet sau entitate în general. Voi sunteţi o manifestare a sufletului vostru. Câţi dintre voi ar vrea să îşi limiteze realitatea, întreaga realitate, la experienţa pe care o cunoaşteţi în prezent?

Voi faceţi acest lucru când vă imaginaţi că sinele vostru prezent, reprezintă întreaga voastră personalitate, sau când insistaţi ca identitatea voastră, să rămână neschimbată de-a lungul unei nesfârşite eternităţi.

O asemenea eternitate ar fi într-adevăr moartă. În multe privinţe, sufletul este un Dumnezeu incipient; şi mai târziu în această carte vom vorbi despre „conceptul de Dumnezeu". Pentru moment, vom fi preocupaţi cu entitatea sau sufletul, sinele lărgit care şopteşte chiar acum, în ungherele ascunse ale experienţei fiecărui cititor.

Sper ca prin această carte să reuşesc să vă asigur că sufletul sau entitatea este etern validă, cât şi să vă ajut să îi simţiţi realitatea sa profundă din interiorul vostru. În primul rând, trebuie să aveţi o oarecare idee despre propria voastră structură psihologică şi psihică. Atunci când înţelegeţi într-o oarecare măsură cine şi ce sunteţi voi, vă pot explica mult mai clar cine şi ce sunt eu. Sper să vă familiarizez cu acele aspecte profund creative ale existenţei voastre, astfel încât să le puteţi folosi pentru a vă îmbogăţi întreaga voastră experienţă.

Mulţi indivizi îşi imaginează sufletul ca fiind un ego nepieritor, uitând că ego-ul aşa cum îl cunoaşteţi este doar o mică porţiune a

sinelui; în consecinţă, această secţiune a personalităţii este pur şi simplu proiectată în afară, vorba vine la infinit. Deoarece dimensiunile propriei realităţi sunt atât de puţin înţelese, conceptele voastre sunt nevoite a fi limitate. Şi în ceea ce priveşte „imortalitatea", omenirea pare a spera la o viitoare dezvoltare a ego-ului, opunându-se ideii că o asemenea dezvoltare ar putea implica schimbarea. Prin intermediul religiilor, omul afirmă că într-adevăr are un suflet, fără măcar a se întreba ce este un suflet; şi deseori pare a-l considera un obiect care se află în posesia sa.

Personalitatea, chiar şi aşa cum o cunoaşteţi voi, se schimbă constant şi nu întotdeauna într-o manieră care poate fi anticipată – de fapt, cel mai adesea într-o manieră imprevizibilă. Voi insistaţi să vă îndreptaţi atenţia asupra similitudinilor, care sunt manifestate prin propriul vostru comportament, şi în jurul acestora voi construiţi o teorie care afirmă că sinele urmează un model; pe care voi în schimb l-aţi impus asupra sa. Modelul pe care l-aţi impus vă împiedică să vedeţi sinele, aşa cum este el în realitate. Voi proiectaţi acest punct de vedere distorsionat, asupra concepţiei voastre privitoare la realitatea sufletului. Aşadar, vă gândiţi la suflet în lumina unor concepţii eronate, pe care le menţineţi chiar şi în ceea ce priveşte natura sinelui vostru muritor.

Vedeţi, chiar şi sinele muritor este mult mai miraculos şi minunat decât îl puteţi percepe, dispunând de mult mai multe abilităţi decât îi daţi credit. Chiar şi atunci când vă gândiţi la sinele muritor, nu înţelegeţi adevărata natură a percepţiei sale şi din acest motiv, cu greu puteţi înţelege cum percepe sufletul. Înainte de toate sufletul percepe şi crează. Încă o dată, ţineţi minte că voi sunteţi un suflet acum. În acest moment sufletul din interiorul vostru percepe. În acest moment, metodele sale de percepţie sunt aceleaşi ca şi cele din perioada de dinaintea naşterii voastre fizice; şi la fel vor fi şi după moartea voastră fizică. Aşadar, după moartea fizică porţiunea interioară din voi, materialul-suflet, nu îşi va schimba brusc metodele sale de percepţie sau caracteristicile.

Prin urmare, puteţi afla acum ce este sufletul. Nu este ceva care vă aşteaptă la moartea voastră şi nici nu este ceva care trebuie salvat, mântuit, sau ceva care poate fi pierdut. Termenul „să îţi pierzi sau să îţi

salvezi sufletul" a fost interpretat greşit şi distorsionat într-un mod vulgar; deoarece el este partea din voi care este într-adevăr indestructibilă. Vom aborda această temă într-o capitol din carte, care tratează conceptul de Dumnezeu şi religia.

Aşa cum vă cunoaşteţi propria personalitate – adică acea porţiune din voi pe care o consideraţi cea mai importantă, partea unică din voiea nu va fi niciodată distrusă sau pierdută. Ea este o porţiune din suflet. Nu va fi înghiţită de suflet şi nici ştearsă sau subjugată de către el; pe de altă parte, nu va putea fi niciodată separată de suflet. Cu toate acestea, ea este doar un singur aspect al sufletului vostru. În termenii voştri, individualitatea voastră va continua să existe, în orice mod doriţi să vă gândiţi la ea.

Individualitatea voastră continuă să crească şi să se dezvolte, dar creşterea şi dezvoltarea sa, sunt influenţate semnificativ de înţelegerea faptului că deşi ea este distinctă şi singulară, este de asemenea doar o manifestare a sufletului. În măsura în care înţelege acest lucru, ea învaţă să îşi sporească creativitatea şi să folosească acele abilităţi pe care le deţine.

Ar fi mult mai uşor să vă spun simplu că individualitatea voastră continuă să existe şi să ne limităm la acest lucru. Deşi ar fi o învăţătură îndeajuns de rezonabilă, ea a mai fost spusă în acest mod şi există pericole în simplitatea povestirii. Adevărul este că personalitatea care sunteţi acum şi personalitatea care aţi fost şi veţi fi – în termenii în care înţelegeţi timpul – toate aceste personalităţi sunt manifestări ale sufletului, ale sufletului vostru.

Aşadar, sufletul vostru – sufletul care sunteţi voi - sufletul din care faceţi parte – acel suflet este un fenomen cu mult mai creativ şi miraculos decât aţi presupus vreodată. Şi când acest lucru nu este clar înţeles, când conceptul este diminuat de dragul simplităţii, atunci vitalitatea măreaţă a sufletului vostru nu va putea fi niciodată înţeleasă.

Sufletul vostru deţine înţelepciunea, cunoaşterea şi informaţiile care sunt o parte a experienţei tuturor personalităţilor voastre, iar voi aveţi acces la aceste informaţii doar dacă înţelegeţi adevărata natură a realităţii voastre. Lăsaţi-mă să accentuez încă o dată faptul că aceste personalităţi există independent, în interiorul sufletului şi sunt o parte

a lui, fiecare dintre ele fiind liberă să creeze şi să se dezvolte.

Cu toate acestea, există o comunicare interioară astfel încât cunoştinţele unei personalităţi sunt disponibile oricărei alte personalităţi – nu după moartea fizică, ci acum, în momentul vostru prezent. Aşa cum am menţionat mai devreme, sufletul nu este static. El creşte şi se dezvoltă chiar prin experienţa acelor personalităţi care îl compun, şi spus cât mai simplu cu putinţă, el este mai mult decât suma părţilor sale.

În realitate nu există sisteme închise. În sistemul vostru fizic, natura percepţiei voastre, vă limitează într-o anumită măsură ideea despre realitate, deoarece voi alegeţi în mod intenţionat, să vă îndreptaţi atenţia înspre o „dimensiune" dată. Dar în esenţă, conştiinţa nu poate fi niciodată un sistem închis şi toate barierele de o asemenea natură sunt o iluzie. Aşadar, sufletul însuşi nu este un sistem închis. Atunci când vă gândiţi la el, de obicei îl vedeţi în această lumină – neschimbător, o citadelă psihică sau spirituală. Dar citadelele nu numai că ţin la distanţă invadatorii, ci de asemenea împiedică expansiunea şi dezvoltarea.

Există multe aspecte foarte dificil a fi exprimate în cuvinte, deoarece vă este atât de teamă să nu vă pierdeţi simţul identităţii, încât vă opuneţi ideii că sufletul este un sistem spiritual deschis, un centru puternic de creativitate care se întinde în toate direcţiile – şi totuşi exact acest lucru este.

Vă spun acest lucru şi în acelaşi timp vă reamintesc faptul că prezenţa voastră personalitate, nu este niciodată pierdută. Alt cuvânt pentru suflet este entitate. După cum vedeţi, nu este doar o chestiune de a vă oferi o definiţie a sufletului sau a entităţii, deoarece chiar şi pentru a avea o înţelegere sumară dintr-o perspectivă logică, voi ar trebui să îl înţelegeţi în termeni spirituali, psihici şi electromagnetici; să înţelegeţi natura fundamentală atât a conştiinţei cât şi a materializării. Puteţi descoperi intuitiv natura sufletului sau a entităţii; şi în multe privinţe, cunoaşterea intuitivă este superioară oricărui alt tip de cunoaştere.

O condiţie pentru înţelegerea intuitivă a sufletului este dorinţa de a-l integra.

Dacă dorinţa este suficient de puternică, veţi fi automat conduşi

către experienţe care se vor finaliza printr-o cunoaştere subiectivă vie şi inconfundabilă. Există metode care vă vor ajuta să faceţi acest lucru, şi eu vă voi oferi câteva către sfârşitul acestei cărţi.

Pentru moment, vă prezint un exerciţiu simplu şi eficient. După ce aţi citit până în acest punct, închideţi ochii şi încercaţi să simţiţi înăuntrul vostru, sursa puterii propriei respiraţii şi a forţelor vieţii. O parte dintre voi vor reuşi de la prima încercare. Altora le va trebui mai mult timp. Atunci când simţiţi în interiorul vostru această sursă, încercaţi să vizualizaţi curgerea puterii prin tot corpul vostru fizic, prin degetele de la mâini şi de la picioare, prin porii corpului; mergând în toate direcţiile, în centru aflându-vă voi. Imaginaţi-vă raze continue de lumină ajungând la voi prin frunziş, prin norii de deasupra, trecând prin centrul pământului, extinzându-se către colţurile îndepărtate ale universului.

Nu vreau ca acest exerciţiu să fie doar simbolic, deoarece deşi el poate începe prin imaginaţie, este bazat pe fapte iar emanaţiile din conştiinţa şi creativitatea sufletului vostru, ajung într-adevăr în exterior. Exerciţiul vă va oferi o oarecare idee despre adevărata natură, creativitate şi vitalitate a sufletului; din care puteţi mai apoi extrage propria voastră energie, voi fiind o porţiune unică şi individualizată a lui.

Discuţia nu este menită a fi o prezentare esoterică, fără niciun scop practic în vieţile voastre de zi cu zi. Adevărul este că atât timp cât aveţi convingeri limitate despre propria voastră realitate, nu puteţi obţine avantaje din numeroasele voastre abilităţi; şi în timp ce aveţi convingeri limitate cu privire la suflet, vă îndepărtaţi într-o oarecare măsură de sursa existenţei şi a creativităţii voastre.

Aceste abilităţi funcţionează fie că sunteţi conştienţi sau nu de ele, dar deseori acţionează împotriva şi nu cu cooperarea voastră conştientă; şi atunci când într-adevăr le folosiţi, sunteţi speriaţi, dezorientaţi sau confuzi. Indiferent de ceea ce aţi fost învăţaţi, trebuie să înţelegeţi că în realitate percepţiile nu sunt fizice, în maniera în care termenul fizic este de obicei utilizat. Dacă vă observaţi în momentul când percepeţi informaţii prin alte simţuri decât cele fizice, trebuie să acceptaţi că acesta este modul în care funcţionează percepţia.

Deseori se întâmplă să aveţi o viziune foarte limitată despre

realitate, astfel încât vă înspăimântaţi de fiecare dată când percepeţi orice experienţă, care nu se încadrează în limitele ei. Nu vorbesc doar despre acele abilităţi care sunt numite în sens generic „percepţii extrasenzoriale". Aceste experienţe vi se par a fi de necrezut doar fiindcă pentru o perioadă atât de lungă de timp, aţi negat existenţa oricăror date, pe care nu le-aţi perceput prin intermediul simţurilor fizice.

Aşa numita percepţie extrasenzorială vă oferă doar o idee brută şi distorsionată, a metodelor prin care sinele interior primeşte informaţie; dar conceptele construite în jurul lui, sunt cel puţin mai aproape de adevăr, prin urmare reprezintă un progres faţă de ideea că puteţi percepe doar prin intermediul simţurilor exterioare.

Este aproape imposibil să separaţi o discuţie despre natura sufletului, de o discuţie despre natura percepţiei. Foarte pe scurt, haideţi să recapitulăm câteva chestiuni: Voi formaţi materia fizică şi lumea fizică pe care o cunoaşteţi. Despre simţurile fizice se poate spune că ele crează lumea fizică, deoarece vă forţează să percepeţi într-o manieră fizică, un câmp disponibil de energie; şi prin faptul că impun un model extrem de specializat, asupra acestei dimensiuni a realităţii. Folosind simţurile fizice, nu puteţi percepe realitatea în altă manieră.

Această percepţie fizică nu alterează în niciun fel percepţia nativă, fundamentală şi liberă, care este caracteristică sinelui interior; ea fiind o parte a sufletului care se află în profunzimea voastră. Sinele interior îşi cunoaşte relaţia cu entitatea. Puteţi spune că el este o porţiune a sufletului, care acţionează ca un mesager între suflet şi prezenţa voastră personalitate.

Trebuie de asemenea să înţelegeţi că deşi folosesc termeni ca „suflet", „entitate", „sine interior", „personalitate prezentă", fac acest lucru doar de dragul convenienţelor, în realitate ele fiind interconectate; neexistând niciun punct unde una începe şi cealaltă se sfârşeşte.

Puteţi vedea foarte uşor acest fapt dacă vă gândiţi la modul în care psihologii folosesc termenii „ego", „subconştient" şi chiar „inconştient". Ceea ce pare subconştient poate deveni conştient în momentul următor. O motivaţie inconştientă poate fi de asemenea

conştientă la un moment dat. Chiar dacă folosiţi aceşti termeni, experienţa ar trebui să vă spună că însuşi cuvintele crează separaţie, care nu există în realitate.

Voi păreţi a percepe exclusiv prin intermediul simţurilor fizice, şi totuşi, trebuie doar să vă lărgiţi ideile voastre despre realitate, pentru a descoperi că până şi sinele vostru egotic, va accepta bucuros existenţa informaţiilor non-fizice.

În timp ce face acest lucru el îşi va schimba automat propriile idei despre natura sa. Orice act de percepţie îl schimbă pe cel care percepe, aşadar sufletul, fiind considerat cel care percepe, trebuie de asemenea să se schimbe. Nu există diviziuni reale între cel care percepe şi obiectul care aparent este perceput. În multe privinţe, lucrul perceput este o anexă a celui care percepe. Poate părea ciudat, dar toate procesele sunt mentale, sau dacă preferaţi, procese psihice. Ce am spus este o explicaţie extrem de simplă, dar cu toate acestea gândul creează realitatea. După aceea, creatorul gândului percepe obiectul şi nu înţelege conexiunea dintre el şi acel lucru care aparent este separat.

Această caracteristică de a materializa gândurile şi emoţiile în realitatea fizică, este un atribut al sufletului. În realitatea voastră, aceste gânduri sunt materializate în forme fizice. În alte realităţi, ele pot fi „construite" într-o manieră complet diferită. Aşadar, sufletul vostru, ceea ce voi sunteţi, construieşte realitatea voastră fizică, în concordanţă cu natura gândurilor şi a aşteptărilor pe care le aveţi.

Prin urmare, puteţi vedea foarte rapid cât de importante sunt emoţiile voastre subiective. Această cunoaştere – că universul este o îmbinare de idei – poate să vă ofere imediat indicii, care vă vor permite să vă schimbaţi într-o manieră benefică, mediul şi împrejurările. Atunci când nu înţelegeţi natura sufletului şi nu realizaţi că gândurile şi emoţiile voastre formează realitatea fizică, în acel moment vă simţiţi neputincioşi în a o schimba. În capitolele următoare ale cărţii, sper să vă ofer câteva informaţii practice, care vă vor permite să vă modificaţi în mod benefic natura şi structura vieţii voastre de zi cu zi.

Sufletul percepe toate experienţele într-un mod direct. Majoritatea experienţelor de care sunteţi conştienţi vin ambalate în formă fizică, iar voi confundaţi ambalajul cu experienţa şi nu vă gândiţi să vă uitaţi în interiorul ei. Lumea pe care o cunoaşteţi este una dintre

infinitele materializări luate de conştiinţă; şi din acest motiv ea este validă.

Însă, sufletul nu are nevoie să urmeze legile şi principiile încorporate în realitatea fizică, şi nici nu este dependent de percepţia fizică. Modul în care percepe este orientat spre manifestări şi evenimente care sunt mentale şi se află, vorba vine, sub evenimentele fizice aşa cum le cunoaşteţi voi. Percepţiile sufletului nu sunt dependente de timp, deoarece timpul este un camuflaj fizic care nu se aplică realităţii non-fizice.

Îmi este dificil să vă explic cum funcţionează experienţa directă, dar vă puteţi imagina că există un câmp total de percepţie, neştiutor faţă de indici fizici de genul mărime, culoare, greutate, direcţie, cu ajutorul cărora vă exprimaţi percepţiile voastre fizice.

Cuvintele sunt folosite pentru a povesti o experienţă, dar evident ele nu sunt experienţa pe care încearcă să o descrie. Experienţa voastră fizică, subiectivă, este atât de strâns legată de gândirea în cuvinte, încât vă este aproape imposibil să vă imaginaţi o experienţă, care nu este exprimată prin gânduri-cuvinte.

Acum, fiecare eveniment de care sunteţi conştienţi este deja o traducere a unui eveniment interior, un eveniment psihic sau mental care este perceput direct de către suflet, fiind tradus în termeni fizici de către porţiunile orientate fizic ale sinelui.

Nici nu mai trebuie spus că sufletul nu necesită un corp fizic pentru procesele de percepţie; că percepţia nu este dependentă de simţurile fizice; că experienţa continuă, fie că voi existaţi în această viaţă sau în alta; că metodele fundamentale de percepţie ale sufletului operează în interiorul vostru, chiar şi în timp ce citiţi această carte. De asemenea, experienţa din sistemul fizic este dependentă de o formă fizică şi de simţurile fizice – încă o dată, deoarece acestea interpretează realitatea şi o transpun în date fizice. Anumite indicii ale experienţei directe a sufletului, pot fi obţinute închizând temporar simţurile fizice – refuzând să le folosiţi ca metode de percepţie şi utilizând alte metode. Într-o anumită măsură, voi faceţi aceste lucruri în starea de vis, dar chiar şi atunci, în multe vise, tindeţi a interpreta experienţele în termeni fizici iluzorii.

Majoritatea viselor pe care vi le amintiţi, sunt de o asemenea

natură. Percepţiile sufletului operează relativ nestingherite, la anumite nivele ale somnului. Voi beţi, vorba vine, din fântâna pură a percepţiei. Voi comunicaţi cu alte regiuni ale fiinţei voastre şi cu sursa creativităţii. Aceste experienţe, nefiind traduse în mod fizic, nu se menţin dimineaţa. Voi nu vi le amintiţi ca fiind vise. Totuşi, visele pot fi formate mai târziu în cursul acelei seri, din informaţia obţinută în timpul a ceea ce voi numiţi „experienţă în profunzime". Acestea nu vor fi traduceri exacte ale experienţei, ci mai degrabă a naturii culiselor de vis – un lucru total diferit.

Acest nivel specific de conştiinţă, care se manifestă în starea de somn, nu a fost încă localizat de cercetătorii voştri. În timpul lui este generată energie, care face ca starea de vis să fie posibilă. Este adevărat că visele îi permit sinelui orientat fizic, să îşi clarifice experienţa curentă, dar este de asemenea adevărat că acea experienţă se reîntoarce mai apoi la componentele sale iniţiale. Ea se dezintegrează, vorba vine. Porţiuni din ea sunt reţinute ca date fizice „din trecut", dar întreaga experienţă se reîntoarce la starea sa iniţială.

Sufletul există „etern", fiind separat de camuflajul fizic de care aveţi nevoie pentru a-l înţelege. Existenţa fizică este doar o modalitate prin care sufletul alege să se împlinească. Cu alte cuvinte, sufletul şi-a creat o lume pe care voi să o locuiţi şi să o schimbaţi – o sferă completă de activitate în care într-adevăr pot apărea noi evoluţii şi noi forme de conştiinţă. Într-un fel, voi vă creaţi încontinuu sufletul, la fel cum el vă creează încontinuu.

Sufletul sau alte porţiuni ale sinelui nu sunt niciodată diminuate. Sufletul poate fi perceput ca şi un câmp de energie electromagnetică, din care voi faceţi parte. Dacă îl priviţi din această perspectivă, el este un câmp de energie concentrată – un reactor de probabilităţi şi acţiuni probabile care doresc să fie împlinite; o grupare de conştiinţe non-fizice care se cunosc pe sine ca fiind o identitate. Priviţi în acest mod: Tânăra femeie prin care vorbesc a scris cândva într-un poem şi citez: „Aceşti atomi vorbesc şi îşi spun că sunt numele meu".

Corpul vostru fizic este un câmp de energie care deţine o anumită formă, şi atunci când cineva vă întreabă care este numele vostru, buzele voastre rostesc silabele lui – şi totuşi numele nu

aparţine atomilor şi moleculelor din buzele voastre. Numele are înţeles doar pentru voi. Nu puteţi pune degetul pe propria voastră identitate, deoarece ea nu se găseşte în interiorul corpului vostru. Chiar dacă aţi putea călători în interiorul lui, nu aţi putea găsi locaţia identităţii voastre, şi cu toate acestea spuneţi „Acesta este corpul meu" şi „Acesta este numele meu".

Dacă chiar şi în interiorul corpul vostru nu vă puteţi găsi, atunci unde se află această identitate care susţine că stăpâneşte celulele şi organele, ca şi cum ar fi ale sale? În mod evident, identitatea voastră are o oarecare legătură cu corpul, întrucât nu aveţi nicio problemă, în a distinge corpul vostru de cel al altei persoane, şi în mod sigur nu întâmpinaţi probleme în a distinge între corpul vostru şi un scaun pe care aţi putea sta.

Dintr-o perspectivă mai cuprinzătoare, identitatea sufletului poate fi privită din acelaşi punct de vedere. Ea ştie cine este, şi este mult mai sigură de singularitatea sa, decât este sinele fizic faţă de identitatea lui. Şi totuşi, unde poate fi localizată identitatea sufletului, în interiorul acestui câmp de energie electromagnetică?

Sufletul îşi regenerează toate porţiunile sale şi vă oferă identitatea voastră, iar atunci când ar trebui întrebat „Cine eşti?", el ar răspunde simplu, „Eu sunt eu", răspunzând de asemenea şi pentru voi.

Din perspectiva felului în care înţelegeţi psihologia, sufletul poate fi considerat o identitate primară, o îmbinare de numeroase conştiinţe individuale – un sine nelimitat, care este totuşi capabil a se exprima în multe maniere şi forme, menţinându-şi propria sa identitate, propriul „eu sunt"; chiar şi atunci când este conştient că „eu sunt", poate face parte din alt „eu sunt". Sunt sigur că vi se va părea de necrezut, dar adevărul este că acest eu sunt este menţinut chiar dacă, în mod figurat vorbind, el ar putea să se contopească sau să călătorească prin alte asemenea câmpuri energetice. Cu alte cuvinte, se desfăşoară un schimb între suflete sau entităţi şi nu există niciun sfârşit al posibilităţilor, atât de dezvoltare cât şi de expansiune. Încă o dată, sufletul nu este un sistem închis.

Voi puneţi asemenea limite rigide asupra definiţiilor voastre şi asupra sinelui, deoarece existenţa voastră prezentă este atât de focalizată într-o regiune îngrădită, încât proiectaţi aceste limite asupra

conceptelor voastre despre suflet. Vă faceţi griji pentru identitatea voastră fizică şi vă limitaţi expansiunea percepţiei voastre, fiindcă vă este frică că nu vă veţi putea descurca cu un astfel de influx, păstrându-vă în acelaşi timp individualitatea.

Sufletul nu îi este frică că îşi poate pierde identitatea. El este sigur de sine. El caută încontinuu. Nu îi este frică de a fi copleşit de experienţă sau percepţie. De exemplu, nu v-aţi teme de telepatie dacă aţi avea o înţelegere mai amplă, despre natura identităţii voastre; căci în spatele acestei griji, se află neliniştea că ea va fi anihilată de sugestiile şi gândurile altora.

Niciun sistem psihologic şi nicio conştiinţă nu este îngrădită în interiorul sistemului vostru, indiferent de aparenţele care susţin contrariul. Aşa cum deseori s-a spus, sufletul este un călător; dar conform paradigmelor voastre, el este de asemenea creatorul tuturor experienţelor şi destinaţiilor. În timp ce străbate lumi, el le creează în mod constant.

Aceasta este natura adevărată a existenţei psihologice, din care voi sunteţi un fragment. Aşa cum am menţionat mai înainte, vă voi oferi mai târziu câteva sugestii practice, care vă vor permite să recunoaşteţi câteva dintre abilităţile voastre ascunse şi să le utilizaţi pentru propria dezvoltare, plăcere şi educaţie.

În esenţă, conştiinţa nu este construită în jurul acelor noţiuni de bine şi de rău, cărora le acordaţi în prezent importanţă. Prin analogie, nici sufletul nu este. Acest lucru nu înseamnă că în sistemul vostru sau în alte sisteme, nu există aceste probleme iar binele nu este preferabil răului. Ci pur şi simplu înseamnă că sufletul ştie că binele şi răul sunt manifestări ale unei realităţi mult mai măreţe.

Vreau să subliniez încă o dată, deşi toate acestea sună complicat atunci când sunt spuse, ele devin mult mai clare atunci când veţi învăţa într-o manieră intuitivă, să trăiţi ceea ce sunteţi; iar dacă nu puteţi călătorii în interiorul corpului vostru fizic pentru a vă găsi identitatea, puteţi călătorii prin sinele vostru psihologic.

Există mult mai multe minuni care pot fi descoperite prin această explorare interioară, decât puteţi crede până în momentul când începeţi o astfel de călătorie. Voi sunteţi un suflet; voi sunteţi o manifestare specifică a unui suflet şi este un nonsens absolut, să vă

gândiţi că puteţi rămâne ignoranţi faţă de natura fiinţei voastre. Poate că nu veţi putea să exprimaţi clar prin cuvinte ceea ce simţiţi, dar acest lucru nu va nega în niciun fel valoarea sau validitatea experienţei care va fi a voastră, de îndată ce veţi începe să priviţi în interior.

În funcţie de preferinţele voastre, puteţi numi această experienţă o explorare spirituală, psihică sau psihologică. Nu veţi încerca să vă găsiţi sufletul. În acea privinţă, nu este nimic de găsit. El nu este pierdut şi voi nu sunteţi pierduţi. Cuvintele pe care le folosiţi poate că nu vor schimba starea de fond a lucrurilor, dar intenţia voastră cu siguranţă o va face.

Capitolul 7: Potenţialul sufletului

Voi credeţi că deţineţi doar o singură formă, adică cea fizică pe care o percepeţi. De asemenea, vi se pare că forma voastră poate exista doar într-un singur loc, la un moment dat de timp. Într-adevăr, voi aveţi aspecte pe care nu le percepeţi şi creaţi diverse tipuri de forme pentru diferite scopuri, chiar dacă nici pe acestea nu le percepeţi, prin intermediul simţurilor fizice.

Simţul vostru principal al identităţii este dat de corpul fizic, prin urmare este extrem de dificil să vă imaginaţi fără el, în afara lui sau în orice manieră deconectat de el. Forma este rezultatul energiei focalizate şi structura sa este alcătuită din imagini-idee emoţionale sau psihice, care sunt direcţionate cu însufleţire. Intensitatea este foarte importantă.

Dacă aveţi o dorinţă veridică de a fi altundeva de exemplu, atunci fără a realiza în mod conştient acest lucru, poate apărea în acel loc o formă pseudofizică, identică cu a voastră. Dorinţa va purta urma personalităţii şi a imaginii create de voi, chiar dacă nu sunteţi conştienţi de imaginea sau apariţia sa în acea locaţie.

Deşi această imagine-gând nu este în mod obişnuit percepută de alte persoane, este posibil ca în viitor instrumentele ştiinţifice să o poată percepe. O asemenea imagine poate fi percepută de cei care şi-au dezvoltat folosirea simţurilor interioare. Orice activitate mentală

intensă – un gând sau o emoţie – nu va fi construită doar într-o manieră fizică sau pseudofizică, ci într-o oarecare măsură, va purta de asemenea urma personalităţii, care a conceput-o în momentul iniţial.

Există multe asemenea forme incipiente sau latente. Pentru a vă ajuta să vă faceţi o idee despre ce vorbesc, v-aţi putea gândi la ele ca fiind imagini fantomă, sau imagini umbră, deşi acestea sunt doar nişte analogii. Ele sunt forme aflate în fundalul materiei, care nu au apărut complet în realitatea fizică cunoscută de voi; dar cu toate acestea sunt suficient de veridice, pentru a fi construite.

Într-adevăr, dacă le-aţi putea vizualiza, le-aţi considera ca fiind reale. De fapt, fiecare individ trimite frecvent în exterior asemenea imagini-copie ale sale, deşi gradul de materializare a lor poate să difere, unele dintre forme nefiind atât de clare. Totuşi, ele nu sunt simple proiecţii sau imagini „plate". Ele au un efect specific asupra atmosferei şi se „materializează" într-o manieră dificil de explicat, deşi în anumite momente pot coexista cu obiecte şi forme fizice, sau pot fi chiar suprapuse peste acestea. În acest caz, există o interacţiune specifică, un interschimb care se desfăşoară sub percepţia fizică.

De exemplu, puteţi avea o dorinţă subită de a sta lângă un ţărm iubit, îndepărtat şi totuşi familiar. Această dorinţă intensă ar acţiona mai apoi ca un miez de energie, proiectat de mintea voastră în exterior, fiindu-i oferit o formă creată de voi. Locul pe care l-aţi vizualizat ar atrage mai apoi forma, care s-ar plasa instantaneu acolo. Acest lucru se întâmplă foarte des.

În circumstanţe normale ea nu ar putea fi văzută. Pe de altă parte, dacă dorinţa ar fi mai intensă, miezul energetic ar fi mai mare şi o porţiune din propriul vostru flux al conştiinţei va fi transmis formei; astfel încât pentru moment, aţi putea simţi în cameră un aer sărat, sau veţi percepe diferit mediul în care se găseşte această pseudoimagine.

Intensitatea percepţiei va varia semnificativ. Forma voastră fizică este rezultatul unei intense focalizări emoţionale. Energia fantastică a psihicului vostru, nu numai că a creat corpul vostru fizic, ci îl şi menţine. El nu este un obiect continuu, deşi vi se pare a fi îndeajuns de stabil atât timp cât există. Cu toate acestea, el este într-o stare de continuă pulsaţie şi datorită naturii energiei şi a construcţiei

sale, corpul comută în două poziţii: deschis şi închis.

Este dificil a explica acest lucru şi momentan nu este absolut necesar să înţelegeţi motivele acestei pulsaţii; dar chiar şi în mod fizic, voi „nu sunteţi aici" la fel de des pe cât „sunteţi aici". Intensitatea şi focalizarea voastră emoţională, creează formele aflate în afara corpului vostru fizic, iar durata şi gradul lor de materializare, sunt influenţate de intensitatea iniţială a emoţiei.

Aşadar, spaţiul vostru este umplut cu forme incipiente, suficient de veridice, aflate în spatele structurii obişnuite a materiei, pe care o percepeţi.

De fapt, aceste proiecţii sunt trimise constant în afară. Unele dintre instrumentele ştiinţifice mai sofisticate ar arăta clar, nu numai existenţa unor asemenea forme, ci şi a vibraţilor situate în variate câmpuri de intensitate, care înconjoară obiectele fizice pe care le percepeţi.

Pentru a clarifica mai mult lucrurile, uitaţi-vă la orice masă din camera voastră. Ea este fizică, solidă şi o percepeţi uşor. Acum, de dragul unei analogii, imaginaţi-vă că în spatele mesei se află încă o masă, asemănătoare dar mai puţin fizică, şi în spatele acesteia încă una şi încă una în spatele aceleia, fiecare dintre ele fiind mai dificil a fi percepută, dispărând în invizibilitate. Iar în faţa mesei se află o masă exact ca aceasta, dar mai puţin fizică decât masa „reală" – ultima, la rândul ei având o succesiune de mese chiar mai puţin fizice, mese care se proiectează în exterior. Şi la fel pentru fiecare latură a mesei.

Tot ceea ce vi se arată în mod fizic, există de asemenea într-o altă formă pe care nu o percepeţi. Voi percepeţi doar realităţile care ating un anumit „nivel", atunci când par a fuziona în materie. De fapt, ele există într-o manieră validă şi în alte dimensiuni.

Există de asemenea realităţi care sunt „relativ mai valide" decât a voastră; în comparaţie şi strict pentru o analogie de exemplu, masa voastră ar părea nefocalizată, asemănătoare acelor mese neclare pe care ni le imaginăm.

Astfel, aţi obţine un fel de „supermasă". Sistemul vostru de realitate nu este unul format din cea mai puternică focalizare a energiei. Pur şi simplu el este cel în care voi sunteţi conectaţi, o parte integrantă a lui. Din acest motiv îl percepeţi.

Aşadar, alte porţiuni ale voastre care nu intră în atenţia voastră conştientă, sunt localizate în ceea ce aţi putea numi un supersistem de realitate, în care conştiinţa învaţă să manipuleze şi să perceapă concentrări de energie mult mai puternice; şi într-adevăr să construiască „forme" de o natură diferită.

Ideea voastră despre spaţiu este foarte distorsionată, deoarece din punctul vostru de vedere, spaţiul este pur şi simplu locul unde nu poate fi perceput ceva. Evident, el conţine toate tipurile de fenomene, care aparent nu produc niciun efect asupra mecanismelor voastre de percepţie. Acum, în diferite ocazii şi într-o oarecare măsură, vă puteţi conecta la aceste sisteme – şi faceţi intermitent acest lucru, deşi în multe cazuri experienţa acestor conexiuni este pierdută, deoarece nu este înregistrată în mod fizic.

Gândiţi-vă încă o dată la forma pe care aţi trimis-o pe malul mării. Deşi ea nu a fost echipată cu simţurile voastre fizice, într-o oarecare măsură, ea a fost capabilă a percepe. Aţi proiectat-o fără să vă daţi seama, prin intermediul unor legi pe deplin naturale. Forma s-a construit prin intensitatea dorinţei voastre emoţionale. Imaginea proiectată îşi urmează apoi propriile legi ale realităţii şi într-o oarecare măsură, într-un grad mai mic decât al vostru, are o conştiinţă.

Folosind din nou o analogie, voi sunteţi trimişi în afară de către un suprasine, care şi-a dorit foarte mult existenţa în formă fizică. Nu sunteţi o marionetă a acestui suprasine. Voi vă veţi urma propriile linii de dezvoltare şi prin intermediul unor mijloace mult prea complexe pentru a fi explicate aici, veţi îmbogăţii experienţa suprasinelui şi natura realităţii sale. De asemenea, voi vă asiguraţi propria dezvoltare şi sunteţi capabili a accesa abilităţile suprasinelui.

Niciodată nu veţi fi absorbiţi de sinele care astfel prezentat pare atât de superior. Aşa cum am menţionat mai înainte, datorită faptului că existaţi, voi trimiteţi proiecţii ale voastre. Nu există niciun sfârşit al realităţii conştiinţei şi nici a mijloacelor de materializare a sa. Şi nici nu există vreun sfârşit al tuturor dezvoltărilor posibile, pentru fiecare identitate.

Permiteţi-mi să clarific încă o dată ceea ce am spus: Prezenţa voastră personalitate, aşa cum vă gândiţi la ea, este într-adevăr

„nepieritoare” şi după moarte continuă să crească şi să se dezvolte.

Am menţionat încă o dată acest aspect în mijlocul discuţiei noastre, pentru a nu vă simţi pierduţi, respinşi sau insignifianţi. Evident, există un număr infinit de nuanţe ale tipurilor şi familiilor de forme despre care am vorbit. Acea energie care este proiectată de „suprasinele” nostru, acea scânteie de unicitate măreaţă care a condus la naşterea voastră fizică, acel imbold unic; este similar într-un sens cu vechiul concept al sufletului, exceptând faptul că el arată doar o parte a poveştii.

În timp ce voi continuaţi să existaţi şi să vă dezvoltaţi ca o individualitate, sinele vostru întreg, sufletul, are un potenţial atât de vast, încât el nu poate fi niciodată exprimat complet printr-o singură personalitate; aşa cum am explicat sumar în capitolul precedent.

Acum, prin intermediul intensei focalizări emoţionale, voi puteţi crea şi proiecta o formă către o altă persoană, care o poate percepe mai apoi. Acţiunea poate fi îndeplinită în mod conştient sau inconştient; şi acest aspect este destul de important. Discuţia nu priveşte aşa-zisa forma astrală – ea fiind ceva complet diferit. Corpul fizic este materializarea formei astrale.

Acea formă nu părăseşte corpul pentru o perioadă mai lungă de timp şi nu este cea care este proiectată, în cazurile asemănătoare analogiei malului mării, folosită mai devreme. În prezent voi sunteţi centraţi nu numai în corpul vostru fizic, ci şi în interiorul unor frecvenţe specifice de evenimente, pe care le interpretaţi ca fiind timp. Există simultan şi într-o formă la fel de validă, atât alte perioade istorice, precum şi o multitudine de personalităţi care se reîncarnează. Încă o dată, pur şi simplu nu sunteţi conectaţi la aceste frecvenţe.

Puteţi ştii ce s-a întâmplat în trecut şi puteţi avea o istorie, deoarece conform regulilor jocului acceptate de voi, credeţi că numai trecutul poate fi perceput, nu şi viitorul. Dacă regulile jocului ar fi diferite, aţi putea avea istorii ale viitorului în prezent.

În alte nivele de realitate, regulile jocului sunt schimbate. Conform paradigmelor voastre, după moarte sunteţi mai liberi spre a percepe. Viitorul apare la fel de limpede ca şi trecutul. Chiar şi acest lucru este oarecum complicat, deoarece nu există doar un singur trecut. Voi acceptaţi ca fiind reale numai anumite manifestări ale

evenimentelor şi le ignoraţi pe celelalte. Am menţionat evenimentele. Există de asemenea trecuturi probabile, situate în afara înţelegerii voastre. Voi alegeţi o parte dintre ele şi le percepeţi ca fiind singurele posibile, neînţelegând că le-aţi selectat dintr-o varietate infinită de evenimente.

Evident, există viitoruri probabile şi prezenturi probabile. Încerc să vorbesc despre ele în termenii voştri, deoarece trebuie să înţelegeţi că în esenţă, „trecut", „prezent" şi „viitor" au la fel de mult sens din punctul de vedere al experienţei reale, pe cât au cuvintele „ego", „conştient", sau „inconştient".

Voi nu sunteţi doar un fragment a altor sine-uri independente, fiecare dintre ele centrat în propria realitate, ci aveţi de asemenea o relaţie interdependenţă cu ele. Datorită acestei relaţii, experienţa voastră nu trebuie să fie limitată de către mecanismele fizice de percepţie. Puteţi obţine cunoştinţe care aparţin acestor sine-uri independente. Puteţi învăţa să vă îndreptaţi atenţia dincolo de realitatea fizică, să învăţaţi metode noi de percepţie care vă vor permite să vă lărgiţi conceptele voastre privitoare la realitate, şi să vă îmbogăţiţi foarte mult experienţa.

Numai deoarece voi credeţi că experienţa fizică este singura validă, nu vă trece prin minte să căutaţi şi alte realităţi. Telepatia şi clarviziunea vă pot oferi indicii, asupra altor modalităţi de a percepe; şi voi sunteţi de asemenea implicaţi în experienţe specifice, atât în perioada cât sunteţi treji, cât şi atunci când dormiţi.

Aşa numitul flux al conştiinţei este pur şi simplu un flux mic de gânduri, imagini şi impresii, care face parte dintr-un flux mult mai profund, ce reprezintă măreaţa voastră experienţă şi existenţă. Voi vă petreceţi ziua examinând acest mic flux, şi astfel sunteţi hipnotizaţi de curgerea sa şi captivaţi de mişcarea sa. Aceste fluxuri ale percepţiei şi conştiinţei se desfăşoară simultan, fără ca voi să le observaţi; şi totuşi ele sunt o parte din voi, reprezentând aspecte, evenimente, acţiuni şi emoţii, toate valide; iar în alte dimensiuni ale realităţii, voi luaţi parte la ele.

Voi sunteţi la fel de mult implicaţi în aceste realităţi, precum sunteţi în cea în care v-aţi îndreptat atenţia voastră principală. Ca şi o regulă, în timp ce sunteţi în întregime preocupaţi de corpul şi sinele

vostru fizic, vă îndreptaţi atenţia către fluxul conştiinţei care pare a fi în rezonanţă cu el. Aceste alte fluxuri ale conştiinţei sunt conectate cu forme-sine pe care nu le percepeţi. Cu alte cuvinte, corpul este doar o manifestare a ceea ce sunteţi într-o realitate, deoarece în alte realităţi voi deţineţi forme diferite.

„Voi" nu sunteţi separaţi de aceste fluxuri alternative ale conştiinţei şi doar intensitatea atenţiei voastre, nu vă permite să le accesaţi, sau să accesaţi evenimentele asociate lor. În schimb, dacă vă gândiţi la fluxul conştiinţei voastre ca fiind transparent, atunci puteţi învăţa să vă uitaţi prin interiorul lui către acele fluxuri, care există în alte dimensiuni ale realităţii. Puteţi învăţa să străpungeţi fluxul actual şi să le percepeţi pe cele care rulează în paralel. Ideea este că vă limitaţi experienţa la sinele pe care îl cunoaşteţi, doar dacă doriţi acest lucru şi dacă nu înţelegeţi că acel sine nu reprezintă întreaga voastră identitate.

Deseori vă conectaţi fără să ştiţi la aceste fluxuri ale conştiinţei – deoarece ele sunt o parte a aceluiaşi curs al identităţii voastre. Aşadar, toate sunt interconectate.

Orice demers creativ vă angrenează într-un proces de cooperare, în care învăţaţi să accesaţi aceste fluxuri şi să reveniţi la conştiinţa normală, având o percepţie multidimensională, mai extinsă decât cea percepută din acel flux limitat al conştiinţei, cel cu care sunteţi familiarizaţi. Din acest motiv marea creativitate este multidimensională. Originea sa nu îşi are sursa într-o singură realitate ci în mai multe, şi este nuanţată cu multiplicitatea acelor trăsături.

Marea creativitate întotdeauna pare mai măreaţă decât dimensiunea şi realitatea sa pur fizică. În contrast cu aşa numitul obişnuit, ea apare aproape ca o intruziune. Ea taie răsuflarea. O asemenea creativitate îi aminteşte fiecărui om de propria sa realitate multidimensională. Aşadar, cuvintele „cunoaşte-te pe tine însuţi", înseamnă mult mai mult decât au presupus vreodată majoritatea persoanelor. În momentele de solitudine, puteţi deveni conştienţi de aceste fluxuri ale conştiinţei. De exemplu, în anumite momente, puteţi auzi cuvinte sau vedea imagini, care par a fi decontextualizate faţă de gândurile voastre. În funcţie de educaţia, convingerile şi fundalul vostru, le puteţi interpreta în orice variantă posibilă. Din acest motiv,

ele pot provenii din mai multe surse. Cu toate acestea, în multe ocazii voi nu sunteţi atenţi atunci când vă conectaţi la aceste fluxuri ale conştiinţei, deschizând temporar un canal către nivelele de realitate, în care celelalte porţiuni din voi sunt prezente.

Unele dintre acestea sunt gânduri, despre ceea ce voi aţi numi un sine aflat într-o altă reîncarnare, într-o altă perioadă istorică. În funcţie de înclinaţiile voastre, supleţei psihice, curiozităţii şi dorinţei pentru cunoaştere, puteţi „intra în contact" cu un eveniment în care un sine probabil este implicat. Cu alte cuvinte, puteţi deveni conştienţi de o realitate mult mai măreaţă, decât cea pe care o cunoaşteţi acum, şi puteţi folosi abilităţi despre care nici nu ştiaţi că le aveţi. Puteţi fi absolut convinşi că propria voastră conştiinţă şi identitate, nu este dependentă de lumea în care vă îndreptaţi acum atenţia. Dacă toate acestea nu ar fi adevărate, nu aş scrie acum această carte şi voi nu aţi citi-o.

Aceste experienţe ale voastre se desfăşoară cu uşurinţă, fie că voi sunteţi treji sau dormiţi, dar în timp ce sunteţi treji în mod frecvent le blocaţi. În starea de vis voi sunteţi mult mai conştienţi de ele, deşi există un proces final al visului care deseori se suprapune peste acele experienţe psihologice şi psihice; şi din păcate, ceea ce vă amintiţi în mod obişnuit, este doar versiunea finală a visului.

În această versiune, experienţa fundamentală este convertită pe cât posibil în termeni fizici. Aşadar, ea este distorsionată. Procesul final de retuşare nu este realizat de straturile profunde ale sinelui, ci este mai mult decât v-aţi aştepta, un proces conştient.

Un mic punct de vedere ar putea explica ceea ce vreau să vă arăt. Dacă nu vreţi să vă amintiţi un vis specific, voi înşivă cenzuraţi memoria sa la nivele apropiate de conştiinţa normală. Foarte des vă puteţi surprinde în momentul când renunţaţi intenţionat la memoria unui vis. Procesul de retuşare apare aproape la acelaşi nivel, deşi nu în totalitate.

Datorită acestuia, experienţa fundamentală este pe cât posibil camuflată în formă fizică. Acest lucru nu este realizat deoarece vreţi să înţelegeţi experienţa, ci fiindcă refuzaţi să o acceptaţi ca fiind în esenţă non-fizică. Nu toate visele sunt de o asemenea natură. Unele vise se desfăşoară în zone fizice sau mentale, care sunt apropiate de

activităţile voastre zilnice şi în acest caz nu este necesar vreun proces de camuflare. Cu toate acestea, în zonele profunde ale experienţei somnului – acelea care în paranteză fie spus, nu au fost încă descoperite de către cercetători în aşa-zisele laboratoare ale viselor – voi sunteţi în comunicare cu alte porţiuni ale identităţii voastre şi cu alte realităţi în care îşi au existenţa.

În aceste stări voi lucraţi la îndeplinirea unor scopuri, care pot să fie sau să nu fie în acord cu interesele voastre, aşa cum le cunoaşteţi voi. Voi învăţaţi, studiaţi, vă jucaţi, şi nu sunteţi deloc adormiţi, aşa cum vă gândiţi la acest termen. Sunteţi foarte activi. Sunteţi implicaţi în munca de profunzime, în provocările existenţei.

Acum, lăsaţi-mă să subliniez faptul că voi nu sunteţi pur şi simplu inconştienţi. Păreţi a fi aşa, deoarece ca şi o regulă, dimineaţa nu ţineţi minte nimic din toate acestea. Într-o anumită măsură unii oameni sunt conştienţi de asemenea activităţi şi există metode care vă vor permite să vi le reamintiţi.

Nu vreau să minimalizez importanţa stării normale de conştiinţă; de exemplu cea în care citiţi această carte. După câte s-ar presupune voi sunteţi treji, deşi atunci când sunteţi în această stare, vă odihniţi mult mai mult, decât atunci când sunteţi în aşa numita stare nocturnă inconştientă. În acea stare vă înţelegeţi într-o mare măsură propria realitate, şi sunteţi liberi să folosiţi abilităţile din timpul zilei, pe care le-aţi ignorat sau negat.

Spus foarte simplu, în starea de somn conştiinţa voastră deseori părăseşte corpul.

Voi comunicaţi cu persoanele pe care le-aţi cunoscut în alte nivelele ale realităţii, dar dincolo de acest lucru vă menţineţi şi vă revitalizaţi în mod creativ propria imagine fizică. Voi procesaţi experienţa de zi cu zi, o proiectaţi în ceea ce credeţi că este viitorul şi alegeţi dintr-un număr infinit de evenimente probabile, pe acelea pe care le veţi materializa în manieră fizică; începând procesele mentale şi psihice, care le vor aduce în realitatea tridimensională.

În acelaşi timp, voi trimiteţi aceste informaţii tuturor celorlalte porţiuni ale identităţii voastre, ea fiind prezentă în realităţi complet diferite; şi în acelaşi timp primiţi informaţii importante de la acele porţiuni. Voi nu pierdeţi contactul cu sinele vostru din starea de trezie,

ci pur şi simplu nu vă concentraţi asupra lui. Vă îndreptaţi atenţia în altă parte. În timpul zilei voi inversaţi procesul. Folosind o analogie, dacă v-aţi uita la sinele vostru de zi cu zi dintr-o altă perspectivă, aţi putea descoperi că acel sine fizic din starea de trezie este la fel de ciudat, precum consideraţi că este sinele din starea de somn. Cu toate acestea, analogia nu va sta în picioare, pur şi simplu deoarece acest sine din starea de somn, este mult mai bine informat decât sinele din starea de trezire, cel de care sunteţi atât de mândrii.

Aparenta separare nu este arbitrară şi nici nu este impusă cu forţa asupra voastră. Ea este pur şi simplu cauzată de stadiul actual al dezvoltării voastre şi într-adevăr variază. Mulţi oameni fac excursii în alte realităţi – vorba vine înoată prin alte fluxuri ale conştiinţei, iar aceasta este o parte obişnuită a vieţii lor. Uneori apar peşti ciudaţi în aceste ape!

În termenii voştri, evident că eu sunt unul dintre aceştia, înotând prin alte regiuni ale realităţii şi observând o dimensiune a existenţei, care este mai degrabă a voastră decât a mea. Aşadar, există canale care leagă aceste fluxuri ale conştiinţei, şi ele sunt simbolice pentru experienţele psihice şi psihologice; călătorii care pot fi realizate atât din dimensiunea mea, cât şi din a voastră.

Iniţial, Ruburt, Joseph şi eu am făcut parte din aceeaşi entitate, sau identitate globală; aşadar, simbolic vorbind, există curenţi psihici care ne unesc. Toate acestea fuzionează în ceea ce a fost deseori comparat cu un ocean de conştiinţă, o fântână din care ţâşnesc toate realităţile. Teoretic, dacă începeţi de la o conştiinţă, le puteţi găsi pe toate celelalte.

Deseori ego-ul funcţionează ca şi un barieră care ascunde alte percepţii – nu deoarece acesta este rolul lui, sau fiindcă natura lui cere ca el să se comporte într-o asemenea manieră, sau fiindcă aceasta este funcţia sa principală; ci pur şi simplu deoarece vouă vi s-a spus că scopul unui ego este mai degrabă de a restrânge, decât a extinde. De fapt, voi vă imaginaţi ego-ul ca fiind o porţiune foarte slabă a sinelui, o porţiune care trebuie să se apere împotriva altor regiuni mai puternice, persuasive şi într-adevăr mult mai periculoase; aşadar l-aţi antrenat spre a purta ochelari de cal, împotriva înclinaţiilor sale naturale.

Ego-ul nu vrea să înţeleagă, să interpreteze realitatea fizică şi să relaţioneze cu ea. El vrea să vă ajute să supravieţuiţi în experienţa voastră fizică, dar punând ochelari de cal asupra lui, îi limitaţi percepţia şi flexibilitatea sa nativă. Apoi, deoarece el este inflexibil, spuneţi că aceasta este funcţia şi caracteristica sa naturală.

El nu poate relaţiona cu o realitate, pe care nu îl veţi lăsa să o perceapă. Vă poate fi de foarte puţin ajutor să supravieţuiţi, atunci când nu îi permiteţi să îşi folosească abilităţile, pentru a descoperi acele condiţii reale în care trebuie să opereze. Voi îi puneţi ochelari şi apoi spuneţi că nu poate să vadă.

Capitolul 8: Somnul, visele şi conştiinţa

Persoanele diferă în funcţie de cantitatea de somn de care au nevoie, şi nicio pilulă nu le va permite vreodată să se dispenseze complet de somn, deoarece prea multă muncă este realizată în această stare. Cu toate acestea, ea ar putea fi mult mai eficient îndeplinită, mai degrabă în două perioade de somn de durate mai reduse, decât în una singură.

Două perioade de 3 ore ar fi suficiente pentru majoritatea persoanelor, cu condiţia să fie oferite sugestii adecvate înainte de somn – sugestii care vor asigura completa recuperare a corpului. În multe cazuri de exemplu, 10 ore de somn sunt de fapt dezavantajoase, generând o lene a minţii şi a corpului. Şi în ceea ce priveşte spiritul, el a fost departe de corp pentru o perioadă prea lungă de timp, efectul fiind o pierdere parţială a flexibilităţii musculare.

La fel cum câteva gustări uşoare ar funcţiona mult mai bine decât 3 mese principale, câteva perioade scurte de somn ar fi mult mai eficiente decât o perioadă extinsă. Ar fi obţinute şi alte beneficii. Sinele conştient şi-ar aminti mai mult din aventurile sale din starea de vis, iar gradual, acestea vor fi adăugate totalităţii experienţei, aşa cum ego-ul se gândeşte la ea.

Datorită acestor perioade de somn mai frecvente şi mai scurte, se vor obţine vârfuri mai ridicate ale concentrării conştiente şi o reînnoire mai stabilă a activităţilor fizice şi psihice. S-ar obţine o folosire mai economică a energiei şi de asemenea o utilizare mai eficientă a nutrimentelor. Conştiinţa, aşa cum o cunoaşteţi, va deveni mai flexibilă şi mai mobilă.

Acest lucru nu va conduce la o estompare a conştiinţei sau a concentrării. În schimb, flexibilitatea sporită ar conduce la o perfecţionare a concentrării conştiente. Aparenta distanţă dintre sinele din stare de trezie şi cel care doarme, este în general o consecinţă a diviziunii de funcţii, cei doi fiind în mare măsură separaţi – o perioadă de timp fiind alocată primului, iar o perioadă mai mare de timp celuilalt. Datorită folosirii voastre a timpului ei sunt ţinuţi separat.

Iniţial, viaţa voastră conştientă a urmat lumina zilei. În prezent, datorită luminii artificiale, această nevoie nu mai este necesară. Există alte oportunităţi pe care nu le exploataţi, oportunităţi care pot fi folosite datorită tehnologiei voastre. A dormi toată ziua şi a munci toată noaptea nu este deloc soluţia, ci este pur şi simplu inversarea obiceiurilor voastre prezente. Ar fi mult mai eficient să vă împărţiţi cele 24 de ore într-un mod diferit.

De fapt, există multe variaţii care ar fi mai bune decât sistemul vostru actual. Ideal, dormind 5 ore într-o singură sesiune obţineţi beneficii maxime, şi tot ce depăşeşte acest timp nu este atât de folositor. Cei care au nevoie de mai mult somn, ar putea dormi să zicem încă 2 ore. Pentru alţii, o sesiune de somn de 4 ore şi două somnuleţe adiţionale ar fi foarte avantajoase. Dacă îi oferiţi sugestii corecte corpului, el se poate recupera în jumătate din timpul pe care îl acordaţi acum somnului. În orice caz, este mult mai înviorător şi eficient să aveţi corpul fizic activ mai degrabă decât inactiv, pentru să zicem 8 – 10 ore.

Voi v-aţi antrenat conştiinţa pentru a urma anumite modele, care nu îi sunt în mod necesar naturale, şi ele măresc sentimentul alienării dintre sinele treaz şi cel care visează. Într-o anumită măsură, voi vă drogaţi corpul cu sugestii, astfel încât el crede că trebuie să doarmă un număr specific de ore într-o sesiune. Animalele dorm atunci când sunt obosite şi se trezesc într-o manieră mult mai naturală.

Dacă aceste modele ar fi schimbate, aţi avea o memorie mult mai bună a experienţelor voastre subiective, iar corpul vostru ar fi mult mai sănătos. În total, şase până la opt ore de somn ar fi suficiente – urmând modelele de somn expuse mai sus. Chiar şi cei care cred că au nevoie de mai mult somn, ar vedea că nu au nevoie, cu condiţia să nu fie consumat tot timpul de somn într-o singură sesiune. Ar fi întărit întregul sistem fizic, mental şi psihic.

Distanţele dintre sine-uri nu ar fi atât de accentuate. Munca fizică şi mentală ar deveni mai uşoară iar corpul şi-ar primi perioade constante de reîmprospătare şi odihnă. Ca şi o regulă, el trebuie să aştepte, indiferent de condiţia în care se află, cel puţin 16 ore. Datorită unor reacţii chimice care au loc în timpul stării de vis, sănătatea corpului ar fi îmbunătăţită iar acest program specific ar fi de asemenea

de ajutor, în tratarea schizofreniei; şi în general ar ajuta persoanele care suferă de depresie, sau pe cei cu instabilităţi mentale.

De asemenea, simţul vostru al timpului ar deveni mai puţin rigid şi riguros. Abilităţile creative ar fi accelerate, iar marea problemă a insomniei ar fi în general depăşită – deoarece cei care au această problemă, se tem de lunga perioadă de timp în care conştiinţa, aşa cum se gândesc ei la ea, pare a fi anihilată.

Atunci când vă treziţi ar trebui să luaţi mici mese sau gustări. Această metodă de alimentaţie şi de somn ar ajuta foarte mult, la ameliorarea diverselor dificultăţi ale metabolismului, şi de asemenea la dezvoltarea abilităţilor psihice sau spirituale. Din mai multe motive, activitatea fizică din timpul nopţii are un efect diferit asupra corpului, decât activitatea fizică din timpul zilei, şi în mod ideal amândouă efecte sunt necesare.

În anumite perioade din timpul nopţii, ionii negativi din aer sunt mai puternici sau mai numeroşi decât în timpul zilei; iar activitatea din acest timp, în mod specific o plimbare sau mişcare în aer liber, ar fi foarte benefică pentru sănătate.

Pentru persoanele grav bolnave, perioada de dinaintea zorilor reprezintă un punct critic. Conştiinţa a fost plecată din corp pentru o perioadă prea mare de timp, iar o asemenea conştiinţă care se întoarce, are dificultăţi în a se confrunta cu mecanismul corpului bolnav. Din acest motiv, este dezavantajoasă practica din spitale, prin care se oferă medicamente pacienţilor, pentru a dormi complet noaptea. În multe cazuri, conştiinţa care se întoarce are dificultăţi în a prelua încă o dată corpul bolnav.

De asemenea, deseori aceste îngrijiri medicale împiedică anumite cicluri necesare ale stării de vis, cicluri care pot ajuta corpul să se recupereze; conştiinţa devenind apoi foarte dezorientată. Unele separări dintre diferite porţiuni ale sinelui, nu sunt în esenţă necesare, ci sunt rezultatul obiceiurilor şi convenienţelor.

În trecut de exemplu, deşi nu existau lumini electrice, somnul nu era lung şi neîntrerupt, deoarece locurile în care se dormea nu erau atât de sigure. Chiar şi în timp ce dormea, omul peşterilor era în stare de alertă faţă de prădători. Misterioasele aspecte ale nopţii din împrejurimi, îl ţineau parţial vigilent. Deseori el se trezea şi cerceta

împrejurimile, sau propriul adăpost.

El nu dormea perioade lungi de somn, aşa cum faceţi voi. În schimb, perioadele sale de somn erau de două sau de trei ore, întinse de-a lungul nopţii de la asfinţit până în zorii zilei, alternând cu perioade în care starea de atenţie şi activităţile sale, se desfăşurau în ritm alert. De asemenea, el se furişa afară pentru a căuta mâncare, atunci când spera că prădătorii săi dormeau.

Acest lucru a avut ca efect o mobilitate a conştiinţei, care într-adevăr îi asigura supravieţuirea sa fizică şi acele intuiţii pe care le-a recepţionat în starea de vis, au fost reţinute şi folosite în starea de trezie.

Multe boli sunt pur şi simplu cauzate de această separare impusă de voi, de aceste lungi perioade de inactivitate ale corpului şi de concentrarea prelungită a atenţiei voastre, fie în realitatea din starea de trezie, fie în cea de vis. Conştiinţa voastră normală poate beneficia de excursii şi odihne în aceste alte dimensiuni ale realităţii, în care intraţi atunci când dormiţi; iar aşa numita conştiinţă din timpul somnului, de asemenea va beneficia de excursii frecvente în starea de trezie.

Aduc în discuţie aceste chestiuni, deoarece schimbările în modelele voastre de zi cu zi, cu siguranţă ar conduce la o înţelegere sporită a naturii sinelui. Porţiunile personalităţii care visează, vi se par neobişnuite nu numai datorită faptului că nu vă focalizaţi atenţia conştientă asupra lor, ci şi deoarece le alocaţi porţiuni opuse din ciclul circadian.

Pe cât posibil, voi le separaţi. Făcând acest lucru, voi ţineţi separate abilităţile intuitive, creative şi psihice de abilităţile fizice, obiective şi manipulative. Nu are nicio importanţă câte ore de somn credeţi că aveţi nevoie. V-ar fi mult mai bine dacă aţi dormi câteva perioade mai scurte, astfel având nevoie de mai puţin timp. Perioada cea mai mare de somn ar trebui să fie noaptea. Dar încă o dată, eficienţa somnului este micşorată şi dezavantajată după o perioadă, ce depăşeşte 6 până la 8 ore de inactivitate fizică.

Aşa cum am menţionat, funcţiile hormonilor şi fluidelor corpului, în mod special a proceselor glandelor suprarenale, ar funcţiona cu o mult mai mare eficienţă, dacă a-ţi alterna perioadele de

activitate cu cele de somn. Uzura corpului ar fi minimizată şi puterile regenerative ar fi folosite la maxim. Ar beneficia atât cei cu un metabolism ridicat, cât şi cei cu unul scăzut.

Centrii psihici ar fi activaţi mult mai frecvent, iar întreaga identitate a personalităţii, ar fi mult întărită şi menţinută. Astfel obţinuta mobilitate şi flexibilitate a conştiinţei, ar spori atenţia conştientă iar nivelurile de oboseală, ar rămâne sub pragul de pericol. S-ar obţine un echilibru fizic şi mental mult mai bun.

Asemenea programe pot fi adoptate cu uşurinţă. Cei care lucrează de dimineaţa până după-amiaza, pot dormi de la 4 la 6 ore pe seară – în conformitate cu variaţiile individuale – plus un somn după cină. Vreau să fie clar, orice depăşeşte o perioadă de 6 – 8 ore de somn continuu, funcţionează împotriva voastră şi de exemplu, o perioadă de 10 ore de somn poate fi foarte dezavantajoasă. Atunci când vă treziţi, nu vă simţiţi deloc odihniţi ci storşi de energie. Astfel, nu sunteţi prea responsabili.

Dacă nu înţelegeţi că în perioadele de somn conştiinţa voastră părăseşte corpul vostru, atunci tot ce am spus până acum va fi lipsit de sens. Conştiinţa voastră se întoarce din când în când, pentru a verifica mecanismele fizice, iar conştiinţa simplă a atomilor şi moleculelor – conştiinţa corporală este întotdeauna alături de corp; aşadar el nu este neocupat. Cu toate acestea, porţiunile intens creative ale sinelui, părăsesc corpul pentru perioade mai lungi de timp, atunci când dormiţi.

Unele cazuri de comportament puternic nevrozat, sunt o consecinţă a obiceiurilor voastre prezente de a dormi. Într-o anumită măsură, putem vorbi şi despre mersul în timpul somnului. Conştiinţa vrea să se întoarcă în corp, dar a fost hipnotizată de ideea că nu trebuie să trezească corpul. Energia sistemului nervos aflată în exces, preia controlul şi declanşează activitatea musculară, deoarece corpul ştie că a fost inactiv pentru prea mult timp şi altminteri pot apărea crampe musculare severe.

Acelaşi lucru se aplică şi obiceiurilor voastre de a mânca: supraalimentându-vă şi apoi înfometându-vă ţesuturile. Ele au efecte asupra naturii conştiinţei voastre, a creativităţii şi puterii voastre de concentrare. Fără exagerare, voi vă înfometaţi corpul în timpul nopţii

şi îl îmbătrâniţi în mod prematur, neoferindu-i mâncare în aceste ore lungi. Toate acestea se restrâng asupra puterii şi naturii conştiinţei voastre.

Mâncarea ar trebui împărţită luând în considerare totalitatea celor 24 de ore şi nu doar orele din starea de trezie – adică, dacă modelele de somn ar fi schimbate, după cum am sugerat, voi aţi mânca de asemenea şi în timpul unor ore nocturne. Aţi mânca mult mai puţin la orice „masă" dată. În termeni fizici, mentali şi psihici, cantităţi mai mici de mâncare, administrate mult mai frecvent ar avea un efect mai benefic, decât obiceiurile voastre actuale.

Schimbând modelele de somn, s-ar schimba automat modelele de a lua masa. Aţi vedea că sunteţi o identitate mult mai unificată. De exemplu, aţi deveni mult mai conştienţi de abilităţile voastre telepatice şi preştiente şi nu aţi simţi separaţia profundă, dintre sinele treaz şi cel care visează. Simţul alienării ar dispărea. De asemenea, ar creşte experimentarea plăcerii naturii, deoarece în general voi sunteţi nefamiliarizaţi cu timpul nopţii. Aţi putea profita mult mai mult de pe urma cunoştinţelor intuitive, pe care le recepţionaţi în starea de vis, iar ciclul dispoziţiilor voastre nu ar oscila atât de brusc, cum de multe ori se întâmplă. V-aţi simţi mai siguri şi mai confortabil, pe toate planurile vieţii voastre.

Problemele senilităţii ar fi de asemenea reduse, deoarece stimulii psihici nu ar fi minimalizaţi, pentru o perioadă atât de lungă de timp. Iar conştiinţa, câştigând această flexibilitate sporită, ar cunoaşte mai mult din propriul simţ al bucuriei.

Este foarte bine ştiut că în stările de somn există fluctuaţii ale conştiinţei şi vigilenţei. Unele perioade de activităţi ale viselor, într-adevăr se suprapun peste câteva stări de trezie. Există de asemenea fluctuaţii în conştiinţa normal trează, ritmuri de activitate intensă, urmate de perioade mai puţin active ale conştiinţei.

Bineînţeles, unele stări de trezie sunt foarte asemănătoare cu stările de somn.

Ele sunt interconectate, astfel încât deseori schimbările de ritm trec neobservate. Aceste fluctuaţii ale conştiinţei sunt acompaniate de schimbări în organismul fizic. În perioadele mai leneşe ale conştiinţei din starea de trezie, este prezentă o lipsă a concentrării, într-o anumită

măsură o întrerupere a stimulilor, o creştere a accidentelor şi în general un tonus corporal mai scăzut.

Datorită obiceiurilor voastre de a dormi o perioadă de somn extinsă, urmată de o perioadă lungă în care sunteţi treji, nu profitaţi de aceste ritmuri ale conştiinţei. Vârfurile sunt într-o oarecare măsură netezite, sau chiar trec neobservate. Contrastele bruşte şi eficienţa ridicată a conştiinţei natural treze, sunt foarte rar folosite.

Acum, vă ofer tot acest material deoarece el vă ajută să înţelegeţi şi să folosiţi abilităţile pe care le deţineţi. Cereţi prea mult de la conştiinţa voastră normal trează, netezind ritmurile accelerate sau lente ale activităţilor voastre, cerându-vă uneori să fiţi la turaţie maximă, când de fapt vă aflaţi într-o perioadă minimă, negându-vă marea mobilitate a conştiinţei care vă este disponibilă.

Sugestiile privind obiceiurile de somn oferite mai devreme în acest capitol, vor conduce la o folosire mai naturală a acestor ritmuri. Vârfurile vor fi experimentate mult mai frecvent. Concentrarea va fi sporită, problemele vor fi văzute mult mai clar şi capacităţile de învăţare vor fi folosite mai bine.

Datorită acestei perioade prelungite oferită conştiinţei în starea de trezie, fără perioade de odihnă, se acumulează în sânge chimicale care sunt descărcate în somn. Ele determină corpul să fie leneş şi blochează concentrarea conştientă. Lunga perioadă de somn cu care v-aţi obişnuit devine apoi necesară. Un cerc vicios este astfel format. În timpul nopţii, acest lucru forţează apariţia unor suprastimulări, crescând efortul pe care corpul trebuie să îl depună; determinându-l să realizeze continuu, pe o perioadă extinsă de timp, purificări fizice care în mod ideal pot fi îndeplinite, în timpul unor perioade mai scurte de odihnă. Ego-ul se simte ameninţat de „perioada extinsă de absenţă" pe care trebuie să o adopte, devine prudent faţă de somn şi îşi impune bariere împotriva stării de vis. Multe dintre acestea sunt cât se poate de artificiale.

O aparentă dualitate este rezultatul unei neîncrederi, din partea sinelui din starea de trezie faţă de celălalt sine. O mare cantitate de material creativ cu valoare practică, este pierdut în proces. Procedurile menţionate mai sus ar permite un acces sporit la asemenea informaţii, iar sinele din starea de trezie ar fi mult reîmprospătat. De exemplu,

simbolismul din vise ar apărea cu o claritate sporită, şi nu ar fi pierdut datorită multelor ore pe care le acordaţi acum somnului.

Ar beneficia şi forţa musculară. Sângele ar fi curăţat mult mai eficient, decât atunci când corpul stă întins pentru atâtea ore. Cel mai important, s-ar produce o comunicare mult mai bună, între straturile subiective ale sinelui, un simţ crescut al securităţii şi în special în cazul copiilor, o dezvoltare timpurie a abilităţilor creative.

O conştiinţă clară, luminoasă, puternică şi ordonată necesită frecvenţe perioade de odihnă, pentru ca eficienţa sa să fie menţinută, şi pentru a interpreta corect realitatea. Altfel, ea distorsionează ceea ce percepe.

Curele de odihnă sau de somn, adică perioade foarte lungi de somn, au fost folositoare în unele cazuri terapiei, nu deoarece ele sunt în sine avantajoase, ci fiindcă s-au adunat atât de multe toxine în corp, încât asemenea perioade îndelungate devin necesare. Datorită obiceiurilor voastre, procesele de învăţare sunt foarte mult stânjenite, deoarece există anumite perioade în care conştiinţa rezonează cu învăţarea, şi totuşi voi încercaţi să forţaţi învăţarea în acele nerecunoscute perioade minime. Abilităţile creative şi psihice sunt pur şi simplu împinse în fundal, datorită faptului că impuneţi această diviziune artificială. Astfel se crează o dualitate, care influenţează toate activităţile voastre.

În anumite cazuri voi vă forţaţi să dormiţi atunci când conştiinţa voastră, s-ar putea afla în unul din punctele sale maxime. Apropo, aceasta este perioada de dinaintea zorilor. În anumite ore ale după-amiezii, conştiinţa se află la un nivel scăzut şi necesită reîmprospătări, care îi sunt în schimb negate.

De exemplu, dacă stadiile conştiinţei din starea de trezie ar fi examinate, aşa cum sunt în prezent examinate stările de somn, voi a-ţi putea descoperi un domeniu mult mai vast, al activităţilor specifice acestei stări. Anumite stadii intermediare sunt complet ignorate. În multe cazuri, se poate spune că într-adevăr conştiinţa fluctuează şi variază în intensitate. De pildă, ea nu este ca şi o rază continuă de lumină.

Conştiinţa are multe caracteristici, unele dintre ele fiind cunoscute de voi. Totuşi, multe dintre ele nu sunt atât de evidente,

deoarece în momentul de faţă, vă folosiţi conştiinţa într-o asemenea manieră, încât percepţiile sale se înfăţişează într-o altă formă decât cea „naturală”. Cu alte cuvinte, voi sunteţi conştienţi de propria voastră conştiinţă, prin intermediul propriului organism fizic. Nu sunteţi atât de conştienţi faţă de propria voastră conştiinţă, atunci când nu operează prin intermediul corpului, aşa cum se întâmplă în unele stări din afara corpului sau în stări disociate.

Caracteristicile conştiinţei sunt aceleaşi indiferent dacă voi vă aflaţi, în corp sau în afara lui. Maximul şi minimul intensităţii conştiinţei despre care am vorbit, sunt într-o anumită măsură prezente în toate conştiinţele, indiferent de forma pe care o adoptă după moarte. În esenţă, natura conştiinţei voastre de după moarte nu este diferită, de cea de acum, deşi puteţi să nu fiţi conştienţi faţă de multe din caracteristicile sale.

Chiar dacă s-ar putea să nu înţelegeţi acest lucru, conştiinţa voastră este telepatică şi preştientă. În timpul somnului, atunci când deseori presupuneţi că sunteţi inconştienţi, puteţi fi mult mai conştienţi decât sunteţi acum, şi puteţi folosi abilităţi ale conştiinţei, pe care în starea de trezie nu le acceptaţi ca fiind reale. Aşadar, voi le îndepărtaţi din experienţa voastră conştientă. Conştiinţa, a voastră şi a mea, nu este dependentă de timp şi spaţiu. După moarte pur şi simplu veţi înţelege puterile sporite ale conştiinţei, aflate tot timpul în interiorul vostru.

Bineînţeles că le puteţi descoperi şi învăţa să le folosiţi, de vreme ce ele există. Acest lucru vă va ajuta în experienţele de după moarte. Nu veţi fi atât de uimiţi faţă de natura reacţiilor voastre, dacă în prealabil înţelegeţi că, a voastră conştiinţă nu numai că nu este închisă în corpul vostru fizic, dar ea poate crea alte fragmente după cum doreşte. Cei care îşi „identifică în mod excesiv” conştiinţa cu corpul, pot suferi fără niciun motiv, tânjind după el. Un suflet într-adevăr rătăcit, dacă se gândeşte că poate rămâne închis în corp.

Aşa cum am mai spus mai devreme voi sunteţi un spirit; şi acel spirit are o conştiinţă. Conştiinţa aparţine sufletului, dar cele două nu sunt unul şi acelaşi lucru. Spiritul îşi poate deschide sau închide conştiinţa. Prin natura sa, conştiinţa poate fluctua dar spiritul nu.

Datorită câtorva implicaţii ataşate lui, nu îmi place în mod

deosebit cuvântul „spirit”, dar el serveşte scopurilor noastre prin faptul că sugerează o independenţă, faţă de forma fizică. Conştiinţa nu se reîmprospătează în timpul somnului. Ea este doar îndreptată în altă direcţie. Privind astfel, conştiinţa nu doarme şi deşi poate fi închisă, ea nu este asemănătoare unei surse de lumină.

Închiderea ei nu o anihilează, la fel cum o lumină dispare atunci când un comutator este apăsat. Urmărind această analogie, dacă conştiinţa ar fi ca o lumină care vă aparţine, chiar şi atunci când aţi opri-o, tot ar exista un fel de semiîntuneric şi nu un întuneric total. Aşadar, spiritul nu este niciodată într-o stare de nonexistenţă, având conştiinţa anihilată. Este foarte important să înţelegeţi acest lucru.

Mai devreme am spus că sunteţi familiarizaţi doar cu acele caracteristici ale conştiinţei voastre, pe care le folosiţi prin intermediul corpului. Vă bazaţi pe corp pentru a exprima percepţiile conştiinţei voastre. Voi aveţi tendinţa de a identifica modalităţile de expresie ale conştiinţei voastre, cu corpul fizic.

Cu toate acestea, conştiinţei îi poate fi permis să se retragă şi într-o oarecare măsură, ea începe să se îndepărteze de manifestarea sa fizică. Nu aţi putea fi complet conştienţi de faptul că i-aţi permis să stea în fundal, pur şi simplu deoarece nu vă puteţi demonstra acest lucru, atât timp cât conştiinţa obiectivă ar fi prezentă. S-ar înspăimânta în mod automat. Joseph a experimentat diminuarea conştiinţei.

De fapt, acesta poate fi un exerciţiu în manipularea conştiinţei. Aproximativ acelaşi lucru se întâmplă în apropierea morţii, atunci când conştiinţa înţelege că nu se mai poate exprima prin intermediul corpului. Dacă persoana muribundă se identifică în mod excesiv cu corpul, atunci poate intra uşor în panică, gândindu-se că dacă manifestările conştiinţei sunt deconectate de corp, ea este pe cale de a fi distrusă.

O asemenea convingere, o asemenea siguranţă că în momentul următor identitatea este pe cale de a fi distrusă, este o experienţă psihologică dificilă care poate produce reacţii nedorite. După moartea corpului fizic, vă veţi găsi conştiinţa aproape intactă, modalităţile sale de manifestare fiind mult mai puţin limitate decât au fost înainte.

Sper ca ceea ce am spus până acum este suficient, pentru ca timp de câteva capitole să putem începe a vorbi despre natura

existenţei după moartea fizică, momentul morţii şi moartea fizică finală de la sfârşitul ciclului reîncarnaţional. Înainte să începem totuşi, este important să înţelegeţi câteva lucruri despre natura şi comportamentul propriei conştiinţe.

Capitolul 9: Experienţa „morţii" Sesiunea 535, 17 iunie 1970

Ce se întâmplă în momentul morţii? Este mult mai uşor a întreba decât a răspunde. În esenţă, chiar şi în cazul unui accident brusc, nu există niciun moment specific al morţii. Eu voi încerca să vă ofer un răspuns practic, la ceea ce voi credeţi că este o întrebare practică. Pentru majoritatea oamenilor întrebarea înseamnă: Ce se va întâmpla atunci când corpul meu fizic nu va mai fi în viaţă? Ce voi simţi? Voi mai fi încă eu? Emoţiile care m-au impulsionat în viaţă, vor mai continua să facă acelaşi lucru? Există un iad sau un rai? Voi fi întâmpinat de zei sau demoni, duşmani sau persoane îndrăgite? Pentru cei mai mulţi oameni însă, întrebarea se reduce la: Atunci când sunt mort, voi mai fi persoana de acum, îmi voi reaminti de cei care îmi sunt dragi?

Voi răspunde întrebărilor în maniera în care au fost puse; dar înainte să fac acest lucru, există câţiva factori aparent nepractici despre natura vieţii şi a morţii, factori de care trebuie să ne ocupăm.

Pentru început, haideţi să luăm în considerare faptul că nu există niciun punct distinct, particular, indivizibil al morţii. Viaţa este într-o stare de devenire şi moartea este o parte a acestui proces. Voi sunteţi în viaţă acum, o conştiinţă care se cunoaşte pe sine şi îşi extinde cogniţia, deşi este înconjurată de celule moarte sau muribunde; în viaţă în timp ce atomii şi moleculele din corpul vostru mor şi renasc. Aşadar, voi sunteţi în viaţă în mijlocul acestor morţi simbolice; şi deşi nu acordaţi o prea mare atenţie, în fiecare moment porţiuni din imaginea voastră dispar şi sunt înlocuite. Într-o anumită măsură, voi sunteţi în viaţă acum, în ciuda multiplelor morţi şi renaşteri care apar la nivel fizic, în interiorul corpului vostru.

Dacă celulele nu ar muri şi nu ar fi înlocuite, imaginea fizică nu ar continua să existe; aşadar, în acest moment, conştiinţa voastră fluctuează şi imaginea voastră corporală este mereu în schimbare.

Vă puteţi compara conştiinţa cu un licurici, deoarece chiar dacă vi se pare că ea este continuă, acest lucru nu este adevărat. Ea fluctuează de asemenea, deşi nu este niciodată complet nimicită. În

schimb, focalizarea sa nu este atât de constantă pe cât presupuneţi. Aşa cum sunteţi în viaţă în mijlocul multiplelor voastre morţi simbolice, în mod similar, deseori sunteţi „morţi" chiar în mijlocul vieţii efervescente a conştiinţei voastre.

Folosesc proprii voştri termeni aici. Prin cuvântul „mort" vreau să spun complet necentrat în realitatea fizică. Spus foarte simplu, conştiinţa voastră nu este în mod fizic în viaţă, sau centrată în dimensiunea fizică, pentru aceeaşi perioadă de timp pe cât trăieşte. Această afirmaţie poate părea confuză, dar sper să o clarific. Există fluctuaţii ale conştiinţei, deşi voi poate că nu sunteţi conştienţi de ele.

Luaţi în considerare această analogie. Pentru moment, conştiinţa voastră este „în viaţă", centrată în realitatea fizică. În momentul următor este focalizată în întregime altundeva, într-un sistem diferit de realitate. Conform modului vostru de a gândi, ea nu este vie ci este „moartă". În momentul următor este din nou „în viaţă", centrată în realitatea voastră, dar voi nu sunteţi conştienţi de momentul de nonexistenţă, care intervine instant. Aşadar, simţul vostru al continuităţii este în întregime construit, din fiecare pulsaţie a conştiinţei.

Ţineţi minte că aceasta este o analogie, aşadar cuvântul „instant" nu ar trebui luat ad literam. Există ceea ce poate fi definită ca fiind o parte interioară a conştiinţei. În aceeaşi manieră, atomii şi moleculele există astfel încât ei sunt „morţi" sau inactivi în interiorul sistemului vostru, apoi sunt în viaţă sau activi; dar voi nu puteţi percepe momentul lor de nonexistenţă. Deoarece corpurile voastre şi întregul univers fizic sunt compuse din atomi şi molecule, întreaga structură are aceleaşi caracteristici. Cu alte cuvinte, ea comută în poziţiile deschis şi închis, într-un ritm asemănător ritmului respiraţiei voastre de exemplu.

Există ritmuri generale şi în cadrul lor o infinitate de variaţii individuale – aproape ca un metabolism cosmic. Din această perspectivă, ceea ce voi numiţi a fi moarte, este pur şi simplu introducerea unei durate mai lungi a acelei pulsaţii, de care nu sunteţi conştienţi, o pauză lungă în altă dimensiune.

Moartea, să zicem a ţesuturilor fizice, este doar o parte a procesului vieţii aşa cum îl cunoaşteţi în sistemul vostru, o parte a

procesului de devenire. Şi după cum ştiţi, din aceste ţesuturi va apărea o nouă viaţă.

Conştiinţa – conştiinţa umană – nu este dependentă de aceste ţesuturi, dar cu toate acestea nu există nicio formă de manifestare a materiei fizice, care să nu fie adusă în existenţă, de către o porţiune oarecare a conştiinţei. Atunci când conştiinţa voastră individuală a părăsit corpul, conştiinţa simplă a atomilor şi moleculelor va rămâne; ambele nefiind anihilate.

În situaţia voastră prezentă, voi vă consideraţi în mod arbitrar a fi dependenţi de o imagine fizică dată: Vă identificaţi cu corpul vostru.

Aşa cum am menţionat mai devreme, pe toată durata vieţii, celulele corpului vostru mor; şi corpul pe care îl aveţi în prezent nu conţine nicio particulă de materie fizică pe care a avut-o, să zicem cu zece ani în urmă. Dragii mei cititori, corpul pe care l-aţi avut acum zece ani de zile este mort. Evident că nu vă simţiţi a fi morţi, fiind pe deplin capabili a citi această carte prin intermediul ochii lor voştri, care sunt formaţi dintr-o materie complet nouă şi diferită. Pupilele, pupilele „identice" pe care le aveţi în prezent, nu au existat acum zece ani de zile şi totuşi nu pare a exista un moment de pauză, în vederea voastră.

Vedeţi, acest proces continuă atât de lin, încât nu sunteţi conştienţi de el. Fluctuaţiile menţionate mai devreme sunt atât de scurte în durată, încât conştiinţa voastră le ignoră, şi totuşi percepţia voastră fizică, nu pare a umple golul atunci când apare perioada mai lungă de fluctuaţie. Prin urmare, aceasta este perioada de timp pe care o percepeţi ca fiind moarte. Ceea ce vreţi să ştiţi este ce se întâmplă, atunci când conştiinţa voastră este îndreptată în afara realităţii fizice, când pentru moment nu pare a deţine o imagine proprie.

Deoarece fiecare dintre voi este o individualitate, practic vorbind nu există un singur răspuns. În general vorbind, există bineînţeles un răspuns care va acoperi aspectele principale ale acestei experienţe; tipurile de moarte având o legătură importantă, cu experienţele prin care trece acea conştiinţă. Este implicată de asemenea dezvoltarea conştiinţei înşişi, cât şi abilitatea sa specifică de a manevra experienţa.

Ideile pe care le deţineţi în legătură cu natura realităţii vă vor influenţa semnificativ experienţele voastre, deoarece le veţi interpreta

prin prisma convingerilor pe care le aveţi; aşa cum de exemplu interpretaţi viaţa cotidiană, conform ideilor voastre despre ce este posibil şi ce nu este. Conştiinţa se poate retrage lent sau rapid din corpul vostru, în funcţie de mai multe variabile.

În multe cazuri de senilitate de exemplu, porţiunile organizate sistematic ale personalităţii voastre, au părăsit deja corpul şi întâmpină noi circumstanţe. Frica de moarte poate cauza o asemenea panică psihologică, încât dintr-un simţ al conservării şi al apărării, voi vă diminuaţi conştiinţa, astfel încât ajungeţi într-o stare de comă; şi vă poate lua ceva timp până să vă reveniţi.

O convingere în focurile iadului vă poate cauza halucinaţii în care vizualizaţi lumea lui Hades. O convingere într-o viziune stereotipă a raiului, vă poate cauza o halucinaţie a lumii de acolo. Întotdeauna vă formaţi propria realitate, conform propriilor voastre idei şi aşteptări. Aceasta este natura conştiinţei în orice realitate s-ar afla. Şi vă asigur că asemenea halucinaţii sunt temporare.

Conştiinţa trebuie să îşi folosească abilităţile. Plictiseala şi stagnarea unui rai stereotipat, nu va mulţumi pentru prea mult timp conştiinţa luptătoare. Există învăţători care vă vor explica condiţiile şi circumstanţele. Aşadar, nu sunteţi lăsaţi singuri şi nu sunteţi pierduţi în încâlceala halucinaţiilor. Dacă doriţi, imediat puteţi înţelege că, a vostru corp fizic a murit.

Vă veţi găsi într-o altă formă, o imagine care într-o mare măsură vi se va părea a fi fizică; atât timp cât nu încercaţi să o manipulaţi în cadrul sistemului fizic. În acel moment, diferenţele dintre acea formă şi corpul fizic vor deveni evidente.

Dacă sunteţi convinşi că a voastră conştiinţă este produsul corpului vostru fizic, atunci veţi încerca să vă agăţaţi de ea. Există o categorie de personalităţi, o gardă de onoare, care sunt mereu pregătite să asigure suport şi ajutor.

Această gardă de onoare este formată din fiinţe care sunt în viaţă, cât şi din fiinţe care sunt moarte. Cele care trăiesc în sistemul vostru de realitate, oferă sprijin prin intermediul unei experienţe „în afara corpului”, în timp ce corpul vostru fizic doarme. Ei sunt familiarizaţi cu proiecţia conştiinţei, cu senzaţiile implicate, şi îi ghidează pe aceia dintre voi, care nu se vor întoarce în corpul fizic.

Aceste persoane sunt în mod special utile deoarece, fiind încă angrenate în realitatea fizică, deţin o înţelegere mai clară a sentimentelor şi emoţiilor, care apar atunci când muriţi. Asemenea persoane pot sau nu pot avea o memorie a activităţii lor nocturne. Aşadar, experienţele cu proiecţia conştiinţei şi cunoaşterea mobilităţii ei, reprezintă un antrenament foarte util pentru experienţa morţii. Puteţi experimenta mediul de după moarte şi să vedeţi ce există acolo.

În paranteză fie spus, aceasta nu este în mod necesar o iniţiativă sumbră şi nici mediul de după moarte nu este deloc aşa. Din contră, în general el este mult mai intens şi mai vesel, decât realitatea pe care o cunoaşteţi.

Pur şi simplu veţi învăţa să vă mişcaţi într-un mediu nou în care se aplică legi diferite, acestea fiind mult mai puţin limitative decât cele fizice cu care operaţi acum. Cu alte cuvinte, trebuie să înţelegeţi şi să folosiţi noile libertăţi.

Totuşi, aceste experienţe vor varia iar chiar şi această stare este una de devenire, deoarece multe persoane îşi vor continua evoluţia în alte vieţi fizice. Unele dintre ele îşi vor dezvolta în totalitate abilităţile în alte sisteme de realitate, rămânând pentru o perioadă în această stare „intermediară".

Pentru aceia dintre voi care sunt leneşi, nu vă pot aduce veşti bune: Moartea nu vă va oferi un loc etern de odihnă. În schimb, dacă aceasta este dorinţa voastră, vă puteţi odihni pentru o perioadă. Cu toate acestea, după moarte nu numai că trebuie să vă folosiţi abilităţile, ci va trebui să vi le asumaţi pe acelea, pe care nu le-aţi folosit în timpul existenţei voastre precedente.

Aceia dintre voi care au avut încredere în existenţa vieţii de după moarte, se vor obişnui mult mai uşor cu noile condiţii. Cei care nu au o asemenea credinţă, o pot obţine urmând exerciţiile oferite în această carte; iar dacă sunteţi perseverenţi, încrezători şi hotărâţi, ele vă vor permite să vă lărgiţi percepţia, către alte dimensiuni ale realităţii.

Aşa cum o cunoaşteţi voi, conştiinţa este obişnuită cu aceste scurte pauze de nonexistenţă fizică. Deşi pauzele mai lungi o dezorientează puţin, ele nu sunt neobişnuite. Pentru perioade destul de lungi, atunci când corpul fizic doarme, conştiinţa deseori părăseşte

sistemul fizic. Dar, ea nefiind în starea normală de atenţie, nu este conştientă de aceste pauze şi este relativ dezinteresată de ele.

Dacă conştiinţa ar părăsi corpul pentru aceeaşi perioadă de timp, pe cât se află într-o stare normală de atenţie, ea s-ar considera moartă; deoarece nu şi-ar putea explica logic pauza de dimensiune şi experienţă. Aşadar, în starea de somn fiecare dintre voi aţi trecut prin acelaşi tip de absenţă a conştiinţei, pe care o experimentaţi în momentul morţii.

Voi vă reîntoarceţi în corp deşi deseori aţi făcut excursii în alte existenţe; aşadar ele nu vi se vor mai părea atât de nefamiliare, pe cât aţi putea presupune în prezent. Experimentele de reamintire a viselor şi alte discipline mentale, care vor fi menţionate mai târziu, vor clarifica aceste lucruri tuturor celor care pornesc pe calea exerciţiilor sugerate.

Imediat după moarte puteţi să fiţi sau să nu fiţi întâmpinat de prieteni sau rude. Ca întotdeauna, aceasta este o chestiune personală. Voi aţi putea fi mult mai interesaţi de persoane pe care le-aţi cunoscut în vieţi trecute, decât de cei care vă sunt aproape în viaţa voastră actuală.

Sentimentele voastre reale faţă de rudele care sunt de asemenea moarte, vor fi reciproc cunoscute. Nu există nicio ipocrizie. Nu puteţi pretinde că iubiţi un părinte care a făcut foarte puţine lucruri, pentru a vă câştiga iubirea sau respectul. Telepatia funcţionează fără distorsiuni în această perioadă de după moarte, aşadar va trebui să vă confruntaţi cu legăturile reale, care există între voi şi toate rudele sau prietenii care vă aşteaptă.

De exemplu, puteţi considera că cineva pe care l-aţi privit a fi un duşman merită de fapt iubirea şi respectul vostru, astfel învăţând să îl trataţi în mod corespunzător. Propriile voastre motivaţii vă vor deveni absolut clare. Cu toate acestea, veţi reacţiona faţă de această claritate conform propriei viziuni. Nu veţi fi automat înţelepţi dacă nu aţi fost mai înainte aşa, şi totodată nu va exista nicio cale de a vă ascunde faţă de emoţiile, sentimentele şi motivaţiile voastre. Depinde de voi dacă acceptaţi sau nu motivaţiile mai puţin demne, cât şi dacă învăţaţi din ele. Există multe oportunităţi pentru creştere şi dezvoltare, iar metodele de învăţare de care puteţi dispune sunt foarte eficiente.

Voi examinaţi esenţa existenţei pe care aţi părăsit-o şi învăţaţi să înţelegeţi în ce manieră experienţele voastre, sunt rezultatul propriilor gânduri şi emoţii; şi cum sunt influenţaţi alţii de ele. Până când această examinare nu este terminată, voi nu sunteţi încă conştienţi de aspectele lărgite ale identităţii voastre. Atunci când înţelegeţi semnificaţia şi sensul vieţii pe care de abia aţi părăsit-o, în acel moment sunteţi pregătiţi pentru a accesa în mod conştient, cunoaşterea celorlalţi existenţe ale voastre.

Voi deveniţi conştienţi faţă de o conştiinţă extinsă. Ceea ce sunteţi începe să includă ceea ce aţi fost în alte vieţi, şi dacă decideţi acest lucru, puteţi începe să faceţi planuri pentru următoarea voastră existenţă fizică. Pe de altă parte, puteţi alege să intraţi într-un alt nivel de realitate şi apoi să vă reîntoarceţi către o existenţă fizică.

Aşa cum vă gândiţi la conştiinţa voastră, înainte de moartea fizică, ea poate părăsi complet corpul. (După cum am menţionat mai devreme, nu există niciun moment precis al morţii şi doar de dragul convenienţelor, vorbesc despre el ca şi cum ar exista.)

În funcţie de împrejurări, conştiinţa voastră poate părăsi organismul fizic în diverse moduri. În anumite cazuri, organismul însuşi este capabil într-o oarecare măsură să funcţioneze, fără comenzile sau organizarea care a existat mai înainte. Conştiinţa simplă a atomilor, moleculelor, celulelor şi organelor continuă să existe pentru o perioadă oarecare timp, după ce conştiinţa voastră a părăsit corpul.

Datorită convingerilor şi nivelului vostru de dezvoltare, este posibil să vă simţiţi dezorientaţi. Nu mă refer în mod special la dezvoltarea intelectuală. Intelectul ar trebui să meargă mână în mână cu emoţiile şi intuiţiile; cu toate acestea, pot apărea dificultăţi dacă el se mişcă prea puternic împotriva acestora; astfel încât conştiinţa nou eliberată mai degrabă se agăţă de ideile sale despre realitatea de după moarte, decât să întâmpine realitatea specifică în care se găseşte. Cu alte cuvinte, poate nega emoţiile şi chiar să pună la îndoială independenţa sa faţă de corp.

Aşa cum am menţionat mai devreme, un individ poate fi atât de sigur că moartea este sfârşitul tuturor lucrurilor, încât dă uitării, deşi temporar, toate celelalte aspecte ale realităţii. În multe cazuri, imediat

după părăsirea corpului, există bineînţeles uimire şi o recunoaştere a situaţiei. De exemplu, multe înmormântări au un oaspete de onoare printre vizitatori, oaspete care îşi priveşte corpul – iar nimeni nu se uită în ochii cadavrului cu atâta curiozitate şi uimire.

În acel moment, apar variaţii în comportament, fiecare fiind rezultatul trecutului individual, a cunoştinţelor şi a obiceiurilor. Împrejurările în care o persoană moartă se va afla, variază semnificativ. Halucinaţiile intense pot forma experienţe la fel de reale, pe cât sunt cele din viaţa obişnuită. V-am spus că gândurile şi emoţiile formează realitatea fizică şi că ele construiesc experienţa de după moarte. Acest lucru nu înseamnă că acele experienţe nu sunt valide, la fel cum nu înseamnă nici că viaţa fizică nu este validă.

De-a lungul timpului, au fost folosite diferite imagini, pentru a simboliza o asemenea tranziţie dintr-o experienţă în alta; şi multe dintre acestea sunt extrem de valoroase, prin faptul că asigură un cadru de referinţă inteligibil. Trecerea râului Stix este una dintre ele. Muribunzii se aşteaptă să treacă prin anumite ritualuri, care sunt realizate într-o manieră mai mult sau mai puţin organizată. Hărţile au fost cunoscute în prealabil. La momentul morţii, conştiinţa a halucinat cu însufleţire râul. Rudele şi prietenii deja morţi, au intrat în ritual, care de asemenea a fost o ceremonie profundă pentru ei. Râul a fost la fel de real, ca orice alt râu pe care îl cunoaşteţi, la fel de înşelător unui călător singuratic, care nu are pregătirea adecvată. În preajma râului, s-au aflat tot timpul călăuze, pentru a-l ajuta pe călător să îl traverseze.

Nu vreau să spun că un asemenea râu este o iluzie. Vedeţi, simbolul este realitatea. Calea a fost planificată. În general, această hartă specifică nu mai este folosită. Cei vii nu ştiu cum să o citească. Creştinismul a crezut într-un rai şi un iad, un purgatoriu, o zi a judecăţii; prin urmare, la momentul morţii, celor care încă mai cred în aceste simboluri, le este pusă în scenă o altă ceremonie; iar călăuzele adoptă înfăţişarea acelor figuri îndrăgite de sfinţi Creştini şi îngeri.

Odată ce sunt stabilite limitele acestui cadru, celor care au murit le este comunicată adevărata lor situaţie, în termeni pe care să îi poată înţelege. Marile mişcări religioase au îndeplinit acest scop timp de secole, oferindu-i omului un plan pentru a fi urmat. A contat prea puţin faptul că mai târziu, planul a fost privit ca un abecedar al copilului, o

carte de instrucţiuni completată cu poveşti pline de culoare; deoarece scopul principal a fost atins şi a existat foarte puţină confuzie.

În schimb, există mai multă confuzie în perioadele în care asemenea idei colective nu sunt menţinute; iar atunci când viaţa de după moarte este complet negată, problema este cumva amplificată. Bineînţeles, mulţi oameni sunt fericiţi să descopere că încă sunt conştienţi. Alţii, trebuie să înveţe încă o dată anumite legi ale materializării, deoarece ei încă nu realizează potenţialul creativ al gândurilor şi emoţiilor avute.

De exemplu, un asemenea individ se poate găsi în 10 medii diferite, în timpul unei clipiri, neavând nicio idee de ce se întâmplă acest lucru. Nu va vedea deloc continuitatea şi se va simţi azvârlit fără motiv, dintr-o experienţă în alta, neînţelegând că propriile sale gânduri, îl propulsează printre realităţi.

Vorbesc despre evenimentele care urmează imediat după moarte; deoarece există şi alte stadii. Călăuzele vor face parte din halucinaţiile voastre şi au intenţia de a vă ajuta să ieşiţi din ele; dar mai întâi trebuie să vă câştige încrederea.

Într-o perioadă, eu am acţionat ca un asemenea ghid, la fel cum în starea de somn Ruburt urmează acum acelaşi drum. Din perspectiva călăuzei situaţia este oarecum delicată deoarece, psihologic vorbind, trebuie utilizată o maximă discreţie. După cum am descoperit, Moise al unui om poate să nu fie Moise al unui alt om. Am acţionat ca şi un Moise destul de credibil în câteva ocazii – şi într-o situaţie, deşi pare greu de crezut, unui Arab.

Apropo, arabul era un personaj foarte interesant, şi pentru a ilustra o parte din dificultăţile implicate, vă voi povesti despre el. Ura evreii, dar era obsedat de ideea că Moise era mai puternic decât Alah. Timp de ani zile, această idee a fost un păcat secret în conştiinţa sa. A petrecut ceva timp la Constantinopol în timpul cruciadelor. A fost capturat, ajungând lângă un grup de turci, care urmau să fie executaţi de către creştini, într-un mod foarte oribil. Pentru început, i-au forţat gura şi i-au îndesat cărbuni aprinşi. A strigat după Alah iar apoi în disperare sporită după Moise, şi în timp ce conştiinţa i-a părăsit corpul, Moise era acolo.

El a crezut în Moise mai mult decât în Alah, iar eu nu am ştiut

decât în ultimul moment ce formă voi lua. Era un băiat simpatic şi în circumstanţele date, nu m-a deranjat că el părea a aştepta o bătălie pentru sufletul său. Moise şi Alah urmau să se lupte pentru el. Nu se putea descotorosi de ideea forţei deşi a murit prin ea; şi nimic nu ar fi putut să îl convingă să accepte orice tip de pace, mulţumire sau odihnă, până când nu va fi purtată o bătălie.

Împreună cu un prieten şi cu alte persoane, am pus în scenă ceremonia. Din nori opuşi, eu şi Alah am strigat pretenţiile noastre asupra sufletului său – în timp ce el, bietul om, se ghemuia pe pământul de dedesubt. Deşi vă povestesc cu umor, trebuie să înţelegeţi că acele convingeri ale omului au cauzat întâmplarea; aşadar, noi am lucrat pentru a-l elibera.

Eu l-am chemat pe Iahve, dar fără niciun efect, deoarece arabul nostru nu ştia de Iahve – doar de Moise – şi lui Moise i-a acordat încrederea. Alah a scos o sabie cosmică şi eu i-am incendiat-o, astfel încât a scăpat-o. A căzut pe pământ şi a dat foc ţinutului. Arabul nostru a mai strigat încă o dată. A văzut legiuni de adepţi în spatele lui Alah, aşa că legiuni de adepţi au apărut în spatele meu. Prietenul nostru era convins că unul dintre noi trebuie distrus şi s-a temut grozav să nu fie el victima.

În final, norii opuşi din care am apărut s-au apropiat. Eu ţineam în mână o tăbliţă pe care scria: „Să nu ucizi”. Alah ţinea o sabie. În timp ce ne apropiam, am făcut schimb de obiecte, iar adepţii noştri au fuzionat. Ne-am apropiat, formând imaginea unui s-o-a-r-e şi am spus: „Noi suntem unul”.

Cele două idei diametral opuse trebuiau să fuzioneze, altfel omul nu şi-ar fi găsit pacea; şi numai atunci când aceste contrarii au fost unite, am putut începe să îi explicăm situaţia sa.

Pentru a fi un asemenea ghid este necesară o disciplină şi un antrenament foarte temeinic. De exemplu, înaintea evenimentului deja menţionat şi sub tutela unui ghid, eu am petrecut multe vieţi acţionând ca şi o călăuză în stările de somn.

Este posibil ca momentan să vă pierdeţi în halucinaţiile care sunt formate, şi în asemenea cazuri, un alt învăţător trebuie să vă scoată de acolo. Deoarece varietatea halucinaţiilor în care puteţi fi implicaţi este nesfârşită, sunt necesare sondări delicate ale proceselor

psihologice. De exemplu, puteţi lua forma unui animal mort al individului, pe care îl iubeşte foarte mult.

În mod obişnuit, toate aceste activităţi halucinatorii, au loc pentru o perioadă scurtă de timp imediat după moarte. Cu toată acestea, datorită antrenamentului şi progresului din vieţile precedente, unii indivizi sunt pe deplin conştienţi de circumstanţele în care sunt implicaţi; iar dacă doresc, după o odihnă, sunt gata să progreseze către alte stadii.

De exemplu, ei pot deveni conştienţi de propriile sine-uri reîncarnaţionale, recunoscând rapid personalităţile cunoscute în alte vieţi, dacă ele nu sunt ocupate. Ei pot halucina în mod intenţionat, sau dacă doresc pot „retrăi" anumite întâmplări din vieţi trecute. După acest stadiu, urmează o perioadă de auto-examinare, vorba vine o reglare de conturi. În această perioadă, indivizii sunt capabili a vedea întreaga lor performanţă, abilităţile, punctele slabe şi pot decide dacă se vor întoarce sau nu în existenţa fizică.

Un individ poate experimenta oricare dintre aceste stadii, şi exceptând autoexaminarea, multe pot fi complet evitate. Deoarece emoţiile sunt atât de importante, este foarte folositor să aveţi prieteni care să vă întâmpine. Cu toate acestea, în multe instanţe aceşti prieteni au progresat către alte stadii de activitate, şi deseori pentru ca voi să vă simţiţi mai încrezători, o călăuză va lua pentru o vreme înfăţişarea unui prieten.

Deoarece majoritatea oamenilor cred că nu vă puteţi părăsi corpul, în vieţile voastre, voi nu aveţi în mod conştient experienţe în afara lui. Asemenea experienţe vă vor familiariza mult mai bine decât cuvintele, cu o oarecare înţelegere a situaţiei care va fi întâlnită după moarte.

Ţineţi minte că într-o măsură semnificativă, existenţa voastră fizică este rezultatul halucinaţiilor colective. Există mari diferenţe între realitatea unui om şi a altuia. După moarte, experienţele pe care le trăiţi sunt pe atât de organizate, complexe şi diverse, pe cât sunt cele cu care sunteţi familiarizaţi în prezent. Deşi nu realizaţi care sunt ele, voi vă trăiţi acum propriile halucinaţii. Asemenea halucinaţii despre care am vorbit, aceste întâlniri profund simbolice, pot de asemenea apărea în stările de somn, atunci când personalitatea se află într-un

moment de mari schimbări; ele pot apărea în momentul când anumite idei opuse trebuie unificate, sau când una dintre ele trebuie să lase loc celeilalte. Fie că se întâmplă înainte sau după moarte, acestea sunt evenimente psihologice şi psihice, cu încărcătură foarte puternică.

Atunci când apar în starea de vis, ele pot schimba cursul unei civilizaţii. După moarte, un individ îşi poate vizualiza viaţa sub forma unui animal cu care trebuie să ajungă la o înţelegere; iar o asemenea bătălie sau întâlnire are consecinţe vaste, deoarece omul trebuie să se pună în acord cu toate aspectele sale. În orice caz, fie că halucinaţia se termină cu el călărind animalul, împrietenindu-se, domesticindu-l, omorându-l sau fiind omorât de el, orice alternativă este atent cântărită, iar rezultatele vor afecta dezvoltarea sa viitoare.

Această „punere în scenă" poate fi adoptată de cei care pe parcursul vieţii lor, au acordat prea puţină importanţă autoexaminării. Aşadar, ea este o parte a procesului autoevaluării, prin care un individ îşi reduce viaţa la o imagine şi apoi se confruntă cu ea. Această metodă nu este folosită de toate persoanele. Uneori sunt necesare o serie de episoade…

Unul dintre studenţii lui Ruburt s-a întrebat dacă există o formă de organizare, în experienţele care urmează imediat după moarte. Deoarece aceasta este o întrebare pusă de mai multe persoane, mă voi ocupa de ea aici.

În primul rând, din ce am spus până acum ar trebui să fie evident faptul că nu există o singură realitate de după moarte, ci că fiecare experienţă este diferită. Cu toate acestea, există o anumită plajă în care se încadrează aceste experienţe individuale. Există de exemplu, un stadiu iniţial pentru cei care încă sunt foarte centraţi în realitatea fizică, cât şi pentru cei care au nevoie de o perioadă de recuperare şi odihnă. La acel nivel, vor exista spitale şi case de odihnă. Pacienţii încă nu realizează că nu au nicio problemă.

În unele cazuri, ideea de boală este atât de puternică, încât acei oameni îşi crează viaţa în jurul acestui centru psihologic. Ei proiectează condiţiile de boală asupra noului corp, aşa cum au făcut şi cu vechiul lor corp. Lor le sunt oferite diferite tipuri de tratament de o natură psihică şi le este comunicat faptul că, starea acelui corp este creată prin intermediul propriilor convingeri pe care le deţin.

Acum, mulţi indivizi nu trebuie să treacă prin această perioadă specifică. Nici nu mai trebuie spus că spitalele şi centrele de antrenament nu sunt fizice. De fapt, ele sunt deseori menţinute de călăuze, care realizează planurile necesare. Dacă doriţi, puteţi vedea această realitate ca fiind o halucinaţie colectivă. Adevărul este că pentru cei care se confruntă cu acea realitate, evenimentele sunt destul de reale.

Există de asemenea şi centre de antrenament. În acestea, natura realităţii este explicată în concordanţă cu abilitatea unui individ, de a o înţelege şi percepe. Pentru unele persoane, vor fi încă folosite anumite parabole familiare, urmând ca acei indivizi să fie gradual dezînvăţaţi de ele. În aceste centre există anumite clase, în care este oferit antrenament, care îi ajută pe cei care aleg să se reîntoarcă în mediul fizic.

Cu alte cuvinte, lor le sunt predate metodele care le vor permite să transpună emoţia şi gândul, într-o formă fizică de materializare. Nu există nicio întârziere de timp între iniţierea acestor gânduri şi materializarea lor, aşa cum trebuie să existe în sistemul tridimensional.

Toate acestea se întâmplă mai mult sau mai puţin la acelaşi nivel, deşi trebuie să înţelegeţi că simplific într-o oarecare măsură faptele. De exemplu, unii indivizi nu trec printr-o asemenea perioadă, şi datorită dezvoltării şi progresului din vieţile lor trecute, sunt gata să înceapă iniţiative mai ambiţioase.

Am vorbit mai devreme despre asemenea dezvoltări. Câţiva dintre cititorii mei, probabil nefiind conştienţi de orice abilitate psihică proprie, pot crede că după moarte îi aşteaptă o perioadă lungă de antrenament. Lăsaţi-mă să vă spun că toate aceste abilităţi, nu sunt în mod necesar conştiente şi că o mare parte din ele se activează în timpul stării de somn, atunci când pur şi simplu nu sunteţi conştienţi de acest lucru.

După moarte, puteţi refuza complet să vă percepeţi ca fiind decedat şi să continuaţi să vă direcţionaţi energia emoţională, către cei pe care i-aţi cunoscut în timpul vieţii.

De exemplu, dacă aţi fost obsedaţi de un proiect specific, poate că veţi încerca să îl duceţi la îndeplinire. Există tot timpul ghizi care vă

vor ajuta să vă înţelegeţi situaţia, dar puteţi fi atât de absorbiţi de ceea ce faceţi, astfel încât să nu le acordaţi atenţie.

Voi trata într-un nou capitol subiectul fantomelor. Pentru moment este suficient să vă spun că acele câmpuri foarte încărcate din punct de vedere emoţional, câmpuri îndreptate înspre realitatea fizică, vă pot împiedica dezvoltarea viitoare.

Atunci când conştiinţa voastră părăseşte corpul şi este departe pentru o perioadă de timp, conexiunea cu corpul este bineînţeles întreruptă. În stările din afara corpului, conexiunea încă se menţine. Un individ care a murit este posibil să interpreteze greşit experienţa avută şi să încerce să reintre în cadavru. Acest lucru se poate întâmpla atunci când personalitatea, s-a identificat aproape exclusiv cu imaginea sa fizică.

Acest lucru nu se întâmplă des. Totuşi, în anumite circumstanţe asemenea indivizi vor încerca să reactiveze mecanismul fizic, panicându-se atunci când descoperă în ce stare se află corpul. De exemplu, unii indivizi au plâns lângă cadavru mult timp după ce persoanele îndoliate au plecat, nerealizând că ei înşişi sunt cât se poate de sănătoşi – în timp ce corpul şi organele poate că au fost foarte bolnave.

Aceşti indivizi sunt ca un câine care roade un os. Cei care nu şi-au perceput conştiinţa a fi echivalentă cu corpul fizic, descoperă că este mult mai uşor să îl părăsească. Într-un mod destul de ciudat, cei care au urât corpul, descoperă că sunt foarte atraşi de el.

Toate aceste circumstanţe pot să apară sau să nu apară, totul fiind în funcţie de individul implicat. Cu toate acestea, după părăsirea corpului fizic, voi veţi ajunge imediat în alt corp. Acesta are aceeaşi structură cu cea a corpului vostru din proiecţiile astrale; şi încă o dată permiteţi-mi să vă reamintesc că în fiecare noapte, voi părăsiţi pentru un timp corpul, în timpul somnului.

Această formă vi se va părea a fi fizică. Totuşi, ea nu va fi văzută de cei care încă se află în corpul fizic. Poate face aceleaşi mişcări pe care le faceţi acum în visele voastre. Prin urmare, ea poate să zboare, să treacă prin obiecte solide, fiind controlată în mod direct de către voinţa voastră, ducându-vă dintr-o locaţie în alta – aşa cum percepeţi voi conceptul de locaţie.

Dacă vă întrebaţi ce face mătuşa Sally în Poughkeepsie, New York, atunci vă veţi proiecta instant acolo. Totuşi, ca şi o regulă, nu puteţi manevra obiectele fizice. Nu puteţi ridica o lampă sau arunca o farfurie. Acest corp va intra imediat în posesia voastră, dar nu este singura formă pe care o veţi avea. Prin urmare, această imagine corporală nu este una nouă. Deşi nu o percepeţi, ea este îmbinată cu corpul vostru fizic. Pentru o perioadă de timp după moarte, ea va fi singurul corp de care sunteţi conştienţi.

Mult mai târziu şi la multe alte nivele, în funcţie de alegerile voastre conştiente, veţi învăţa până la urmă să adoptaţi numeroase forme. Într-un fel, voi faceţi acum acest lucru, transpunând ad literam dar în mod inconştient, experienţa voastră psihologică, gândurile şi emoţiile, în obiecte fizice. Puteţi descoperi că după moarte, în momentul în care vă imaginaţi ca fiind un copil, brusc adoptaţi forma copilului din trecut. Prin urmare, pentru o perioadă determinată de timp, voi puteţi manipula această formă, astfel încât ea să retrăiască orice experienţă pe care aţi avut-o, în momentul în care s-a aflat în legătură cu forma voastră fizică din precedenta reîncarnare. Puteţi muri la vârsta de 80 de ani şi după moarte să vă gândiţi la tinereţea şi vitalitatea pe care aţi avut-o la 20 de ani, descoperind apoi că forma corpului s-a schimbat, pentru a corespunde acelei imagini interioare.

După moarte, majoritatea indivizilor aleg o imagine mai matură, imagine care de obicei este în concordanţă cu vârful abilităţilor fizice, indiferent de vârsta la care vârful fizic a fost atins. În schimb, alţii aleg să adopte forma pe care au avut-o într-un moment anume din viaţa lor, atunci când cele mai importante culmi mentale şi emoţionale au fost atinse, indiferent de frumuseţea sau vârsta care defineşte forma.

Aşadar, vă veţi simţi confortabil cu forma pe care aţi ales-o şi de obicei o veţi folosi atunci când doriţi să comunicaţi cu persoanele pe care le-aţi cunoscut; deşi pentru un asemenea dialog cu cei care încă sunt în viaţă, puteţi adopta forma pe care aţi avut-o atunci când l-aţi cunoscut pe individul pe care doriţi să îl contactaţi.

Aceste medii de după moarte nu există în mod necesar şi pe alte planete. Ele nu ocupă spaţiu, aşadar este lipsită de sens întrebarea „unde se întâmplă toate acestea?”

Ea este rezultatul propriilor voastre interpretări greşite, în ceea

ce priveşte natura realităţii. Aşadar, nu există o locaţie specifică. În cadrul lumii fizice pe care o cunoaşteţi, aceste medii există nepercepute de voi. Mecanismele voastre de percepţie, pur şi simplu nu vă permit să intraţi în rezonanţă, cu această regiune a conştiinţei. Voi reacţionaţi la un câmp de evenimente foarte specific dar limitat. Aşa cum am menţionat mai devreme, la momentul morţii există alte realităţi, care se suprapun peste realitatea voastră. Voi pur şi simplu vă îndreptaţi atenţia în afara camuflajului fizic, vă conectaţi la diferite câmpuri şi reacţionaţi faţă de alte ipoteze.

Din această perspectivă, voi puteţi într-o oarecare măsură să percepeţi realitatea fizică. Cu toate acestea, există câmpuri energetice care le separă. Întregul vostru concept despre spaţiu este atât de distorsionat, încât este dificil de oferit o explicaţie corectă. Acordaţi-mi un moment.

De exemplu, aşa cum mecanismele voastre de percepţie insistă să vă transmită faptul că obiectele sunt solide, la fel ele vă arată că există ceea ce voi numiţi spaţiu. Acum, ceea ce simţurile voastre vă spun despre natura materiei este complet eronat, iar ceea ce vă transmit cu privire la ideea de spaţiu este la fel de greşit – greşit în termeni de realitate fundamentală, dar în acord cu conceptele tridimensionale. În experienţele din afara corpului din starea de trezie, vor fi întâlnite multe din problemele experimentate după moarte. În asemenea episoade vi se clarifică mult mai bine adevărata natură a timpului şi spaţiului. De exemplu, după moarte nu este nevoie de timp pentru a trece prin spaţiu. Spaţiul nu există în termeni de distanţă. Aceasta este o iluzie. Există bariere, dar ele sunt mentale sau psihice. Există intensităţi ale experienţei, acestea fiind interpretate în realitatea voastră, prin distanţă măsurată în mile.

După moarte puteţi ajunge într-un centru de antrenament. Teoretic, acest centru s-ar putea afla în mijlocul camerei voastre din prezent, în spaţiul fizic pe care îl ocupă; dar distanţa dintre voi şi membrii familiei care încă trăiesc – care probabil se gândesc la voi sau citesc un ziar – nu are nimic de a face cu spaţiul aşa cum îl cunoaşteţi voi. Sunteţi mult mai separaţi de ei decât dacă v-aţi afla, să zicem pe lună. Probabil că aţi putea să vă îndreptaţi atenţia departe de centrul de antrenament, astfel încât teoretic să puteţi vedea camera şi locatarii

săi; dar totuşi, această distanţă nu are nimic de a face cu distanţa fizică care există între voi.

Capitolul 10: Condiţii de „moarte” în timpul vieţii

Experienţele de după moarte nu vi s-ar mai părea atât de străine şi de neînţeles, dacă aţi realiza faptul că vă întâlniţi frecvent cu situaţii similare, care sunt o parte normală a vieţii voastre.

În stările de somn şi de vis voi sunteţi implicaţi în aceleaşi nivele ale existenţei, în care se desfăşoară experienţele voastre de după moarte. Voi nu vă amintiţi părţile cele mai importante ale acestor aventuri nocturne, iar cele pe care vi le amintiţi de regulă par a fi bizare sau haotice. Acest lucru se întâmplă pur şi simplu deoarece la nivelul de evoluţie la care vă aflaţi, nu sunteţi capabili să fiţi conştienţi atunci când străbateţi mai multe nivele.

Într-adevăr, în timp ce corpul fizic doarme voi trăiţi conştient într-o stare creativă, în care faceţi multe dintre activităţile despre care v-am spus că le veţi întâlni după moarte. Pur şi simplu vă îndreptaţi atenţia într-o dimensiune diferită de manifestare, una în care într-adevăr operaţi în mod continuu.

Acum, la fel cum aveţi memorii ale vieţii voastre din starea de trezie, aşa cum păstraţi o mare parte din aceste memorii în timp ce aveţi întâlnirile fizice zilnice, la fel cum acest izvor de memorii va asigură un simţ al continuităţii zilnice, în mod similar sinele vostru din starea de vis, păstrează o memorie a interacţiunilor. Aşa cum există continuitate în viaţa voastră de zi cu zi, la fel există continuitate şi în viaţa din timpul somnului.

Aşadar, o porţiune din voi este conştientă de absolut fiecare întâlnire şi experienţă din starea de vis. Visele sunt pe atât de halucinatorii pe cât este viaţa fizică. Iar din perspectiva sinelui vostru care visează, sinele fizic este visătorul: Voi sunteţi visătorul pe care el îl trimite să exploreze. Experienţele voastre zilnice sunt visele pe care el le visează, aşadar, atunci când vă priviţi sau vă gândiţi la sinele vostru din starea de vis, o faceţi într-o manieră plină de prejudecăţi, considerând că „realitatea” voastră este reală şi realitatea lui este o iluzie.

Cu toate acestea, realitatea sa este mult mai nativă existenţei voastre. Dacă descoperiţi că starea de vis nu are o coerenţă, acest lucru

se întâmplă deoarece v-aţi autohipnotizat în a crede, că nu poate exista un asemenea atribut. Bineînţeles, voi încercaţi să transpuneţi aventurile voastre nocturne în termeni fizici, potrivindu-le astfel încât să se încadreze în viziunea voastră limitată cu privire la natura realităţii.

Într-o oarecare măsură, acest lucru este natural. Există un motiv pentru care voi sunteţi centraţi într-o viaţă fizică. Voi aţi acceptat-o ca şi o provocare. Cu toate acestea, voi sunteţi de asemenea meniţi a creşte, a vă dezvolta şi a depăşii limitele propriei conştiinţe. Este foarte dificil să admiteţi că sunteţi mult mai eficienţi şi creativi în stările de somn, decât în starea de trezie, şi oarecum cutremurător a recunoaşte că într-adevăr corpul din starea de vis poate zbura, sfidând timpul şi spaţiul. Este mult mai uşor a afirma că toate aceste experienţe sunt simbolice şi nu în mod literal adevărate; este mai uşor a elabora teorii psihologice complicate, pentru a explica visele în care zburaţi.

Pur şi simplu în momentul în care visaţi că zburaţi, deseori faceţi acest lucru. În starea de vis operaţi mai mult sau mai puţin sub aceleaşi condiţii, acestea fiind native unei conştiinţe necentrate în realitatea fizică. Aşadar, multe din experienţele voastre din starea de vis, sunt acelea pe care le veţi întâlni după moarte. Puteţi vorbi cu rude sau prieteni morţi, puteţi revizita trecutul, întâlni cu vechi colegi de şcoală, merge pe străzi care au existat cu 50 de ani în urmă conform timpului fizic; puteţi călători instant prin spaţiu sau să fiţi întâmpinaţi de călăuze. De asemenea, puteţi fi instruit sau să fiţi un mentor pentru alte conştiinţe, puteţi executa o muncă importantă, rezolva probleme sau chiar să halucinaţi.

În viaţa fizică există o pauză între conceperea unei idei şi materializarea sa fizică. În realitatea de vis nu se întâmplă aşa. Aşadar, cea mai bună metodă de a deveni dinainte familiarizat cu mediul de după moarte, este de a explora şi înţelege natura sinelui vostru care visează. Nu multe persoane doresc să investească timp sau energie în acest proiect.

Cu toate acestea, sunt disponibile diverse metode, iar cei care le folosesc nu se vor afla într-o stare de alienare, atunci când după moarte întreaga lor atenţie este îndreptată în acea direcţie.

Deoarece memoria voastră conştientă este atât de puternic

interconectată cu atenţia centrată în interiorul corpului, deşi îl părăsiţi atunci când dormiţi, de obicei conştiinţa în stare de trezie nu îşi mai aminteşte acest lucru.

În starea de somn, voi păstraţi memoria tuturor persoanelor pe care le-aţi întâlnit în visele voastre, deşi aţi fi putut sau nu comunica cu unele dintre ele, în experienţele din timpul zilei. În starea de somn, de-a lungul anilor, voi puteţi avea întâlniri constante cu parteneri apropiaţi, care trăiesc în altă parte a lumii; aceştia fiindu-vă străini în starea de trezie.

Aşa cum strădaniile voastre zilnice au un sens şi un scop, la fel se întâmplă şi cu aventurile din vise, iar în acestea voi duceţi la îndeplinire, diferitele scopuri alese. În experienţa de după moarte ele vor continua să aibă un rol important. Forţa vitală, viaţa şi creativitatea din spatele existenţei voastre fizice, îşi au sursa în această dimensiune interioară. Cu alte cuvinte, voi sunteţi o proiecţie corporală a sinelui care visează.

Aşa cum vă imaginaţi sinele din starea de vis, el este doar un aspect al totalităţii sale, un punct psihologic de referinţă care uneşte toate porţiunile identităţii voastre. Doar cei care au evoluat suficient de mult sunt conştienţi de natura sa profundă. Cu alte cuvinte, el reprezintă o faţetă importantă a identităţii voastre globale. Experienţele sale sunt pe atât de însufleţite iar „personalitatea" sa este pe atât de bogată – de fapt chiar mai bogată – pe cât este personalitatea fizică pe care o cunoaşteţi.

Imaginaţi-vă pentru moment că sunteţi un copil. Eu voi încerca să intru în pielea profesorului, care vă va explica natura sinelui vostru adult, mai amplu – vă voi spune că într-o oarecare măsură, acest sine adult face deja parte din voi, fiind o sumă sau o proiecţie a ceea ce sunteţi. Cu toate acestea, sinele copil va spune: „Dar ce se va întâmpla cu mine? Trebuie să mor pentru a deveni acest alt sine? Nu vreau să mă schimb. Cum pot fi vreodată acest sine adult, fără a muri ca ceea ce sunt, având în vedere că el nu este ceea ce sunt eu acum".

Eu mă situez în aceeaşi poziţie atunci când încerc să vă explic natura acestui sine interior, căci deşi puteţi deveni conştient de el în visele voastre, nu puteţi aprecia cu adevărat maturitatea sau abilităţile sale; dar cu toate acestea, ele sunt ale voastre în aceeaşi manieră, în

care abilităţile adultului au aparţinut copilului. În starea de vis voi învăţaţi cum să vă construiţi zilnic realitatea voastră fizică, la fel dum după moarte învăţaţi cum să vă construiţi următoarea viaţă fizică.

În vise voi vă rezolvaţi problemele. În timpul zilei nu sunteţi neapărat atenţi în mod conştient la metodele de a rezolva problemele, metode pe care le-aţi învăţat în timpul somnului. În vise voi vă stabiliţi scopurile, aşa cum după moarte vă stabiliţi obiectivele pentru o nouă reîncarnare.

Acum, nicio structură psihologică nu este uşor a fi descrisă în cuvinte. Pentru a explica natura personalităţii, aşa cum este cunoscută ea în general, sunt folosiţi tot felul de termeni: eu, subconştient, ego, superego; care au rolul de a face diferenţa între variatele structuri ale personalităţii fizice. Sinele care visează este la fel de complicat. Puteţi spune că anumite porţiuni ale lui, au rolul de a manipula realitatea fizică şi de a face anumite planuri, iar altele sunt implicate în nivele profunde ale creativităţii şi dezvoltării, nivele care asigură supravieţuirea fizică. Puteţi spune că unele fragmente au rolul de a facilita comunicarea, chiar şi cu elemente mai ample ale personalităţii, cele care sunt în general necunoscute; iar alte porţiuni ale sinelui care visează, menţin o coeziune a ceea ce puteţi numi sufletul, sau totalitatea entităţii individuale, adevăratul sine multidimensional.

Sufletul creează trupul. Creatorul aproape că nu se uită la creaţia sa. Există un motiv pentru care sufletul creează atât trupul cât şi existenţa fizică, aşadar nimic din ceea ce am spus până acum, nu ar trebui să vă conducă la o aversiune faţă de viaţa fizică, şi nici spre o lipsă a aprecierii acelor bucurii senzoriale cu care sunteţi înconjuraţi. Orice călătorie în interior ar trebui să vă permită să descoperiţi o semnificaţie măreaţă, o frumuseţe şi un sens în viaţa pe care o trăiţi acum; dar plăcerea şi dezvoltarea deplină, necesită să vă folosiţi toate abilităţile, să exploraţi dimensiunile interioare cu la fel de multă uimire şi entuziasm, pe cât exploraţi viaţa fizică. Aşadar, dacă deţineţi o înţelegere adecvată, aveţi toate şansele să vă familiarizaţi cu tărâmurile, mediile şi experienţele de după moarte. Le veţi descoperi a fi la fel de însufleţite ca oricare altele, pe care le cunoaşteţi. Asemenea explorări vă vor schimba complet ideile sumbre cu privire la existenţa de după moarte. Este foarte important să renunţaţi la cât mai multe

preconcepţii, deoarece acestea vă vor stagna dezvoltarea.

În general vorbind, dacă sunteţi îndeajuns de mulţumiţi de realitatea fizică, vă aflaţi într-o poziţie mult mai bună de a studia aceste medii interioare.

Dacă credeţi că răul este prezent peste tot în jurul vieţii voastre fizice şi dacă el pare să cântărească mai mult decât binele, atunci nu sunteţi încă pregătiţi. Nu ar trebui să vă angajaţi într-o explorare a acestor aventuri nocturne, dacă sunteţi deprimaţi, deoarece în această perioadă starea voastră psihică, va fi predispusă spre experienţe depresive, fie că sunteţi treji sau dormiţi. Nu ar trebui să vă angajaţi într-o asemenea călătorie, dacă speraţi să înlocuiţi experienţele fizice cu cele interioare.

Dacă ideile voastre cu privire la natura binelui şi a răului sunt riguroase şi inflexibile, atunci nu deţineţi înţelegerea necesară pentru a realiza o manipulare conştientă, în această dimensiune din starea de vis. Cu alte cuvinte, pe cât posibil voi ar trebui să fiţi flexibili din punct de vedere mental, psihologic şi spiritual, deschişi faţă de noile idei, creativ şi nu excesiv de legat de dogme sau sisteme de organizare.

Ar trebui să fiţi îndeajuns de competenţi şi înţelegători. În acelaşi timp ar trebui să fiţi suficient de prietenoşi, astfel încât să fiţi capabil să luaţi viaţa aşa cum este. Aveţi nevoie de toate resursele de care puteţi dispune. Aceasta va fi o explorare şi o strădanie activă, nu o retragere pasivă şi în mod sigur nu un refugiu laş. Spre sfârşitul acestei cărţi, vor fi oferite metode pentru aceia dintre voi, care sunt interesaţi a explora conştient aceste condiţii de după moarte; având un oarecare control asupra progresului şi experienţelor voastre.

Vreau să descriu mai în amănunt aceste condiţii. În prezent, în viaţa fizică voi vedeţi ceea ce vreţi să vedeţi. Voi percepeţi o paletă de date, dintr-un câmp disponibil de realitate – date care sunt selectate atent de către voi, în concordanţă cu ideile voastre cu privire la ceea ce este realitatea. În primul rând, voi creaţi aceste date.

Dacă credeţi că toţi oamenii sunt răi, nu veţi vedea partea bună din ei. Veţi fi complet închişi faţă de ea. La rândul lor, ei vă vor arăta partea rea. Veţi simţi într-o manieră telepatică că ceilalţi nu vă simpatizează, şi vă veţi proiecta antipatia asupra lor.

Cu alte cuvinte, experienţa voastră se află în concordanţă cu

aşteptările pe care le aveţi. Acelaşi lucru se aplică şi experienţelor de după moarte, celor din timpul visului cât şi unor întâlniri din afara corpului. Dacă sunteţi obsedaţi de ideea răului, atunci veţi întâlni condiţii nefaste. Dacă credeţi în diavoli, atunci îi veţi întâlni. Aşa cum am menţionat mai devreme, există o libertate mult mai mare atunci când conştiinţa nu este centrată în dimensiunea fizică. Încă o dată vă spun, în realitate gândurile şi emoţiile se materializează fără a fi nevoie de existenţa unui interval de timp fizic. Aşadar, dacă credeţi că după moarte veţi fi întâmpinaţi de un demon, voi veţi crea o formă de gând a acestuia, nerealizând că ea este creaţia voastră.

În concluzie, dacă vă îndreptaţi atenţia asupra necazurilor din experienţa fizică, atunci încă nu sunteţi pregătiţi pentru asemenea explorări. Este bineînţeles posibil ca în asemenea condiţii să vă întâlniţi cu o formă-gând, care aparţine altei persoane, dar dacă nu credeţi în demoni, veţi fi conştienţi de natura fenomenului şi nu vi se va întâmpla nimic.

Dacă aceasta este propria voastră formă-gând, atunci puteţi învăţa de la ea, întrebându-vă ce reprezintă, ce problemă avută de voi a fost materializată prin intermediul formei-gând. După moarte puteţi halucina aceeaşi formă, folosind-o ca şi un simbol, trecând printr-o bătălie spirituală, care bineînţeles că nu ar fi necesară, dacă aţi fi mai înţelepţi. Veţi lucra cu ideile, problemele şi dilemele în funcţie de propriul nivel al dezvoltării şi înţelegerii.

Mediile de după moarte există pretutindeni în jurul vostru. Punct.

Este ca şi cum situaţia voastră din prezent şi toate fenomenele fizice au fost proiectate din interior înspre afară, oferindu-vă o imagine în mişcare, forţându-vă să percepeţi doar acele imagini efemere. Acestea par atât de reale, încât vă aflaţi în poziţia de a reacţiona constant la ele.

Ele servesc a masca celelalte realităţi la fel valide care coexistă cu a voastră, realităţi din care primiţi puterea şi cunoaşterea operării proiecţiilor materiale. Puteţi „seta maşina să meargă în gol", vorba vine, să opriţi aparenta mişcare şi să vă îndreptaţi atenţia către aceste realităţi alternative.

În primul rând, trebuie să fiţi conştienţi de existenţa lor. Ca un

exerciţiu preliminar metodelor pe care vi le voi oferi mai târziu, este o idee bună să vă puneţi întrebarea: „Faţă de ce lucruri sunt conştient în acest moment?” Faceţi acest mic exerciţiu cu ochii deschişi şi apoi în timp ce sunt închişi.

Atunci când aveţi ochii deschişi, încercaţi să vedeţi că nu există doar obiectele, pe care le percepeţi în imediata voastră apropiere. Uitaţi-vă acolo unde spaţiul pare gol şi ascultaţi în mijlocul liniştii. Există structuri moleculare în fiecare centimetru de spaţiu „gol”, dar voi v-aţi condiţionat să nu le percepeţi. Atunci când sunteţi în starea de vis, voi vă folosiţi simţurile interioare, cele pe care le ignoraţi atunci când sunteţi treji.

Simţurile interioare sunt echipate să perceapă date care nu sunt fizice. Ele nu sunt înşelate de imaginile, pe care le proiectaţi în realitatea tridimensională. Ele pot percepe obiectele fizice. Simţurile voastre fizice sunt extensii ale acestor metode interioare de percepţie, şi după moarte vă veţi baza pe ele. Simţurile interioare sunt folosite în experienţele din afara corpului. Ele operează constant sub conştiinţa în stare de trezie, astfel încât puteţi deveni familiarizat acum cu natura percepţiei de după moarte. Punct.

Cu alte cuvinte, mediul, condiţiile şi metodele de percepţie nu vi se vor părea a fi străine. Nu sunteţi aruncaţi brusc într-o zonă necunoscută; ea face parte din voi. A fost o parte din voi înaintea acestei naşteri fizice şi va fi o parte din voi după moartea fizică. Cu toate acestea, de-a lungul istoriei, aceste aspecte au fost şterse din conştiinţa voastră. Omenirea a avut diverse concepte despre propria sa realitate, dar se pare că în ultimul secol, ea s-a îndepărtat în mod intenţionat de ele. Există mai multe motive pentru această acţiune şi vom încerca să vorbim despre o parte din ele.

În multe privinţe, voi sunteţi „morţi” acum – şi atât de morţi pe cât veţi fi vreodată.

În timp ce sunteţi implicaţi în treburile şi strădaniile zilnice, în spatele conştiinţei normal treze voi sunteţi de asemenea centraţi în alte realităţi, reacţionând la stimuli faţă de care sinele vostru fizic nu este atent; percepând situaţiile prin intermediul simţurilor interioare, experimentând evenimente care nici măcar nu sunt înscrise în interiorul creierului fizic. Ultima propoziţie ar trebui subliniată.

După moarte, voi sunteţi pur şi simplu conştienţi faţă de aceste dimensiuni de activitate pe care le ignoraţi în prezent. În momentul de faţă, existenţa voastră fizică se află în prim plan. După moarte nu va fi aşa. Existenţa voastră fizică nu va fi pierdută iar memoriile voastre vor fi reţinute. Pur şi simplu veţi ieşi dintr-un anumit cadru de referinţă. Sub anumite condiţii veţi fi chiar liberi să vă folosiţi în mod creativ anii, care aparent v-au fost oferiţi.

De exemplu, v-am spus că timpul nu este construit dintr-o serie de momente, una succedându-se după alta, deşi acum le percepeţi în această manieră. Evenimentele nu sunt lucruri care vi se întâmplă, fără să aveţi control asupra lor. Ele sunt experienţe create de către voi, conform propriilor aşteptări şi convingeri. Porţiunile interioare ale personalităţii voastre înţeleg acest lucru. După moarte nu vă veţi îndrepta atenţia asupra formelor fizice, sub care se deghizează timpul şi evenimentele. Puteţi folosi aceleaşi elemente, aşa cum un pictor foloseşte aceleaşi culori.

Poate că durata voastră de viaţă va fi de 77 de ani. În anumite condiţii specifice şi dacă alegeţi acest lucru, după moarte puteţi să retrăiţi în tihna evenimentele acelor 77 de ani – dar nu neapărat în termeni de continuitate. Puteţi schimba evenimentele. Vă puteţi mişca în acea dimensiune particulară de activitate, reprezentată de cei 77 de ani ai voştri.

Dacă găsiţi erori grave de judecată, le puteţi corecta. Cu alte cuvinte, aveţi posibilitatea de a vă perfecţiona, dar nu puteţi intra încă o dată în acel cadru de referinţă, ca şi o conştiinţă care participă complet la tendinţele istorice din acel timp – luând parte la existenţa halucinantă desfăşurată la nivel colectiv, existenţă care îşi are sursa în conştiinţa aplicată atât sinelui, cât şi „contemporanilor" voştri.

Unii aleg acest lucru mai degrabă decât reîncarnarea, sau aleg un studiu înaintea unei noi reîncarnări. În adâncul sufletului, aceşti oameni sunt deseori perfecţionişti. Ei trebuie să se întoarcă şi să creeze. Trebuie să îşi corecteze erorile. Ei îşi folosesc viaţa pe care au trăit-o ca şi o pânză, încercând să creeze o imagine mai bună. Acesta este un exerciţiu mental şi psihic experimentat de multe persoane, un exerciţiu care necesită o mare putere de concentrare, el fiind la fel de real ca orice altă experienţă.

Pentru a le înţelege mai bine, puteţi simţi că vreţi să „retrăiţi" anumite porţiuni din viaţa voastră. Aşadar, experienţa de viaţă este a voastră. Asemenea condiţii cu siguranţă nu vă sunt străine. În viaţa de zi cu zi, deseori vă imaginaţi comportându-vă într-o manieră diferită decât aţi făcut-o, sau în mintea voastră retrăiţi evenimente pentru a avea o mai bună înţelegere a lor. Viaţa voastră este propria experienţă-perspectivă, iar atunci când la momentul morţii, o scoateţi în afara contextului fizic privitor la timp, experimentat la nivel colectiv, puteţi să vă retrăiţi viaţa în alte moduri. Ţineţi minte, evenimentele şi obiectele nu sunt absolute ci au o natură plastică. Evenimentele pot fi schimbate, atât înainte cât şi după apariţia lor. Ele nu sunt niciodată stabile sau permanente, deşi în contextul realităţii tridimensionale pot părea a fi aşa.

Orice lucru de care sunteţi conştienţi în existenţa tridimensională, este doar o proiecţie a unei realităţi mai ample în acea dimensiune. Evenimentele de care sunteţi conştienţi, reprezintă doar acele aspecte ale materializării, care pătrund în dimensiunea fizică, şi care pot fi percepute de conştiinţa aflată în stare de trezie. Alte porţiuni din aceste evenimente vă sunt aproape clare, atât în starea de vis cât şi în cadrul conştiinţei normale din timpul zilei.

Dacă vreţi să ştiţi cum este moartea, atunci deveniţi conştienţi de propria voastră conştiinţă, în timp ce ea nu este centrată către activităţile fizice. Veţi descoperi că ea este foarte activă. Cu antrenament veţi descoperi de asemenea că ea este extrem de limitată, şi ceea ce aţi considerat odată ca fiind condiţii de moarte, par mult mai aproape de condiţiile de viaţă.

Asemenea alte existenţe şi realităţi pe care le-am descris coexistă cu a voastră, dar în starea de trezie voi nu sunteţi conştienţi de ele. În visele voastre, deseori sunteţi capabili să percepeţi asemenea situaţii, deşi la fel de des le preschimbaţi în accesorii proprii ale visului; şi în acest caz, la momentul trezirii voi nu mai păstraţi decât o foarte mică memorie a interacţiunii.

În aceeaşi manieră, în mijlocul vieţii, voi ocupaţi acelaşi spaţiu cu aşa numitele fantome şi apariţii, iar din acest motiv voi înşivă, păreţi a fi o fantomă altor persoane; în mod special atunci când sunteţi în starea de somn şi trimiteţi forme gând foarte puternice, sau chiar şi

atunci când în mod inconştient călătoriţi în afara corpului fizic.

Evident, există atâtea tipuri de fantome şi de apariţii pe cât există oameni. Ele sunt la fel de conştiente sau inconştiente faţă de situaţia lor, pe cât sunteţi voi faţă de situaţia voastră. Cu toate acestea, ele nu sunt complet centrate în realitatea fizică, fie în personalitate sau în formă, aceasta caracteristică fiind principalul mod prin care le puteţi diferenţia. Unele apariţii sunt forme-gând trimise de personalităţile supravieţuitoare, datorită unei anxietăţi adânci şi prelungite. Ele descriu acelaşi tip de comportament compulsiv, care poate fi văzut în multe situaţii din viaţa voastră.

Acelaşi mecanism care determină o femeie tulburată să desfăşoare o activitate repetitivă, de exemplu o spălare şi respălare a mâinilor, de asemenea cauzează o anumită categorie de fantome, să se întoarcă din nou şi din nou în acelaşi loc. În asemenea cazuri, comportamentul este deseori alcătuit din acţiuni repetitive.

Din diverse motive, o astfel de personalitate încă nu a învăţat să îşi înţeleagă propria experienţă. Caracteristicile unei asemenea fantome sunt aceleaşi cu cele ale unei personalităţii tulburate – cu câteva excepţii totuşi. Ele nu au la dispoziţie întreaga lor conştiinţă. Personalitatea pare a avea un coşmar, sau o serie de vise recurente, în timpul cărora ea se reîntoarce în mediul fizic. Personalitatea este „teafără şi nevătămată", dar anumite porţiuni ale ei lucrează la problemele nerezolvate şi descarcă energie într-o asemenea manieră.

În sine, fantomele sunt destul de inofensive. Doar interpretarea voastră cu privire la acţiunile lor, vă poate cauza dificultăţi. În mijlocul vieţii, a condiţiilor de viaţă, voi de asemenea apăreţi ocazional ca şi o fantomă în alte nivele ale realităţii, unde „pseudomaterializarea" voastră cauzează câteva comentarii, şi este fundaţia multor mituri – şi nici măcar nu sunteţi conştienţi de acest lucru.

Acum, eu vorbesc în mod general. Încă o dată, există câteva excepţii în care memoria este păstrată, dar ca o regulă, fantomele şi apariţiile nu sunt mai conştiente de efectul lor asupra altor persoane, decât sunteţi voi în momentul în care, aproape inconştient apăreţi în lumi care vi se par a fi străine.

Combinarea gândului, a emoţiei şi a dorinţei creează o materializare, posedă energie şi este formată din energie. Ea se va

manifesta în cât mai multe feluri posibil. Voi puteţi identifica doar materializările fizice, dar aşa cum a fost menţionat mai devreme în această carte, voi trimiteţi de asemenea în afara voastră, pseudoforme de care nu sunteţi conştienţi; şi acestea sunt complet diferite de cele din călătoria sau proiecţia astrală – o chestiune mult mai complicată.

Voi apăreţi în forma astrală în realităţi care comparativ vorbind, sunt mult mai avansate decât cea în care trăiţi acum. De obicei sunteţi recunoscuţi datorită dezorientării voastre. Nu ştiţi cum să vă mişcaţi. Nu cunoaşteţi obiceiurile. Dar fie că deţineţi sau nu o formă fizică, dacă aveţi emoţii sau gânduri, atunci acestea se vor materializa. Ele au o realitate. Dacă vă gândiţi foarte puternic la un obiect, el va apărea undeva.

Dacă vă gândiţi cu intensitate emoţională că vă aflaţi într-o altă locaţie, o pseudoimagine de-a voastră va fi proiectată din interiorul vostru către acel loc, fie că ea este sau nu percepută şi fie că sunteţi sau nu conştienţi de ea, sau conştient în interiorul ei. Acest lucru se aplică atât celor care au părăsit sistemul vostru fizic, cât şi celor care încă se află în interiorul lui.

Toate aceste forme sunt numite construcţii secundare, deoarece ca şi o regulă, conştiinţa completă a personalităţii nu se află în ele. Ele sunt proiecţii automate.

Acum, în construcţiile principale, de obicei o conştiinţă este pe deplin atentă şi alertă, adoptând o formă – nu cea „nativă" şi deseori o proiectează în mod conştient, către un alt nivel al realităţii. Dar chiar şi acest lucru este a o operaţiune complicată, foarte rar folosită în scopul comunicării.

Există metode mult mai uşoare. Într-o oarecare măsură am explicat modul, prin care imaginii le sunt construite dintr-un câmp disponibil de energie. Voi percepeţi doar propriile voastre construcţii. Aşadar, dacă o „fantomă" vrea să vă contacteze, o poate face prin intermediul telepatiei, iar dacă doriţi, voi înşivă vă puteţi construi o imagine similară. O altă variantă este ca individul să îşi trimită o formă gând, în acelaşi timp în care comunică telepatic cu voi. Chiar şi în acest moment camerele voastre, sunt pline de forme gând pe care nu le percepeţi; şi din nou, în momentul de faţă voi sunteţi la fel de mult o apariţie eterică, pe cât veţi fi după moarte. Pur şi simplu nu sunteţi

conştienţi de acest fapt.

Voi ignoraţi anumite variaţii ale temperaturii şi curenţi de aer – spunându-vă că există doar în imaginaţia voastră – fenomene care sunt indicii ale unor asemenea forme-gând. Voi treceţi în fundal comunicările telepatice, cele care deseori acompaniază asemenea forme-gând, şi îndepărtaţi toate dovezile privind existenţa unor realităţi la fel de valide ca şi a voastră, ignorând faptul că în mijlocul unei existenţe obişnuite, voi sunteţi înconjuraţi de dovezi intangibile dar valide. Cuvintele „viaţă" şi „moarte" au rolul de a vă limita înţelegerea, a pune bariere acolo unde nu există niciuna.

Unii dintre prietenii şi rudele voastre moarte într-adevăr vă vizitează, proiectându-se din propriul lor nivel de realitate, înspre lumea voastră, deşi de regulă nu puteţi percepe forma pe care o iau. Cu toate acestea, ele nu sunt mai fantomatice sau „moarte", decât sunteţi voi, atunci când vă proiectaţi în realitatea lor – aşa cum faceţi în starea de somn.

Ca o regulă, ei vă pot percepe în aceste întâlniri. Ceea ce deseori uitaţi este că asemenea indivizi, se află în diferite stadii de dezvoltare. Unii au conexiuni mai puternice cu sistemul fizic. Conform paradigmei voastre, durata de timp de la moartea unui individ, are puţin de-a face cu faptul că veţi fi sau nu vizitat; ci mai degrabă este importantă intensitatea relaţiei avute cu acea persoană.

Aşa cum a fost menţionat mai devreme, în starea de somn voi puteţi ajuta persoane care au decedat recent, persoane străine, să se aclimatizeze cu condiţiile de după moarte; chiar dacă dimineaţa nu veţi păstra o memorie a acestei interacţiuni. În acelaşi timp, acei străini pot comunica cu voi atunci când dormiţi şi chiar să acţioneze ca şi un ghid, în diverse perioade ale vieţii voastre.

Nu este o simplă chestiune de a explica condiţiile de viaţă aşa cum le cunoaşteţi, prin urmare este extrem de dificil a vorbi despre complexitatea aspectelor, de care nu sunteţi conştienţi.

Punctul principal pe care vreau să îl clarific în acest capitol, este că voi sunteţi deja familiarizaţi cu toate condiţiile pe care le veţi întâlni după moarte, şi într-o oarecare măsură, puteţi deveni conştienţi de acestea.

Capitolul 11: Opţiunile de după moarte şi mecanismele tranziţiei

Există un număr nelimitat de experienţe care vă sunt disponibile după moarte, toate având acelaşi potenţial, deşi unele dintre ele sunt mai probabile a se manifesta. Ele sunt în concordanţă cu ritmul dezvoltării voastre. Foarte general vorbind, există trei domenii principale, deşi pot exista excepţii şi cazuri extraordinare.

Vă puteţi decide asupra unei noi reîncarnări. Puteţi alege să vă îndreptaţi atenţia asupra vieţii voastre din trecut, folosind-o ca şi materie primă pentru o nouă experienţă, creând variaţiuni ale evenimentelor pe care le-aţi trăit, făcând corecţii în timp ce luaţi noi decizii. O altă variantă este de a intra complet într-un alt sistem de probabilităţi; iar acesta este relativ independent faţă de o existenţă reîncarnaţională. Într-un asemenea caz, veţi lăsa în urmă toate gândurile privind continuitatea timpului.

Unii indivizi, unele personalităţi, preferă o organizare a vieţii centrată în jurul ideii de trecut, prezent şi viitor, îmbinată într-o structură aparent logică; şi de obicei aceste persoane aleg reîncarnarea. Alţii, preferă în mod naiv să experimenteze evenimentele într-o manieră extraordinar de intuitivă, evenimente organizate prin intermediul proceselor asociative. Aceştia vor alege să meargă într-un sistem de probabilităţi.

Unora pur şi simplu nu le place sistemul fizic, astfel încât prin moarte decid să îl părăsească. Totuşi, acest lucru nu poate fi realizat până când ciclul reîncarnaţional nu este complet îndeplinit, aşadar doar persoanele care şi-au dezvoltat suficient de mult abilităţile prin intermediul reîncarnării, pot merge într-un alt sistem.

Unii, terminând cu reîncarnarea, pot alege să reintre în sistem acţionând ca şi profesori, şi în asemenea cazuri, ei deţin cunoaşterea identităţii mai ample. Există un stadiu intermediar de relativă indecizie, o zonă de odihnă, şi din această zonă se realizează majoritatea comunicărilor primite de la rude. În mod obişnuit, acesta este nivelul vizitat de cei care sunt în viaţă, în timpul proiecţiilor din starea de vis.

Cu toate acestea, înainte de momentul alegerii, există o perioadă de auto-examinare unde întreaga voastră „istorie" devine accesibilă. Aici, veţi înţelege natura sufletului, şi sunteţi sfătuit de alte porţiuni ale acelei entităţi mai „avansate" decât voi înşivă.

De exemplu, veţi deveni conştienţi de celelalte sine-uri avute în alte reîncarnări. Vor exista legături emoţionale cu alte personalităţi, pe care le-aţi cunoscut în vieţile trecute, şi unele dintre acestea se pot suprapune peste relaţiile voastre din ultima viaţă. Totodată, acesta este un loc de întâlnire pentru indivizii din propriul vostru sistem.

Toate explicaţiile necesare sunt oferite celor care sunt dezorientaţi. Cei care încă nu realizează că sunt morţi, le este comunicată adevărata lor situaţie, şi sunt făcute toate eforturile pentru a reîmprospăta energiile şi spiritele. Este un timp de studii şi de conştientizare. Din această zonă, unele personalităţi tulburate, au acele vise de reîntoarcere în mediul fizic.

Este un loc de schimburi între sisteme, vorba vine. Sunt mai importante reexaminările şi dezvoltarea individului, decât perioada petrecută de o persoană în această zonă. Este un pas intermediar dar important. În visele Voastre, aţi fost aici.

Reîncarnarea implică mult mai mult decât o simplă decizie, de a avea încă o existenţă fizică. Atunci când majoritatea persoanelor se gândesc la reîncarnare, ei şi-o imaginează ca fiind o progresie liniară – în care sufletul se perfecţionează odată cu fiecare viaţă avută. Aceasta este o simplificare grosolană. Există infinite variaţii ale acestei idei, în funcţie de fiecare individ implicat. Aşadar, procesul reîncarnării este folosit în mai multe moduri, şi în acest timp de odihnă de după moarte, indivizii trebuie să se decidă asupra modului individual, în care vor folosi fiecare reîncarnare.

De exemplu, unii indivizi vor alege să izoleze diverse caracteristici dintr-o viaţă anume şi să lucreze aproape exclusiv cu acestea, orientându-şi experienţa în funcţie de o singură temă principală. Dacă este privită dintr-o perspectivă tridimensională, o asemenea personalitate va părea foarte unilaterală, departe de a fi un individ bine dezvoltat.

Într-o anumită viaţă, intelectul poate fi în mod intenţionat dus la un nivel foarte ridicat, iar acele puteri ale minţii sunt pe cât posibil

amplificate. Aceste abilităţi sunt mai apoi studiate amănunţit, de către întreaga personalitate, astfel încât atât beneficiile cât şi aspectele dăunătoare ale intelectului, sunt atent evaluate. Prin experienţa avută într-o altă viaţă, acelaşi individ se poate specializa în dezvoltarea emoţională, şi în mod intenţionat poate alege să nu îşi sporească abilităţile intelectuale.

Încă o dată, imaginea fizică nu ar fi în mod necesar cea a unei personalităţi bine dezvoltate şi echilibrate. În aceeaşi manieră, individul îşi poate dezvolta anumite abilităţi creative. Dacă percepeţi aceste vieţi ca fiind o progresie liniară, atunci aţi rămâne cu multe întrebări fără răspuns. Cu toate acestea, evoluţia într-adevăr are loc, dar indivizii aleg calea prin care preferă ca aceasta să se materializeze.

Dacă într-o anumită viaţă, un individ şi-a negat să zicem dezvoltarea intelectuală, el va învăţa valoarea şi sensul a ceea ce nu stăpâneşte. Dorinţa de a învăţa despre intelect este născută în el – dacă mai înainte nu a înţeles scopul acestuia. Aşadar, în acest timp în care se fac diverse alegeri, personalităţile se decid în privinţa manierii, în care vor evolua în următoarea reîncarnare.

Unii vor alege să experimenteze evoluţia, într-un ritm mai încetinit şi într-o manieră mai echilibrată. Ei se vor asigura ca toate trăsăturile personalităţii să evolueze în mod sincron, şi chiar să întâlnească iar şi iar persoane pe care le-au cunoscut în alte vieţi. Ei îşi vor rezolva problemele într-un ritm mai lent, mai degrabă decât într-un mod exploziv. Ei vor intra în ritm, aşa cum fac dansatorii.

În acest timp de odihnă şi de alegere, sunt oferite diverse sfaturi. Din anumite motive, unele personalităţi se reîncarnează înainte de momentul, în care sunt sfătuiţi să o facă. De obicei, această alegere este nenorocoasă pe termen scurt, deoarece încă nu au fost realizate toate planificările necesare. Pe termen lung însă, personalitatea învaţă câteva lecţii importante datorită acestei „erori”. Nu există niciun program specific, însă este foarte neobişnuit ca un individ să aştepte peste 3 secole, înainte de a se reîncarna din nou; deoarece acest lucru face foarte dificilă orientarea în planul tridimensional, iar legăturile emoţionale cu Pământul devin foarte slabe.

Trebuie să fie stabilite relaţiile pentru viaţa următoare, şi

această acţiune, presupune a se realiza comunicări telepatice între toţi cei implicaţi. Aşadar, perioada de după moarte este un timp în care se fac multe proiecţii. Există unii indivizi care sunt pur şi simplu singuratici, indivizi care se reîncarnează fără a avea o emoţie deosebită faţă de perioadele istorice ale Pământului. Alţi indivizi preferă să reintre în sistem, atunci când contemporanii lor dintr-o anumită perioadă istorică, aleg să se reîntoarcă; aşadar există anumite modele colective prin care mulţi indivizi, nu toţi, aleg să treacă prin anumite cicluri reîncarnaţionale.

Bineînţeles, există cicluri personale în care se pot reîncarna anumite familii, adoptând diferite relaţii unii faţă de alţii, şi voi aţi fost implicaţi în câteva dintre acestea.

În existenţele reîncarnaţionale, pot fi explorate diferite aspecte. Unii indivizi aleg să „meargă până la capăt". Aceste personalităţi se specializează în existenţa fizică, iar cunoştinţele lor despre acest sistem sunt foarte cuprinzătoare. Ele aleg să treacă prin fiecare dintre rasele voastre – o cerinţă care nu este impusă asupra majorităţii. Aceste persoane sunt foarte interesate faţă de anumite perioade istorice. Multe dintre ele trăiesc vieţi scurte dar foarte intense, şi în general experimentează mai multe vieţi decât majoritatea indiviziilor. Cu alte cuvinte, pe cât posibil ele se reîntorc în cât mai multe perioade istorice, în cele din urmă ajutând să modeleze lumea aşa cum o cunoaşteţi voi.

Într-un fel sau altul voi toţi sunteţi călători, chiar înainte de a începe primul ciclu reîncarnaţional. Cât mai simplu spus, voi nu aveţi în mod necesar aceeaşi moştenire, atunci când intraţi în sistemul fizic de realitate. Aşa cum a fost menţionat mai devreme, existenţa pământeană este o perioadă de antrenament; şi totuşi, pe cât posibil aş vrea să uitaţi ideile voastre cu privire la evoluţie.

Ideile de bine, mai bine, cel mai bine vă pot duce pe căi „greşite". Voi învăţaţi să fiţi o fiinţă cât mai completă posibil. Într-un fel, voi învăţaţi să vă creaţi. În acest proces de experimentare a ciclurilor reîncarnaţionale, vă focalizaţi cele mai importante abilităţi înspre viaţa fizică, dezvoltând calităţi şi caracteristici umane, deschizând noi dimensiuni ale materializării. Cu toate acestea, nu înseamnă că binele nu există sau că nu „progresaţi", ci doar că acele concepte pe care le

aveţi despre natura binelui şi a progresului sunt extrem de distorsionate.

Acum, multe personalităţi au un talent extraordinar într-un anumit domeniu, talente care se pot manifesta iar şi iar în existenţe succesive. Ele pot fi temperate, folosite în variate combinaţii, per total rămânând caracteristica principală a individualităţii şi unicităţii personalităţii. De exemplu, în timp ce majoritatea persoanelor adoptă diferite profesii, ocupaţii şi interese, de-a lungul ciclului reîncarnaţional, unele dintre ele vor merge pe o anumită direcţie. Ea poate fi întreruptă din când în când, dar este mereu prezentă acolo. De exemplu, acele persoane pot fi aproape exclusiv preoţi sau învăţători.

În această carte va fi oferit material suplimentar, care se ocupă în mod specific de subiectul reîncarnării, dar prima oară vreau să subliniez faptul că în acest timp dintre vieţi, sunt puse în joc multe mai multe chestiuni, decât o simplă problemă de planificare a unei reîncarnări.

Ocazional, unor indivizi le este oferită o excepţie de la regula generală, ei putând să-şi ia un an sabatic, o excursie secundară către un alt strat al realităţii; iar apoi să se reîntoarcă în ciclul reîncarnaţional. Totuşi, asemenea cazuri nu sunt obişnuite. În această perioadă se iau anumite decizii. Cei care aleg să părăsească sistemul, cei care şi-au terminat ciclul reîncarnaţional, au la dispoziţie mult mai multe opţiuni.

Intrarea în câmpul de probabilităţi, poate fi comparată cu intrarea în ciclul reîncarnaţional. Indivizii vor experimenta o concentrare susţinută a atenţiei şi vor trăi într-o zonă complet diferită a realităţii. Puterile latente dar abia întrezărite în personalitatea multidimensională, sunt atrase şi folosite, în momentul când o asemenea alegere este luată.

Experienţa psihologică variază considerabil faţă de cea pe care o cunoaşteţi, dar cu toate acestea, puteţi găsi urme ale ei în interiorul propriului psihic. Aici, personalitatea trebuie să înveţe să structureze evenimentele într-un mod complet diferit, fără a avea sprijinul oricărei structuri de timp, aşa cum o cunoaşteţi voi.

În această realitate, abilităţile intelectuale şi intuitive în sfârşit lucrează atât de bine împreună, încât există puţine diferenţe între ele.

Sinele care se decide asupra unei existenţe reîncarnaţionale, este acelaşi sine care alege experienţa în cadrul sistemului probabil. Totuşi, în acel sistem structura personalităţii este destul de diferită. Structurile personalităţii cu care sunteţi familiarizaţi, sunt doar o singură manifestare din multiplele forme de atenţie, care vă sunt disponibile.

Aşadar, sistemul probabil este la fel de complicat ca şi cel reîncarnaţional. V-am spus că toate acţiunile sunt simultane; aşadar voi existaţi în mod sincron, în ambele sisteme. Totuşi, pentru a vă explica faptul că sunt implicate anumite decizii şi pentru a separa aceste evenimente, trebuie să le simplific într-o oarecare măsură. Priviţi în acest mod: O porţiune din sinele vostru întreg îşi îndreaptă atenţia spre ciclurile reîncarnaţionale şi se dezvoltă în acel sistem. O altă porţiune se concentrează în sistemul de probabilităţi şi evoluează în acea dimensiune a realităţii.

(Bineînţeles, există şi un sistem probabil în care nu există cicluri reîncarnaţionale, cât şi un ciclu de reîncarnări în care nu există realităţi probabile). Receptivitatea şi flexibilitatea personalităţii este foarte importantă. Pot fi deschise uşi către alte existenţe, dar personalitatea poate refuza să le vadă.

Pe de altă parte, toate existenţele probabile sunt disponibile, iar conştiinţa poate forma o conexiune, acolo unde mai înainte nu a existat o astfel de legătură. În acest timp de alegere şi decizie există călăuze şi învăţători, care vă vor arăta alternativele şi vă vor explica natura existenţei. Nu toate personalităţile sunt la acelaşi nivel de dezvoltare. Există învăţători mai avansaţi şi învăţători situaţi la nivele mai „joase".

Cu toate acestea, perioada de după moarte nu este un timp al confuziei ci un timp de mare iluminare şi incredibile provocări. Mai târziu în această carte, va fi oferit material despre conceptul de Dumnezeu, material care vă va ajuta să înţelegeţi câteva lucruri, care nu au fost spuse în acest capitol.

Acum, pentru cei dintre voi care aleg să recombine, „să amestece sau să potrivească" evenimente din imediata viaţă trecută – de exemplu, să o încerce în alte moduri – trebuie de asemenea să fie oferite anumite lecţii. În multe din aceste cazuri, învăţătorii au de-a face cu o problemă dificilă a personalităţii, o rigiditate specifică cuplată

cu anumite tendinţe perfecţioniste, menţionate mai devreme.

Anii pământeni vor fi experimentaţi din nou, dar nu neapărat în termeni de continuitate. Evenimentele pot fi folosite în orice mod doreşte individul: schimbate, derulate înapoi pentru a vedea deosebirile, probabil în acelaşi mod în care un actor ar folosi un film vechi, în care a apărut. Bineînţeles că în acest caz actorul îşi poate modifica jocul scenic, sau poate schimba sfârşitul piesei. El are libertate totală, în cadrul evenimentelor din acei ani.

Cu toate acestea, ceilalţi actori sunt forme-gând, în afara cazului în care câţiva contemporani se alătură piesei.

Bineînţeles, sub aceste condiţii personalitatea manipulează conştient evenimentele şi studiază variatele sale efecte. Concentrarea cerută este foarte intensă. Personalităţii îi este comunicată natura celor care participă împreună cu ea. De exemplu, ea realizează că mai există şi alte forme-gând; dar încă o dată, aceste forme posedă o realitate şi o conştiinţă specifică. Ei nu sunt actori de carton pe care să îi poată manevra după bunul plac. Aşadar, individul trebuie să îi ia în considerare şi deţine o anumită responsabilitate faţă de ei.

Formele-gând vor creşte în conştiinţă şi vor continua să se dezvolte într-o manieră proprie. Într-un fel, toţi suntem forme-gând, iar acest lucru va fi explicat în materialul în care voi vorbi despre conceptul de Dumnezeu. Nu vreau să spun că vă lipseşte propria iniţiativă pentru acţiune, individualitate sau scopuri – şi ţineţi minte că viaţa voastră se manifestă prima oară în interior şi apoi în exterior. Luând în considerare aceste aspecte, probabil că ceea ce am spus până acum, va avea mai mult sens pentru voi.

Acum, în acest timp de alegere toate aspectele menţionate sunt luate în considerare şi toate pregătirile Potrivite sunt realizate, deşi planificarea însăşi este o parte a experienţei şi a dezvoltării. Prin urmare, experienţa intermediară este la fel de importantă ca şi perioada aleasă. Cu alte cuvinte, voi învăţaţi să vă planificaţi existenţele. În acelaşi timp, în aceste perioade de odihnă, voi vă faceţi prieteni şi cunoştinţe, pe care îi veţi întâlni iar şi iar – probabil că doar în perioada dintre vieţi.

Puteţi discuta cu ei despre experienţa voastră din ciclurile reîncarnaţionale. Aceştia sunt ca nişte vechi prieteni. Chiar şi

profesorii fac parte dintr-un ciclu. Cei mai avansaţi dintre ei, au întâlnit deja sistemele de reîncarnare şi de probabilităţi, şi se decid asupra „viitoarei" experienţe, în care se vor implica. În orice caz, alegerile lor nu sunt alegerile voastre. Voi vorbi într-un alt capitol despre aceste tărâmuri ale existenţă disponibile lor, aşadar nu ne vom ocupa în acest moment de ele.

Timpul alegerii este influenţat de condiţiile şi de circumstanţele în care este implicat individul, în perioada de tranziţie de după moarte. Unii indivizi au nevoie de mai mult timp pentru a înţelege adevărata lor situaţie.

Aşa cum am explicat mai devreme, unii indivizi trebuie dezvăţaţi de multe idei şi simboluri ameninţătoare. În termenii voştri, momentul alegerii poate fi aproape imediat după moartea fizică, sau poate fi amânat pentru o perioadă mult mai lungă, timp în care antrenamentul continuă. Obstacolele principale care împiedică alegerea, sunt acele idei defectuoase deţinute de un individ.

Sub anumite condiţii, o convingere în iad sau în rai poate fi la fel de dezavantajoasă. Unii vor refuza să accepte faptul că mai trebuie să muncească, să se dezvolte şi să întâmpine noi provocări, crezând în schimb că situaţiile convenţionale, în care vor întâlni un rai sau un iad, sunt singurele posibilităţi. Pentru o perioadă de timp ei vor locui într-un asemenea mediu, până când vor învăţa prin proprie experienţă că existenţa cere dezvoltare, şi că un asemenea rai ar fi steril, plictisitor şi într-adevăr „mort".

După aceea, vor fi gata pentru momentul alegerii. Alţii pot insista să creadă că datorită greşelilor lor, vor fi azvârliţi în iad, şi datorită forţei unei asemenea convingeri, ei vor întâlni pentru ceva timp asemenea condiţii. Totuşi, în orice situaţie, există întotdeauna învăţători disponibili. Ei încearcă să elimine aceste false convingeri.

În condiţiile din Hades, indivizii îşi vin mai repede în fire. Propriile frici declanşează în ei eliberarea cerută. Cu alte cuvinte, nevoile lor deschid mult mai repede uşile interioare ale cunoaşterii. În mod obişnuit, trăirea lor în iad nu ţine pe atât de mult ca şi experienţa lor din rai.

Totuşi, fiecare stare amână momentul alegerii şi al existenţei următoare. Există ceva foarte important pe care vreau să îl menţionez

aici: În toate situaţiile individul îşi creează experienţa. Cu riscul de a mă repeta, spun încă o dată acest lucru, deoarece el reprezintă adevărul fundamental al tuturor conştiinţelor şi al vieţii. După moartea fizică nu există „locuri" speciale, situaţii sau condiţii, în care o anumită personalitate trebuie să îşi aibă experienţa.

De exemplu, suicidurilor ca şi o clasă de acţiuni, nu le este oferită o „pedeapsă" anume şi nici a priori condiţia lor nu este mai rea. Ei sunt trataţi ca indivizi. Orice probleme cu care nu v-aţi confruntat în această viaţă, vor trebui rezolvate în altă viaţă. Acest lucru nu se aplică numai sinuciderilor.

Un sinucigaş îşi poate provoca moartea, deoarece refuză experienţa în orice alţi termeni, decât cei doriţi de el. Dacă aceasta este situaţia, atunci bineînţeles va trebui să înveţe altceva. Cu toate acestea, mulţi alţii aleg să nege experienţa în timp ce sunt în sistemul fizic, sinucigându-se la fel de eficient, deşi din punct de vedere fizic ei sunt încă în viaţă.

Condiţiile în care se petrece un act de sinucidere sunt de asemenea importante, cât şi gradul de conştientizare al individului. Menţionez aici acest lucru deoarece multe filosofii vă învaţă că sinuciderilor le este aplicat un tratament special, aproape răzbunător; şi nu este deloc aşa. Totuşi, dacă o persoană se omoară, crezând că acest act îi va anihila pentru totdeauna conştiinţa, atunci această falsă idee ar putea să îi întârzie progresul, acesta fiind sever încetinit de sentimentul vinei.

Încă o dată, după moarte sunt disponibili învăţători care vă vor explica adevărata situaţie. Sunt folosite diverse terapii. De exemplu, personalitatea poate fi condusă înapoi către evenimentele prealabile deciziei. În acel moment, personalităţii îi este permis să îşi schimbe alegerea. Este introdusă o amnezie temporară, astfel încât suicidul este uitat. Doar mai târziu individul este informat asupra actului, atunci când este mai capabil să se confrunte cu alegerea făcută, sau să o înţeleagă.

Evident, aceste condiţii sunt de asemenea obstacole la momentul alegerii. Nici nu mai trebuie spus că o obsesie faţă de grijile pământene, acţionează în aceeaşi manieră. În asemenea cazuri, deseori personalitatea va insista să îşi îndrepte abilităţile de percepţie şi

energiile înspre existenţa fizică. Acesta este un refuz psihic de a accepta faptul că a murit. Individul ştie prea bine că este mort, dar refuză să se separe de sistemul fizic.

Bineînţeles, există situaţii când indivizii în cauză nu realizează că sunt morţi. Nu este o chestiune de a refuza realitatea morţii, ci doar o lipsă a percepţiei din partea decedatului. În această stare, un asemenea individ va fi de asemenea obsedat de grijile pământene şi va hoinări probabil derutat, prin propria casă sau prin împrejurimile ei. Evident, momentul alegerii va fi în mod necesar amânat.

Aşadar, mecanismele tranziţiei sunt extrem de diverse, aşa cum mecanismele vieţii fizice sunt foarte variate. Multe dintre obstacolele pe care le-am menţionat împiedică progresul, nu numai după moarte ci şi în timpul propriei existenţe fizice. O identificare prea accentuată cu caracteristicile sexuale, poate de asemenea încetini progresul. Dacă un individ îşi priveşte identitatea în termeni de caracteristici masculine sau feminine, atunci o asemenea persoană poate refuza să accepte schimbările de sex, care apar în existenţele reîncarnaţionale. Acest tip de identificare sexuală, împiedică dezvoltarea personalităţii în timpul vieţii fizice.

În general vorbind, deşi chestiunile deja menţionate funcţionează ca şi obstacole, există întotdeauna excepţii. O convingere în rai care nu este obsesivă poate fi folosită într-un mod pozitiv, ca şi un punct de plecare prin care un individ va accepta mai uşor, noile explicaţii care îi sunt oferite.

În multe instanţe, chiar şi o credinţă într-un timp al judecăţii este o reprezentare utilă, deoarece deşi nu există nicio pedeapsă care va fi întâlnită, individul este pregătit pentru un oarecare tip de examinare şi evaluare spirituală.

Cei care înţeleg în întregime că ei îşi crează realitatea, vor avea cele mai mici dificultăţi. Cei care au învăţat să înţeleagă şi să opereze cu mecanismele stării de vis, vor avea cele mai mari avantaje. După moarte, o credinţă în demoni este foarte dezavantajoasă, la fel cum este în timpul existenţei fizice. Un sistem teologic definit printr-o doctrină a polarităţii, este de asemenea dezavantajos. Dacă de exemplu, credeţi că tot binele trebuie să fie echilibrat de rău, atunci vă îngrădiţi într-un sistem de realitate, care este foarte limitat şi care

conţine în el seminţele unei suferinţe adânci.

Într-un asemenea sistem chiar şi binele devine suspect, deoarece automat trebuie să fie echilibrat de un rău de aceeaşi intensitate. Binele împotriva răului, îngerii împotriva diavolilor – abisul dintre animale şi îngeri – toate aceste distorsiuni sunt obstacole. În sistemul de realitate în care trăiţi, voi creaţi mari contraste şi elemente aflate în opoziţie. Acestea operează ca şi axiome fundamentale în cadrul realităţii voastre.

Ele sunt extrem de superficiale şi în mare parte sunt rezultatul unor abilităţi intelectuale folosite greşit. Intelectul singur nu poate înţelege, ceea ce intuiţia cu siguranţă cunoaşte. Încercând să găsească un sens în termeni de existenţă fizică, intelectul a construit aceşti factori opuşi. Intelectul spune: „Dacă există binele, atunci trebuie să existe şi răul"; deoarece vrea ca lucrurile să fie comod explicate. Dacă există un sus, trebuie să existe un jos. Trebuie să existe un echilibru. Cu toate acestea, sinele interior ştie că dintr-o perspectivă mult mai largă, răul este pur şi simplu ignoranţă, că „sus" şi „jos" sunt doar nişte concepte aplicate spaţiului, în care nu există asemenea direcţii.

O convingere puternică în asemenea forţe opuse este foarte dăunătoare, deoarece împiedică înţelegerea faptelor – adevărul unităţii interioare şi al totalităţii, al interconexiunilor şi cooperării. Aşadar, o convingere obsesivă în asemenea forţe opuse, este probabil cel mai dezavantajos element, nu numai după moarte ci şi în timpul oricărei existenţe fizice.

Există câţiva indivizi care nu au experimentat în timpul vieţii fizice, acel simţ al armoniei şi al totalităţii, în care asemenea factori opuşi se unesc. Aceşti indivizi au de parcurs mai multe stadii în această stare de tranziţie, şi de obicei mai au de experimentat multe alte vieţi fizice.

Aşa cum vă formaţi existenţa voastră fizică atât la nivel individual cât şi la nivel colectiv, în mod similar, după momentul alegerii, voi vă alăturaţi persoanelor care s-au decis asupra aceluiaşi tip de experienţă. În timp ce pregătirile sunt făcute, va fi începută o nouă aventură. Aceasta va varia conform tipului de experienţă ales. Aşadar, există anumite tipare colective. Nicio realitate individuală nu este identică cu cea a altei persoane, şi totuşi există modele generale.

Foarte simplu spus, o credinţă în bine fără o credinţă în rău vi se poate părea a fi foarte nerealistă. Totuşi, această credinţă este cel mai bun tip de asigurare pe care îl puteţi avea, atât în timpul vieţii fizice cât şi după aceasta.

Intelectul vostru poate fi scandalizat, şi dovezile oferite de simţurile fizice vă pot spune că vă înşelaţi, dar cu toate acestea o credinţă în bine fără o credinţă în rău este de fapt foarte realistă, deoarece în viaţa fizică vă va păstra corpul mai sănătos, vă va elibera de multe frici şi dificultăţi mentale şi vă va oferi o senzaţie de uşurinţă şi de spontaneitate, în care dezvoltarea abilităţilor voastre poate fi mai bine îndeplinită. După moarte, ea vă va elibera de credinţa în demoni, iad şi pedepse forţate. Veţi fi mai bine pregătiţi pentru a înţelege natura realităţii, aşa cum este ea. Înţeleg că acest concept într-adevăr vă jigneşte intelectul şi că simţurile voastre par a-l nega. Totuşi, ar trebui deja să înţelegeţi că simţurile voastre, vă transmit multe lucruri care nu sunt adevărate; iar eu vă spun vouă că simţurile fizice percep o realitate, care este rezultatul convingerilor pe care le deţineţi.

Dacă credeţi în rău, bineînţeles că îl veţi percepe. Lumea voastră încă nu a încercat experimentul care v-ar elibera. Creştinismul a fost doar o distorsiune a acestui adevăr fundamental – mai exact, creştinismul organizat aşa cum îl cunoaşteţi. Nu vorbesc doar de preceptele originale. Lor nu le-a fost acordate mai deloc vreo şansă, şi mai târziu în această carte, vom discuta despre o parte dintre acestea.

Experimentul care vă va transforma lumea ar acţiona asupra ideii fundamentale, că voi vă creaţi propria realitate, conform naturii propriilor convingeri, că toată existenţa este binecuvântată şi răul nu există în ea. Dacă aceste idei ar fi fost urmate, atât la nivel individual cât şi la nivel colectiv, atunci simţurile voastre fizice nu ar găsi nicio contradicţie. Ele ar percepe lumea şi existenţa ca fiind bune.

Acesta este experimentul care nu a fost încercat, şi acestea sunt adevărurile pe care trebuie să le învăţaţi după moartea fizică. După moarte, unii indivizi înţeleg aceste adevăruri, şi aleg să se întoarcă în existenţa fizică, pentru a le transmite mai departe. De-a lungul secolelor aceasta a fost calea. Situaţia se prezintă la fel şi în sistemul probabilităţilor, care îşi are originea în realitatea fizică.

Există sisteme de probabilitate, care nu sunt deloc conectate cu

propriul vostru sistem, mult mai avansate decât îşi imaginează oricare dintre voi, iar în acestea adevărurile despre care am vorbit sunt bine cunoscute. În ele, indivizii formează realităţi, fiind pe deplin conştienţi de puterea creativă pe care o deţin, lăsând frâu liber abilităţilor inventive ale conştiinţei.

Menţionez aici acest lucru pentru a indica faptul că există multe alte situaţii, care vor fi experimentate după moarte, situaţii care nu au legătură cu sistemul vostru. Atunci când aţi învăţat ceea ce trebuia să învăţaţi, conform abilităţilor pe care le deţineţi, voi sunteţi gata pentru a trece la un nou nivel. Perioada de după moarte prezintă multe dimensiuni ale activităţii şi experienţei. Cât mai simplu spus, orice individ nu îi „cunoaşte" pe toţi ceilalţi.

În locul ţărilor sau al diviziunilor fizice, aici există state psihologice. Pentru un individ dintr-un stat, un individ dintr-un alt stat i se va părea a fi destul de străin. În multe comunicări realizate cu cei aflaţi în aceste stări intermediare, mesajele transmise prin channeleri, pot părea a fi foarte contradictorii. Experienţa celor „morţi" nu este asemănătoare. Condiţiile şi situaţiile variază. Un individ care vorbeşte despre realitatea sa, poate explica doar ceea ce cunoaşte. Încă o dată, ceea ce am spus deseori scandalizează intelectul, care doreşte răspunsuri simple, comode şi descrierile care i se potrivesc.

Majoritatea indivizilor din aceste stadii, care comunică cu rudele „în viaţă", nu au ajuns încă la momentul alegerii şi nu şi-au finalizat antrenamentul.

Ei încă pot percepe realitatea în lumina vechilor convingeri. Aproape toate comunicările provin din acest nivel, în mod special atunci când există o legătură, sau o relaţie puternică, într-o viaţă precedentă. Totuşi, chiar şi la acest nivel asemenea mesaje servesc unui scop. Cei care transmit mesajele îşi pot informa rudele în viaţă, asupra faptului că ei vor continua să trăiască după moarte, şi pot face acest lucru în termeni pe care cei vii să îi înţeleagă.

Ei pot relaţiona cu cei vii, deoarece deseori convingerile lor sunt aceleaşi; şi în circumstanţe favorabile, pot transmite cunoştinţele lor în timp ce învaţă. Totuşi, treptat interesele lor se vor schimba. În noua lor existenţă, ei se vor angaja în alte relaţii.

La momentul alegerii, personalitatea se pregăteşte deja pentru a

pleca către o altă existenţă. Conform viziunii voastre asupra timpului, această perioadă intermediară poate dura secole. Poate dura şi câţiva ani. Încă o dată, există excepţii. Există cazuri în care o personalitate, trece foarte repede într-o altă viaţă fizică, probabil într-un interval de câteva ore. Acest lucru este de obicei nefast şi este cauzat de o dorinţă obsesivă a personalităţii, de a se întoarce în viaţa fizică.

Pe de altă parte, o asemenea reîntoarcere rapidă poate fi realizată de o personalitate mânată de un scop măreţ, un individ care neglijează sau abandonează un corp fizic vechi şi este renăscută aproape imediat în unul nou; având interesul de a duce la îndeplinire un proiect important, care a fost deja început.

Mai există câteva aspecte pe care aş dori să le adaug. Momentul alegerii prezintă câteva complicaţii, dacă ultimul ciclu reîncarnaţional este finalizat.

În primul rând, trebuie să înţelegeţi că în prezent voi nu sunteţi conştienţi de identitatea voastră adevărată. Vă identificaţi în schimb cu ego-ul vostru, aşadar în momentul când vă gândiţi la ideea de viaţă de după moarte, deseori vă referiţi la o viaţă viitoare a ego-ului pe care îl cunoaşteţi. La sfârşitul ciclului reîncarnaţional, veţi înţelege aproape în totalitate faptul că voi, identitatea fundamentală, miezul interior al fiinţei voastre, este mai mult decât suma personalităţilor reîncarnaţionale.

Puteţi spune că personalităţile sunt doar diviziuni ale sinelui, centrat în această realitate. Nu există nicio competiţie între ele. Nu a existat niciodată o separare reală, ci doar una aparentă, separare care v-a ajutat să vă asumaţi diverse roluri, să vă dezvoltaţi diferite abilităţi şi să fiţi creativi într-o nouă manieră. Aceste personalităţi reîncarnaţionale continuă să se dezvolte, dar ele înţeleg că identitatea lor principală este de asemenea a voastră.

Aşadar, atunci când ciclul reîncarnaţional este terminat, voi veţi avea o cunoaştere completă a vieţilor voastre trecute. Veţi avea la dispoziţie informaţiile, experienţele şi abilităţile lor. Acest lucru înseamnă că veţi deţine o înţelegere a realităţii multidimensionale în termeni practici. Am folosit deseori cuvântul multidimensional, şi după cum vedeţi, mă refer la el în mod ad literam; deoarece realitatea voastră există nu numai sub forma unei serii de existenţe

reîncarnaţionale, ci şi în cadrul realităţilor probabile menţionate mai devreme.

Aşadar, atunci când a sosit momentul alegerii, variantele disponibile sunt mult mai diverse decât cele oferite, sau posibile, personalităţilor care trebuie să rămână în ciclul reîncarnaţional. Dacă aveţi înclinaţiile şi abilităţile necesare, există tot timpul oportunitatea de a preda, deşi învăţământul multidimensional este mult diferit faţă de procesul educaţional, aşa cum îl cunoaşteţi în prezent, şi acest proces necesită un antrenament riguros.

Un asemenea învăţător trebuie să fie capabil a instrui diferitele porţiuni ale unei entităţi, aflate în diverse momente temporale. De exemplu, să zicem că o entitate deţine reîncarnări în secolul 14, în anul 3 î.Hr., în anul 260 d.Hr. şi în timpul Atlantidei. Un învăţător se va afla în contact cu toate aceste personalităţi diferite, comunicând cu ele într-un limbaj inteligibil. O asemenea comunicare necesită cunoştinţe complete, a axiomelor fundamentale din acele perioade istorice, dar şi o cunoaştere a climatului general de gândire, filosofic şi ştiinţific din acel timp.

Entitatea poate explora câteva sisteme probabile, aşadar acele personalităţi trebuie de asemenea găsite şi contactate. Cantitatea necesară de cunoştinţe şi intensitatea antrenamentului, face ca o asemenea carieră de învăţător-comunicator să fie extrem de solicitantă, dar este una din direcţiile posibile. Procesul învăţării unor asemenea informaţii, adaugă în mod necesar dezvoltării şi abilităţilor profesorului. Este pretinsă o delicată manipulare a energiei şi o constantă călătorie printre dimensiuni. Odată ce o asemenea alegere este făcută, antrenamentul începe imediat, tot timpul sub tutela unui expert. Vocaţia, căci este o vocaţie, îl poartă pe un asemenea învăţător în alte tărâmuri de realitate, tărâmuri despre care nu ştia de existenţa lor.

Alţii, terminând cu reîncarnările şi fiind de o altă natură, pot începe lunga călătorie care duce către vocaţia de creator. Într-un plan foarte diferit, această carieră poate fi comparată cu geniile din domeniile creative, din cadrul propriei realităţi fizice.

În locul vopselelor, pigmenţilor, cuvintelor şi notelor muzicale, creatorii încep să experimenteze cu diferite dimensiuni ale

materializării, împărtăşindu-şi cunoştinţele în cât mai multe forme posibil – şi nu mă refer la cele fizice. Ceea ce voi numiţi timp este manipulat în aceeaşi manieră, în care un artist foloseşte pigmenţii. Ceea ce aţi numi spaţiu este îmbinat în moduri diferite.

Aşadar, arta este creată folosind timpul ca şi o structură. Conform definiţiilor voastre, timpul şi spaţiul pot fi combinate. Splendoarea diferitelor vârste, frumuseţile naturale, tablourile şi clădirile, toate sunt recreate ca şi metode de învăţare pentru aceşti începători. Una din principalele lor preocupări este de a crea frumuseţe, care va influenţa cât mai multe dimensiuni ale realităţii.

De exemplu, o asemenea muncă va fi percepută în sistemul vostru dintr-o singură perspectivă, deşi va fi de asemenea vizibilă în realităţile probabile, probabil într-o manieră complet diferită – o artă multidimensională, atât de liberă şi de elementară încât ar apărea simultan în multe realităţi.

O asemenea artă este imposibil a fi descrisă în cuvinte. Conceptul de artă multidimensională, nu are niciun echivalent verbal. Cu toate acestea, creatorii sunt de asemenea implicaţi în a-i inspira pe cei, pe care îi întâlnesc în diferite niveluri ale realităţii. De exemplu, deseori inspiraţia din sistemul vostru este munca unor asemenea creatori.

De multe ori, aceste „forme de artă" sunt reprezentări simbolice ale naturii realităţii. Ele vor fi interpretate în diverse moduri, conform abilităţilor celor care le percep.

Ele pot fi drame existenţiale. Aceste creaţii vor fi întotdeauna structuri psihice, care există separat de orice sistem al realităţii, fiind cel puţin parţial percepute de multe persoane. Unele există în ceea ce voi aţi numi planul astral, şi voi le percepeţi în timpul vizitelor din starea de somn.

Altele sunt percepute de către mintea voastră temporală prin străfulgerări, în timp ce sunteţi pe jumătate adormit sau pe jumătate treaz, sau în alte perioade de disociere. Există diferite tipuri de artă multidimensională şi prin urmare multe nivele la care lucrează creatorii. Întreaga poveste a lui Hrisos a fost o asemenea creaţie.

De asemenea, există cei care doresc să fie tămăduitori şi bineînţeles acest lucru implică mult mai mult decât vindecarea fizică.

Aceşti tămăduitori trebuie să fie capabili a lucra cu toate nivelele experienţei entităţii, ajutând direct acele personalităţi care fac parte din ea. Încă o dată, această muncă necesită o trecere prin modelele reîncarnaţionale şi o mare maleabilitate psihică. Un tămăduitor începe cu acele reîncarnări care au dificultăţi. Vindecarea este tot timpul psihică şi spirituală, şi aceşti tămăduitori sunt disponibili, pentru a le ajuta pe fiecare dintre personalităţile din sistemul vostru şi din alte sisteme.

Într-un context mai amplu şi cu un antrenament excelent, tămăduitorii avansaţi se ocupă de maladiile spirituale, ale unui număr mai mare de personalităţi. Există aceia care combină calităţile unui învăţător, creator şi tămăduitor. Alţii, aleg linii de dezvoltare care sunt în mod specific adaptate propriilor caracteristici.

În acest capitol nu vreau să discut scopul existenţei perpetue a conştiinţei, sau a dezvoltării. Vreau doar să vă arăt că dispuneţi de vaste posibilităţi de a progresa şi să accentuez faptul că fiecare personalitate are libertate deplină.

Dezvoltările conştiinţei care au loc sunt atribute naturale, stadii naturale. Nu este aplicată nicio constrângere. Toate dezvoltările viitoare sunt încorporate personalităţii, pe care o cunoaşteţi, la fel cum adultul este încorporat în copil.

Acum, aceste descrieri ale evenimentelor de după moarte pot suna foarte complex, în special dacă aţi fost obişnuiţi cu o poveste simplă despre rai sau despre odihna eternă. Din păcate, cuvintele nu reuşesc a descrie multe din lucrurile elementare, pe care aş vrea să le înţelegeţi. Voi dispuneţi de abilitatea de a vă elibera intuiţia şi de a avea acces la acele percepţii interioare.

În timp ce citiţi această carte, cuvintele sunt menite a vă elibera propriile abilităţi intuitive. Atunci când o citiţi, propriile vise vă vor oferi informaţii suplimentare şi vor rămâne în mintea voastră, atunci când vă treziţi; dacă sunteţi suficient de receptivi faţă de aceste percepţii. Nu există un sfârşit simplu al vieţii pe care o cunoaşteţi – de exemplu povestea raiului. Aveţi libertatea de a vă înţelege propria realitate, de a vă dezvolta mai departe abilităţile şi de a simţi mai profund natura existenţei voastre, ca făcând parte din Tot Ceea Ce Este.

Capitolul 12

Relaţii reîncarnaţionale

Peste tot cuprinsul existenţelor reîncarnaţionale voi vă extindeţi conştiinţa, ideile, percepţiile şi valorile. Voi ieşiţi în afara condiţiilor prestabilite şi creşteţi spiritual, în timp ce învăţaţi să vă desprindeţi de conceptele şi dogmele restrictive.

Cu toate acestea, rata de învăţare depinde în întregime de voi. Conceptele limitate, dogmatice sau rigide, cu privire la natura binelui şi a răului vă pot trage înapoi. Dacă nu alegeţi să fiţi flexibil din punct de vedere spiritual şi psihic, ideile prea limitate cu privire la natura existenţei vă pot urmări prin câteva vieţi.

Aceste idei rigide pot într-adevăr acţiona ca nişte lese, astfel încât veţi fi forţaţi să vă învârtiţi într-un cerc foarte mic, la fel ca un câine legat. În asemenea cazuri, poate pe parcursul mai multor existenţe, vă veţi găsi luptându-vă împotriva ideilor de bine şi de rău, fiind prinşi într-un lanţ al confuziei, îndoielii şi anxietăţii.

Prietenii şi cunoştinţele voastre vor fi preocupate cu aceleaşi probleme, deoarece îi veţi atrage pe cei care au aceleaşi griji. Vă spun încă o dată, multe din ideile voastre cu privire la bine şi rău sunt puternic distorsionate şi umbresc toate cunoştinţele, pe care le aveţi despre natura realităţii.

Dacă creaţi o vină în mintea voastră, atunci ea este reală pentru voi şi trebuie să o rezolvaţi. Cu toate acestea, mulţi dintre voi formează vini pentru care nu există nicio cauză adecvată, şi fără a avea un motiv specific, se împovărează cu acestea. În dimensiunea voastră a realităţii, pare a exista o varietate sălbatică de lucruri rele. Lăsaţi-mă să vă spun că cel care urăşte un rău, creează imediat alt rău.

Din perspectiva voastră, este destul de dificil să percepeţi faptul că toate evenimentele duc spre creativitate, sau să vă avântaţi în creativitatea spontană a naturii voastre. În cadrul sistemului vostru, a ucide este în mod evident o crimă morală, dar a-l omorî pe altul doar pentru a-l pedepsi, sporeşte eroarea originară. Cineva foarte cunoscut care a fondat o biserică – o civilizaţie dacă vreţi – a spus odată,

„Întoarceţi celălalt obraz dacă sunteţi atacaţi”. Cu toate acestea, înţelesul primar al acelei remarci ar trebui înţeles. Ar trebui să întoarceţi celălalt obraz deoarece înţelegeţi că în esenţă, atacatorul se atacă doar pe sine.

Atunci sunteţi cu adevărat liberi şi reacţia este una potrivită. Dacă întoarceţi celălalt obraz fără a avea această înţelegere, şi vă simţiţi plin de resentimente, sau dacă întoarceţi celălalt obraz dintr-un sentiment de superioritate pseudomorală, atunci reacţia voastră este departe de a fi cea adecvată.

Toate acestea pot fi aplicate relaţiilor din existenţele reîncarnaţionale, şi bineînţeles ele sunt de asemenea foarte pertinente pentru experienţa voastră zilnică. Dacă urâţi o altă persoană, acea ură vă poate lega de persoana în cauză, pentru atâtea vieţi pe cât îi permiteţi urii să vă consume. În această experienţă şi în toate celelalte, voi atrageţi acele calităţi asupra cărora vă îndreptaţi atenţia. Dacă vă concentraţi asupra injustiţiilor pe care simţiţi că v-au fost făcute, atunci atrageţi mai multe asemenea experienţe; şi dacă această acţiune continuă, ea va fi reflectată în următoarea voastră existenţă. Este adevărat că între vieţi, aveţi „timp” pentru înţelegere şi contemplare.

Cei care nu profită de asemenea oportunităţi în această viaţă, deseori nu vor face acest lucru, nici în momentul când ea se va termina. Conştiinţa se va extinde. Ea va crea. Ea se va mişca din interior în exterior. Nu există nimic în afara voastră care vă va forţa să înţelegeţi aceste chestiuni sau să le înfruntaţi.

Aşadar, este inutil a spune: „Atunci când această viaţă se va termina, mă voi uita în urmă la experienţele avute şi îmi voi îmbunătăţii acţiunile”. Este ca şi cum un om tânăr ar spune, „Atunci când voi creşte şi mă voi retrage, voi folosi acele abilităţi pe care nu mi le dezvolt acum”. Voi vă pregătiţi acum scena pentru „următoarea” viaţă. Într-un fel sau altul, gândurile pe care le aveţi acum vor deveni materialul pentru următoarea voastră existenţă. Nu există cuvinte magice care vă vor lumina, care vă vor umple de înţelegere şi compasiune, sau cuvinte care vă vor extinde conştiinţa.

Gândurile şi experienţele voastre de zi cu zi, vă oferă toate răspunsurile. Orice succese din această viaţă, orice abilităţi, au fost dezvoltate datorită experienţelor trecute. Ele sunt pe drept ale voastre.

Voi aţi muncit pentru a le dezvolta. Dacă vă uitaţi în jurul vostru la rudele, prietenii, cunoştinţele şi partenerii de afaceri, veţi vedea ce fel de persoană sunteţi voi, deoarece voi sunteţi atras de ei aşa cum şi ei sunt atraşi de voi, prin intermediul unor similitudini interioare fundamentale.

Dacă vă examinaţi pentru cinci minute gândurile avute în diferite perioade ale zilei, şi faceţi acest lucru de câteva ori pe lună, într-adevăr veţi avea o impresie exactă, a tipului de viaţă pe care v-aţi aranjat-o până în acest moment, pentru existenţa viitoare. Dacă nu sunteţi mulţumiţi cu ceea ce veţi descoperi, atunci aţi face bine să începeţi să vă schimbaţi natura gândurilor şi sentimentelor voastre.

După cum veţi vedea mai încolo în această carte, voi puteţi face acest lucru. Nu există nicio regulă care spune că în fiecare viaţă, trebuie să vă întâlniţi cu cei pe care i-aţi cunoscut înainte; şi totuşi, datorită naturii atracţiei, de multe ori se întâmplă acest lucru.

Din diferite motive voi vă naşteţi în familia voastră actuală. După moarte puteţi avea o relaţie mult mai puternică din punct de vedere emoţional, cu o persoană dintr-o viaţă trecută. De exemplu, dacă sunteţi căsătoriţi şi nu aveţi o legătură profundă cu partenerul vostru, puteţi în schimb găsi o soţie sau un soţ din altă reîncarnare, care vă vă aşteaptă.

Deseori, membrii diverselor grupuri – militare, bisericeşti, de vânătoare, vor forma din nou relaţii de familie, prin care îşi vor rezolva vechile probleme, având o altă abordare. Familiile trebuie să fie privite ca şi structuri globale de activitate psihică; ele au o identitate subiectivă, deşi un membru specific al grupului, poate că nu este conştient de acest fapt.

Ele au scopuri subconştiente, deşi membrii individuali ai unei familii pot urmări aceste scopuri, fără să fie conştienţi de ele. Asemenea grupuri sunt formate dinainte, vorba vine, între existenţele fizice. Deseori, 4 sau 5 indivizi îşi vor impune o anumită provocare şi vor acorda diferiţilor membrii, roluri distincte pentru a fi jucate. Apoi, într-o existenţă fizică, indivizii îşi vor asuma acele roluri.

Sinele interior este tot timpul conştient de mecanismele ascunse ale acestor structuri familiare. Cei care au fost strâns uniţi prin legături emoţionale, preferă deseori să rămână în relaţii fizice apropiate sau

libere, relaţii care continuă în multe vieţi. Totuşi, noile relaţii sunt întotdeauna încurajate, deoarece pot exista şi „familii" reîncarnaţionale înnăscute. Multe dintre acestea formează structuri fizice, care sunt de fapt manifestări ale conexiunilor interioare.

Am vorbit mai devreme despre conceptele rigide de bine şi de rău. Există o singură cale de a evita această problemă. Numai adevărata compasiune şi iubire, vă poate conduce către o înţelegere a naturii binelui, şi doar aceste calităţi vor servi la neutralizarea conceptelor eronate şi distorsionate asociate răului.

Adevărul este că atâta timp cât credeţi în conceptul de rău, el este o realitate în sistemul vostru, şi mereu îl veţi vedea manifestându-se. Prin urmare, credinţa voastră în el va părea foarte justificată. Dacă purtaţi acest concept de-a lungul mai multor generaţii, prin intermediul reîncarnărilor, atunci veţi spori realitatea lui.

Lăsaţi-mă să clarific ceea ce încerc să vă spun. În primul rând, iubirea implică întotdeauna libertate. Dacă un om spune că vă iubeşte şi totuşi vă neagă libertatea, atunci deseori voi îl urâţi. Totuşi, datorită cuvintelor sale, puteţi simţi că sentimentul vostru nu este justificat. Acest tip de dispută emoţională poate conduce la alte încurcături, purtate de-a lungul mai multor vieţi.

Dacă urâţi răul, atunci fiţi atenţi la ideile voastre cu privire la acest cuvânt. Ura este restrictivă. Ea vă limitează percepţia. Ea este într-adevăr un geam murdar care întunecă toată experienţa voastră. Veţi găsi din ce în ce mai multe lucruri pe care le puteţi urî şi veţi atrage elementele duşmănite în propria voastră experienţă.

De exemplu, dacă urâţi un părinte, atunci devine foarte uşor a urî orice părinte, deoarece veţi vedea şi veţi proiecta asupra altor părinţi, imaginea celui care v-a ofensat pentru prima oară. În vieţile ulterioare puteţi să vă naşteţi într-o familie, unde veţi avea aceleaşi emoţii, deoarece emoţiile sunt problema şi nu acele elemente care par a le declanşa.

Dacă urâţi boala, puteţi aduce asupra voastră o viaţă ulterioară de boli, deoarece ura le atrage spre voi. Dacă vă amplificaţi simţul iubirii, sănătăţii şi al existenţei, atunci veţi atrage aceste calităţi în viaţa voastră din prezent şi în alte vieţi; deoarece ele sunt cele asupra cărora vă îndreptaţi atenţia. O generaţie care urăşte războiul nu va

aduce pacea. O generaţie care iubeşte pacea va aduce pacea.

A muri cu ura pentru orice cauză sau persoană este un dezavantaj major. Voi aveţi la dispoziţie toate oportunităţile pentru a recrea existenţa voastră personală, într-o manieră mai avantajoasă şi pentru a vă schimba lumea.

În viaţa următoare voi veţi lucra cu acele atitudini pe care le deţineţi în prezent. Dacă insistaţi să ţineţi ura în interiorul vostru, este foarte posibil să continuaţi să faceţi acelaşi lucru şi într-o viaţă viitoare. Pe de altă parte, acele scântei de adevăr, intuiţii, bucurie, creativitate şi realizări obţinute acum, vor lucra pentru voi într-o viaţă viitoare; la fel cum ele vă aduc beneficii în prezent.

Vedeţi, ele sunt singurele realităţi adevărate. Ele sunt singurele baze reale ale existenţei. Este ridicol, aşa cum Ruburt a spus cândva, să urâţi o furtună sau să ridicaţi mâna asupra ei şi să o numiţi în toate felurile. Voi râdeţi atunci când vă gândiţi la copiii sau localnicii care fac asemenea lucruri. Este inutil a personifica o furtună şi a o trata ca pe un demon, îndreptându-vă atenţia asupra elementelor sale distructive, sau asupra acelor elemente care par a fi distructive.

Schimbarea formei nu este distructivă. Energia explozivă a unei furtuni este foarte creativă. Conştiinţa nu este anihilată. O furtună este o parte a creativităţii. Voi o priviţi din propria voastră perspectivă, dar cu toate acestea un individ va simţi în interiorul furtunii, ciclul nesfârşit al creativităţii, iar un alt individ o va personifica şi va spune că este mâna diavolului.

În toate vieţile avute, voi veţi interpreta realitatea pe care o vedeţi conform propriilor convingeri, iar acestea vor avea efect atât asupra voastră cât şi asupra altor persoane. Omul care pur şi simplu urăşte, imediat se va afla în această poziţie: El are idei preconcepute cu privire la natura realităţii, iar acestea sunt în concordanţă cu propria sa înţelegere limitată.

Vorbesc despre ură în acest capitol dedicat reîncarnării, deoarece efectele sale pot fi atât de dezastruoase. Un om care urăşte întotdeauna se va considera îndreptăţit în acţiunile sale. El nu urăşte niciodată ceea ce crede că este bun. Prin urmare, el se va considera justificat în ura sa, dar ura în sine formează o legătură puternică, care îl va urmări în toate vieţile sale, până când va învăţa că numai ura este

cea care distruge.

Departe de mine gândul de a întrerupe conversaţia noastră. Fiţi atenţi asupra căror lucruri vă îndreptaţi atenţia şi momentan ne vom rezuma la atât. Vom relua dictarea.

Vreau să clarific faptul că nu aveţi nimic de câştigat dacă urâţi ura. Veţi cădea în aceeaşi capcană.

Este nevoie de o încredere fundamentală în natura vitalităţii şi o credinţă în faptul că toate elementele experienţei, conduc către un bine măreţ, fie că percepeţi sau nu modul în care „răul" este transpus în creativitate. Ceea ce iubiţi va deveni de asemenea o parte din experienţa voastră, în această viaţă şi în altele.

Cea mai importantă idee care trebuie reţinută, este că nimeni nu aruncă asupra voastră, experienţa unei vieţi anume. Ea este cu exactitate formată conform propriilor emoţii şi credinţe. Marea putere şi energie a iubirii sau a creativităţii, este prezentă în simplul fapt al existenţei voastre. Acesta este un adevăr atât de des uitat – că amestecul conştiinţei şi existenţei dăinuie şi încorporează acele elemente, care vi se par atât de distructive.

Ura este puternică dacă credeţi în ea, şi deşi aţi putea să urâţi viaţa, voi veţi continua să existaţi. Fiecare dintre voi v-aţi făcut planuri pe care le-aţi uitat. Ele au fost semnate, vorba vine, înainte să vă naşteţi în această existenţă. În multe cazuri, prietenii noi pe care vi i-aţi făcut, v-au fost apropiaţi cu mult înainte să îi întâlniţi în această viaţă.

Acest lucru nu înseamnă că v-aţi întâlnit cu fiecare individ dintre cunoştinţele voastre şi în mod sigur nu implică un scenariu plictisitor jucat din nou şi din nou, deoarece fiecare întâlnire este unică în felul său. Având în vedere ceea ce am spus până acum despre familii, înţelegeţi că oraşele şi satele pot fi de asemenea formate din locuitorii din trecut ai altor oraşe şi sate, transpuşi în noi experienţe şi perioade temporale, odată ce grupul încearcă experimente diferite.

Uneori, există anumite variaţii prin care cetăţenii unui oraş pot fi locuitorii renăscuţi ai celor care au trăit, să zicem în anul 1632 într-un mic sat irlandez. Sau, ei pot fi transpuşi într-un oraş din Idaho.

Cei care au dorit să călătorească din Lumea Veche către Lumea Nouă, se pot naşte în cea nouă. Trebuie să ţineţi minte că abilităţile din

vieţile trecute vă sunt disponibile, pentru a fi folosite în prezent. Voi culegeţi propriile recompense. Informaţiile cu privire la aceste chestiuni vă sunt deseori oferite în starea de somn; şi există un fel de vis colectiv, un vis fundamental, în care cei care s-au cunoscut în alte vieţi trecute pot comunica acum.

În asemenea vise sunt oferite anumite informaţii colective – pe care indivizii le pot mai apoi utiliza după cum doresc. Aici sunt făcute diverse planuri generale de dezvoltare, în timp ce membrii unui grup dintr-un oraş, se decid asupra direcţiei în care vor merge. Unii indivizi aleg întotdeauna să se nască într-un grup – cu alte cuvinte renăscuţi împreună cu contemporanii din trecut, în timp ce alţii, desconsiderând asemenea strădanii, se reîntorc în poziţii mult mai izolate.

Aceasta este o chestiune de emoţie psihologică. Într-o asemenea situaţie, unii indivizi sunt mai relaxaţi, mai încrezători şi mai capabili a lucra cu alţii. Aţi putea lua în considerare următoarea analogie, în care John Doe trece prin grădiniţă şi ajunge la liceu. Într-o situaţie reîncarnaţională, el ar alege întotdeauna să se reîntoarcă cu partenerii săi. Cu toate acestea, alţii preferă să sară de la o şcoală la alta, relativ vorbind apărând singuri, cu o libertate sporită, mai multe provocări, dar fără cadrul confortabil de securitate ales de alte persoane.

În orice caz, individul este judecătorul, nu numai pentru fiecare viaţă care se succede, pentru perioada în care trăieşte şi mediul său, ci şi pentru trăsăturile sale generale sau metodele de îndeplinire a scopurilor. Aşadar, există pe atât de multe metode de a vă reîncarna, pe cât există sine-uri interioare, şi fiecare sine interior îşi va alege propriile sale metode.

În fiecare viaţă voi sunteţi meniţi a vă raporta la mediul vostru exterior, cu scopul de a învăţa despre condiţiile voastre interioare. Exteriorul este o reflexie a interiorului.

Voi trebuie să înţelegeţi natura sinelui vostru interior, astfel încât să o manifestaţi în exterior. În timp ce acest lucru este realizat, circumstanţele exterioare ar trebui să se schimbe în bine, iar sinele interior să devină conştient de propria natură şi de capacităţile sale. Teoretic, în fiecare viaţă voi aţi deveni mai puternici, sănătoşi, bogaţi şi înţelepţi, dar deseori mecanismul nu funcţionează în această manieră. Aşa cum a fost menţionat mai devreme, multe personalităţi adoptă

diferite tipuri de experienţe, concentrându-se asupra dezvoltării anumitor caracteristici şi ignorându-le pe altele, probabil pentru o serie de vieţi.

Nicio conştiinţă nu are aceleaşi experienţe şi nu le interpretează în aceeaşi manieră, aşadar fiecare individ foloseşte în mod unic oportunităţile reîncarnaţionale. Schimbările de sex de exemplu, sunt necesare. Unii indivizi îşi schimbă sexul în fiecare viaţă. Alţii au o serie de vieţi ca femeie şi apoi o serie de vieţi ca bărbat, sau viceversa, dar cu toate acestea totalitatea cadrului reîncarnaţional trebuie să includă ambele genuri.

Abilităţile nu pot fi dezvoltate dacă personalitatea se reîncarnează în acelaşi gen. Trebuie să existe experienţe atât materne cât şi paterne. Atunci când ajungeţi în punctul în care înţelegeţi că vă creaţi existenţa şi viaţa pe care o cunoaşteţi, în acel moment veţi putea începe să vă schimbaţi modelele mentale şi psihice; consecinţa fiind transformarea mediului vostru de zi cu zi.

Totuşi, această conştientizare ar trebui să meargă mână în mână cu o cunoaştere profundă şi intuitivă a abilităţilor sinelui interior. Doar împreună, aceşti factori vă pot elibera de orice dificultăţi, care au apărut în vieţile trecute. Odată cu aceste conştientizări, întreaga structură a existenţei voastre va începe să se schimbe, având loc o accelerare a creşterii spirituale şi psihice.

Există o logică interioară a relaţiilor voastre din prezent, a atitudinilor şi experienţelor avute. De exemplu, dacă într-o viaţă voi aţi urât femeile, s-ar putea foarte bine să fiţi femeie într-o viaţă viitoare. Numai în acest mod veţi fi capabili să înţelegeţi experienţa feminităţii, iar apoi ca femeie să vă confruntaţi cu acele atitudini pe care le-aţi avut împotriva femeilor.

Dacă nu aţi avut nicio simpatie pentru cei bolnavi, vă puteţi naşte cu o boală gravă, încă o dată de voi aleasă, şi să vă întâlniţi cu acele atitudini care reflectă convingerile voastre din trecut. Cu toate acestea, o asemenea experienţă va include şi alte aspecte. Nicio existenţă nu este aleasă doar dintr-un singur motiv, ea servind de asemenea multor experienţe psihologice.

De exemplu, o existenţă de boli cronice poate fi o măsură disciplinară, permiţându-vă să vă folosiţi abilităţile profunde, pe care

le-aţi ignorat într-o viaţă cu o sănătate bună. Deşi o viaţă perfect fericită poate părea splendidă la suprafaţă, ea poate fi de asemenea superficială, şi de foarte puţin ajutor pentru a dezvolta personalitatea.

O existenţă cu adevărat fericită este una profund satisfăcătoare şi ar include înţelepciune spontană şi bucurie spirituală. Cu alte cuvinte, nu afirm că suferinţa conduce în mod necesar la împlinire spirituală şi nici că toate bolile sunt acceptate sau alese, pentru un asemenea scop.

Deseori boala este rezultatul ignoranţei şi ale unor obiceiuri mentale greşite. O asemenea disciplină poate fi adoptată de anumite personalităţi, care trebuie să ia măsuri ferme din cauza acestor convingeri. În cadrul vieţilor există un model general al relaţiilor, dar cu toate acestea, nu înseamnă că voi călătoriţi prin anumite existenţe, având acelaşi număr de prieteni şi cunoştinţe care de abia sunt schimbate; la fel cum actorii îşi schimbă masca sau costumul.

Grupurile de indivizi apar împreună în diverse vieţi şi urmăresc anumite scopuri, putând de asemenea merge pe acelaşi drum într-un timp şi loc diferit. Încă o dată, nu există nicio regulă rigidă. Unele familii sunt pur şi simplu reîncarnări ale strămoşilor lor, deşi nici aceasta nu este o regulă generală. Într-un fel sau altul, relaţiile profunde vor continua să existe. Altele, pur şi simplu vor dispărea.

Ideea pe care vreau să o clarific este aceea că, oportunităţile pentru dezvoltare şi cunoaştere, sunt la fel de prezente în acest moment şi în această viaţă, pe cât vor fi în orice perioadă. Dacă zi de zi ignoraţi aceste oportunităţi, nimeni nu vă poate forţa ca după moarte sau în perioada dintre vieţi, să acceptaţi şi să folosiţi abilităţile de care dispuneţi. După moarte există într-adevăr învăţători, dar ei sunt disponibili şi în acest moment, în existenţa voastră din prezent.

Unele familii se manifestă împreună într-o viaţă anume, nu fiindcă există o mare atracţie sau iubire între membrii săi, ci dintr-un motiv opus. Familiile pot fi alcătuite din indivizi care nu s-au putut suferi într-o viaţă trecută, aceştia fiind împreună într-o relaţie apropiată, deoarece trebuie să lucreze către un scop comun, să înveţe să se înţeleagă reciproc şi să rezolve problemele într-un context diferit.

Din punct de vedere al cooperării, fiecare generaţie are propriul sau scop. El este următorul – de a perfecţiona cunoştinţele interioare şi

de a le materializa cât mai fidel posibil în exterior, în lume. Odată cu trecerea secolelor, schimbarea decorului fizic s-a realizat prin intermediul imaginilor interioare, care au trecut prin minţile indiviziilor.

Nu este necesar să cunoaşteţi vieţile voastre din trecut, deşi vă poate fi de folos dacă înţelegeţi că în acest moment, voi vă alegeţi circumstanţele în care vă veţi naşte.

Dacă vă examinaţi atent propria viaţă, vor deveni evidente provocările pe care vi le-aţi fixat. Acest lucru nu este uşor a fi realizat, dar este în puterea fiecărui individ. Dacă vă eliberaţi de ură, atunci automat vă eliberaţi de oricare asemenea relaţii în viitor – sau orice experienţe care sunt bazate pe ură.

Este inutil să vă cunoaşteţi fundalul reîncarnaţional, dar să nu fiţi conştienţi de adevărata natură a sinelui vostru din prezent. Nu puteţi justifica sau raţionaliza circumstanţele prezente spunându-vă: „Acest eveniment s-a întâmplat datorită unei acţiuni făcute de mine într-o viaţă anterioară", deoarece voi dispuneţi de toate resursele pentru a schimba influenţele negative. Poate că aţi atras influenţele negative în viaţa voastră, din cauza unui motiv anume, dar el are tot timpul legătură cu maniera în care conştientizaţi acest lucru, iar conştientizarea vă va permite să neutralizaţi asemenea influenţe.

Nu puteţi spune, „săracii sunt săraci pur şi simplu deoarece ei au ales sărăcia şi prin urmare nu este nevoie să îi ajut". Această atitudine poate uşor atrage sărăcia înspre voi, într-o experienţă viitoare.

Chiar şi la sfârşitul ciclului reîncarnaţional fiecare individ nu este la acelaşi nivel de conştientizare. Unii posedă anumite calităţi care nu îşi găsesc echivalent în cadrul experienţei umane. Experienţa fizică în sine are un efect diferit asupra indivizilor. Unii o consideră a fi un mediu excelent de expresie şi dezvoltare. Ei sunt potriviţi pentru ea. Ei au talentul de a se exprima într-o manieră fizică şi de a-şi materializa fidel sentimentele interioare. Alţii consideră dificil acest lucru şi totuşi, ei se pot descurca mult mai bine în alte nivele ale realităţii.

Există „suflete viguroase" care pur şi simplu înfloresc în realitatea fizică, dar care pot avea dificultăţi în a se aclimatiza cu alte zone non-fizice. În toate aceste cazuri, baza profund spirituală şi

emoţională nu este niciodată negată. Aveţi prieteni foarte apropiaţi din vieţi trecute, care deseori comunică cu voi atunci când sunteţi în starea de vis; iar voi continuaţi relaţiile cu ei, deşi nu realizaţi în mod conştient acest lucru.

La un nivel inconştient, voi percepeţi naşterea în lumea fizică, a unei persoane pe care aţi cunoscut-o în trecut. Deseori, străinii pe care îi întâlniţi în visele voastre, sunt persoane care trăiesc în prezent – contemporani – pe care i-aţi cunoscut în vieţi trecute.

Există de asemenea şi relaţii trecătoare, contacte realizate şi apoi abandonate. De exemplu, un partener dintr-o anumită viaţă, poate să fie sau să nu fie o persoană cu care aţi avut o legătură profundă; şi încă o dată, vă puteţi căsători cu cineva datorită unor sentimente ambigue dintr-o viaţă trecută, sau puteţi să alegeţi o relaţie de căsătorie, care nu este bazată pe iubire, deşi iubirea poate apărea.

Apropo, apariţia gemenilor arată aproape întotdeauna că există anumite relaţii psihice foarte adânci, câteodată de o natură obsesivă. Ma refer la gemenii identici.

Scopurile reîncarnaţionale pot varia foarte mult. Vreau să subliniez faptul că reîncarnarea este o unealtă folosită de personalităţi. Fiecare o utilizează conform propriilor intenţii. Unii se bucură de existenţe feminine, în schimb alţii preferă vieţile masculine. Deşi ambele trebuie experimentate, există mai multe alegeri care sunt disponibile. Unele personalităţi vor avea dificultăţi în anumite domenii, dar vor evolua relativ uşor în altele.

Predeterminarea nu este niciodată implicată, deoarece provocările şi circumstanţele sunt alese de voi. De exemplu, unele probleme pot fi amânate pentru câteva existenţe. Unele personalităţi doresc să îşi rezolve problemele lor principale pentru ca mai apoi să treacă peste ele; probabil într-o serie de existenţe mai degrabă obositoare, existenţe care conţin câteva situaţii exagerate.

Alţii de o natură mai liniştită îşi vor rezolva pe rând problemele. Ei pot lua perioade de odihnă, care sunt puternic terapeutice. De exemplu, o viaţă satisfăcătoare, excelentă, cu un număr minim de probleme, poate fi aleasă fie ca un preludiu la o viaţă de provocări susţinute, sau ca o recompensă acordată de sine, pentru o viaţă dificilă din trecut. Cei care se bucură complet de mediul fizic fără a fi obsedaţi

de el, într-adevăr le merge foarte bine. „Legile” reîncarnării sunt adoptate de către indivizi pentru a se potrivi nevoilor avute.

Capitolul 13

Reîncarnarea, visele, bărbatul şi femeia ascuns în interiorul sinelui

Aşa cum am menţionat mai devreme, fiecare persoană trăieşte atât vieţi de bărbat cât şi vieţi de femeie. Ca o regulă generală, un individ nu îşi aminteşte în mod conştient de aceste existenţe. Pentru a preveni o identificare excesivă a individului, cu sexul său din prezent, în interiorul bărbatului există o personificare internă a caracterului de femeie. Această personificare a femeii în bărbat este adevăratul înţeles, a ceea ce Jung a numit „anima".

Aşadar, anima din bărbat este memoria psihică şi corelaţia cu toate existenţele precedente de femeie, avute de sinele interior. Ea încorporează cunoaşterea istoriilor trecute ale bărbatului şi înţelegerea intuitivă a tuturor calităţilor feminine, cu care a fost înzestrată personalitatea la naştere.

Prin urmare, anima este un important dispozitiv de siguranţă, împiedicându-l pe bărbat să se identifice în mod excesiv cu orice caracteristici culturale masculine, care i-au fost impuse prin starea de fapt a lucrurilor, mediu şi educaţie. Anima nu este numai o influenţă personală ci şi una civilizatoare a maselor, potolind tendinţele puternic agresive şi acţionând ca şi o punte de legătură, atât în comunicarea cu femeile într-o relaţie de familie, cât şi în comunicarea realizată prin arte şi exprimările verbale.

Deseori bărbatul se va visa ca fiind o femeie. Maniera specifică în care face acest lucru, îi poate spune mai multe lucruri despre propriile reîncarnări, în care a operat ca şi o femeie. În mod evident masculinitatea şi feminitatea nu sunt contrarii, ci tendinţe care fuzionează. Preoteasa, mama, tânăra vrăjitoare, nevasta şi bătrâna femeie înţeleaptă – aceste tipologii generale sunt arhetipuri, pur şi simplu deoarece ele sunt „elemente fundamentale", care reprezintă în mod simbolic aşa-zisele calităţi feminine şi vieţile de femeie, care au fost trăite de către bărbaţi.

Bineînţeles, ele au fost de asemenea trăite şi de către femei. Cu

toate acestea, femeilor nu trebuie să li se reamintească de feminitatea lor. În mod similar, există ceea ce Jung a numit „animus" sau bărbatul ascuns din fiecare femeie, astfel încât ele să nu se identifice în mod excesiv cu sexul lor.

Acestea reprezintă vieţile de bărbat trăite de sinele interior – tânărul copil, preotul, agresivul „om din junglă" şi bătrânul înţelept. Ele sunt arhetipuri, reprezentând simbolic vieţile masculine trecute, trăite de femeia din prezent. Prin urmare, femeile pot învăţa la fel de multe lucruri despre trecuturile lor reîncarnaţionale ca şi bărbaţii, studiind acele vise în care apar aceste arhetipuri, sau visele în care se manifestă ca şi bărbaţi.

Prin anima şi animus, personalităţile prezente sunt capabile a extrage acele cunoştinţe, intuiţii şi informaţii fundamentale, care au fost dobândite în existenţele trecute. De exemplu, în unele ocazii femeia poate exagera caracteristicile feminine, aşadar animusul sau bărbatul din ea îi va veni în ajutor, aducând prin experienţele din starea de vis, un flux de cunoştinţe şi reacţii masculine, care vor echilibra caracteristicile feminine.

Acelaşi lucru se aplică unui bărbat care, din diferite motive, se identifică în mod excesiv, cu ceea ce crede el că sunt caracteristicile masculine. Anima sau femeia din interior, îl va determina să întreprindă anumite acţiuni compensatorii, cauzând un avânt de abilităţi intuitive, aducând un element creativ pentru a echilibra agresivitatea.

Ideal, lăsate singure aceste corecţii vor conduce la o echilibrare individuală şi colectivă, unde agresivitatea va fi tot timpul folosită creativ, aşa cum într-adevăr ea poate şi trebuie folosită.

Bineînţeles, animusul şi anima sunt foarte încărcate din punct de vedere psihic, dar originea acestei acumulări şi fascinaţia interioară, sunt rezultatul unei identificări lăuntrice, cu acele caracteristici personificate ale sexului opus.

Ele nu sunt reale numai în interiorul psihicului, ci sunt întipărite de către sinele interior în date codificate genetic – o memorie genetică a evenimentelor psihice din trecut – transpuse în memoria genetică a celulelor care compun corpul.

În momentul în care orice sine interior adoptă un nou corp, el

impune atât asupra sa cât şi asupra întregii structuri genetice, memorii ale formelor fizice din trecut. Caracteristicile din prezent le eclipsează de obicei pe cele trecute. Ele sunt cele dominante, deşi celelalte caracteristici există în mod latent, încorporate în modelul de bază. Aşadar, tiparul fizic al corpului prezent, este o memorie genetică a formelor fizice din trecut, adoptate de către un sine interior, cât şi a punctelor lui forte sau slabe.

Voi încerca să explic cât mai simplu cu putinţă. Există straturi invizibile în corp, cel mai de sus strat pe care îl vedeţi reprezentând forma fizică din prezent. Cu toate acestea, în interiorul lui există straturi invizibile, „umbre" sau straturi latente, reprezentând anumite imagini fizice precedente, care au aparţinut personalităţii.

Ele sunt ţinute în aşteptare, vorba vine. Straturile sunt conectate electromagnetic, cu structura atomică a corpului vostru din prezent. Conform modelelor voastre de gândire, acele straturi par a fi nefocalizate. Cu toate acestea, ele sunt o parte a moştenirii voastre psihice. Deseori, pentru a compensa o slăbiciune din prezent, voi puteţi reactiva un punct forte al unui corp anterior. Corpul poartă în această viaţă, nu numai memoria biologică a situaţiei sale din trecut, ci în mod simultan, chiar şi la nivel fizic, el deţine memoria altor corpuri, pe care personalitatea le-a format în reîncarnări precedente.

Anima şi animus sunt strâns conectate cu aceste imagini interioare ale corpului. Ele sunt puternic încărcate din punct de vedere psihic şi apar de asemenea în starea de vis. Anima şi animus au rolul de a vă reaminti şi de a compensa o situaţie prezentă, pentru a vă împiedica să vă identificaţi în mod excesiv cu corpul pe care îl deţineţi în prezent.

Bineînţeles, ele sunt atât masculine cât şi feminine. Atunci când sunteţi bolnav, în starea de vis voi aveţi deseori anumite experienţe, în care păreţi a fi o altă persoană, cu un corp fizic pe deplin sănătos. De multe ori un asemenea vis este terapeutic. Un corp reîncarnaţional „mai vechi", v-a venit în ajutor astfel încât voi luaţi putere din acesta, deoarece păstraţi memoria sănătăţii sale.

Existenţele reîncarnaţionale sunt o parte din experienţa sinelui, o faţetă a realităţii multidimensionale a psihicului vostru. Aşadar, ele vor fi reflectate nu numai în starea de vis, ci şi în alte dimensiuni ale

materializării.

Structura sinelui din prezent este interconectată cu aceste „trecuturi" reîncarnaţionale; iar sinele va extrage în mod inconştient din interiorul lor, propriile caracteristici ale personalităţii, intuiţiei şi materializării. Deseori, aceste memorii ale vieţilor trecute, apar la suprafaţă dar nu sunt recunoscute ca atare, deoarece se manifestă sub formă de fantezie, sau sunt proiectate în creaţii artistice.

De exemplu, mulţi autori ai unor lucrări istorice, scriu din experienţa lor directă cu acele timpuri. Asemenea circumstanţe reprezintă un excelent raport de lucru între sinele din prezent şi inconştientul, care aduce la suprafaţă acele memorii, totul fiind realizat într-o asemenea manieră, încât viaţa voastră curentă este îmbogăţită. Datorită acestui proces, deseori veţi obţine o înţelegere destul de exactă a situaţiei, deoarece sub pragul atenţiei conştiente, individul cunoaşte sursa materialului său autentic.

Foarte frecvent în vise, acest material reîncarnaţional este de asemenea turnat într-un mulaj dramatic. În spatele acestuia, anima şi animusul lucrează împreună, încă o dată ele nefiind contrarii ci caracteristici care se unesc. Firește, ele reprezintă izvorul creativităţii fizice şi psihice.

Anima reprezintă „natură interioară" iniţială, necesarele caracteristici contemplative, grijului, intuitive, îndreptarea atenţiei spre interior, tensiunea lăuntrică din care ţâşneşte creativitatea.

Cuvântul „pasiv" este unul insuficient pentru a descrie caracteristicile animei, deoarece sugerează o lipsă a mişcării, şi nu este deloc aşa. Este adevărat că anima permite să se acţioneze asupra sa, dar motivul din spatele acestui lucru este dorinţa şi necesitatea de a se conecta cu alte forţe, care sunt extrem de puternice. Dorinţa de a fi luat de val este la fel de puternică în anima, precum este dorinţa opusă de a sta pe loc. Caracteristicile animusului asigură impulsul agresiv care reîntoarce personalitatea înspre exterior, înspre activităţile fizice, stăpânind victorios produsele creativităţii, pe care caracteristicile animei le-au asigurat.

Întregul sine este evident suma acestor caracteristici şi mult mai mult. După încarnarea finală, manifestarea fizică şi sexuală a creativităţii, pur şi simplu nu mai este necesară. Cu alte cuvinte, nu mai

este nevoie să vă reproduceţi fizic. În termeni simpli, sinele întreg conţine caracteristici atât masculine cât şi feminine, fin acordate împreună, îmbinate astfel încât adevărata creativitate să se poată manifesta – deoarece a ea nu poate apărea, atunci când un grup de caracteristici este dezvoltat în detrimentul altui grup, aşa cum este nevoie în experienţa voastră fizică din prezent.

Există mai multe motive pentru care separarea a fost adoptată în cadrul dimensiunii voastre. Ele au legătură cu modul specific în care omenirea a ales să evolueze şi să îşi folosească abilităţile; iar eu voi avea mai multe de spus în legătură cu acest subiect, deşi el nu aparţine acestui capitol.

Proiecţia animei unui bărbat, sau a sinelui feminin ascuns, asupra relaţiilor sale este foarte naturală şi îi permite nu numai să le înţeleagă mai bine, ci şi să relaţioneze cu celelalte existenţe feminine ale sale. Acelaşi lucru este adevărat şi pentru proiecţia animusului femeii asupra rudelor şi prietenilor masculini. Realitatea animei şi animusului este mult mai profundă decât a presupus Jung. Simbolic vorbind, cele două reprezintă sinele întreg împreună cu diversele sale abilităţi, dorinţe şi caracteristici.

Ele acţionează ca şi un factor încorporat, în mod inconştient stabilizator, operând în spatele civilizaţiei voastre, atât la un nivel individual cât şi colectiv.

Aşa cum cunoaşteţi voi personalitatea, ea nu poate fi înţeleasă, decât dacă luaţi în considerare adevăratul sens al animei şi animusului. În general vorbind, modelul reîncarnaţional este unul deschis, deoarece există loc pentru diversitate. Fiecare sine are propriile sale caracteristici individuale. În jurul acestor linii el îşi poate trăi vieţile, după cum consideră a fi potrivit. Poate trăi o serie neîntreruptă de existenţe masculine, sau o serie de existenţe feminine. O asemenea alegere are unele dezavantaje.

Cu toate acestea, nu există reguli care dictează dezvoltarea sexuală din diversele reîncarnări, cu excepţia faptului că trebuie acceptată experienţa celor două sexe, astfel încât să fie dezvoltate ambele caracteristici. Acest lucru nu înseamnă că personalitatea trebuie să experimenteze un număr egal de vieţi masculine sau feminine. De exemplu, unii consideră că este mai uşor să se dezvolte ca

şi un singur sex, aşadar vor avea nevoie de mai multe oportunităţi de experienţă cu cel cu care au dificultăţi.

Anima şi animusul devin chiar mai importante, atunci când personalitatea alege o serie de vieţi ca şi bărbat, sau ca şi femeie. Modelul originar pentru anima şi animus provine din sinele întreg, cel de dinaintea reîncarnărilor. Anima şi animusul sunt născuţi în individ, odată cu prima viaţă fizică şi servesc ca şi un model interior, remintindu-i personalităţii de unitatea sa originară. Există un alt motiv pentru puternica încărcătură psihică, care se află în spatele acestor simboluri şi a calităţii divine, pe care o pot transmite sau proiecta.

Masculul tânjeşte după anima deoarece ea reprezintă pentru inconştientul profund, acele caracteristici ale sinelui întreg care, pe de-o parte stau latente şi pe de altă parte, se zbat pentru a se elibera. Tensiunea dintre cele două, îl conduce spre temperarea agresivităţii cu creativitate, sau spre a folosi creativ agresivitatea.

Există corespondenţe adânci între aceste simboluri şi lupta în care omenirea este implicată. Conştiinţa voastră, tipul vostru specific de conştiinţă, este o declaraţie de atenţie manifestată prin intermediul unui tip particular de tensiune, o concentrare care apare din adevăratul inconştient al sine-ului întreg.

Adevăratul inconştient nu este inconştient. În schimb, el este pe atât de profund şi de inimaginabil conştient, încât dă în clocot. Viaţa pe care o cunoaşteţi este pur şi simplu una din multele zone, în care sunteţi conştienţi. În fiecare aspect al acestei vieţi, trebuie susţinută o putere şi un echilibru enorm, pentru a menţine separată această experienţă a conştiinţei de toate celelalte.

Realitatea voastră există într-o zonă particulară de activitate, în care calităţile agresive, divergente, sunt extrem de necesare, pentru a preveni o cădere înapoi în posibilităţile infinite, din care doar de curând aţi apărut. Totuşi, din această plajă inconştientă de posibilităţi, voi câştigaţi vigoarea, creativitatea, fragila şi totuşi puternica conştiinţă individuală, care este a voastră.

Diviziunea în două sexe a fost adoptată pentru a separa şi a echilibra, acele tendinţe care sunt aparent opuse. Doar conştiinţa care se află la început, are nevoie de aceste tipuri de control. Aşadar, anima şi animusul sunt inscripţionate adânc, împreună cu tendinţele în mod

necesar complementare dar aparent opuse, şi ele sunt foarte importante în a menţine natura conştiinţei voastre umane.

Există de asemenea o tensiune naturală între sexe, a cărei origine are cauze mult mai adânci decât cele fizice. Tensiunea rezultă din natura conştiinţei voastre care răsare din anima, iar continuarea sa depinde de „agresivitatea" animusului. Am explicat într-o oarecare măsură fascinaţia unuia pentru altul, care apare din cunoaşterea interioară a sinelui întreg. El se luptă pentru a obţine adevărata identitate, aşa cum se luptă pentru a combina şi a împlini tendinţele aparent opuse, care fac parte din el.

La sfârşitul ciclului reîncarnaţional, sinele întreg este mult mai dezvoltat decât a fost înainte. El s-a împlinit şi a experimentat o dimensiune de realitate, care îi era necunoscută, şi datorită acestei străduanii, el şi-a îmbogăţit existenţa. Aşadar, nu este vorba de un sine întreg care se separă în jumătate, iar apoi pur şi simplu se reîntoarce la sine.

Există mai multe chestiuni care au legătură cu natura concepţiei, care ar trebui discutate aici. Încă o dată, există excepţii şi multe variaţii. De obicei, în perioada dintre vieţi, voi vă alegeţi copiii şi ei vă aleg ca părinte.

Dacă vă veţi naşte bărbat, atunci mama voastră acţionează ca şi un stimul pentru a activa în voi simbolul animei, astfel încât modelul propriilor vieţi de femeie, devine o porţiune din existenţa voastră viitoare. La naşterea voastră, mama va primi un flux de vise, cu privire la acele existenţe în care aţi fost împreună.

Aceste vise pot să nu fie înregistrate în mod conştient, astfel încât în multe cazuri ele sunt uitate. Propriile sale vieţi trecute de bărbat o vor ajuta să relaţioneze cu voi, ca fiul ei. În unele cazuri, noile mame se pot simţi foarte agresive şi nervoase. Uneori, aceste sentimente sunt cauzate de faptul că fiul determină activarea animusului din ea, rezultatul fiind o descărcare a emoţiilor agresive.

Atomii care compun fetusul au propriul lor tip de conştiinţă. Volatila atenţie-conştiinţă care există independent de materie, formează materia conform propriilor abilităţi şi a gradului de dezvoltare. Aşadar, fetusul are propria sa conştiinţă, simpla conştiinţă a atomilor care îl formează. Aceasta există înainte ca personalitatea să

intre în corp. Conştiinţa materiei este prezentă în orice – într-un fetus, o piatră, un fir de iarbă, o unghie.

Personalitatea care urmează să se încarneze intră în noul fetus, conform propriilor sale înclinaţii, dorinţe şi caracteristici, având câteva dispozitive de securitate încorporate. Cu toate acestea, nu există nicio regulă care spune că personalitatea reîncarnată, trebuie să ia în primire noul corp pregătit pentru ea, fie în momentul conceperii, în cele mai timpurii luni ale creşterii fetusului, sau chiar la momentul naşterii.

Procesul este gradual, şi este determinat de experienţa individului din alte vieţi. Ea este în mod particular dependentă de caracteristicile emoţionale – nu în mod necesar a sinelui din ultima reîncarnare, ci de tensiunile emoţionale prezente într-o serie de existenţe trecute.

Sunt adoptate diferite metode de a intra în sistem. Dacă există o relaţie puternică între părinţi şi copilul care se va naşte, atunci personalitatea poate intra în momentul conceperii, dacă este extrem de anxioasă pentru a-i reîntâlni. Chiar şi în acel moment, largi porţiuni ale conştiinţei sinelui, continuă să opereze în dimensiunea dintre vieţi.

La început, starea este una asemănătoare visului, cu personalitatea încă centrată aproape total în existenţa dintre vieţi. Gradual, situaţia se va inversa, până când devine mult mai dificil a păstra focalizarea în starea intermediară dintre vieţi.

În aceste circumstanţe, atunci când la momentul concepţiei personalitatea se ataşează de sistemul fizic, între părinţi şi copil există aproape fără nicio excepţie, anumite conexiuni puternice provenite din vieţi trecute, sau o dorinţă aproape obsesivă a personalităţii, de a se reîntoarce la starea pământeană – fie pentru un scop specific, fie deoarece personalitatea este obsedată de existenţa pământeană. Acest lucru nu este în mod necesar dezavantajos. Individul poate realiza că trebuie să experimenteze mai bine prezenta orientare fizică, care în prezent este una pământeană, şi priveşte pământul ca o dimensiune bogată, pentru a-şi dezvolta propriile abilităţi.

Unele personalităţi sunt dornice de a intra la momentul concepţiei, deoarece sunt motivate de scopuri aparent nevrednice – de

exemplu lăcomia, sau o dorinţă obsesivă cauzată de anumite probleme nerezolvate. Alte personalităţi cărora nu prea le place existenţa pământeană, pot amâna pentru ceva timp intrarea completă în sistem, dar chiar şi atunci, ele nu vor fi în întregime centrate în corpul fizic. La celălalt capăt al experienţei, acelaşi lucru se aplică înaintea morţii, când unii indivizi îşi îndreaptă atenţia în afara vieţii fizice, părăsind conştiinţa corpului. Alţii stau cu corpul până în ultimul moment. În orice caz, în prima perioadă a prunciei, nu există o focalizare continuă a personalităţii în corpul fizic.

După cum v-am spus, în orice situaţie deciziile au fost luate în prealabil. Personalitatea care se reîncarnează este conştientă atunci când are loc concepţia. Deşi poate să aleagă să intre sau nu în acel moment, ea este atrasă irezistibil către acel punct temporal şi locaţie din spaţiu, către noul corp în care se va încarna.

Ocazional, cu mult înainte de concepţie, personalitatea care va fi viitorul copil va vizita mediul ambilor părinţi, fiind atrasă de aceştia. Acest lucru este destul de natural.

Între vieţi, un individ poate vedea câteva fragmente ale viitoarei experienţe, dar nu în mod necesar cele ale unor evenimente specifice. El va experimenta esenţa noii realităţi şi îşi va reaminti provocările pe care şi le-a trasat. Urmărind această linie, fantomele viitorului sunt la fel de reale în casele voastre, precum sunt cele ale trecutului.

Voi nu sunteţi învelişuri complet goale ale materiei, care urmează să fie umplute de conştiinţă. Noua personalitate oscilează între a fi centrată în corp şi a sta în afara lui, în mod specific după concepţie şi cu o mai mare intensitate şi frecvenţă mai târziu în viaţă. Şocul naşterii are câteva consecinţe, care de obicei împing foarte puternic personalitatea în realitatea fizică. Înainte de acest eveniment, condiţiile sunt destul de uniforme. Conştiinţa corpului este alimentată aproape automat, reacţionând intens dar sub condiţii foarte controlate.

La naştere, toate acestea sunt brusc terminate, iar noii stimuli sunt introduşi cu o rapiditate, pe care până în acel punct conştiinţa corpului nu i-a mai experimentat.

Ea are mare nevoie de un factor stabilizator. Înainte de naştere, conştiinţa corpului a fost îmbogăţită şi susţinută de acele identificări

telepatice şi biologice cu mama. Comunicarea dintre celulele vii este mult mai profundă, decât vă puteţi imagina. În ceea ce priveşte doar conştiinţa corpului, înaintea naşterii, identificarea este aproape completă.

Până la intrarea noii personalităţi în corp, fetusul se consideră a fi o parte din organismul mamei. Acest sprijin este brusc negat la momentul naşterii. Dacă noua personalitate încă nu a intrat complet în corp, de obicei face acest lucru în momentul naşterii, cu scopul de a stabiliza organismul. Cu alte cuvinte, ea sprijină noul organism. Aşadar, noua personalitate va experimenta în diferite maniere naşterea, în funcţie de momentul în care a intrat în această dimensiune.

La momentul naşterii ea este destul de independentă, deoarece încă nu s-a identificat cu forma în care a intrat, cea care are rol de susţinere. Dacă personalitatea a intrat în momentul concepţiei, sau cândva înaintea naşterii, atunci ea s-a identificat într-o oarecare măsură cu conştiinţa corpului, cu fetusul. Ea a început deja să direcţioneze percepţia – deşi percepţia se manifestă indiferent dacă ea este sau nu direcţionată – şi va experimenta şocul naşterii într-o manieră directă.

Prin urmare, nu va exista nicio distanţă între personalitate şi experienţa naşterii. La fel ca şi conştiinţa, personalitatea nou intrată fluctuează, aşadar trebuie să treacă un timp până când se va stabiliza în corp. Atunci când copilul, în special copilul tânăr, doarme, deseori personalitatea pur şi simplu eliberează corpul. Gradual, identificarea cu condiţiile de viaţă dintre lumi se diminuează, până când personalitatea îşi îndreaptă aproape în totalitate atenţia înspre corpul fizic.

Evident există unii care se identifică mult mai complet cu corpul decât alţii. În general vorbind, există un punct optim de concentrare în realitatea fizică, o perioadă de creştere a capacităţilor, care nu are nimic de a face cu o perioadă specifică de timp. Poate dura o săptămână sau 30 de ani, iar din acel moment începe să se diminueze, astfel încât imperceptibil va începe să se mute în alte straturi ale realităţii.

O criză, în mod specific în primele perioade ale vieţii sau la

bătrâneţe, poate distruge identificarea personalităţii cu corpul, astfel încât aceasta îl va părăsi temporar. Ea poate face unul din următoarele lucruri. Îl poate părăsi aproape în totalitate, astfel încât corpul intră în comă, dacă conştiinţa corpului a suferit de asemenea un şoc. Dacă şocul este psihologic şi conştiinţa corpului, încă operează în parametrii mai mult sau mai puţini normali, atunci el poate împrumuta caracteristicile unei personalităţi, dintr-o reîncarnare trecută.

Într-un asemenea caz, pur şi simplu are loc o regresie care deseori trece. În acest moment vom vorbi din nou despre animus şi anima. Dacă personalitatea crede că se descurcă prost într-o viaţă de mascul, ea poate activa calităţile animei, adoptând caracteristicile unei existenţe feminine din trecut, în care s-a descurcat bine. Corolar, acelaşi lucru i se poate întâmpla şi unei femei.

Pe de altă parte, dacă personalitatea consideră că s-a identificat în mod excesiv cu sexul său din prezent, astfel încât individualitatea sa este puternic ameninţată, atunci ea poate de asemenea aduce în prim plan imaginea opusă; mergând atât de departe, încât se va identifica din nou cu o personalitate trecută, de un sex opus.

Influenţa personalităţii asupra corpului este nesemnificativă în primii ani, dar apoi devine din ce în ce mai puternică. Din diferite motive personale, personalitatea poate alege un corp, care nu este plăcut din punct de vedere estetic. Este posibil ca ea să nu se regăsească în el şi în timp ce existenţa în acel corp, va servii oricăror scopuri avute în minte, va exista tot timpul o distanţă fundamentală între corp şi personalitatea din el.

Cei despre care am vorbit mai devreme, persoanele care intră în corp la momentul conceperii, sunt de obicei foarte nerăbdători în a trăi o viaţă fizică. Prin urmare, ei vor fi mai dezvoltaţi şi îşi vor arăta mai timpuriu caracteristicile individuale. Ei iau în posesiune noul corp şi deja îl modelează. Controlul asupra materiei este viguros, şi ei de obicei stau mai mult timp în corp, decedând în accidente unde moartea apare imediat, în somn, sau de o boală care loveşte rapid. Din principiu, ei sunt manipulatori ai materiei.

Ei sunt emoţionali. Ei îşi rezolvă problemele într-o manieră imediată, nerăbdătoare şi foarte tangibilă. Ei construiesc oraşe şi monumente. Ei sunt arhitecţi. Acele persoane sunt preocupate în a

crea materie şi a o manipula în funcţie de dorinţele lor.

Ca şi o regulă generală, cei care intră în planul vostru de existenţă în momentul naşterii, sunt manipulatori mai puţin abili. Ei sunt începătorii, dacă un asemenea termen poate fi folosit, cei începători sau mediocrii.

Există unele persoane care se opun pe cât de mult posibil noii existenţe, chiar dacă au ales-o. Într-o anumită măsură, ei trebuie să fie prezenţi la momentul naşterii, deşi încă nu se identifică în mod total cu noul născut. Ei oscilează între interiorul şi exteriorul formei, fiind oarecum ezitanţi. Există mai multe motive pentru un asemenea comportament. Unele personalităţi pur şi simplu preferă existenţa dintre vieţi şi sunt mai degrabă preocupate de rezolvarea teoretică a problemelor, decât de aplicarea practică care este necesară. Alţii au descoperit că existenţa fizică nu le îndeplineşte nevoile atât de bine pe cât au crezut, şi vor evolua mult mai bine în alte câmpuri de realitate şi existenţă.

Totuşi, datorită propriilor caracteristici, unii preferă să pună o anumită distanţă între ei şi existenţele lor fizice. Ei sunt mult mai preocupaţi de simboluri. Ei privesc viaţa pământeană într-un mod foarte experimental. Aceste persoane o abordează aproape părtinitor. Ele nu sunt interesate atât de mult în a manipula materia, pe cât sunt curioşi cu privire la modurile în care ideile se manifestă în interiorul realităţii.

Încă o dată, în general vorbind, ei sunt mult mai familiarizaţi cu ideile, filosofiile şi realităţile nontangibile. Ei sunt gânditori, şi forma corporală a lor arată o lipsă a dezvoltării musculare. Poeţii şi artiştii, deşi au relativ aceeaşi natură, sunt mult mai apreciativi faţă de valorile fizice ale existenţei pământene.

Aşadar, atitudinea faţă de corp va varia tot timpul. Pot fi alese diverse tipuri de corpuri, dar cu toate acestea încă vor exista anumite preferinţe generale, din partea sinelui întreg; cât şi câteva caracteristici specifice, astfel încât diversele vieţi trăite vor avea propria lor aromă individuală.

Este aproape imposibil a vorbi despre momentul când personalitatea intră în corpul fizic, fără a discuta maniera în care ea îl părăseşte, deoarece toate aceste aspecte sunt influenţate de

caracteristicile personale şi atitudinile faţă de realitatea fizică. Deciziile asupra experimentării vieţilor viitoare, pot fi luate nu numai în condiţiile dintre vieţi ci de asemenea şi în stările de vis dintr-o viaţă anume.

De exemplu, probabil că voi deja v-aţi decis asupra circumstanţelor noii voastre reîncarnări. Deşi conform definiţiilor voastre, noii voştri părinţi pot fi copii acum, sau încă să nu se fi născut, aranjamentele pot fi de acum făcute.

Capitolul 14

Poveşti ale începutului şi Dumnezeul multidimensional

Aşa cum viaţa prezentă a oricărui individ îşi are originea în dimensiuni ascunse, aflate dincolo de cele uşor accesibile, şi aşa cum ea îşi extrage energia şi puterea de a acţiona din surse inconştiente, la fel şi universul fizic pe care îl cunoaşteţi, răsare din alte dimensiuni. El şi îşi dobândeşte energia din realităţi mai adânci.

Aşa cum priviţi voi istoria, ea reprezintă o rază de lumină asupra căruia vă îndreptaţi atenţia. Voi interpretaţi evenimentele pe care le vedeţi în realitatea imediată şi proiectaţi asupra lor, propria viziune a evenimentelor care se pot manifesta. Atât de vrăjită este concentrarea voastră, încât atunci când puneţi întrebări despre natura realităţii, automat le restrângeţi la acest mic moment trecător, pe care îl numiţi realitate fizică. Atunci când vă gândiţi la trăsăturile lui Dumnezeu, pe negândite vorbiţi despre creatorul acelei singure lumini. Acea lumină este unică, şi dacă aţi cunoaşte cu adevărat natura sa, aţi înţelege cu adevărat natura realităţii.

Istoria, aşa cum vă gândiţi la ea, reprezintă doar o singură linie de probabilităţi, în care sunteţi în prezent imersaţi. Ea nu reprezintă întreaga durată de viaţă a speciilor voastre sau catalogul activităţilor fizice, şi nici nu începe a spune povestea creaturilor fizice, civilizaţiilor, războaielor, tehnologiilor şi triumfurilor lor. Realitatea este mult mai diversă, mult mai bogată şi mai indescriptibilă, decât puteţi să înţelegeţi în prezent. Evoluţia, aşa cum vă gândiţi la ea şi aşa cum este ea înţeleasă de către cercetătorii voştri, reprezintă doar o linie probabilă de dezvoltare, una în care, încă o dată, sunteţi în prezent imersaţi.

Aşadar, există multe alte linii evolutive de dezvoltare, la fel de valide şi la fel de reale, care au apărut, apar şi vor apărea; toate aflate în alte sisteme probabile ale realităţii fizice. Posibilităţile nesfârşite de dezvoltare probabil că nu au putut niciodată apărea, doar într-un cadru restrâns al realităţii.

Cu o splendidă inocenţă şi cu mândrie exuberantă, voi vă

imaginaţi că sistemul evolutiv, aşa cum îl cunoaşteţi, este singurul care poate exista. Acum, în cadrul realităţii fizice pe care o cunoaşteţi, există indicii şi semne privind natura altor realităţi fizice. În cadrul propriilor forme fizice, există în mod latent alte simţuri nefolosite, care ar fi putut ajunge în prim plan, dar în sistemul vostru de probabilităţi nu s-a întâmplat acest lucru. Acum, am vorbit despre dezvoltări pământene, realităţi centrate în jurul aspectelor pământene, aşa cum le cunoaşteţi voi.

Nicio linie a evoluţiei nu este una moartă. Aşadar, dacă în sistemul vostru ea dispare, va reapărea în altul. Toate materializările probabile ale vieţii şi conştiinţei, îşi au perioada lor, iar acestea creează acele condiţii în care pot înflori; şi în termenii voştri ziua lor este eternă.

În acest capitol vorbesc în principal despre propria planetă şi sistem solar, dar acelaşi lucru se aplică tuturor aspectelor universului vostru fizic. Prin urmare, voi sunteţi conştienţi doar de o specifică, unică şi în mod delicat echilibrată regiune a existenţei fizice. Voi nu sunteţi numai creaturi care au o existenţă corporală, formând imagini ale cărnii şi sângelui, întipărite într-o zonă specifică a timpului şi a spaţiului; ci sunteţi de asemenea creaturi care se manifestă într-o dimensiune specifică, a sistemului de probabilităţi, născuţi din dimensiuni ale materializării, întru totul potrivite propriei dezvoltări, îmbogăţiri şi creşteri.

Dacă deţineţi o înţelegere intuitivă privind natura entităţii sau a sinelui întreg, veţi vedea că el v-a plasat într-o poziţie în care anumite abilităţi, intuiţii şi experienţe pot fi dezvoltate şi în care tipul vostru specific de conştiinţă poate fi îngrijită. Cea mai mică experienţă are mult mai multe repercusiuni, în interiorul acestui mediu multidimensional, decât îşi poate imagina creierul fizic. În timp ce sunteţi preocupaţi cu ceea ce poate părea a fi un infinitezimal aspect al realităţii, şi în timp ce păreţi a fi complet imersaţi în el, voi sunteţi conştienţi doar de cele mai de „suprafaţă” elemente ale sinelui. În acest context, nu îmi place termenul „suprafaţă”, dar l-am folosit pentru a sugera diferitele porţiuni ale sinelui care sunt ocupate – unele dintre ele la fel de centrate în realitatea lor, precum sunteţi voi în a voastră.

Entitatea, adevăratul sine multidimensional, este conştient de

toate experienţele sale, iar această cunoaştere este într-o oarecare măsură disponibilă celorlalte porţiuni ale sinelui, inclusiv celui fizic. De fapt, aceste porţiuni diverse ale sinelui vor deveni într-un final (conform percepţiei voastre) complet conştiente. Punct. Această conştienţă va schimba automat ceea ce acum pare a fi esenţa lor, şi va adăuga multiplicităţii existenţei.

Aşadar, există multe sisteme probabile de realitate în care datele fizice predomină, dar asemenea probabilităţi fizice reprezintă doar o mică porţiune. Fiecare dintre voi existaţi de asemenea în sisteme non-fizice, şi eu am explicat mai devreme, cum cel mai mic gând sau emoţie, sunt materializate în multe alte moduri, decât pot fi în câmpul vostru de existenţă.

În „prezent", voi sunteţi familiarizaţi numai cu o porţiune din întreaga voastră identitate. Aşadar, atunci când luaţi în considerare conceptul de fiinţă supremă, vă imaginaţi o personalitate masculină, care deţine acele abilităţi pe care voi le aveţi, accentuând calităţile pe care le admiraţi. Aşadar, Dumnezeul imaginat de oameni s-a schimbat de-a lungul secolelor, reflectând ideile schimbătoare ale omului, despre propria persoană.

Dumnezeu a fost văzut ca fiind crud şi răzbunător, atunci când omul a crezut că acestea sunt caracteristici dezirabile, necesare în lupta sa pentru supravieţuirea fizică. El le-a proiectat asupra idei sale de Dumnezeu, deoarece le invidia şi se temea de ele. Aşadar, voi v-aţi creat ideea de Dumnezeu, conform propriei voastre imagini.

Într-o realitate care este inimaginabil multidimensională, vechile concepte cu privire la Dumnezeu sunt relativ lipsite de sens. Chiar şi termenul de fiinţă supremă este în sine distorsionat, deoarece voi proiectaţi calităţile naturii umane asupra sa. Dacă v-aş spune că Dumnezeu este o idee, nu aţi înţelege ce aş fi vrut să vă spun, deoarece nu înţelegeţi dimensiunile în care o idee îşi are sursa, sau energia pe care o poate crea şi direcţiona. Voi nu credeţi în idei în aceeaşi manieră în care credeţi în obiecte fizice, aşa că dacă vă spun că Dumnezeu este o idee, voi aţi interpreta greşit această afirmaţie, spunând că Dumnezeu nu este pe atât de real – nebulos, fără realitate, scop şi acţiune conştientă.

Acum, propria voastră imagine fizică este materializarea ideii

voastre despre propria persoană, în cadrul proprietăţilor materiei. Fără a avea ideea de sine, imaginea voastră fizică nu ar exista; şi totuşi, foarte des ea este singurul lucru de care sunteţi conştienţi. Puterea şi energia iniţială a acelei idei despre sine, vă va menţine vie imaginea. Aşadar, ideile sunt mult mai importante decât realizaţi. Dacă veţi încerca să acceptaţi ideea că propria voastră existenţă este multidimensională, atunci veţi ajunge în mediul probabilităţilor infinite. Acolo veţi fi capabili să percepeţi o parte din realitatea care se află în spatele cuvântului „Dumnezeu", şi veţi putea vedea de ce este aproape imposibil a transpune în cuvinte, o adevărată înţelegere a acelui concept.

Aşadar, Dumnezeu este în primul rând un creator, nu a unui singur univers fizic ci a unor infinite existenţe probabile, mult mai vaste decât acele aspecte ale universului fizic, cu care sunt familiarizaţi cercetătorii voştri. El nu şi-a trimis pur şi simplu fiul pentru a trăi şi a muri pe o mică planetă. Dumnezeu face parte din toate probabilităţile.

Au mai fost spuse parabole cât şi poveşti despre începuturi. Toate acestea au fost încercări de a transmite cunoştinţe, în termeni cât mai simplii cu putinţă. Deseori au fost oferite răspunsuri unor întrebări care nu au niciun înţeles, în afara propriului sistem de realitate.

De exemplu: nu a existat niciun început şi nu va exista niciun sfârşit, dar cu toate acestea au fost oferite parabole care vă povestesc despre începuturi şi sfârşituri, pur şi simplu deoarece datorită ideilor voastre distorsionate asupra timpului, începuturile şi sfârşiturile par a fi evenimente inseparabile, valide. În timp ce învăţaţi să vă îndreptaţi atenţia în afara realităţii fizice şi să experimentaţi mici dovezi ale altor realităţi, conştiinţa voastră se va agăţa de vechile idei, cele care fac ca adevăratele explicaţii să vă fie aproape imposibil de înţeles. În visele voastre, în unele stări de transă şi chiar şi atunci când vă vedeţi de treburile zilnice, voi puteţi accesa atenţia multidimensională.

Această atenţie oferă experienţei personale o bogăţie multidimensională care nu există separat de lumea voastră fizică a simţurilor, fiind în acelaşi timp îmbinată şi existând în interiorul acesteia. A spune că viaţa fizică nu este reală înseamnă a nega faptul că realitatea străbate toate manifestările şi că face parte din toate acestea.

În aceeaşi manieră, Dumnezeu nu există în afară sau separat de realitatea fizică, ci există în interiorul acesteia şi face parte din ea, aşa cum există m şi face parte din toate sistemele de existenţă.

Personalitatea lui Hristos reprezintă simbolic ideea voastră de Dumnezeu şi relaţiile sale. Au existat 3 indivizi distincţi pe care istoria i-a privit ca fiind aceeaşi entitate, aceştia devenind cunoscuţi de către oameni ca fiind Hristos – şi din acest motiv există multe discrepanţe în înregistrările voastre. Aceştia au fost toţi bărbaţi, deoarece în acel moment al dezvoltării voastre, nu a-ţi fi acceptat un omolog feminin.

Aceşti indivizi au făcut parte dintr-o singură entitate. Nu vi l-aţi fi putut imagina pe Dumnezeu decât ca pe un tată. Nu v-ar fi trecut prin minte să vă imaginaţi un Dumnezeu în alţi termeni decât cei umani. Componente ale pământului. Aceste 3 personalităţi au jucat împreună o dramă profund simbolică, stimulată de o energie focalizată şi de o forţă nemaivăzută.

Cu toate acestea, evenimentele aşa cum au fost înregistrate în cronici, nu au apărut în istorie. Crucificarea lui Hristos a fost un eveniment psihic şi nu fizic. Au fost jucate idei de o magnitudine aproape inimaginabilă.

De exemplu, Iuda nu a fost un om, conform percepţiei voastre. Asemenea restului discipolilor, el a fost o binecuvântată „personalitate fragment", creată de personalitatea Hristos. El a reprezentat tipologia trădătorului. El a dramatizat o porţiune din personalitatea fiecărui individ, care îşi îndreaptă atenţia asupra realităţii fizice, într-o manieră hrăpăreaţă şi îşi neagă sinele interior datorită lăcomiei.

Fiecare dintre cei 12 discipoli reprezintă calităţi ale personalităţii care aparţin unui singur individ, şi Hristos aşa cum îl cunoaşteţi, reprezintă sinele interior. Aşadar cei 12 discipoli plus Hristos (o singură figură compusă din cei trei indivizi) reprezintă o personalitate individuală pământeană – sinele interior – şi 12 caracteristici principale conectate cu sinele egotic. Aşa cum Hristos a fost înconjurat de discipoli, la fel şi sinele interior este înconjurat de aceste caracteristici orientate fizic, pe de-o parte proiectate în exterior către realitatea zilnică, dar în acelaşi timp gravitând în jurul sinelui interior.

Aşadar, discipolilor le-a fost oferită realitate fizică de către

sinele interior, aşa cum toate caracteristicile voastre pământene provin din propria natură interioară. Aceasta a fost o parabolă vie, materializată în mijlocul vostru – o piesă cosmică jucată în folosul tuturor, camuflată în termeni pe care să îi puteţi înţelege.

Lecţiile au devenit clare, şi toate ideile din spatele lor au fost personificate. Sper să îmi iertaţi exprimarea, dar aceasta a fost ca o piesă locală de moralitate, desfăşurată în colţul vostru din univers. Acest lucru nu înseamnă că a fost mai puţin reală, decât aţi presupus până acum. De fapt, implicaţiile a ceea ce am spus până acum, ar trebui să sugereze clar aspectele mai puternice ale lui Dumnezeu.

Cele trei personalităţi Hristos s-au născut pe planeta voastră şi într-adevăr s-au materializat printre voi. Niciuna dintre acestea nu a fost crucificată. Cei 12 apostoli au fost materializări ale energiilor acestor 3 personalităţi – energiile lor combinate. Deşi ele au fost pe deplin înzestrate cu individualitate, sarcina lor principală era de a manifesta clar în interiorul lor, anumite abilităţi inerente în toţi oamenii.

Aceleaşi tipuri de drame au fost jucate în moduri diferite şi deşi drama este tot timpul diferită, ea este tot timpul aceeaşi. Nu înseamnă că un Hristos a apărut în fiecare sistem de realitate, ci că ideea unui Dumnezeu s-a manifestat în fiecare sistem, într-un mod care este inteligibil locuitorilor acestuia.

Această dramă continuă să existe. Ea nu aparţine trecutului vostru ci numai voi aţi plasat-o acolo. Nu înseamnă că ea reapare tot timpul. Drama nu a fost deloc lipsită de sens, şi în termenii voştri spiritul lui Hristos este legitim. Ea este probabila dramă-Dumnezeu pe care aţi ales să o percepeţi. Au existat şi altele care au fost percepute, dar nu de către voi, şi în prezent există alte asemenea drame.

Fie că Crucificarea a apărut sau nu fizic, ea a fost un eveniment psihic şi există la fel de valid ca toate celelalte evenimente, care au legătură cu această dramă.

Multe au fost materializate fizic, dar există şi altele care nu sunt fizice. După cum este evident, evenimentul psihic v-a influenţat lumea, la fel de mult ca şi cel fizic. Întreaga dramă a apărut ca şi un rezultat al nevoilor omenirii. Ea a fost creată ca şi o consecinţă a acestor nevoi, a depăşit graniţele lor, dar nu şi-a avut originea în sistemul vostru de

realitate.

Alte religii au fost fundamentate pe drame diferite, în care ideile au fost jucate într-un mod care a fost inteligibil diferitelor culturi. Din păcate, diferenţele dintre drame au dus deseori la interpretări greşite, iar acestea au fost folosite ca şi un pretext pentru război. Aceste drame sunt de asemenea în mod personal rezolvate în starea de vis. Personalităţile reprezentate prin ideea de Dumnezeu, au fost mai întâi prezentate omului în starea de vis, calea fiind mai apoi pregătită.

În viziuni şi inspiraţii omul a ştiut că drama Hristos va fi pusă în scenă şi astfel recunoscută pentru ceea ce este; atunci când urma să se materializeze în planul fizic. Puterea şi vigoarea dramei s-a întors apoi în universul de vis. Datorită materializării fizice, ea şi-a crescut vitalitatea şi intensitatea. În visele personale, oamenii au interacţionat mai apoi cu figurile principale ale dramei, astfel încât i-au recunoscut adevărata importanţă.

Dumnezeu este mult mai mult decât suma tuturor sistemelor de realitate pe care le-a creat, şi totuşi el face parte din fiecare dintre acestea. Aşadar, el este în fiecare bărbat şi femeie. El este de asemenea în fiecare păianjen, umbră şi broască, dar omul nu vrea să recunoască acest lucru.

Dumnezeu poate fi doar experimentat, şi voi îl experimentaţi prin propria voastră existenţă, fie că sunteţi conştienţi sau nu de acest lucru. Cu toate acestea, el nu este bărbat sau femeie, şi eu folosesc aceşti termeni doar de dragul convenienţelor. În esenţă, el nu este deloc uman şi nici nu este o personalitate. Ideile voastre cu privire la conceptul de personalitate sunt mult prea limitate, pentru a include multiplele faţete ale existenţei sale multidimensionale.

Pe de altă parte el este uman, în sensul că este o porţiune din fiecare individ; şi în cadrul vastităţii experienţei sale, el deţine o „formă idee" a sa ca fiind uman, cu care puteţi stabili un raport. El a făcut ca materia să existe în mijlocul vostru şi vă crează trupul, prin faptul că este responsabil de energia care îi acordă vitalitate şi validitate sinelui multidimensional, care la rândul său formează imaginea voastră, în concordanţă cu propriile idei pe care le aveţi.

Prin urmare, sinele multidimensional sau sufletul are validitate eternă. El este încurajat, susţinut şi menţinut de către energia şi

vitalitatea inimaginabilă a lui Tot Ceea Ce Este.

Aşadar, acest sine interior al vostru nu poate fi distrus şi nici nu poate fi micşorat. El deţine toate aceste abilităţi care sunt inerente în Tot Ceea Ce Este. Prin urmare, el trebuie să creeze în timp ce este creat, deoarece acesta este măreţul dar din spatele tuturor dimensiunilor de existenţă, ţâşnirea din fântâna lui Tot Ceea Ce Este.

La momentul potrivit voi identifica figura celei de-a treia personalitate Hristos. Totuşi, acum voi vorbi despre aspectele multidimensionale a lui Tot Ceea Ce Este. O asemenea realitate poate fi doar experimentată. Nu există date care pot fi oferite, astfel încât să reprezinte cu acurateţe atributele lui Tot Ceea Ce Este.

Această realitate a lui Tot Ceea Ce Este şi acele atribute specifice, vor reapărea în diverse sisteme probabile, în armonie cu aspectele camuflajului dintr-un anumit sistem. Experienţa interioară cu Dumnezeul multidimensional poate proveni din două zone principale. Una este prin realizarea că această primă forţă mişcătoare, este în tot ceea ce puteţi percepe cu simţurile voastre. Cealaltă metodă este de a realiza că această forţă primară, are o realitate independentă de conexiunea sa cu lumea aparenţelor.

Tot contactul personal cu Dumnezeul multidimensional, toate momentele legitime de conştiinţă mistică, vor avea întotdeauna un efect unificator. Aşadar, ele nu vor izola individul implicat ci îl vor împinge să îşi lărgească percepţia, până când va experimenta realitatea şi unicitatea a cât mai multor aspecte din realitate, de care este capabil.

Aşadar, el se va simţi mai puţin izolat şi mai puţin separat. El nu se va considera ca fiind mai presus de ceilalţi, datorită experienţei avute. Din contră, va intra într-un vortex de înţelegere, prin care va conştientiza propria sa unitate cu Tot Ceea Ce Este.

Aşa cum există porţiuni de realitate pe care nu le percepeţi în mod conştient, şi aşa cum există alte sisteme probabile, pe care nu le conştientizaţi atunci când vă aflaţi într-o stare obişnuită, la fel există şi alte aspecte ale divinităţii, pe care nu le puteţi înţelege în acest moment. Aşadar, există Dumnezei probabili, fiecare dintre ei reflectând în propria manieră aspectele multidimensionale ale unei identităţi prime atât de măreţe şi de uimitoare, încât nu poate fi

inclusă în nicio realitate sau o experienţă specifică.

Am încercat să vă ofer o idee despre efectele creative şi holistice ale propriilor voastre gânduri. Având acest lucru în minte, este posibil să vă imaginaţi creativitatea multidimensională, care poate fi atribuită lui Tot Ceea Ce Este. Termenul Tot Ceea Ce Este poate fi folosit ca şi o reprezentare, pentru a include toţi acei Dumnezei probabili şi toate manifestările lor.

Probabil că vă este mai uşor să înţelegeţi poveştile şi parabolele simple cu privire la crearea lumii, cele care au mai fost oferite până acum. Dar, a sosit timpul pentru ca omenirea să facă câţiva paşi înainte, să îşi extindă natura propriei sale conştiinţe şi să încerce să ajungă la o versiune mai profundă asupra realităţii. Voi aţi depăşit timpul poveştilor din copilărie. Atunci când propriile voastre gânduri au o formă şi o realitate, atunci când au validitate chiar şi în alte sisteme de realitate de care nu sunteţi conştienţi, în acel moment nu este dificil să înţelegeţi de ce alte sisteme de probabilităţi, sunt de asemenea afectate de propriile voastre gânduri şi emoţii – înţelegând de asemenea motivul pentru care acţiunile Dumnezeilor probabili, nu sunt afectate de ceea ce se întâmplă în alte dimensiuni ale existenţei.

Capitolul 15

Civilizaţii reîncarnaţionale, probabilităţi şi mai mult despre Dumnezeul multidimensional

Într-un fel, se poate spune că voi aveţi civilizaţii reîncarnaţionale precum şi indivizi care se reîncarnează. Fiecare entitate născută în trup, lucrează înspre dezvoltarea acelor abilităţi, care pot fi cel mai bine cultivate şi împlinite în mediul fizic. Ea are o responsabilitate către şi pentru civilizaţia în care trăieşte, deoarece ajută la formarea ei prin propriile sale gânduri, emoţii şi acţiuni.

Ea învaţă din eşecuri cât şi din succese. Voi credeţi că istoria fizică începe odată cu omul din peşteri şi continuă până în prezent, dar au existat alte civilizaţii măreţe orientate ştiinţific; de unele vorbindu-se în legende, altele complet necunoscute – în termenii voştri toate fiind acum dispărute.

Se pare că voi aveţi, probabil doar o singură şansă ca şi specie pentru a vă rezolva probleme, şi în caz contrar veţi fi distruşi de propria agresivitate, de propria lipsă de înţelegere şi spiritualitate. Aşa cum v-au fost oferite mai multe vieţi în care să vă dezvoltaţi şi să vă desăvârşiţi abilităţile, în aceeaşi măsură le-au fost alocate speciilor, mai mult decât o singură linie de dezvoltare istorică, cu care sunteţi în prezent familiarizaţi. Structura reîncarnaţională este doar o faţetă a întregului tablou al probabilităţilor. În interiorul ei, voi dispuneţi de atâta timp cât aveţi nevoie pentru a dezvolta acele potenţialuri, pe care trebuie să le valorificaţi înainte să părăsiţi existenţa reîncarnaţională. În diverse cicluri de activitate reîncarnaţională, grupuri de oameni au întâmpinat criză după criză, au ajuns în punctul vostru de dezvoltare fizică şi fie au trecut peste el, fie şi-au distrus civilizaţia din care făceau parte.

În acest caz, le-a fost oferită încă o şansă, având la dispoziţie cunoaşterea inconştientă atât a eşecului lor, cât şi a motivelor din spatele lui. Apoi, ei au început cu un avans psihologic, în timp ce formau noi grupări primitive. Alţii, rezolvându-şi problemele, au

părăsit planeta voastră fizică, pentru a merge către alte puncte din universul fizic. Totuşi, atunci când au ajuns la acel nivel de dezvoltare, ei au fost maturi din punct de vedere psihic şi spiritual, fiind capabili a utiliza energii pe care nu le cunoaşteţi în prezent.

Pentru ei Pământul este casa legendară. Ei au format noi rase şi specii care nu s-au mai putut acomoda fizic cu condiţiile voastre atmosferice. Totuşi, atât timp cât au locuit în realitatea fizică, ei au continuat de asemenea cu nivelul reîncarnaţional. Unii dintre ei însă, s-au transformat şi au părăsit de mult timp ciclul reîncarnaţional.

Cei care l-au părăsit au ajuns să devină entităţile mentale, care au fost dintotdeauna. Ei au abandonat forma materială. Aceste entităţi de grup încă sunt foarte interesate de Pământ. Îi acordă sprijin şi energie. Într-un fel, vă puteţi gândi la ei ca fiind zei pământeni. Pe planeta voastră, ei s-au implicat în dezvoltarea a trei civilizaţii specifice, cu mult înainte de Atlantis; când de fapt planeta voastră se afla într-o poziţie oarecum diferită, faţă de trei dintre planetele pe care le cunoaşteţi. Polii au fost inversaţi – întâmplător - de-a lungul a trei lungi perioade din istoria planetei voastre. Aceste civilizaţii au fost extrem de tehnologice; a doua dintre ele fiind de fapt mult superioară faţă de a voastră, în lungul acestor linii. Sunetul a fost utilizat mult mai eficient, nu numai pentru vindecări şi în războaie, ci şi pentru a alimenta vehicule de locomoţie, sau a mişca materia fizică. Sunetul a fost un mijloc de a transporta greutatea şi masa.

Puterea celei de-a doua civilizaţii se afla în principal în zonele cunoscute acum ca Africa şi Australia, deşi în acel moment, nu numai climatul era complet diferit ci şi zonele de pământ. A existat o atracţie diferită a masei de pământ, influenţată de poziţia schimbată a polilor Pământului. Cu toate acestea, civilizaţia era relativ concentrată în spaţiu; ea nu a încercat să se extindă. Ea a fost foarte interiorizată şi a locuit simultan planeta împreună cu o cultură întinsă, neorganizată, dispersată şi primitivă.

Nu numai că nu a făcut nicio încercare de a „civiliza" restul lumii, dar a luat toate măsurile care i-au stat în puterile sale – ceea ce a fost un efort considerabil pentru o perioadă lungă de timp – pentru a împiedica orice asemenea contacte.

În mare, membrii acestei civilizaţii au fost un grup mărginaş din

precedenta civilizaţie înfloritoare, în care majoritatea dintre ei au decis să îşi continue existenţa, în alte zone ale universului vostru fizic. În orice caz, aceştia au fost captivaţi de viaţa pământeană şi de asemenea au crezut că pot îmbunătăţi ultimul experiment, în care au fost implicaţi, deşi erau liberi să meargă spre alte nivele ale existenţei.

Ei nu erau interesaţi în a lua încă o dată de la început ca şi o civilizaţie de abia creată, ci de alte strădanii. Aşadar, mare parte din cunoaşterea lor era instinctivă în ei, şi acest grup specific, a avansat foarte rapid prin ceea ce voi aţi numi diversele stadii tehnologice.

La început, ei erau în mod particular interesaţi în a dezvolta o fiinţă umană, care ar avea protecţii încorporate împotriva violenţei. În ei, dorinţa pentru pace a fost aproape ceea ce voi aţi numi un instinct. S-au produs schimbări în organismul fizic. Atunci când mintea semnaliza agresiune puternică, corpul nu ar fi reacţionat. Din punct de vedere psihologic, voi puteţi vedea rămăşiţele ale acestui lucru în unii indivizi, care vor leşina sau chiar îşi vor ataca propriul sistem fizic, înainte să îşi permită să întreprindă ceea ce ei cred că este violenţă faţă de altă fiinţă.

Aşadar, această civilizaţie i-a lăsat în pace pe locuitorii care o înconjurau. Cu toate acestea, ei au trimis membrii ai propriului grup pentru a trăi şi a se căsătorii cu localnicii, sperând în mod paşnic că fiziologia speciei se va modifica.

Energia, deseori oferită în timpul vostru spre acţiuni violente, a fost folosită pentru alte scopuri, dar a început să se întoarcă împotriva lor. Ei nu au învăţat să depăşească violenţa sau agresivitatea. Ei au încercat să o scurtcircuiteze fizic, dar au aflat că această acţiune a avut complicaţii.

Energiei trebuie să îi fie permis să circule liber prin sistemul fizic, controlată şi direcţionată mental, sau psihic dacă preferaţi.

Alterarea fizică a creat tensiuni asupra întregului sistem. Funcţia creativă şi fundamentală care a fost distorsionată în ideea de agresiune – nevoia de a acţiona - nu a fost înţeleasă. Într-un fel, respiraţia în sine este o formă de violenţă. Inhibiţia încorporată în organismul fizic, a condus la crearea unui sistem format din controale mutuale, în care materializarea în exterior a acţiunii a devenit aproape imposibilă.

Astfel, în individ s-a dezvoltat o stare mentală şi fizică mult prea scrupuloasă, în care nevoia naturală a organismului pentru supravieţuire a fost în fiecare zi stingherită. Mental, civilizaţia a progresat. Tehnologia sa a fost extrem de organizată şi centrată spre exterior în timp ce, de exemplu, se străduia să producă mâncăruri artificiale, pentru a nu mai fi nevoită să omoare ca să supravieţuiască.

În acelaşi timp, ea a încercat să lase intact mediul înconjurător. Ea a sărit complet peste stadiul vostru al automobilelor şi vehiculelor acţionate cu abur, îndreptându-şi atenţia asupra sunetului. Sunetul nu putea fi auzit cu urechile fizice.

Civilizaţia a fost numită Lumania, iar numele în sine a intrat în legendă şi a fost folosit din nou în alte momente de timp.

Din punct de vedere fizic lumanienii erau nişte oameni foarte slabi, dar psihologic vorbind ei erau fie sclipitori, fie complet netalentaţi. În unii, mijloacele de control încorporate au cauzat atâtea blocaje energetice, încât abilităţile lor telepatice înnăscute au avut de suferit.

Ei au format câmpuri energetice în jurul propriei civilizaţii. Aşadar, ei erau izolaţi de contactul cu alte grupuri. Ei nu au permis tehnologiei să îi distrugă. Din ce în ce mai mulţi au realizat că experimentul nu a fost un succes. Unii, după moartea fizică, au plecat pentru a-i urma pe cei din civilizaţia precedentă care a avut succes, cei care au migrat spre alte sisteme planetare din cadrul universului fizic.

Totuşi, grupuri mari pur şi simplu şi-au părăsit oraşele, au distrus câmpurile de forţă care i-au îngrădit şi s-au alăturat diverselor grupuri de oameni relativ necivilizaţi, împerechindu-se cu ei şi dând naştere la copii. Aceşti lumanieni au murit repede, deoarece nu puteau suporta violenţa şi nici să reacţioneze violent faţă de ea. Totuşi, ei au simţit cum copii lor hibrizi pot avea o aversiune faţă de violenţă, dar fără controlul prohibitiv al reacţiilor nervoase cu care au fost înzestraţi.

Fizic, civilizaţia pur şi simplu a murit. Câţiva dinte copiii mutanţi au format ulterior un mic grup şi în următorul secol au străbătut zona ca şi învăţători călători, mergând împreună cu grupuri mari de animale. Ei au avut grijă unul de celălalt, şi multe dintre vechile legende despre indivizi pe jumătate oameni, pe jumătate bestie au fost

spuse de-a lungul secolelor, datorită memoriei acestor vechi asocieri.

Aceşti oameni, ca rămăşiţe ale primei civilizaţii măreţe, au păstrat tot timpul în interior, memorii subconştiente clare privind originea lor. Vorbesc despre Lumanieni. Acest lucru a justificat rapida lor ascensiune tehnologică. Dar, datorită faptului că scopul lor era atât de limitat – evitarea violenţei, mai degrabă decât dezvoltarea constructivă şi paşnică a potenţialului creativ – experienţa lor a fost focalizată aproape exclusiv, într-o singură direcţie. Ei au fost motivaţi de o asemenea frică faţă de violenţă, încât nu au îndrăznit să îi permită sistemului fizic libertatea de a se exprima.

Aşadar, vitalitatea civilizaţiei era slabă – nu deoarece violenţa nu a existat, ci fiindcă libertatea energiei şi expresiei a fost automat blocată, în lungul unor trasee specifice, iar din exterior într-o manieră fizică. Dintr-o perspectivă pământeană, ei au înţeles foarte bine aspectele negative ale violenţei, dar i-au negat individului dreptul de a învăţa acest lucru în propriul său mod; şi astfel l-au împiedicat să îşi folosească în mod creativ propriile sale metode, să îndrepte violenţa înspre zone constructive. În această privinţă liberul arbitru nu a fost acordat.

Aşa cum după ce iese din burta mamei sale, un copil este protejat fizic de unele boli, în mod similar, pentru o scurtă perioadă după naştere, el este pus la adăpost împotriva unor dezastre psihice şi poartă în interiorul său, memorii ale existenţelor şi locurilor trecute. Aşadar, pentru câteva generaţii Lumanienii au fost susţinuţi de memorii profund inconştiente ale civilizaţiei care a existat înainte. Cu toate acestea, într-un final ele au început să slăbească. Ei s-au protejat împotriva violenţei, dar nu şi împotriva fricii.

Aşadar, ei au fost supuşi tuturor fricilor umane care au fost ulterior amplificate, deoarece din punct de vedere fizic Lumanienii nu au putut răspunde nici măcar naturii cu violenţă. Dacă erau atacaţi trebuiau să fugă. Principiul luptă sau fugi nu se aplică. Ei aveau doar o singură soluţie.

Simbolul lor de Dumnezeu era unul masculin – o figură masculină viguroasă, puternică din punct de vedere fizic, care i-ar fi protejat de vreme ce ei nu se puteau proteja singuri. El a evoluat de-a lungul anilor în concordanţă cu convingerile lor, Lumanieni proiectând

în el acele calităţi pe care nu le puteau exprima.

El va apărea mult mai târziu ca vechiul Iehova, Zeul Mâniei care a protejat Poporul Ales. Iniţial, frica de forţele naturale a fost extrem de puternică în ei şi a adus un sentiment de separaţie, între om şi forţele care au avut grijă de el. Ei nu puteau avea încredere în pământ, deoarece nu le era permis să se protejeze împotriva forţelor violente din el.

Vasta lor tehnologie şi măreaţa lor civilizaţie era localizată în mare parte în subteran. Ei au fost oamenii originari ai peşterilor, ieşind afară din oraşele lor de asemenea prin peşteri. Peşterile nu erau doar locuri de protecţie în care nativii neîndemânatici se retrăgeau. Deseori ele erau intrări către şi din oraşele Lumanienilor. Cu mult după ce oraşele lor au fost părăsite, băştinaşii care i-au urmat, necivilizaţi, au găsit aceste peşteri şi intrări.

În perioada la care vă gândiţi acum ca fiind Epoca de Piatră, oamenii pe care îi consideraţi a fi strămoşii voştri, oamenii peşterilor, au găsit deseori adăpost nu în peşterile formate în mod natural, ci atât în canalele create mecanic care se întindeau sub ele, cât şi în oraşele părăsite în care locuiau la un moment dat Lumanienii. Unele dintre aceste unelte create de oamenii peşterilor, au fost versiuni distorsionate ale celor pe care le-au găsit.

Deşi civilizaţia Lumanienilor era extrem de concentrată, ea nefăcând nicio încercare de a-i cucerii pe alţii sau de a se extinde într-o mare măsură, de-a lungul secolelor Lumanienii au amplasat avanposturi din care puteau ieşi la suprafaţă şi supraveghea localnicii.

Avanposturile erau construite sub pământ. Din aceste oraşe originare şi aşezări întinse, existau bineînţeles conexiuni subterane, care aveau un sistem de tuneluri foarte complex şi minunat proiectat. Întrucât Lumanienii erau un popor cu simţ estetic, zidurile au fost acoperite cu tablouri şi desene, fiind de asemenea expuse sculpturi de-a lungul acestor drumuri interioare.

Existau diverse sisteme, unele transportând oameni, altele transportând bunuri. Nu era practic a construi asemenea tuneluri spre multitudinea de avanposturi, care erau mici comunităţi relativ auto-susţinute; unele fiind aşezate la o distanţă bună, faţă de zonele principale de comerţ şi activitate.

Avanposturile erau situate în multe zone împrăştiate, deşi există un număr relativ mare, în ceea ce acum se numeşte Spania şi munţii Pirinei. Existau câteva motive pentru acest lucru, unul fiind legat de existenţa unor oameni gigantici în zonele montane. Datorită naturii timide a acestor Lumanieni, nu le plăcea existenţa în avanposturi şi numai celor mai curajoşi şi încrezători le-au fost acordate asemenea sarcini, care erau totuşi temporare.

Încă o dată, peşterile serveau ca şi intrări care aveau deschidere spre exterior, şi deseori ceea ce părea a fi spatele unei peşteri, era în schimb construit dintr-un material opac pe dinafară dar transparent pe dinăuntru. Aborigenii acestei zone care foloseau asemenea peşteri ca pe un adăpost natural, puteau fi observaţi fără pericole. Aceşti oameni reacţionau la sunete, care nu puteau fi auzite de urechile voastre. Frica lor faţă de violenţă, intensifica toate mecanismele lor de apărare într-o măsură uimitoare. Ei erau tot timpul alerţi şi în gardă.

Este dificil a explica, dar ei puteau mental să prindă un gând de o anumită frecvenţă – o artă foarte remarcabilă – iar apoi să transmită gândul la o destinaţie dată, printr-un număr variat de metode, prin intermediul formei sau culorii de exemplu, sau chiar printr-o imagine specifică. Limba lor era extrem de fină, având nuanţe pe care nu le-aţi putea înţelege, pur şi simplu datorită faptului că gradaţiile de nivel, frecvenţă şi spaţiu erau atât de precise şi de complicate.

De fapt, comunicarea era unul din punctele lor forte şi a fost dezvoltată într-un asemenea grad, deoarece s-au temut atât de mult faţă de violenţă, încât erau tot timpul în alertă. Ei s-au unit în mari grupuri familiale, încă o dată datorită nevoii de protecţie. Interacţiunea dintre copii şi părinţi se făcea la un nivel foarte ridicat, iar copii se simţeau acut inconfortabil dacă erau pierduţi din vederea părinţilor, pentru orice perioadă de timp.

Din aceste motive, acei indivizi care conduceau avanposturile s-au simţit a fi într-o situaţie foarte incomodă. Ei erau limitaţi ca număr şi în cea mai mare parte a timpului, se aflau separaţi de zonele principale ale civilizaţiei lor. Prin urmare, ei şi-au dezvoltat o activitate telepatică chiar mai mare şi o relaţie apropiată cu pământul de deasupra capului lor, astfel încât cea mai mică trepidaţie sau zgomot

de paşi, cât şi cele mai mici mişcări care nu erau naturale, erau imediat observate.

Existau multe găuri de spionaj până la suprafaţă, din care ei puteau face observaţii, cât şi camere care înregistrau cele mai precise imagini, nu numai a pământului ci şi a stelelor.

Bineînţeles, ei deţineau înregistrări complete a zonelor subterane de gaz şi cunoştinţe avansate privind crustele interioare, păstrând o supraveghere atentă şi anticipând vibraţiile şi fisurile pământului. Ei erau pe atât de triumfători faţă de coborârea lor sub pământ, pe cât era orice rasă care a părăsit pământul.

După cum v-am spus, aceasta era cea de-a doua şi probabil cea mai interesantă dintre cele trei civilizaţii. În general vorbind, prima dintre ele a urmat propria voastră linie evolutivă şi s-a confruntat cu multe dintre problemele pe care le aveţi acum. În mare, ei erau situaţi în ceea care voi numiţi Asia Mică, dar erau de asemenea expansivi, călătorind în alte zone. Ei sunt oamenii pe care i-am menţionat mai devreme – care în final au plecat spre alte planete din alte galaxii – din care membrii civilizaţiei Lumaniene îşi aveau originea.

Înainte să discutăm despre a treia civilizaţie, există câteva aspecte pe care vreau să le discutam despre cea de-a doua.

Acestea au legătură cu comunicarea, aşa cum a fost ea aplicată desenelor şi picturilor acelei civilizaţii, cât şi puternicilor canale selective, prin care formele lor creative de comunicare, se puteau manifesta. În multe moduri, arta lor era mult superioară artei voastre şi nu atât de izolată. De exemplu, variatele forme de artă au fost interconectate într-o manieră care vă este aproape necunoscut, şi deoarece sunteţi atât de nefamiliarizaţi cu acest concept, va fi destul de dificil să îl explic.

De exemplu, luaţi în considerare ceva foarte simplu – să spunem, desenul unui animal. Voi îl veţi percepe doar ca şi un obiect vizual, în schimb aceşti oameni aveau mari capacităţi de sintetizare. O linie nu era pur şi simplu o linie vizuală, ci reprezenta de asemenea, diferite sunete care erau automat traduse.

Dacă doreşte acest lucru, un observator ar putea traduce automat sunetele înainte să fie preocupat de imaginea vizuală. În ceea ce ar părea a fi desenul unui animal, întreaga istorie şi fundalul

animalului ar fi de asemenea oferită. Curbele, unghiurile, liniile, toate reprezintă pe lângă evidenta lor funcţie obiectivă dintr-un desen, şi o foarte complexă serie de variaţii în tonalitate, semnificaţie şi valoare; sau dacă preferaţi, cuvinte invizibile.

Distanţele dintre linii au fost traduse ca şi pauze de sunet şi câteodată de asemenea ca şi distanţe în timp. Culoarea a fost folosită în termeni de limbaj, în comunicare, desene şi picturi, reprezentând ceva asemănător cu ceea ce simbolizează propriile culori, adică anumite gradaţii emoţionale. Totuşi, culoarea şi valoarea intensităţii sale a servit spre a rafina şi a defini mai departe – de exemplu, fie întărind mesajul deja oferit de către valoarea obiectivă a liniilor, unghiurilor, curbelor şi de către mesajele invizibile din cuvinte; fie modificându-le în orice manieră creativă.

De asemenea, dimensiunea acestor desene transmite propriul mesaj. Într-un fel, ea era o artă puternic stilizată şi totuşi o artă care permitea o mare precizie de expresie în termeni de detaliu, dar şi o mare libertate în termeni de scop. Evident, ea era foarte comprimată. Această tehnică a fost mai apoi descoperită de către a treia civilizaţie, şi încă există unele dintre rămăşiţele acestor desene, realizate în imitaţie. Cu toate acestea, cheile interpretării lor au fost complet pierdute, aşadar tot ceea ce aţi putea vedea, este un desen lipsit de elementele multidimensionale care îi acordă o asemenea varietate măreaţă. Ele există dar voi nu le puteţi aduce în viaţă.

Probabil ar trebui să menţionez aici că o parte dintre peşteri, în mod specific în câteva zone din Spania şi munţii Pirinei, dar şi unele mai timpurii din Africa, au fost construcţii artificiale. Aceşti oameni mutau obiectele cu ajutorul sunetului şi aşa cum v-am spus mai devreme, ei transportau materia datorită unei înalte măiestrii a manipulării sunetului. În acest mod şi-au creat tunelele, şi de asemenea aceasta era metoda folosită pentru a forma o parte dintre peşterile, din zonele unde nu existau la început. Deseori, desenele de pe pereţii peşterilor reprezentau informaţii extrem de stilizate, aproape ca nişte semne din faţa clădirilor voastre publice, descriind tipul de animale şi fiinţe dintr-o anumită zonă.

Aceste desene au fost folosite mai apoi ca şi modele, de către primii oamenii ai peşterilor, din perioadele istorice la care vă raportaţi

în mod obişnuit.

Abilităţile lor de comunicare şi implicit cele creative, au fost mai vitale, însufleţite şi sensibile decât sunt ale voastre. Atunci când auziţi un cuvânt, puteţi fi conştienţi de o imagine corespondentă din mintea voastră. În schimb, în cazul acestor oameni, sunetul construia în mod automat şi instant, o imagine veridică şi uimitoare, imagine care nu era deloc tridimensională; ea fiind într-adevăr mult mai însufleţită, decât imaginile voastre mentale pe care le aveţi în mod obişnuit.

Încă o dată, anumite sunete au fost folosite pentru a indica uimitoarele distincţii în termeni de mărime, formă, direcţie şi durată, atât în spaţiu cât şi în timp. Cu alte cuvinte, sunetul producea automat imagini splendide. Din acest motiv, există o distincţie între ceea ce a fost numit privirea interioară şi cea exterioară, şi pentru aceşti indivizi era chiar natural să îşi închidă ochii, atunci când erau în conversaţie – cu scopul de a comunica mult mai clar, bucurându-se mereu de imaginile interioare aflate în schimbare, imagini care acompaniau orice schimb verbal.

Ei învăţau rapid deoarece educaţia era un proces captivant, aşadar această aptitudine de a percepe multidimensiunile, imprima automat informaţia asupra lor, nu doar printr-un singur canal de simţ în acelaşi timp, ci simultan prin mai multe canale. Cu toate acestea, deşi ei puteau percepe instant straturile multidimensionale, aveau totuşi o slăbiciune inerentă. Inabilitatea de a face faţă violenţei şi de a învăţa să o depăşească, era determinată de faptul că ei şi-au limitat în mod sever o anumită abilitate, de se deschide spre exterior. Energia era într-o asemenea măsură blocată în aceste zone, încât lor le lipsea forţa sau simţul puterii.

Nu mă refer neapărat la puterea fizică, ci la faptul că atât de mult din energia lor era folosită pentru a evita orice întâlnire cu violenţa încât, de exemplu, ei nu erau capabili să canalizeze sentimentele agresive obişnuite în alte domenii ale vieţii.

Am vorbit în detaliu despre Lumanieni deoarece ei sunt o parte a moştenirii voastre psihice. În multe privinţe celelalte două civilizaţii, au avut mai mult succes dar cu toate acestea, scopul plin de sens din spatele experimentului Lumanienilor, a fost extrem de volatil. Deşi nu au fost capabili să rezolve problema violenţei, aşa cum au înţeles-o în

realitatea voastră, dorinţa lor înflăcărată de a face acest lucru, încă are ecou în mediul vostru psihic.

Datorită adevăratei naturi a „timpului", Lumanienii încă există aşa cum au existat în „trecut". Deseori se produc străpungeri în atmosfera voastră psihică. Acestea nu apar din întâmplare, ci atunci când se crează un anumit raport, care cauzează ca anumite efecte să sară între sisteme; efecte care în alte situaţii se manifestă destul de separat. În mod similar, au existat asemenea străpungeri între propria voastră civilizaţie şi cea a Lumanienilor.

De exemplu, diverse religii mai vechi au preluat ideea figurii cumplite a Dumnezeului Lumanienilor, în care ei îşi proiectau conceptele lor de forţă, putere şi violenţă; iar acest Dumnezeu trebuia să îi protejeze, atunci când nonviolenţa nu le permitea să se autoprotejeze.

Există în prezent o străpungere, în care conceptele multidimensionale de artă şi comunicare ale Lumenienilor, vor fi întrezărite de către oamenii voştri, deşi într-o formă rudimentară.

Datorită naturii probabilităţilor, există de asemenea un sistem de realitate în care Lumanienilor le-a reuşit experimentul cu nonviolenţa şi în care au creat un tip complet diferit de om.

Toate acestea vi se pot părea a fi foarte ciudate, pur şi simplu deoarece conceptele voastre despre existenţă sunt atât de specifice şi limitate. Ideea de realităţi, oameni şi Dumnezei probabili vi se poate părea a fi chiar absurdă şi totuşi, în timp ce citiţi această carte, voi sunteţi doar un fragment din porţiunile voastre probabile. Bineînţeles, o altă personalitate probabilă nu ar considera că sunteţi reali, şi unele dintre acestea ar putea să vă pună la îndoială existenţa. Totuşi, sistemul probabil de realitate nu este doar o interpretare filosofică. Dacă sunteţi interesaţi de natura propriei realităţi, atunci devine o chestiune foarte personală şi pertinentă.

Aşa cum diferitele calităţi ale Lumanienilor sunt încă prezente în atmosfera voastră psihică, aşa cum oraşele lor încă coexistă cu ale voastre, în acele zone de teren despre care care spuneţi că sunt în proprietatea voastră, în mod similar, alte identităţi probabile coexistă cu cele pe care acum le numiţi ca fiind ale voastre. În următorul capitol vom vorbi despre voi şi despre sinele probabil.

Capitolul 16

Sisteme probabile, oamenii şi zeii

În viaţa voastră de zi cu zi, în orice moment de timp, voi aveţi la dispoziţie diverse alegeri pe care le puteţi lua, unele triviale şi altele de maximă importanţă. De exemplu, puteţi strănuta sau nu, tuşi sau nu tuşi, să mergeţi până la fereastră sau până la uşă, să vă scărpinaţi în cot, să salvaţi un copil de la înec, să învăţaţi o lecţie, să vă sinucideţi, să răniţi pe alt om, sau să îndreptaţi şi celălalt obraz.

Vouă vi se pare că realitatea este compusă din acele acţiuni pe care decideţi să le întreprindeţi. Cele pe care alegeţi să le negaţi sunt ignorate. Drumul neumblat pare apoi a fi un nonact şi totuşi, fiecare gând este actualizat şi fiecare posibilitate este explorată. Realitatea fizică este construită din ceea ce pare a fi o serie de acte fizice. Deoarece aceasta reprezintă pentru voi criteriul uzual de a defini realitatea, deseori actele non-fizice vă scapă atenţiei, prevederii sau judecăţii voastre.

Haideţi să luăm un exemplu. Voi citiţi această carte în timp ce sună telefonul. Un prieten vrea să se întâlnească cu voi la ora 5 după amiaza. Voi staţi şi vă gândiţi. În mintea voastră, voi vă vedeţi (a) spunând nu şi stând acasă, (B) spunând nu şi mergând în schimb altundeva, sau (C) spunând da şi păstrând angajamentul. În acel moment de timp, toate aceste acţiuni posibile au o realitate probabilă. Ele sunt toate capabile a fi actualizate în termeni fizici. Înainte să luaţi decizia, oricare dintre aceste acţiuni probabile sunt la fel de valide. Voi alegeţi una dintre ele şi prin decizia voastră, voi faceţi ca unul dintre aceste evenimente, să devină fizic. Acest eveniment este din timp acceptat, fiind o porţiune din evenimentele secvenţiale, care alcătuiesc existenţa voastră de zi cu zi.

Totuşi, celelalte acţiuni probabile sunt la fel de valide, pe cât au fost dintotdeauna, deşi nu aţi ales să le materializaţi în planul fizic. Ele sunt pe atât de eficient realizate, pe cât sunt cele pe care aţi ales să le acceptaţi. Dacă există o puternică încărcătură emoţională, în spatele acţiunii probabile respinse, ea poate fi chiar mai validă decât actul pe

care aţi ales să îl materializaţi.

Toate acţiunile sunt iniţial acte mentale. Aceasta este natura realităţii. Ultima propoziţie nu poate fi subliniată îndeajuns. Toate actele mentale sunt prin urmare valide. Ele există şi nu pot fi negate.

Deoarece nu le acceptaţi pe toate ca fiind evenimente fizice, voi nu le percepeţi puterea sau durabilitatea lor. Cu toate acestea, lipsa voastră de percepţie nu le poate distruge validitatea. Dacă aţi dorit să fiţi un doctor şi acum vă aflaţi într-o profesie diferită, atunci într-o altă realitate probabilă, voi sunteţi un doctor. Dacă deţineţi abilităţi pe care nu le folosiţi aici, ele sunt folosite în alt sistem probabil.

Încă o dată, aceste idei pot părea a fi prea fertile pentru sângele vostru mental, datorită înclinaţiei lui pentru gândirea secvenţială şi pentru atitudinile tridimensionale.

Acum, aceste fapte nu neagă validitatea sufletului ci în schimb i se adaugă incomensurabil lui.

Din acest motiv sufletul poate fi descris ca fiind un act multidimensional infinit, astfel încât fiecare minusculă probabilitate este adusă undeva în actualitate şi existenţă; un act infinit creativ, care creează pentru sine dimensiuni infinite, în care împlinirea valorii este posibilă.

Structura propriei existenţe este de o asemenea natură încât intelectul tridimensional nu poate să o cuprindă. Aceste sine-uri probabile sunt o porţiune din identitatea sau sufletul vostru, şi dacă voi nu sunteţi în contact cu ele, acest lucru se întâmplă doar deoarece vă îndreptaţi atenţia asupra evenimentelor fizice, şi le acceptaţi ca fiind un criteriu pentru a defini realitatea.

Aşadar, din orice punct dat al existenţei voastre, puteţi zări celelalte realităţi probabile şi să simţiţi consecinţele acţiunilor care pot fi materializate, acţiuni prezente în spatele acelor decizii fizice pe care le luaţi.

Unii oameni fac în mod spontan acest lucru, deseori în starea de vis. Aici, presupunerile rigide ale conştiinţei normal treze dispar, astfel încât vă puteţi găsi într-o situaţie, în care îndepliniţi acele activităţi fizice refuzate, niciodată realizând că voi aţi apărut într-o existenţă probabilă.

Dacă există sine-uri probabile individuale, atunci bineînţeles că

există şi pământuri probabile, toate urmărind drumuri pe care nu aţi mers. Dacă faceţi un act de imaginaţie în starea de trezie, uneori puteţi urmări un mic fragment, din „drumul care nu a fost parcurs”.

Să ne întoarcem la omul care a dat telefon, despre care am vorbit mai devreme. Să presupunem că îi spune prietenului său că nu va veni. În acelaşi timp, dacă îşi imaginează că ar putea lua altă alegere şi ar accepta angajamentul, atunci ar putea experimenta o fisură bruscă în structura dimensiunilor. Dacă este norocos şi circumstanţele sunt favorabile, ar putea simţi din senin întreaga validitate a posibilităţii alternative, la fel de puternic pe cât dacă ar fi ales să o experimenteze în manieră fizică. Înainte să realizeze ce se întâmplă, ar putea simţi cum îşi părăseşte casa şi se angajează în acele acţiuni probabile, pe care fizic a ales să nu le experimenteze.

Totuşi, pentru un moment întreaga experienţă îl va invada. Imaginaţia va deschide uşa şi îi va da libertatea de a percepe, astfel încât nu va experimenta halucinaţii. Acesta este un simplu exerciţiu, care poate fi încercat în aproape orice circumstanţă, deşi este important să vă izolaţi temporar.

Cu toate acestea, un asemenea exerciţiu nu vă va duce prea departe, iar sinele probabil care a ales acţiunea pe care aţi negat-o, este semnificativ diferit faţă de sinele pe care îl cunoaşteţi. Fiecare act mental deschide o nouă dimensiune de materializare. Într-un fel, cel mai mic gând al vostru naşte lumi.

Aceasta nu este o afirmaţie metafizică golită de sens. Ea ar trebui să trezească în voi, cele mai puternice sentimente de creativitate şi speculaţie. Este imposibil ca orice fiinţă să fie sterilă, orice idee să moară, sau orice abilitate să fie neîndeplinită.

Bineînţeles, fiecare sistem de probabilitate crează apoi alte asemenea sisteme, şi orice act realizat aduce cu sine un număr infinit de acte „nerealizate”, care se vor materializa la rândul lor. Toate sistemele de realitate sunt deschise. Diviziunile dintre ele sunt arbitrar decise fiind o chestiune de convenţie, dar toate există în mod simultan, astfel încât ele se sprijină şi îşi trimit energie una alteia. Aşadar, ceea ce faceţi este de asemenea reflectat într-o anumită măsură, în experienţa sine-urilor voastre probabile şi vice-versa.

În măsura în care sunteţi deschişi şi receptivi, puteţi beneficia

foarte mult de variatele experienţe ale sine-urilor voastre probabile, şi puteţi profita de cunoaşterea şi abilităţile lor. Încă o dată, voi faceţi în mod spontan acest lucru în starea de vis, şi deseori ceea ce vi se pare a fi o inspiraţie este un gând din partea unui alt sine, care a fost experimentat dar nu a fost materializat. În schimb, voi vă conectaţi la el şi îl aduceţi în realitatea fizică.

Ideile pe care le-aţi menţinut dar nu le-aţi folosit pot fi recepţionate în aceeaşi manieră, de către celelalte versiuni probabile ale voastre. Bineînţeles, fiecare dintre aceste sine-uri probabile se consideră ca fiind adevăratul voi, astfel încât din perspectiva lor voi sunteţi acel sine probabil; iar prin simţurile interioare cu toţii sunteţi conştienţi de rolul vostru în aceasta structură globală.

Sufletul nu este un produs finit.

În aceşti termeni, de fapt el nu este deloc un produs, ci un proces de devenire. Tot Ceea Ce Este de asemenea nu este un produs, finalizat sau altcumva. Există Dumnezei probabili aşa cum există oameni probabili; dar toţi aceşti Dumnezei probabili sunt o parte din ceea ce voi aţi numi sufletul sau identitatea lui Tot Ceea Ce Este; în aceeaşi măsură în care sine-urile voastre probabile, sunt o porţiune din sufletul sau identitatea voastră.

Bineînţeles, dimensiunile de materializare posibile lui Tot Ceea Ce Este, depăşesc cu mult cele care vă sunt în prezent disponibile. Într-un fel, voi aţi creat mulţi Dumnezei probabili, prin toate gândurile şi dorinţele voastre. Ei au devenit entităţi psihice independente, reale în alte nivele ale existenţei. Acel Tot Ceea Ce Este nu este numai conştient de propria sa natură şi de natura tuturor conştiinţelor, ci este de asemenea conştient de propriile sale sine-uri probabile infinite. Ne îndreptăm spre subiecte în care cuvintele devin lipsite de sens.

Natura lui Tot Ceea Ce Este poate fi doar direct percepută prin intermediul simţurilor interioare sau, într-o comunicare mai slabă, prin inspiraţie şi intuiţie. Miraculoasa complexitate a unor asemenea realităţi, nu poate fi tradusă la un nivel verbal.

Probabilităţile sunt o porţiune mereu prezentă a mediului vostru psihologic invizibil. Voi existaţi în mijlocul unui sistem probabil de realitate. El nu este ceva separat de voi. Într-o oarecare măsură, este ca o mare în care locuiţi momentan. Voi sunteţi în ea, şi ea se află

în voi. Ocazional, la nivele de suprafaţă ale conştiinţei, vă puteţi întreba ce s-ar fi putut întâmpla, dacă aţi fi luat alte decizii decât cele pe care le-aţi luat în prezent; de exemplu dacă aţi fi ales parteneri diferiţi, sau dacă aţi fi locuit în alte porţiuni ale ţării. Vă puteţi întreba ce s-ar fi întâmplat dacă aţi fi trimis o scrisoare importantă, pe care ulterior aţi decis să nu o trimiteţi; astfel încât, în asemenea mici interogaţii, voi aţi examinat natura probabilităţilor. Există conexiuni profunde între voi şi toţi indivizii cu care aţi avut relaţii şi cu care aţi fost implicaţi, în luarea unor decizii importante.

Toate acestea nu sunt nebuloase. Ele reprezintă interconexiuni psihologice adânci, care vă leagă de fiecare individ într-un cadru telepatic, deşi acesta poate să fie situat sub conştiinţa normală a voastră. Conexiunile fizice nerealizate care ar fi putut apărea, dar nu au făcut-o, sunt realizate în alte straturi ale realităţii.

Mediul invizibil din interiorul minţii voastre nu este atât de izolat pe cât aţi putea crede, şi aparenţa voastră separare este cauzată de vigilenţa persistentă a ego-ului. De exemplu, el nu vede niciun motiv pentru care ar trebui să fie informat, asupra datelor pe care nu le consideră a fi importante, pentru activitatea sa de zi cu zi.

Nu îmi place verbul „a avansa" şi totuşi, în termenii voştri, „a avansa" ca şi o conştiinţă, înseamnă a deveni din ce în ce mai conştienţi de aceste materializări diferite, ale propriei voastre identităţi. Sine-urile probabile trebuie să fie conştiente de celelalte sine-uri probabile şi să realizeze că toate sunt diverse manifestări ale adevăratei identităţi.

Ele nu sunt „pierdute", îngropate sau neutralizate într-un suprasine oarecare, fără a avea voinţă, autodeterminare sau individualitate. În schimb ele au identitate proprie, deţinând libertate totală de a exprima toate acţiunile şi manifestările probabile, atât în această realitate, cât şi în altele pe care nu le cunoaşteţi.

În timp ce staţi şi citiţi această carte în acest moment din viaţa voastră, voi sunteţi de asemenea poziţionaţi în centrul unei reţele cosmice de probabilităţi, care este influenţată de cel mai mic act mental sau emoţional.

Aşadar, gândurile şi emoţiile voastre ţâşnesc afară din voi atât

în toate direcţiile fizice, cât şi în direcţii care vă sunt relativ invizibile, apărând în dimensiuni pe care în prezent nu le-aţi înţelege. Acum, voi sunteţi de asemenea receptorul unor asemenea semnale provenind de la alte probabilităţi, care sunt conectate cu a voastră; alegând pe care dintre aceste acţiuni probabile vreţi să le materializaţi în sistemul vostru, la fel cum alţii au de asemenea libertate totală de alegere în sistemele lor.

Voi creaţi ideile şi apoi le recepţionaţi, dar nu sunteţi forţaţi să materializaţi actele probabile nerealizate, cele care au venit spre voi din partea unor sine-uri alternative. Există o atracţie naturală între voi şi celelalte sine-uri probabile, conexiuni electromagnetice care au legătură cu impulsurile simultane de energie. Mă refer la energia care apare în mod sincron, atât în realitatea voastră cât şi în cea a acelor sine-uri probabile din alte realităţi; conexiuni psihice care sunt strâns legate de o reacţie emoţională, solidară, unificatoare şi o conexiune foarte puternică din starea de vis.

În acea stare în care funcţiile ego-ului sunt oarecum liniştite, există o comunicare considerabilă între multiplele porţiuni ale întregii entităţi. În vise voi puteţi avea străfulgerări ale traseelor probabile, pe care aţi fi putut merge. Aţi putea crede că acestea sunt fantezie, dar în schimb voi percepeţi o imagine legitimă a evenimentelor, care au apărut în alte sisteme de probabilitate.

În orice caz, un eveniment poate fi actualizat de mai mult decât un sine probabil, iar voi vă veţi asemăna cu anumite sine-uri probabile, mai mult decât cu altele. Deoarece sunteţi implicaţi într-o structură psihologică complexă, cum ar fi cea despre care vorbim, şi fiindcă conexiunile despre care am vorbit există, vă puteţi folosi într-o oarecare măsură de abilităţile şi cunoştinţele, deţinute de aceste porţiuni probabile ale personalităţii voastre.

Conexiunile sunt realizate de „străpungeri” constante. Totuşi, odată ce sunteţi conştienţi de sistemul probabil, veţi învăţa de asemenea să fiţi vigilenţi faţă de ceea ce voi numi aici „benigne impulsuri intruzive”. Asemenea impulsuri par a fi deconectate de interesele şi activităţile voastre curente; intruzive în sensul în care ele apar rapid în conştiinţa voastră, cu un sentiment straniu, ca şi cum nu ar fi ale voastre. Deseori, acestea vă pot oferi anumite indicii. De

exemplu, puteţi să nu ştiţi absolut nimic despre muzică, şi într-o după amiază, în timpul unei activităţi obişnuite, să aveţi un impuls brusc de a cumpăra o vioară.

Un asemenea impuls poate fi un indiciu că o altă porţiune probabilă a identităţii voastre, are o înclinaţie pentru acel instrument. Nu vă recomand să fugiţi şi să cumpăraţi o vioară, dar aţi putea acţiona pe baza acelui impuls atât cât este rezonabil – închinând o vioară, pur şi simplu familiarizându-vă cu un concert de vioară, etc.

Aţi învăţa să cântaţi la instrument mult mai repede, dacă impulsul ar veni de la un sine probabil. Nici nu mai trebuie spus că acele sine-uri probabile, există atât în „viitorul" cât şi în trecutul vostru. Este o idee foarte proastă să vă centraţi atenţia în mod negativ, asupra aspectelor neplăcute ale trecutului pe care îl cunoaşteţi, deoarece unele porţiuni ale sinelui probabil, pot fi încă implicate în acel trecut. Această concentrare poate duce la străpungeri sporite şi o identificare nefavorabilă, deoarece acea porţiune va fi un fundal pe care îl aveţi în comun cu oricare dintre sine-urile probabile, care au ţâşnit din acea sursă specifică.

A vă îndrepta atenţia asupra posibilităţii apariţiei bolii sau a dezastrelor, este în egală măsură o politică proastă, deoarece formaţi reţele negative de probabilităţi, care nu trebuie să se manifeste. Teoretic, vă puteţi schimba trecutul aşa cum îl cunoaşteţi, deoarece timpul nu este ceva mai separat de voi decât sunt probabilităţile.

Trecutul a existat în mai multe moduri. Voi aţi experimentat doar un trecut probabil. Schimbând în prezentul trecutul, îi puteţi schimba nu numai natura ci şi influenţa asupra prezentului, şi nu numai asupra voastră ci şi asupra altora.

Prefaceţi-vă că nu s-a întâmplat un eveniment specific, care v-a tulburat foarte mult. În mintea voastră, imaginaţi-vă că el nu este numai şters ci este şi înlocuit de un alt eveniment mai benefic. Acum, acest lucru trebuie făcut cu însufleţire şi validitate emoţională, şi de mai multe ori. Acest exerciţiu nu este amăgire de sine. Evenimentul pe care îl alegeţi, va deveni în mod automat un eveniment probabil, care de fapt s-a întâmplat, deşi nu este evenimentul pe care aţi ales să îl percepeţi în trecutul vostru probabil.

Telepatic, dacă procesul este realizat corect, ideea voastră va

influenţa de asemenea orice persoane care au fost conectate cu evenimentul originar, deşi ei pot alege să respingă sau să accepte versiunea voastră.

Aceasta nu este o carte tehnică, aşadar nu voi dezvolta prea mult această metodă specifică, ci doar o voi menţiona aici. Totuşi, ţineţi minte că într-o manieră complet legitimă, multe evenimente care nu sunt fizic percepute sau experimentate, sunt la fel de valide ca şi cele care sunt trăite, la fel de reale în interiorul propriului mediu psihologic invizibil.

Aşadar, în termenii voştri există nelimitate evenimente probabile viitoare, pe care clădiţi o bază. Natura gândurilor şi a sentimentelor create de voi formează un model, astfel încât voi veţi alege din aceste viitoruri probabile, acele evenimente care vor deveni experienţa voastră fizică.

Deoarece există străpungeri şi interconexiuni, este posibil ca voi să vă conectaţi la un „eveniment viitor", să zicem de o natură nefericită, un eveniment pe care sunteţi predispuşi să îl manifestaţi, dacă continuaţi în aceeaşi manieră. De exemplu, un vis despre acel eveniment ar putea să vă înspăimânte atât de tare, încât să îl evitaţi şi să nu îl experimentaţi. Dacă aşa se prezintă situaţia, atunci un asemenea vis este un mesaj din partea unui sine care a trăit acel eveniment.

La fel, un copil poate să recepţioneze în vise asemenea comunicări de la un sine probabil viitor, comunicări care au o asemenea natură, încât viaţa sa este complet schimbată. Întreaga identitate există în prezent. Toate diviziunile sunt simple iluzii, aşadar un sine probabil îl poate ajuta pe altul, astfel încât prin aceste comunicări interioare, diferitele sine-uri probabile pot să înceapă a înţelege natura propriilor identităţi.

Acest lucru conduce la alte aventuri în care civilizaţii întregi pot fi implicate, deoarece aşa cum indivizii au propriile destinuri probabile, la fel au şi civilizaţiile, naţiunile sau sistemele planetare locuite. Aşa cum vă cunoaşteţi voi pământul, el a avut linii de dezvoltare alternativă, existând conexiuni inconştiente, care unesc toate aceste manifestări.

Chiar şi atomii sau moleculele păstrează o cunoaştere a

formelor prin care au trecut, şi în mod similar, indivizii care alcătuiesc o civilizaţie anume păstrează în interiorului lor, cunoaşterea lăuntrică a experimentelor şi încercărilor, succeselor şi eşecurilor, în care au fost implicaţi la alte nivele ale realităţii.

În unele realităţi probabile, creştinismul aşa cum îl cunoaşteţi, nu a înflorit. În alte realităţi, masculii nu au fost cei care domină. În unele realităţi, compoziţia materiei fizice pur şi simplu a urmat linii diferite. Acum, toate aceste probabilităţi se află vorba vine în atmosfera din jurul vostru, şi eu le descriu pe cât de fidel pot; dar cu toate acestea trebuie să le asociez conceptelor, cu care sunteţi oarecum familiarizaţi. Aşadar, într-o oarecare măsură şi pentru ca voi să îl înţelegeţi, „adevărul" trebuie strecurat prin propriile voastre modele conceptuale.

E suficient să spun că voi sunteţi înconjuraţi de alte influenţe şi evenimente. Pe anumite dintre acestea le percepeţi în realitatea tridimensională. Voi le acceptaţi ca fiind reale, fără a realiza că ele sunt doar fragmente din alte evenimente. Acolo unde viziunea voastră încetează, vă imaginaţi că realitatea se sfârşeşte, aşa că din nou trebuie să învăţaţi să vă uitaţi prin evenimente, prin obiecte, să vă uitaţi în interiorul vostru, atunci când nu păreţi a face altceva. Fiţi atenţi la evenimentele care nu par a avea vreun sens, deoarece ele sunt deseori indicii ale unor evenimente invizibile mai ample.

Natura materiei însăşi nu este înţeleasă. Voi o percepeţi când ea se află la un anumit „stadiu". Folosind termenii voştri şi vorbind pe cât de simplu posibil, există alte tipuri de materie, aflate în spatele celor pe care le vedeţi. Aceste forme sunt destul de reale şi însufleţite, destul de „fizice" celor care rezonează cu acea sferă specifică de activitate.

Aşadar, în termeni de probabilităţi, voi alegeţi anumite acţiuni şi în mod inconştient, le transformaţi în evenimente sau obiecte fizice, pe care apoi le percepeţi. Dar, aceste evenimente nealese de asemenea pleacă din voi în afară şi sunt proiectate în aceste forme diferite ale materiei. Acum, comportamentul moleculelor şi atomilor este influenţat la rândul său, deoarece acestea sunt prezente în cadrul universului vostru în anumite stadii specifice. Activitatea lor este percepută doar în jurul unui domeniu specific de ritmuri vibratorii. De exemplu, atunci când cercetătorii voştri examinează aceste ritmuri, ei

nu cercetează natura să zicem a unui atom. Ei explorează doar caracteristicile unui atom, aşa cum acţionează sau se înfăţişează în cadrul sistemului vostru. Realitatea lui mai amplă le scapă complet.

Voi ştiţi că există ceea ce numiţi a fi spectrul luminii. În mod similar, există şi un spectru al materiei. În comparaţie cu alte sisteme, sistemul vostru al realităţii fizice nu este dens. Nuanţele pe care le acordaţi materiei fizice, de abia încep să sugereze diversitatea dimensiunilor posibile.

Unele sisteme sunt mult mai grele sau mai uşoare decât al vostru, deşi acest lucru poate să nu implice greutatea în termenii cu care sunteţi acum familiarizaţi. Aşadar, acţiunile probabile apar în sisteme de materie la fel de valide ca şi al vostru şi la fel de consistente. Voi v-aţi obişnuit să gândiţi în termeni liniari, aşadar vă imaginaţi că evenimentele pe care le cunoaşteţi, sunt lucruri sau acţiuni finalizate, nerealizând că ceea ce percepeţi, este doar o fracţiune din întreaga lor existenţă multidimensională.

În termeni mai amplii, este imposibil a separa un singur eveniment fizic de evenimentele probabile, deoarece toate acestea sunt aspecte ale unei singure acţiuni. Din acelaşi motive, în esenţă este imposibil a separa sinele pe care îl cunoaşteţi, de sine-urile probabile de care nu sunteţi conştienţi. Cu toate acestea, tot timpul există trasee interioare care fac legătura între evenimentele probabile; şi deoarece toate acestea sunt manifestări ale unui act şi a devenirii sale, înseamnă ca dimensiunile dintre acestea sunt iluzii.

Singur, creierul fizic nu poate avea mare succes în receptarea acestor conexiuni. Mintea, care este echivalentul interior al creierului, poate să perceapă în unele momente, dimensiunile mult mai ample ale oricărui eveniment, primind un influx brusc de intuiţii, sau având o înţelegere care nu poate fi descrisă adecvat la un nivel verbal.

Aşa cum frecvent am mai spus, aşa cum vă gândiţi voi la timp, el nu există, dar cu toate acestea, adevărata natură a timpului poate fi înţeleasă, dacă aţi cunoaşte natura fundamentală a atomului. Într-un fel, atomul poate fi comparat cu o microsecundă.

Vouă vi se pare că atomul „există” şi este stabil pentru o perioadă specifică de timp. În schimb, el pulsează în interior şi în afară. El fluctuează în funcţie de un model şi un ritm predictibil. El poate fi

perceput în cadrul sistemului vostru, numai la anumite puncte ale fluctuaţiei sale, aşadar cercetătorilor li se pare că el este tot timpul prezent. În ceea ce priveşte atomul, cercetătorii nu sunt conştienţi de orice perioadă de timp în care acesta este absent.

În aceste perioade de proiecţie non-fizică – perioadele negative de fluctuaţie – atomii „apar" în alt sistem de realitate. În acea realitate, ei sunt percepuţi în punctele lor „pozitive" de fluctuaţie, aşadar într-un asemenea sistem, atomii apar constant. Există multe asemenea puncte de fluctuaţie, dar bineînţeles, sistemul vostru nu este conştient de acestea şi nici de acţiunile fundamentale, universurile sau sistemele care există în interiorul acelor realităţi probabile.

Acelaşi tip de comportament apare la un nivel psihologic profund, fundamental, secret, neexplorat. Conştiinţa orientată fizic, răspunzând unei faze a activităţii atomului, prinde viaţă şi se trezeşte la existenţa sa specifică; dar cu toate acestea, în perioada dintre faze există alte fluctuaţii în care conştiinţa este centrată în sisteme de realitate complet diferite; fiecare dintre conştiinţe trezindu-se şi răspunzând stimulilor, fiecare conştiinţă neexperimentând o perioadă de absenţă, păstrând în memorie doar acele fluctuaţii specifice cu care se află în rezonanţă.

De fapt, aceste fluctuaţii sunt simultane. Vouă vi se va părea că exista spaţii între fluctuaţii, aşadar descrierea pe care am folosit-o, este folositoare pentru a ne atinge scopurile avute în minte; dar cu toate acestea sistemele probabile există în mod simultan, şi în esenţă, atomul este localizat în acelaşi timp, în toate aceste sisteme alternative.

Acum, am vorbit în termenii de pulsaţii sau fluctuaţii extraordinar de rapide, atât de line şi de „scurte" încât nu le observaţi. La capătul opus al scalei există de asemenea fluctuaţii „mai lente", „mai cuprinzătoare" şi „mai lungi".

Acestea influenţează sisteme de existenţă complet diferite faţă de oricare sistem, aflat în strânsă legătură cu al vostru. Experienţa unor asemenea manifestări ale conştiinţei vă este foarte străină. De exemplu, o asemenea fluctuaţie ar putea să dureze câteva mii din anii voştri. Aceşti ani vor fi experimentaţi, să zicem ca o secundă a timpului vostru, astfel încât evenimentele care se manifestă în interiorul lui,

sunt percepute pur şi simplu sub forma unei „perioade prezente”.

Acum, conştiinţa unor asemenea fiinţe ar conţine de asemenea, conştiinţa unui număr mare de sine-uri probabile şi de sisteme alternative, experimentate destul de însufleţit şi de clar, sub forma unor prezenturi multiple. Aceste prezenturi multiple pot fi modificate în oricare din numărul punctelor infinite ale lor; infinitatea existând nu numai în termenii unei singure linii nelimitate, ci şi sub forma unor nenumărate probabilităţi şi combinaţii posibile, care apar în fiecare manifestare a conştiinţei.

Asemenea fiinţe, cu prezenturile lor multiple, pot să fie sau să nu fie conştiente de sistemul vostru particular. Prezentul lor multiplu vă poate sau nu include. Voi puteţi fi o parte din prezentul lor multiplu, fără ca măcar să fiţi conştienţi de acest lucru. În termeni mult mai limitaţi, realităţile voastre probabile sunt prezenturi multiple. Ca şi o analogie, imaginea unui ochi într-un ochi, într-un ochi, infinit repetată, poate fi una folositoare.

Capitolul 17

Probabilităţi, Natura Binelui şi a Răului, Simbolismul religios

Dogma creştină vorbeşte despre înălţarea lui Hristos, sugerând bineînţeles o ascensiune verticală în rai, iar evoluţia sufletului este deseori discutată în termeni de direcţie. A progresa este echivalent cu a vă înălţa, în timp ce oroarea pedepselor religioase, iadul, este văzut la fundul tuturor lucrurilor.

Aşadar, în termeni creştini, evoluţia este considerată a se produce într-o singură direcţie. De exemplu, ea este foarte rar privită în termeni orizontali. Ideea de evoluţie în accepţiunea sa comună a răspândit această teorie, sugerând că omul a apărut din maimuţă, trecând printr-o progresie graduală ce s-a desfăşurat într-o anumită direcţie. Hristos ar fi putut foarte bine să dispară în fundal.

Realitatea interioară a mesajului a fost relatată în termeni, pe care omul din acele timpuri ar fi putut să îl înţeleagă, fiind în concordanţă cu convingerile sale fundamentale. Evoluţia se extinde în toate direcţiile. Sufletul nu parcurge o serie de trepte, în care fiecare dintre ele reprezintă un punct nou şi mai înalt de dezvoltare.

În schimb, sufletul stă în centrul său, explorând, extinzându-şi simultan capacităţile în toate direcţiile, fiind implicat în manifestări ale creativităţii, fiecare dintre ele fiind perfect legitimă. Sistemul probabil de realitate vă permite accesul la natura sufletului. El ar trebui să schimbe considerabil ideile religioase actuale. Din acest motiv, natura binelui şi a răului este un aspect foarte important.

Pe de-o parte, spus foarte simplu şi într-un mod pe care în prezent nu îl puteţi înţelege, răul nu există. Cu toate acestea, voi vă confruntaţi cu ceea ce par a fi efectele sale negative. Acum, deseori s-a spus că dacă există un Dumnezeu atunci trebuie să existe şi un diavol – sau dacă există binele trebuie să existe şi răul. Acest lucru este ca şi cum aţi spune că dacă un măr are o parte superioară, el trebuie să aibă şi o parte inferioară – fără a înţelege faptul că atât partea superioară, cât şi cea inferioară, sunt porţiuni ale mărului.

Ne întoarcem la elementele de bază: Voi vă creaţi realitatea prin sentimentele, gândurile şi acţiunile voastre mentale. Unele dintre acestea sunt materializate în sistemul vostru, altele în sisteme probabile. În orice moment de timp, aveţi la dispoziţie o serie nesfârşită de alegeri, unele mai mult sau mai puţin favorabile decât altele.

Trebuie să înţelegeţi că fiecare act mental este o realitate de care sunteţi responsabili. Din acest motiv voi vă aflaţi în acest sistem particular al realităţii. De exemplu, atât timp cât credeţi într-un diavol, voi veţi crea unul care este suficient de real pentru voi şi pentru alte persoane care vor continua să îl creeze.

Datorită energiei oferite lui de către ceilalţi, el va avea o anumită conştiinţă proprie, dar un asemenea fals diavol nu are nicio putere sau realitate, asupra celor care nu cred în existenţa lui, cât şi asupra celor care nu îi acordă energie prin convingerile lor. Cu alte cuvinte, el este o halucinaţie superlativă. Aşa cum a fost menţionat mai devreme, cei care cred într-un iad şi îi acordă energie prin convingerile lor, pot într-adevăr să îl experimenteze, dar în mod sigur nu în termeni eterni. Niciun suflet nu este pentru totdeauna ignorant.

De fapt, cei care menţin asemenea convingeri le lipseşte încrederea adâncă în natura conştiinţei, a sufletului şi a lui Tot Ceea Ce Este. Ei se concentrează nu asupra a ceea ce ei cred că este puterea binelui, ci îşi îndreaptă cu teamă atenţia, asupra a ceea ce ei cred că este puterea răului.

Aşadar, halucinaţia este creată din frică şi limitare. Ideea de diavol este doar proiecţia în masă a anumitor frici – în masă, prin faptul că este produsă de mai mulţi oameni, dar de asemenea limitată prin faptul că au existat tot timpul oameni, care au respins acest principiu.

Unele religii foarte vechi au înţeles natura halucinatorie a conceptului de diavol, dar chiar şi în timpul Egiptului antic, ideile mai simple şi mai distorsionate au devenit predominante, în mod particular în rândul maselor de oameni. Într-un fel, oamenii din acele timpuri nu au putut înţelege conceptul de Dumnezeu, fără conceptul de diavol.

De exemplu, furtunile sunt evenimente naturale foarte creative,

deşi ele pot de asemenea cauza distrugeri. Omul timpuriu putea vedea doar distrugere. Unii au înţeles intuitiv că în ciuda aparenţelor orice efecte sunt creative, dar puţini i-au putut convinge pe compatrioţii lor.

Contrastul dintre lumină şi întuneric vă arată acelaşi tip de imagine. Cei buni au fost văzuţi ca şi lumină, deoarece omul se simţea mai în siguranţă în timpul zilei. Prin urmare, răul a fost atribuit căderii nopţii. Totuşi, în interiorul acestor distorsiuni de masă, ascuns sub dogmă, exista un indiciu privind creativitatea fundamentală a fiecărui efect.

Aşadar, nu există diavoli care aşteaptă să îl ia pe om decât dacă voi îi creaţi, şi în acest caz puterea se află la voi şi nu la diavolii fabricaţi. Crucificarea şi drama celor implicaţi în acest scenariu, aveau sens în cadrul realităţii voastre din acea perioadă temporală. Ea a apărut în lumea fizică din realitatea interioară, cea din care cele mai profunde intuiţii şi conştientizări îşi au de asemenea sursa.

Rasa a adus în prim plan evenimentele care ar fi putut cel mai bine exprima în termeni fizici, această profundă cunoaştere non-fizică privind indestructibilitatea sufletului. Această dramă particulară nu ar fi avut sens în alte sisteme, care sunt formate în jurul unor axiome fundamentale diferite faţă de ale voastre.

Simbolismul ascensiunii sau coborârii, a luminii sau întunericului, ar fi lipsit de sens în alte realităţi, care au mecanisme de percepţie diferite. În timp ce religiile voastre sunt construite în jurul unui miez solid de adevăruri, simbolismul utilizat a fost cu ingeniozitate selectat de către sinele interior, în concordanţă cu propria sa cunoaştere privind acele axiome fundamentale, despre care voi credeţi că sunt valide în universul fizic. În general vorbind, în vise vă sunt de asemenea oferite informaţii similare, care au acelaşi simbolism. Cu toate acestea, simbolismul în sine este pur şi simplu utilizat de către sinele interior. El nu este o caracteristică inerentă a realităţii lăuntrice.

Multe sisteme probabile prezintă mecanisme de percepţie, mult diferite decât cele pe care le deţineţi. De fapt, unele sunt construite în jurul unor structuri globale a conştiinţei, care vă sunt complet străine. De exemplu, aproape fără să realizaţi acest lucru, ego-ul vostru este rezultatul acestor conştiinţe de grup; acea conştiinţă care se confruntă

în cea mai directă manieră cu lumea exterioară, care este dependentă de cele mai mici conştiinţe aparţinând fiecărei celule vii a corpului vostru; şi ca o regulă, voi sunteţi conştienţi doar de un singur ego – cel puţin la un moment specific de timp.

În unele sisteme, „individul" este conştient de faptul că are mai mult decât un ego. Într-un fel, întreaga organizare psihologică este mai bogată decât a voastră. Vedeţi, un Hristos care nu este conştient de acest lucru, nu ar fi apărut într-un asemenea sistem. Există moduri de percepţie cu care nu sunteţi familiarizaţi, lumi în care nu există ideea voastră privind lumina, unde nivelele infinite ale calităţilor termice sunt absorbite prin intermediul senzaţiilor şi nu a luminii.

În oricare dintre aceste lumi, drama lui Hristos nu s-ar fi putut niciodată manifesta în aceeaşi manieră ca în sistemul vostru. Acum, acelaşi lucru se aplică şi fiecăreia dintre religiile voastre majore, deşi aşa cum am mai spus în trecut, în general vorbind Budismul se apropie mai mult de o descriere fidelă a naturii realităţii. Cu toate acestea, el nu a înţeles validitatea eternă a sufletului în termenii splendidei sale invulnerabilităţi şi nici nu a fost capabil a menţine sentimentul caracterului său unic. Budha, asemenea lui Hristos, a interpretat ceea ce aproape ştia în termenii propriei voastre realităţi. Nu numai a realităţii voastre fizice, ci şi a acelei realităţi fizice probabile.

Metodele, metodele secrete din spatele tuturor acestor religii, erau menite să îl conducă pe om într-un tărâm al înţelegerii, care este separat de simboluri şi poveşti, înspre realizări interioare care l-ar fi purtat atât în interiorul cât şi în exteriorul lumii fizice pe care o cunoştea. Există multe manuscrise încă nedescoperite, situate în vechi mănăstiri, în mod specific în Spania, manuscrise care povestesc despre grupări subterane din cadrul unor ordine religioase; cele care au păstrat secretele, atunci când alţi călugări au copiat vechi scrieri latine.

În Africa şi Australia existau triburi care nu au învăţat niciodată să scrie, dar care au ştiut de asemenea aceste secrete, cât şi oameni numiţi „Vorbitori" care le-au memorat şi împărţit mai departe, chiar şi în părţile nordice ale Europei, înainte de timpul lui Hristos.

Deseori volumul de muncă putea dura cinci ani, deoarece existau câteva versiuni şi un grup de lideri, fiecare dintre ei mergând

în direcţii diferite şi învăţându-i pe membrii poporului lor. Datorită acestor grupuri, lumea a devenit mult mai dornică de creştinism decât presupun oamenii. Ideile erau deja „îngropate" pe tot cuprinsul Europei.

Totuşi, multe concepte importante s-au pierdut. Accentul era pus pe metode practice de a trăi – reguli care puteau fi înţelese, dar cu toate acestea, motivele din spatele lor au fost uitate.

Druizii au primit o parte din conceptele lor de la Vorbitori. La fel au făcut şi Egiptenii. Vorbitorii au fost predecesorii oricăror religii pe care le cunoaşteţi, iar religiile Vorbitorilor au apărut spontan în mai multe zone separate între ele, răspândindu-se apoi ca focul, pornind din inima Australiei şi a Africii. Ulterior, a existat un grup separat într-o zonă locuită de Azteci, deşi configuraţia tectonică a pământului, era oarecum diferită în acel moment, astfel încât unele dintre adăposturile din peşteri erau situate sub apă.

De-a lungul secolelor, diverse grupuri de Vorbitori şi-au continuat munca. Deoarece erau atât de bine antrenaţi, mesajele lor şi-au păstrat autenticitatea. Totuşi, ei credeau că era greşit să aşterni cuvintele într-o formă scrisă, aşadar nu le-au înregistrat. De asemenea, ei foloseau simboluri naturale ale pământului, înţelegând clar motivele din spatele acestei acţiuni. Vorbitorii au trăit în perioada Epocii de Piatră şi erau conducători. Abilităţile lor i-au ajutat pe oamenii peşterilor să supravieţuiască. În acele zile existau foarte puţine comunicări fizice între Vorbitori, astfel încât unii dintre ei nu erau conştienţi de existenţa celorlalţi.

Mesajul era pe atât „pur" şi de nedistorsionat pe cât era posibil. Totuşi, din acest motiv, mulţi dintre cei care de-a lungul secolelor l-au auzit, l-au transpus în parabole şi povestiri. Acum, porţiuni importante din scripturile evreieşti poartă urmele mesajelor acestor Vorbitori timpurii, dar chiar şi aici distorsiunile au ascuns mesajele originare.

Deoarece conştiinţa formează materia, şi nu invers, gândul există înaintea creierului. Un copil poate gândi coerent înainte să înveţe vocabularul – dar încă nu îşi poate lăsa amprenta asupra universului fizic. În mod similar, această cunoaştere interioară a fost tot timpul disponibilă, dar ea trebuie să fie manifestată în mod fizic – literalmente transpusă în materie. Vorbitorii au fost primii care au

imprimat această cunoaştere interioară asupra sistemului fizic, cu scopul de a o face în mod fizic cunoscută. Uneori, pe parcursul câtorva secole, doar unul sau doi Vorbitori erau în viaţă. Alteori erau mai mulţi. Ei priveau lumea din jurul lor şi ştiau că ea ţâşneşte din realitatea lor interioară. Ei ştiau că obiectele naturale aparent solide, erau compuse din multe conştiinţe de o dimensiune foarte mică.

Vorbitorii au înţeles că transpuneau ideile în materie prin propria creativitate, că substanţa materiei este conştientă de sine şi în viaţă. Aşadar, erau intim familiarizaţi cu raportul natural care exista între ei şi mediul în care trăiau, fiind conştienţi că îl pot schimba prin intermediul propriilor acţiuni.

În general vorbind, odată ce ai ajuns un Vorbitor rămâi un Vorbitor. În unele încarnări, abilităţile lor pot fi folosite atât de puternic, încât toate celelalte aspecte ale personalităţii vor rămâne în fundal. În alte momente, capacităţile pot fi în mod timid folosite. Vorbitorii posedă o extraordinară vitalitate a sentimentelor şi a proiectării gândurilor.

Datorită comunicărilor desfăşurate, ei îşi pot pune amprenta asupra altor oameni cu o eficienţă sporită. Ei se pot mişca cu uşurinţă din realitatea interioară către cea exterioară. Ei ştiu instinctiv cum să folosească simbolismul. Ei sunt puternic creativi la un nivel inconştient, formând constant sub conştiinţa normală, cadre psihice care pot fi folosite de ei sau de alţii în stările de vis şi de transă. În condiţiile de vis ei deseori le apar altora, şi îi ajută pe visători să manipuleze realitatea interioară. Ei formează imagini cu care visătorii pot relaţiona, imagini care pot fi folosite ca şi trasee, şi apoi ca deschideri înspre forme de conştiinţă mai separate de a voastră.

De exemplu, simbolismul zeilor, ideea zeilor de pe Olimp, locul de trecere a Râului Stix – acel tip de fenomen a fost iniţiat de către Vorbitori. Simbolismul şi cadrele religiei au trebuit să existe nu numai în lumea fizică, ci de asemenea şi în cea inconştientă. În exteriorul cadrului vostru, casele sau adăposturile nu sunt necesare şi totuşi, în întâlnirile din transă sau în cele de vis în care experimentaţi alte realităţi, asemenea structuri sunt deseori văzute. Ele sunt traduceri ale elementelor fundamentale, în termeni care vor avea sens pentru voi.

De exemplu, după moarte un individ poate continua să le creeze

– sau mase de indivizi pot face aceeaşi lucru – până când vor realiza că ele nu mai sunt necesare. Vorbitorii nu erau limitaţi în activităţile lor la conştiinţa în stare de trezie. În toate perioadele istorice ei şi-au făcut datoria atât în starea de trezie, cât şi în cea de somn. De fapt, majoritatea dintre informaţiile cele mai pertinente, au fost memorate de către antrenori în timpul stării de vis şi transmise mai departe în aceeaşi manieră. Aşadar, aceste înregistrări nescrise au fost de asemenea ilustrate, vorba vine, cu călătorii astrale sau excursii de grup în alte tipuri de realitate. Un asemenea antrenament încă se desfăşoară. Cadrul psihic al povestirii poate varia. De exemplu, imaginile convenţionale ale Dumnezeului Creştin şi ale sfinţilor pot fi folosite de către Vorbitori, şi toate acestea sunt cât se poate de veridice. Visătorul poate ajunge într-un harem magnific, într-un câmp sau un cer splendid iluminat. Unii Vorbitori îşi limitează abilităţile la starea de vis; iar în starea de trezie sunt în mare măsură inconştienţi faţă de propriile abilităţi sau experienţe.

Acum, este lipsit de sens să numiţi asemenea vise sau locaţii de vis ca fiind halucinaţii, deoarece ele sunt reprezentări ale unor realităţi „obiective" precise, pe care încă nu le puteţi percepe sub adevărata lor formă. Religia Egipteană a fost în mare măsură fondată pe munca Vorbitorilor, şi o atenţie sporită a fost acordată antrenamentului lor. Totuşi, manifestările exterioare oferite maselor au devenit atât de distorsionate încât într-un final, unitatea originară a religiei a decăzut.

Cu toate acestea, s-au făcut eforturi pentru a schiţa realitatea interioară, în moduri care nu au mai fost până atunci încercate. Este adevărat că în starea de vis şi în alte nivele de existenţă apropiate de a voastră, este jucată o piesă prin care se crează imagini şi se foloseşte în mod magnific simbolismul, dar încă o dată, toate acestea au loc într-un mediu „obiectiv" precis, un mediu a căror caracteristici fac ca asemenea fenomene să fie posibile – un câmp de activitate cu propriile sale reguli. Vorbitorii sunt familiarizaţi cu aceste reguli şi deseori au rolul de ghizi. Ei au lucrat în cadrul unor organizaţii ca cele din Egipt, ocupându-se de administrarea templelor şi fiind implicaţi în construirea structurilor de putere. Ca şi o regulă generală însă, ei erau mult mai solitari.

Datorită adevăratei naturi simultane a timpului, ei comunică în

acelaşi timp cu toate perioadele voastre istorice, de-a lungul diverselor manifestări fizice. Ocazional, ei servesc de asemenea ca şi mediatori, de exemplu punându-le în legătură pe două reîncarnări ale aceleiaşi personalităţi.

Regulile din realitatea fizică vă transmit faptul că obiectele se prezintă a fi staţionare şi permanente. Deseori, regulile din alte realităţi sunt mult diferite. Natura activităţilor mentale va urmări linii diferite, astfel încât nu va exista „continuitate" temporală. Organizarea percepţiei se va forma prin folosirea unor structuri psihologice diferite.

Privite din exterior, asemenea sisteme vi se vor părea lipsite de sens, chiar dacă aţi fi capabil să le percepeţi. Nu aţi putea să observaţi punctele de coordonare, prin care se manifestă acţiunile. Regulile precise ale acelui sistem vi se vor părea apoi a fi obscure.

Aceşti Vorbitori sunt familiarizaţi cu regulile din multe sisteme. În termeni mai ampli însă, majoritatea acestor sisteme sunt întrucâtva conectate, cu propriul vostru tip de realitate. Există un număr infinit de universuri interioare. Numai cele mai înalte şi mai dezvoltate structuri globale ale conştiinţei pot fi conştiente de totalitatea lor. Aşadar, în acest context mai amplu, Vorbitorii trebuie să fie localizaţi. Există ceva asemănător unei hărţi a mai multor sisteme învecinate de realitate, şi sper ca într-o zi să le fac cunoscute. Pentru a realiza acest lucru, Ruburt trebuie să fie antrenat mai intens. Există puncte de coordonare unde sub anumite condiţii, pot fi realizate intrări dintr-un asemenea sistem în altul. Bineînţeles, ele nu trebuie neapărat să existe separate în spaţiu, aşa cum îl cunoaşteţi voi.

Acestea sunt numite puncte de coordonare, unde un camuflaj fuzionează în altul. În sistemul vostru, unele dintre acestea sunt geografice, dar chiar şi în această situaţie este necesară o ajustare a conştiinţei. Asemenea intrări pot fi realizate doar atunci când vă aflaţi în afara corpului. În visele sale, fiecare individ are acces la informaţiile cunoscute de Vorbitori. Există stări adiacente de conştiinţă care apar în cadrul modelului de somn, stări care nu pot fi recepţionate de către EEG-uri – „coridoare" adiacente prin care călătoreşte conştiinţa voastră.

Centrii superiori ai intuiţiei sunt activaţi în timp ce porţiunile

orientate fizic ale conştiinţei rămân cu corpul. Porţiunea „absentă" a sinelui nu poate fi urmărită prin tiparele creierului, deşi punctul plecării şi punctul sosirii pot fi reprezentate de un model specific. „Pauza" în sine nu va fi detectată de un aparat, şi urmele lăsate de ea vă arată doar un model caracteristic, care a fost oferit imediat înaintea plecării.

Acum, acest lucru se întâmplă în fiecare noapte atunci când dormiţi. Sunt stimulate două zone de activitate, una foarte pasivă şi una intens activă. Într-o stare, această porţiune a conştiinţei este pasivă, primind informaţie. În stadiul următor ea este activă şi ia parte la acţiune – aşadar conceptele oferite sunt mai apoi percepute cu însufleţire, datorită participării şi exemplelor. Aceasta este zona cea mai protejată a somnului. Aici, se manifesta caracteristicile de reîntinerire, şi în timpul acestei perioade Vorbitorii acţionează ca învăţători şi ghizi.

Aşadar, informaţia este deseori interpretată la reîntoarcerea sa, de către alte straturi ale sinelui cum ar fi conştiinţa corporală şi subconştientul, unde este transformată în vise, care vor avea sens acelor zone ale sinelui; astfel încât cunoştinţele holistice oferite de Vorbitori, pot fi transpuse în sfaturi practice privind o chestiune specifică.

Există câteva stadii ale somnului foarte specifice, şi toate dintre acestea îi asigură anumite servicii personalităţii. Ele sunt de asemenea semnale pentru diferite straturi ale conştiinţei, împlinirii valorii şi activităţii. Ele sunt acompaniate de câteva variaţii fizice şi unele dintre ele au legătură cu vârsta biologică.

În capitolul următor voi vorbi în detaliu despre acestea. Pentru moment este suficient să înţelegeţi că exista anumiţi paşi şi transformări specifice, care apar în timp ce conştiinţa îşi îndreaptă atenţia de la realitatea exterioară către cea interioară. Aceste schimbări nu sunt aleatoare şi conştiinţa merge pe o cale uşor predictibilă, spre multiplele sale destinaţii. De-a lungul secolelor, Vorbitorii i-au învăţat pe visători cum să se mişte în aceste medii diferite. Ei i-au învăţat cum să aducă înapoi informaţie care poate fi folosită spre binele personalităţi actuale. În funcţie de intenţia, scopul din prezent şi nivelului dezvoltării, un individ poate fi în diferite

măsuri conştient de aceste călătorii. De exemplu, unii au amintiri excelente, dar deseori interpretează greşit experienţele datorită ideilor conştiente pe care le deţin.

Este foarte posibil pentru ca un visător care este un Vorbitor, să meargă în ajutorul altui individ, care are unele dificultăţi într-o realitate interioară, din cadrul stării de vis. Bineînţeles, ideea de îngeri păzitori este foarte înrudită. Un bun Vorbitor este la fel de eficient într-o realitate precum este în alta, creând structuri psihice în realitatea fizică cât şi în mediile lăuntrice. Mulţi artişti, poeţi şi muzicieni sunt Vorbitori, traducând o lume în termenii altei lumi, formând structuri psihice care au vitalitate sporită în ambele lumi – structuri care pot fi percepute simultan din mai multe realităţi.

De asemenea, există diverse stări de conştiinţă în viaţa din starea de trezie, stări asupra cărora nu vă îndreptaţi atenţia şi de care de obicei nu sunteţi conştienţi. Fiecare stare deţine propriile condiţii şi este familiară cu un tip diferit de realitate.

„Voi" deţineţi în prezent o conştiinţă centrată într-o singură direcţie, care vă „restrânge" abilitatea de a experimenta acele stadii ale conştiinţei, în care porţiuni diferite ale întregii voastre identităţi, sunt intim implicate. Aceste stadii diferite ale conştiinţei îşi creează propriile lor realităţi, aşa cum voi o creaţi pe a voastră. Aşadar, realităţile sunt consecinţe secundare ale conştiinţei în sine. Dacă deveniţi conştienţi de acestea, ele vă pot apărea ca fiind locaţii alternative, mai degrabă decât tărâmuri sau câmpuri ale diferitelor tipuri de activităţi. Dacă sondaţi aceste tărâmuri, veţi fi forţaţi să le percepeţi prin intermediul axiomelor fundamentale ale propriului sistem, de exemplu traducând sentimentele de căldură şi confort în imagini a unor adăposturi sau clădiri călduroase, sau sentimentele de frică în imagini a unor diavoli.

Ocazional, chiar şi în viaţa din starea de trezie, o personalitate poate schimba spontan vitezele, şi pentru câteva momente să se găsească brusc în interiorul unui asemenea tărâm. De obicei apare dezorientarea. Există cei care fac acest lucru relativ intenţionat, datorită antrenamentului pe care l-au primit, deşi deseori ei nu realizează că interpretează experienţele pe care le au, conform valorilor conştiinţei „lăsate acasă".

Toate acestea nu sunt atât de esoterice pe cât ar părea. Aproape fiecare individ a avut experienţe bizare cu conştiinţa şi intuitiv ştie că experienţa sa mai amplă, nu este limitată la realitatea fizică. Majoritatea viselor sunt ca nişte cărţi poştale însufleţite, aduse înapoi dintr-o călătorie din care v-aţi întors şi pe care aţi uitat-o în mare parte. Conştiinţa voastră este centrată din nou către realitatea fizică; visul fiind o încercare de a traduce experienţa profundă, în forme care pot fi recunoscute. Imaginii le din vis sunt de asemenea încifrate, ele fiind semnale care accentuează evenimente ce sunt în esenţă indescifrabile.

Vorbitorii vă ajută în formarea viselor, care sunt într-adevăr producţii artistice multidimensionale de un anume tip – vise care există în mai multe realităţii, cu efecte care străbat mai multe nivele ale conştiinţei. Acestea sunt reale atât celor vii cât şi celor morţi, iar atât cei vii cât şi cei morţi pot participa. Din acest motiv, inspiraţiile şi revelaţiile sunt deseori o parte importantă a stării de vis.

Fiind izolat de centrarea în mediul fizic, voi sunteţi într-o poziţie mai bună de a-i auzi pe Vorbitori, de a traduce instrucţiunile lor, de a exersa în crearea de imagini şi de a fi instruit în metodele de a vă menţine sănătatea corpului fizic. În cele mai protejate zone ale somnului, vor dispărea barierele aparente dintre multiplele straturi ale realităţii. De exemplu, voi sunteţi conştienţi de unele realităţi probabile. Voi alegeţi ce acte probabile vreţi să materializaţi în sistemul vostru. În starea de vis, voi urmăriţi să manifestaţi alte acte probabile. Voi faceţi acest lucru la nivel individual, dar de asemenea îl materializaţi şi la nivel colectiv, naţional şi global.

Conştiinţa aflată la diferite nivele sau stadii, percepe tipuri diferite de evenimente. Pentru a percepe o parte dintre acestea, voi trebuie doar să învăţaţi să vă schimbaţi focalizarea atenţiei de la un nivel la altul. Există transformări chimice şi electromagnetice desfăşurate la un nivel atomic, iar acestea acompaniază nivelele conştiinţei şi conduc la realizarea unor schimbări la nivel corporal, atât în ceea ce priveşte producţia de hormoni, cât şi activitatea epifizei.

De obicei, voi alunecaţi din starea de trezie către starea de somn, fără ca măcar să observaţi diversele stări de conştiinţă prin care treceţi, şi totuşi există câteva. În primul rând, există o focalizare

interioară a conştiinţei departe de datele fizice, de grijile şi preocupările zilnice. Apoi, există un nivel nediferenţiat între starea de trezire şi cea de somn unde acţionaţi ca şi un receptor – pasiv dar deschis, în care mesajele telepatice şi profetice vin la voi destul de uşor.

Conştiinţa voastră poate părea că pluteşte. Există diferite senzaţii fizice, uneori de expansiune, alteori de contracţie. Ambele senzaţii sunt caracteristice momentelor în care aproape vă observaţi şi deveniţi conştienţi de această zonă nediferenţiată, pentru ca mai apoi să traduceţi unele din experienţele avute în termeni fizici. De exemplu, senzaţia de spaţialitate este o interpretare fizică a expansiunii psihice. Senzaţia de cădere este o interpretare a unei reîntoarceri bruşte a conştiinţei în corp.

Această perioadă poate dura doar câteva momente, pentru o jumătate de oră, putând fi oricând accesată. Ea este un stadiu de conştiinţă expansiv, amortizator, care asigură creşterea. Sugestiile oferite în acest timp sunt foarte eficiente. După această perioadă, există o stare activă care poate apărea, o stare de pseudovisare în care mintea se îngrijeşte de grijile fizice care au reuşit să se agaţe în primele două stadii.

Dacă acestea sunt prea viguroase, individul se poate trezi. Acesta este un stadiu vioi, intens, dar de obicei de scurtă durată. În timp ce conştiinţa se conectează mai ferm la alte comunicări, există un alt strat nediferenţiat, care este marcat destul de categoric de voci, conversaţii sau imagini. Câteva dintre ele pot concura pentru atenţia individului. În acest punct, corpul este destul de liniştit. Individul va urmări unul sau altul dintre aceşti stimuli interiori, la un nivel mai profund al conştiinţei şi va transforma în vise uşoare, comunicările pe care le primeşte.

Într-o asemenea perioadă el va intra într-o zonă foarte protejată a somnului, în care se va afla pe punctul de a accesa alte straturi ale realităţii şi a sistemului probabil. În acest punct, experienţele sale se vor afla în afara oricărei dimensiuni temporale, aşa cum o cunoaşteţi voi. El poate experimenta ani deşi au trecut doar câteva minute. El se va reîntoarce apoi înspre realitatea fizică, într-o zonă marcată ca şi somnul REM de către cercetătorii voştri; şi în această zonă producţiile

de vis orientate în manieră fizică, vor fi create utilizând cunoştinţele pe care le-a dobândit. Ciclul va fi mai apoi repetat. Aproape acelaşi tipuri de fluctuaţii şi stadii apar atunci când sunteţi treji, deşi voi sunteţi chiar mai puţin conştienţi de acestea, datorită faptului că egoul acţionează destul de intenţionat, pentru a acoperi aceste zone diferite ale experienţei.

Aceste stadii precise sunt prezente sub atenţia conştientă, având aceleaşi fluctuaţii chimice, electromagnetice şi hormonale. Voi pur şi simplu nu sunteţi conştienţi de ceea ce face conştiinţa voastră. Voi înşişi nu puteţi să le urmăriţi, nici măcar pentru cinci momente întregi din timpul vostru. Dimensiunile sale pot fi doar simţite de către acele persoane suficient de motivate, pentru a aloca timpul şi efortul necesar de a călători prin propriile realităţi subiective. Totuşi, în mod intuitiv, fiecare individ ştie că o parte din experienţa sa îi va scăpa mereu. Atunci când brusc nu vă puteţi reaminti un nume pe care ar fi trebuit să îl ştiţi, voi aveţi acelaşi tip de sentiment pe care îl conştientizaţi la un nivel subconştient.

Scopul Vorbitorilor este de a vă ajuta să faceţi legătura şi să înţelegeţi această existenţă multidimensională, astfel încât să aduceţi pe cât de mult posibil din ea, în atenţia voastră conştientă. Numai învăţând să simţiţi, să înţelegeţi sau în mod intuitiv să percepeţi adâncimile propriei voastre experienţe, puteţi întrezări natura lui Tot Ceea Ce Este. Devenind mai atent faţă de conştiinţa voastră, aşa cum operează în viaţa fizică, puteţi învăţa să o priviţi în timp ce trece prin aceste zone mai puţin familiare. Realităţile probabile vi se par a fi probabile, doar fiindcă nu sunteţi conştienţi de ele.

Toate aceste stadii ale conştiinţei fac parte din propria voastră realitate. Cunoaşterea lor poate fi în mod deosebit utilă. Puteţi învăţa să „schimbaţi vitezele", să staţi în afara experienţei voastre, să o examinaţi dintr-o perspectivă mult mai bună. Puteţi pregăti întrebări sau probleme, sugerând ca ele să fie rezolvate pentru voi în starea de somn. Puteţi cere să vorbiţi cu prieteni îndepărtaţi, sau să transmiteţi mesaje importante pe care probabil nu le puteţi transmite verbal. De exemplu, puteţi realiza reconcilieri la un alt nivel al realităţii, dacă nu puteţi face acelaşi lucru în viaţa obişnuită.

Puteţi direcţiona vindecarea corpului vostru, spunându-vă că

acest lucru va fi realizat de voi, la unul din nivelele adiacente ale conştiinţei din starea de somn. De asemenea, puteţi cere ajutorul unui Vorbitor pentru a vă oferi indicaţiile psihologice, necesare pentru a vă menţine sănătatea. Dacă aveţi scopuri conştiente specifice şi dacă sunteţi îndeajuns de siguri că ele sunt folositoare, atunci puteţi cere să aveţi vise în care îndepliniţi aceste scopuri, deoarece visele însele vor grăbi materializarea lor fizică.

Inconştient, voi faceţi multe dintre aceste lucruri. Deseori vă întoarceţi înapoi în timp şi „retrăiţi" un eveniment specific, astfel încât el să aibă un final diferit, sau spuneţi lucruri pe care aţi fi vrut să le spuneţi. Cunoaşterea acestei stări de conştiinţă vă poate ajuta în alte stări. Într-o transă uşoară, dacă întrebaţi înţelesul simbolurilor din vis, el vă va fi oferit. Simbolurile pot fi mai apoi folosite ca şi metode de sugestie, care vor fi ajustate pentru voi. Dacă să zicem că descoperiţi că o fântână dintr-un vis reprezintă reîmprospătare, atunci când sunteţi obosiţi sau deprimaţi, gândiţi-vă la o fântână. Bineînţeles, într-un alt strat al realităţii, voi veţi crea o astfel de fântână.

În cele mai protejate zone ale somnului, voi vă confruntaţi cu experienţe care vă oferă cunoaştere sau simţire pură, deconectate atât de cuvinte cât şi de imagini. Aşa cum am menţionat, aceste experienţe sunt mai târziu traduse în vise, necesitând o reîntoarcere în zone de conştiinţă mai familiare cu datele fizice. Aici are loc o sinteză profundă şi o mare diversificare creativă, în care orice imagine de vis dată are un sens pentru diversele straturi ale sinelui – la un nivel reprezentând un adevăr pe care l-aţi trăit şi la alte nivele reprezentând acest adevăr, aşa cum este el mai specific aplicat diverselor arii ale experienţei sau anumitor probleme. Aşadar, va avea loc o metamorfoză, prin care un simbol se va transforma în mai multe simboluri, astfel încât mintea conştientă poate percepe doar imagini haotice dintr-un vis anume, deoarece organizarea interioară şi unitatea este parţial ascunsă în acele zone ale conştiinţei, zone pe care mintea raţională nu le poate urma.

Zonele inconştiente şi subconştiente sunt totuşi conştiente de mai multe asemenea informaţii decât este ego-ul, deoarece acesta recepţionează doar un minuscul reziduu din materialul de vis. Prin urmare, Vorbitorii pot apărea în vise sub forma unor personalităţi

istorice, profeţi, vechi prieteni de încredere sau în orice înfăţişare care va putea influenţa personalitatea individuală.

Totuşi, în experienţa originară, adevărata natură a Vorbitorului este evidentă. Producţia de vise este o străduinţă pe atât de „sofisticată", pe cât este producţia vieţii obiective, a unui individ dat. Ea este pur şi simplu o experienţă în condiţii diferite.

Variatele stadii ale conştiinţei şi fluctuaţiile activităţii psihice pot fi de asemenea examinate, prin experienţa directă din starea de trezie. În capitolul următor vă voi lăsa să deveniţi mai conştienţi de aceste porţiuni mereu active, ale propriei voastre realităţi.

Capitolul 18

Diferitele stadii ale conştiinţei, simbolism, focusul multiplu

În interiorul personalităţii voastre, toate faţetele conştiinţei converg, fie că sunteţi sau nu conştienţi de acest fapt.

Evident, conştiinţa poate fi îndreptată în mai multe direcţii, atât înspre interior cât şi înspre afară. Voi sunteţi conştienţi de fluctuaţiile din conştiinţa voastră normală, şi dacă aţi fi mai atenţi, aţi putea clarifica o parte din acestea. Voi vă extindeţi sau vă contractaţi în mod constant orizontul percepţiei. În anumite momente, vă puteţi îndrepta atenţia aproape exclusiv asupra unui singur obiect, astfel încât puteţi fi pur şi simplu inconştienţi faţă de camera în care staţi.

Puteţi fi „conştienţi" şi să reacţionaţi la un eveniment din memorie atât de puternic, încât să fiţi relativ inconştienţi faţă de alte evenimentele prezente. Voi luaţi în considerare toate aceste fluctuaţii. Ele nu vă deranjează. Dacă sunteţi pierduţi într-o carte şi momentan sunteţi inconştienţi faţă de mediul vostru ambiant, voi nu vă temeţi că el va dispărea atunci când vreţi să vă reîntoarceţi atenţia asupra lui. Şi nici într-un vis din timpul zilei, de obicei nu vă îngrijoraţi în legătură cu reîntoarcerea în siguranţă, în momentul prezent.

Într-o anumită măsură, toate acestea sunt mici exemple care arată mobilitatea conştiinţei voastre, cât şi a uşurinţei cu care poate fi folosită. Într-o manieră puţin ciudată, simbolurile pot fi considerate a fi mostre, a modului în care percepeţi variatele nivele ale conştiinţei. Aspectele lor schimbătoare pot fi folosite ca şi semne. De exemplu, focul este un simbol care a devenit fizic, astfel încât un foc real, evident vă va spune că percepeţi realitatea cu conştiinţa voastră, orientată într-o manieră fizică.

O imagine mentală a unui foc vă va spune automat că accesaţi un alt tip de conştiinţă. Un foc vizualizat mental care are căldură dar nu arde distructiv, evident înseamnă alt lucru. Toate simbolurile sunt o încercare de a trăi sentimente, care nu pot fi niciodată redate în mod adecvat prin intermediul limbajului. Simbolurile reprezintă infinite variaţii ale sentimentelor, şi în diferitele stadii ale conştiinţei, acestea

vor apărea în diverse forme, care vă vor însoţi întotdeauna.

Cu toate acestea, există câteva excepţii, în care apare înţelegerea sau sentimentul pur, fără ca simbolurile să fie necesare. Aceste stadii ale conştiinţei nu sunt frecvente şi rareori sunt transpuse în termenii conştiinţei normale.

Haideţi să luăm un sentiment specific şi să îl urmărim, aşa cum poate fi el redat la diverse nivele ale conştiinţei. Să începem cu un sentiment de bucurie. În conştiinţa normală, mediul imediat va fi perceput într-o manieră mult diferită decât ar fi dacă, de exemplu, individul s-ar afla într-o stare de depresie. Sentimentul bucuriei modifică obiectele din jur, în sensul în care cel care le percepe, le vede într-o lumină mult mai strălucitoare. Acest sentiment creează obiectele cu mult mai multă însufleţire şi claritate. Ca şi feedback, mediul pare apoi să îi reîntărească bucuria. Totuşi, ceea ce vede individul este încă o percepţie fizică, redată prin obiectele lumii materiale. Imaginaţi-vă că acel individ începe să viseze cu ochii deschişi şi cade într-o reverie. În mintea sa interioară vor apărea imagini sau simboluri ale obiectelor materiale, oamenilor sau evenimentelor, atât din trecut cât şi din prezent sau viitor. În acel moment bucuria este exprimată cu o mai mare libertate mentală, dar intermediată de simboluri.

Bucuria se întinde înspre exterior, înspre viitor, şi îşi aruncă de asemenea lumina sa asupra trecutului, acoperind arii mai ample decât ar putea fi redate în termeni fizici, în acel moment. Acum, imaginaţi-vă că individul alunecă din reveria sa, fie într-o stare de transă, fie într-un somn adânc. El poate vedea imagini foarte exuberante sau simbolice. Din punct de vedere logic, pot exista puţine conexiuni între ele, dar la un nivel intuitiv legăturile devin clare. El va intra în experienţele sale mentale, mult mai adânc decât în starea de reverie, şi poate avea o serie de episoade de vis, în care este capabil să îşi exprime bucuria şi să o împartă cu alţii.

Totuşi, el încă se confruntă cu simbolurile orientate fizic. Acum, deoarece folosim această discuţie ca şi un exemplu, vom continua să o urmărim chiar mai departe. Individul poate forma imagini a oraşelor de vis sau ale unor oameni veseli, transpunând emoţia în sine, în orice simboluri pertinente. O exuberanţă poate fi transpusă în imagini ale unor animale care se joacă, a unor oameni care zboară, a animalelor

sau tărâmurilor de o splendidă frumuseţe. Încă o dată, vor lipsi conexiunile logice, dar întregul episod va fi legat de această emoţie.

În tot acest timp, corpul fizic beneficiază enorm datorită faptului că sentimentele folositoare, reînnoiesc şi reumplu automat abilităţile sale de regenerare. Sentimentele de bucurie pot conduce către imagini ale lui Hristos, Budha sau a profeţilor. Aceste simboluri sunt atributele schimbătoare ale conştiinţei, aflată în diferite stadii. Experienţele vor fi privite ca şi creaţii, acte creative, toate native conştiinţei aflate în diverse stadii.

Dincolo de acestea, sunt stările în care simbolurile însele încep să se estompeze, să devină neclare şi distante. Aici, voi începeţi să mergeţi înspre regiuni de conştiinţă, în care simbolurile devin din ce în ce mai puţin necesare, o zonă în mare parte nepopulată. Reprezentările fluctuează şi dispar într-un final. Conştiinţa este din ce în ce mai puţin orientată fizic. În acest stadiu al conştiinţei, sufletul se găseşte singur cu sentimentele sale, dezbrăcate de simbolism şi reprezentări, şi începe să perceapă realitatea măreaţă a propriei cunoaşteri.

El simte experienţa directă. Dacă folosim bucuria ca exemplul nostru, într-un final toate simbolurile mentale şi imaginile vor dispărea. Ele au apărut din această cunoaştere şi vor cădea în afara ei, nefiind experienţa originară ci produse secundare. Sufletul ar începe apoi să exploreze realitatea acestei bucurii, în termeni care cu greu pot fi explicaţi, şi făcând acest lucru ar învăţa metode de percepţie, expresie şi materializare, care mai înainte i-ar fi fost complet neinteligibile.

Obiectele fizice sunt cele mai evidente simboluri ale voastre şi exact din acest motiv, voi nu realizaţi că ele sunt simboluri.

La nivele diferite conştiinţa lucrează cu alte tipuri de simboluri. Acestea sunt o metodă de a exprima realitatea interioară. Avansând într-o direcţie, folosindu-şi conştiinţa sa, sufletul exprimă pe cât posibil realitatea lăuntrică, prin cât mai multe reprezentări, folosindu-se de un simbolism mereu viu şi schimbător. După acest proces, fiecare simbol în sine este conştient, individual şi atent.

Făcând acest lucru, sufletul crează încontinuu noi tipuri de realităţi interioare, care vor fi explorate. Îndreptându-se în direcţia

opusă, vorba vine, sufletul se dezbracă de toate simbolurile şi reprezentările şi folosindu-şi într-o altă manieră conştiinţa, el învaţă să îşi sondeze propria existenţă. Fără simboluri care se interpun între el şi experienţa directă, sufletul se perfecţionează într-un tip diferit de împlinire a valorii, pe care în prezent nu îl puteţi înţelege decât la un nivel conceptual.

Aceste eforturi se desfăşoară fie că sunteţi treji, fie că dormiţi. În orice caz, odată ce deveniţi conştienţi de asemenea activităţi, este posibil să vă observaţi în diferitele stadii ale conştiinţei şi în unele momente, chiar să vă urmăriţi propriul progres, în mod specific prin intermediul stărilor de vis. În acest moment, corpul vostru este cel mai intim simbol şi încă o dată, cel mai evident.

Veţi folosi ideea de corp în majoritatea stadiilor conştiinţei. Atunci când vă părăsiţi corpul fizic, într-o experienţă în afara corpului, de fapt voi îl abandonaţi pentru a intra într-un alt corp, care este într-o mai mică măsură Fizic. Acesta este la rândul său abandonat pentru un corp chiar mai puţin fizic. Ideea formei este atât de importantă ca şi simbol, încât ea este prezentă în toată literatura voastră religioasă şi în poveştile de mai târziu.

La un moment dat, ea va dispărea odată cu celelalte simboluri. Vorbind în termenii voştri, a existat o perioadă înainte de crearea simbolurilor; un timp atât de separat de ideea voastră de realitate, încât doar în cele mai protejate zone ale somnului veţi avea o memorie a acestuia. Vouă vi se pare că fără simboluri nu ar exista nimic, dar această convingere este o deducţie suficient de naturală, de vreme ce voi sunteţi atât de orientaţi în a folosi simboluri.

În acele stadii ale conştiinţei de după moarte, voi veţi folosi în continuare simboluri, dar veţi avea o mult mai mare libertate în utilizarea acestora şi o înţelegere sporită a sensului lor. Cu toate acestea, în stările mai înalte ale conştiinţei, simbolurile nu mai sunt necesare şi creativitatea se desfăşoară complet fără ele.

Evident, în prezent nu puteţi percepe acel stadiu al conştiinţei, dar puteţi ţine evidenţa modului în care simbolurile apar în experienţa voastră, atât în viaţa din starea de trezie cât şi în cea din starea de somn; şi să învăţaţi să le asociaţi cu sentimentele pe care le reprezintă. Veţi învăţa că anumite simboluri apar în viaţa personală, reprezentând

diversele stadii ale conştiinţei, şi acestea pot servi ca puncte de recunoaştere în explorările voastre. De exemplu, atunci când Ruburt este pe cale de a-şi părăsi corpul din starea de vis, deseori el se va afla într-o casă sau apartament ciudat, care îi va oferi oportunităţi de explorare.

Casele sau apartamentele vor fi mereu diferite, dar cu toate acestea simbolul este tot timpul un semn, că el a ajuns într-un punct specific al conştiinţei şi este gata a intra în altă stare a conştiinţei. Fiecare dintre voi vă deţine anumite simboluri care servesc aceluiaşi scop personal. Dacă nu cumva faceţi un mic efort pentru a le explora, aceste simboluri nu vor avea niciun sens conştient.

Unele dintre ele rămân pe viaţă cu voi. Altele, în perioade de mari schimbări, pot de asemenea să îşi modifice caracterul, aducând în prim plan un anumit sentiment al dezorientării, în timp ce aceste simboluri familiare inconştiente suferă transformări. Acelaşi lucru se aplică vieţii voastre fizice. De exemplu, un câine poate reprezenta pentru voi simbolul bucuriei naturale, sau al libertăţii. După ce aţi văzut un accident în care un câine a fost omorât, el poate însemna pentru voi ceva complet diferit.

Acest lucru este bineînţeles evident, deşi acelaşi tip de transformare a simbolului poate apărea în cadrul viselor. Din acest motiv, accidentul poate fi o experienţă de vis, care schimbă mai apoi simbolismul sentimentelor voastre faţă de câini, atunci când vă aflaţi în starea de trezie. O persoană poate crea un simbol al fricii sale prin intermediul unui demon, animal neprietenos, sau chiar printr-un obiect simplu şi inofensiv; dar dacă ştiţi ce reprezintă aceste simboluri, atunci puteţi folosi cunoaşterea nu numai pentru a interpreta visele voastre, ci şi ca semne ale stărilor de conştiinţă, în care apar de obicei.

Prin urmare, aceste simboluri se vor schimba odată ce trec prin diversele stadii ale conştiinţei. Încă o dată, nu este prezentă nicio secvenţă logică, aşadar creativitatea voastră intuitivă va schimba simbolurile, în acelaşi mod în care un artist îşi poate schimba culorile pe care le foloseşte.

Aşadar, toate simbolurile reprezintă realităţi interioare, şi atunci când jonglaţi cu acestea, voi manipulaţi realităţile lăuntrice. Orice mişcare exterioară pe care o faceţi, este realizată în mediul

interior, în toate mediile interioare în care aţi fost implicaţi.

Simbolurile sunt particule psihice încărcate foarte puternic, care încorporează obiectele fizice ce au caracteristici de atracţie şi expansiune, fiind expresii ale realizărilor şi realităţilor interioare, care nu au fost percepute prin cunoaşterea directă. Prin aceasta, mă refer la o percepţie şi înţelegere instantă, fără a folosi simbolismul.

Pe lângă acest lucru, chiar şi simbolurile aflate la diverse stadii ale conştiinţei, vor apărea diferit, unele căutând să obţină stabilitate şi permanenţă ca obiecte fizice ale voastre, urmând principiile şi axiomele fundamentale ale realităţii corporale. Alte simboluri se vor schimba mult mai repede, şi la fel ca în starea de vis, ele vor fi indicatori ale emoţiilor, semne mult mai pregnante şi sensibile. Încă o dată, diferitele stări ale conştiinţei par a avea propriile lor medii în care apar asemenea simboluri, la fel cum obiectele se manifestă într-un mediu fizic.

Obiectele mentale aparent instabile, apar la anumite nivele în mediul de vis. Aşadar, în ambele cazuri simbolurile urmează reguli. Aşa cum am menţionat mai devreme, universul de vis este la fel de „obiectiv" ca şi cel corporal. Obiectele şi simbolurile din el sunt reprezentări pe atât de fidele ale vieţii din interiorul visului, pe cât sunt obiectele fizice din viaţa voastră din starea de trezie.

Aşadar, natura simbolului poate servi ca şi un indiciu, nu numai pentru mediul vostru, ci şi pentru starea voastră de conştiinţă din interiorul lui. În stadiul normal al visului din contextul unei drame obişnuite dintr-un vis, obiectele vi se par îndeajuns de stabile. Voi nu contestaţi existenţa lor. Voi sunteţi încă orientaţi fizic şi proiectaţi asupra imaginilor din vis, simbolismul orelor voastre din starea de trezie.

Cu toate acestea, în alte stări ale conştiinţei de vis, casele pot dispărea brusc. O clădire modernă poate înlocui o colibă. Un copil se poate transforma într-o lalea. Evident, simbolurile se comportă într-o manieră diferită. În acest mediu, permanenţa nu este o axioma fundamentală. Secvenţele logice nu se aplică.

Simbolurile care se comportă în acest mod, pot fi indicii că voi vă aflaţi în acel moment, într-un stadiu diferit al conştiinţei, într-un mediu interior complet nou. Exprimarea sentimentelor şi

experienţelor nu este limitată la cadrul rigid al obiectelor, imobilizate în momente consecutive. Sentimentele sunt automat transformate şi exprimate într-o manieră nouă, mobilă şi imediată. Într-un fel, frecvenţa conştiinţei este mai rapidă.

Voi nu trebuie să aşteptaţi ore sau zile până când apare materializarea. Experienţa voastră este independentă de un context temporal. Poate fi scrisă o carte întreagă privind acest tărâm al conştiinţei, sau despre planurile de conştiinţă, în care este implicat un individ. Timpul vostru prezent este unul din multiplele dimensiuni, care ajută la formarea acestui stadiu particular al conştiinţei. Aşadar, trecutul, prezentul şi viitorul există în interiorul lui, ca porţiuni ale acelui mediu interior. Trebuie să ştiţi cum să vă mişcaţi în această zonă, deoarece stările de conştiinţă şi mediul lor se extind în propria manieră, aşa cum lumea voastră se întinde, să zicem în spaţiu. Aşadar, nu este dificil să fiţi conştienţi de sine în acest stadiu, oferindu-vă sugestiile adecvate înainte să adormiţi.

Într-o anumită măsură, această transmutare a simbolului poate fi de asemenea observată, în diverse stadii ale conştiinţei din starea de trezie. Atunci când vă odihniţi, treaz fiind dar cu ochii închişi, deseori vor apărea imagini şi tablouri pe ecranul ochiului vostru interior. Unele vor fi materializări asemănătoare celor fizice, imagini ale copacilor, caselor sau oamenilor. Altele vor fi pur şi simplu forme care se vor schimba rapid, ce vor părea a curge una în alta. Ca şi o regulă, chiar şi imaginile care pot fi recunoscute, vor fi rapid înlocuite de altele, într-un caleidoscop de forme ce se schimbă constant.

Vi se va părea că aceste imagini interioare nu au nicio logică, şi în mod sigur nu există nicio legătură între ele, şi ceea ce v-aţi gândit cu un moment înainte, sau chiar cu o oră înainte. Într-o anumită măsură ele par a fi deconectate de voi şi nu par a fi creaţia voastră. Cu toate acestea, ele reprezintă deseori caracteristicile conştiinţei, atunci când ea este oarecum îndreptată în afara stimulilor fizici. Forma simbolurilor se schimbă, la fel cum stările conştiinţei se schimbă.

Imaginile pe care le vedeţi în această stare, reprezintă gândurile şi sentimentele experimentate chiar înainte să închideţi ochii, sau cele mai importante idei din mintea voastră, prezente cu câteva momente înainte. În momentul în care ochii voştri sunt închişi, gândurile şi

emoţiile se exprimă pe sine prin acest simbolism. Deoarece imaginii le pot părea că nu au nicio conexiune directă sau logică cu acele gânduri şi sentimente, voi nu le recunoaşteţi ca fiind ale voastre şi nici nu sunteţi capabili să faceţi conexiunea cu ceea ce ele reprezintă.

Expun acest lucru destul de simplist. Din punct de vedere imaginativ, voi aveţi o mai mare libertate de a exprima sentimentele, decât faceţi în mod practic acest lucru. O frică anume simţită de-a lungul zilei, de exemplu pierderea unei slujbe, poate fi mai apoi transpusă atunci când închideţi ochii, într-o serie de simboluri aparent fără sens, dar care au legătură cu acea frică.

Într-o serie rapidă de imagini, voi puteţi vedea o gaură adâncă în pământ. Ea poate fi locuită de un cerşetor sărac, dintr-un alt secol. Poate apărea o lădiţă, sau un portmoneu negru zburând în aer. Voi puteţi vedea un decor sobru, întunecat şi glacial. Imaginea unui personaj dintr-o carte veche de mult uitată, poate apărea şi dispărea. În acelaşi timp, puteţi vizualiza un grup de simboluri opuse reprezentând speranţa voastră – o floare de primăvară, o masă plină de mâncare, o nouă suită de haine, orice semn de abundenţă care ar avea sens pentru voi. Nicăieri nu ar intra gândul pierderii slujbei. Vi se va părea că aţi uitat de el.

Totuşi, prin folosirea simbolurilor, le veţi acorda sentimentelor voastre întreaga libertate, fiecare imagine fiind amplificată sau diminuată, în armonie cu sentimentele aflate sub percepţia normală a conştiinţei – lacuri de emoţie de care nu sunteţi conştienţi. Cu toate acestea, ele vor aduce automat în prim plan imaginile interioare. Dacă aţi medita puţin, aţi putea descoperi originea lor, dar de obicei le lăsaţi să treacă pe lângă voi.

Dacă staţi mai mult timp cu ochii închişi, simbolismul ar continua să îşi schimbe natura, pierzându-şi probabil o parte din caracteristicile sale vizuale şi crescând mult mai puternic în alte direcţii. De exemplu, vă puteţi gândi că aţi mirosit un parfum specific, care vă este dezagreabil, urmărindu-l în aceeaşi manieră descrisă mai sus. De asemenea, puteţi traduce frica într-o senzaţie fizică înspăimântătoare şi să simţiţi cum veţi cădea brusc, sau cum un lucru neplăcut v-a atins.

Oricare dintre aceste caracteristici schimbătoare ale

simbolurilor, ar trebui să vă facă atenţi faţă de stările schimbătoare ale conştiinţei voastre. Dacă vă lăsaţi să alunecaţi în somn, este foarte probabil să creaţi două sau trei vise care simbolizează frica, vise în care luaţi în considerare şi încercaţi diferite soluţii. Bineînţeles, situaţia cu slujba poate să nu apară vreodată, în oricare dintre aceste vise.

Cu toate acestea, pentru inconştient problema a fost definită şi oferită lui. În următoarele zone adânci şi protejate ale somnului, le este permis centrilor superiori ai sinelui interior, să funcţioneze şi să vină în ajutorul acelei porţiunii a personalităţii, care este orientată tridimensional. Acest sine eliberat vede situaţia mult mai clar, sugerează o linie specifică de acţiune (dar nu ordonă) şi informează sinele din starea de vis. Cel din urmă produce apoi un grup de vise în care soluţia este oferită, în cadrul unei situaţii simbolice din interiorul visului.

Interpretarea finală şi mai specifică este realizată în zone de vis mai apropiate de sinele din starea de trezie, unde simbolurile devin din ce în ce mai specifice. Aşadar, există un aspect mult mai restrâns al simbolismului: cu cât vă apropiaţi de conştiinţa din starea de trezie, cu atât simbolul este mai limitat şi precis. Cu cât este mai la îndemână într-o circumstanţă fizică dată, cu atât este mai puţin valoros ca şi simbol specific vieţii din starea de trezie.

Într-o măsură, cu cât mai precis este un simbol, cu atât are mai puţin sens. În cea mai importantă activitate a visului, realizată în perioadele protejate ale somnului, simbolurile sunt îndeajuns de puternice şi totuşi suficient de condensate, astfel încât ele pot fi separate în mai multe părţi. Ele sunt folosite ca şi puncte de conexiune, într-o serie de vise aparent fără legătură, păstrându-şi puterea originară şi totuşi manifestându-se sub diferite forme, devenind din ce în ce mai specifice cu fiecare strat succesiv al visului.

Chiar şi atunci când vă vedeţi de treburile zilnice, conştiinţa voastră fluctuează, şi voi vă puteţi prinde într-un moment când folosiţi simbolurile în această manieră, dacă aveţi obiceiul observării şi nu interpretării stărilor minţii voastre. Fiecare eveniment fizic care vi s-a întâmplat, are o corespondenţă în interiorul psihicului vostru, cu un grup precis de simboluri. Acestea nu reprezintă experienţa ci conţin

experienţa. În ceea ce priveşte viaţa voastră prezentă, ele reprezintă propria bancă personală de simboluri.

Există o unitate măreaţă între simbolurile voastre din timpul zilei şi cele din timpul somnului. Printr-o stenografie miraculoasă, bineînţeles că multe simboluri poartă răspunderea a unor diverse experienţe, astfel încât un simbol le va reprezenta şi pe cele similare cu acestea. Aşadar, asocierea personală are o legătură puternică cu banca voastră personală de simboluri şi operează în stările de vis, exact ca în viaţa din starea de trezie – dar cu o libertate sporită şi în termenii voştri extrăgând putere atât din viitor, cât şi din trecut.

Prin urmare, voi sunteţi conştienţi de folosirea simbolismului în starea de vis, deoarece percepeţi simbolurile trecute şi viitoare. Acestea variază în intensitate; şi deseori ele se grupează împreună. Asemenea simboluri multidimensionale vor apărea în mai multe moduri, nu numai vizual. Ele vor influenţa nu doar realitatea voastră fizică, ci toate realităţile în care sunteţi implicaţi. Simbolurile pe care le cunoaşteţi, sunt doar o reprezentare finală, a unor simboluri mai măreţe.

Reluam dictarea. Atunci când m-am referit la banca voastră personală de simboluri, am vrut să specific că voi aţi luat-o în posesie, în ziua naşterii voastre şi înainte de aceasta. Ea încorporează simbolurile existenţelor voastre din trecut şi în mod similar, voi adăugaţi la acestea, în viaţa voastră din prezent. Totuşi, această bancă trebuie să fie activată. De exemplu, atunci când v-aţi născut voi deţineţi imagini vizuale interne, simboluri care sunt activate, în momentul în care vă deschideţi ochii pentru prima dată. Acestea vă servesc ca şi mecanisme de învăţare. Voi încercaţi în continuare să vă folosiţi în mod adecvat ochii, până când imaginile exterioare sunt în concordanţă cu modelele interioare. Acest lucru este extrem de important şi încă nu a fost înţeles, de cercetătorii voştri.

Deschiderea ochilor activează mecanismul interior. Dacă ochii voştri au o problemă fizică, dacă de exemplu sunt orbi, atunci acest mecanism specific nu este activat în acel moment. Datorită propriilor motive, personalitatea poate că a ales să se nască fără a putea vedea. Dacă ele se schimbă, sau dacă apar dezvoltări psihice interioare, atunci ochii fizici vor fi vindecaţi şi mecanismul interior va fi activat. Există

nesfârşite tipare comportamentale, care au aceeaşi structură. Cu toate acestea, în afara cazului în care folosiţi aceste bănci interioare de simboluri, ele operează ca şi un depozit de retragere latent. Aşa cum a fost menţionat mai devreme în această carte, voi gândiţi înainte să învăţaţi limbajul, şi pentru a vă ghida în această viaţă, voi aveţi la îndemână experienţe trecute din alte vieţi.

Cei care s-au născut în aceeaşi naţionalitate, să zicem de două ori consecutiv, vor învăţa să vorbească mult mai repede a doua oară. Unii prunci vor gândi în limbajul unei vieţi trecute, înainte ca noul limbaj să fie învăţat. Toate acestea au legătură cu folosirea simbolurilor.

Sunetul este în sine un simbol. Voi înţelegeţi că dintr-un punct dat al liniştii, sunetul creşte din ce în ce mai puternic. Ceea ce nu înţelegeţi este că din acel punct de linişte, care este punctul vostru în care nu percepeţi realitatea, sunetul începe de asemenea să crească din ce în ce mai adânc înspre linişte; şi cu toate acestea el va avea acelaşi sens şi varietate ca şi sunetele pe care le cunoaşteţi, acestea fiind de asemenea simboluri. Gândul nerostit are un „sunet" pe care nu îl auziţi, dar care este audibil la un alt nivel de realitate şi percepţie.

Copacii sunt un sunet pe care din nou nu îl percepeţi. În visele voastre şi în mod specific dincolo de aceste vise pe care vi le amintiţi, există zone de conştiinţă în care aceste sunete sunt automat percepute şi traduse în imagini vizuale. Ele operează ca şi un fel de stenogramă. Fiind oferite câteva sunete specifice, voi aţi putea să vă recreaţi în mod inconştient universul, astfel încât orice simbol multidimensional, poate conţine toate realităţile pe care le cunoaşteţi.

Din punct de vedere fizic, mirosul, vederea şi sunetul sunt combinate împreună pentru a vă oferi datele de simţ principale, şi pentru a vă forma simţurile voastre fizice. Totuşi, la alte nivele acestea sunt separate între ele. Aşadar, mirosurile au o realitate vizuală şi după cum ştiţi, aceste date pot fi de asemenea percepute în termenii altor percepţii senzoriale.

Simbolurile se pot întâlni sau despărţi, pot fi percepute separat sau holistic. Aşa cum fiecare eveniment are propriul său simbol, în mod similar voi dispuneţi de moduri specifice în a le combina. Aceste simboluri pot fi traduse şi percepute în diferiţi termeni; de exemplu ca

şi o serie de note, o combinaţie de simţuri sau o serie de imagini. La diversele stadii ale conştiinţei, voi le veţi percepe în termeni diferiţi. Aşadar, simbolul multidimensional în ansamblul său, are o realitate în alte stări ale conştiinţei, cât şi în alte nivele ale realităţii.

Voi acţionaţi ca şi cum gândurile voastre ar fi secrete, deşi ar fi trebuit să înţelegeţi până acum că ele nu sunt. De exemplu, nu numai că gândurile voastre sunt vizibile prin comunicările telepatice, dar fără atenţia voastră conştientă, ele formează ceea ce voi aţi numi pseudoimagini, situate „sub" domeniul materiei fizice aşa cum o percepeţi în unele cazuri, sau imediat „deasupra" aceluiaşi domeniu.

Aşadar, este ca şi cum gândurile voastre apar în interiorul altor realităţi ca şi obiecte – în viaţă şi vitale prin ele însele, crescând în alte sisteme, aşa cum florile sau copacii cresc aparent din nimic în cadrul realităţii fizice. Acestea pot fi mai apoi folosite ca şi materie primă în acele sisteme. Ele sunt „datele naturale" oferite, materialul fundamental al creativităţii, prezent în realităţile pe care le însămânţaţi, dar nu le percepeţi.

Urmărind acest traseu, gândurile voastre sunt guvernate de legi specifice. Comportamentul lor urmează legi şi activităţi proprii, pe care nu le înţelegeţi, deşi consideraţi gândurile ca fiind ale voastre. Independent de voi, ele sunt mai apoi manipulate de către alte tipuri ale conştiinţei, sub forma unor fenomene naturale mereu schimbătoare. Conştiinţa nativă din asemenea sisteme nu este conştientă de originea acestui fenomen şi a propriei voastre realităţi. Ea consideră dovezile percepute prin simţuri ca fiind reale, la fel cum faceţi majoritatea dintre voi. Nu i-ar trece prin minte că acest fenomen îşi are sursa, în afara propriului vostru sistem.

De exemplu, dacă ar trebui să fac aceeaşi afirmaţie către oricare dintre cititorii mei, voi fi acuzat de a spune că realitatea fizică a fost compusă din resturile universului.

Nu spun acest lucru şi nici nu îl sugerez în cazul deja menţionat. În sistemul vostru, voi participaţi în mod direct la formarea realităţii fizice. Datele primite în mod natural sunt rezultatul unor emoţii, gânduri, sentimente colective sau individuale, care ajung să fie materializate. În această privinţă, sistemul vostru este mult mai creativ decât sistemele deja menţionate. Pe de altă parte, în cadrul acestor

sisteme alternative, există o conştiinţă de grup puternică şi inovatoare, care se dezvoltă. În aceste sisteme, identitatea este păstrată, dar sunt permise mai multe interschimburi între indivizi, schimburi creative de simboluri, care se înfăţişează sub forma unor lacuri. În aceste planuri ale conştiinţei, există de asemenea o încorporare cu mai mare uşurinţă a simbolurilor mentale şi psihice. Datorită acestui fapt, indivizii recunosc mult mai clar conexiunea între imaginii le creative şi datele simţurilor. Ei alternează şi schimbă intenţionat ceea ce primesc prin simţuri, experimentând cu ele.

Toate acestea implică o muncă cu simbolurile în cea mai intimă manieră. La anumite nivele ale personalităţii voastre, sunteţi conştienţi de diferitele metode prin care sunt folosite simbolurile, nu numai în sistemul vostru ci şi în altele. După cum a fost menţionat mai devreme, niciun sistem de realitate nu este închis. Aşadar, gândurile, imaginile şi sentimentele voastre, modifică datele percepute prin intermediul simţurilor de către conştiinţele din alte sisteme ale realităţii.

Cu toate acestea, modelele inovatoare dezvoltate în aceste sisteme alternative, pot fi într-o oarecare măsură percepute, în interiorul propriului vostru sistem. Există străpungeri constante. În diferitele stadii ale conştiinţei, voi treceţi prin zone care au legătură cu multe dintre aceste sisteme. Unele stadii prin care treceţi sunt native pentru alte tipuri ale conştiinţei şi în timp ce le străbateţi, voi veţi folosi simbolurile într-o manieră specifică acelui nivel.

Ele ar trebui să fie fluide şi mereu schimbătoare în forma lor. Unele pot fi folosite ca şi învelişuri pentru a găzdui experienţele originare, aşadar că metode de decepţie mai degrabă decât de iluminare. Atunci când se întâmplă acest lucru, va fi implicată frica.

Frica adoptată în diversele stadii ale conştiinţei, acţionează ca şi un set de lentile care distorsionează, ascunzând dimensiunile naturale ale tuturor simbolurilor, funcţionând ca şi o barieră sau un impediment în calea liberei circulaţii. Simbolurile de o natură explozivă servesc ca şi agenţi declanşatori, eliberând ceea ce a fost îngrădit. Fără furtunile fizice toţi aţi înnebuni.

Natura agresivă a simbolurilor este foarte puţin înţeleasă, la fel cum nu este înţeleasă nici relaţia între agresiune şi creativitate.

Acestea nu sunt deloc caracteristici opuse, deoarece fără un imbold agresiv, simbolurilor le-ar lipsi marea lor mobilitate. Ele ar exista într-un mediu permanent.

Atât aspectele agresive cât şi cele creative ale conştiinţei permit folosirea simbolurilor, mişcarea prin diversele nivele ale existenţei, cât şi natura agresivă a gândului, care le propulsează fără ca voi să vă daţi seama, în realităţi pe care nu le înţelegeţi.

Atât agresivitatea cât şi pasivitatea se află în spatele simbolurilor naşterii, deoarece ambele sunt necesare. Ele se află în spatele simbolurilor morţii, cu toate că aceasta nu este înţeleasă. Inerţia apare atunci când agresivitatea şi creativitatea nu se află în proporţii adecvate, când conştiinţa se înclină prea sever într-o direcţie sau alta, în momentele când curgerea simbolurilor este fie prea rapidă, fie prea lentă pentru acest mediu psihologic specific, în care locuiţi.

Pot apărea pauze. Pentru a spune cât mai simplu cu putinţă, există un moment aproape inimaginabil, în care se manifestă o non-realitate, în care un simbol este prins între mişcare şi nemişcare, un timp al incertitudinii. Acesta este bineînţeles tradus şi redat în mai multe moduri. În asemenea perioade, anumite simboluri pot fi pierdute tuturor intenţiilor şi scopurilor, ieşind în afara experienţei unui individ, existând o pauză a inerţiei.

Aceste pauze există ad literam în mai multe sisteme. Voi le întâlniţi la mai multe nivele. De exemplu, puteţi experimenta o stare de conştiinţă, în care nimic nu pare a se întâmpla, în care nu apare niciun peisaj psihologic sau simboluri, care pot fi recunoscute. Acestea există nu numai psihologic sau psihic, ci şi ca zone goale în termeni de spaţiu. Într-un final, spaţiile pot fi umplute cu noi simboluri. Dacă sunteţi îndeajuns de receptivi, vă puteţi prinde întâlnind asemenea stări de realitate, în care nimic nu se manifestă; stări în care nu apare niciun semn al oricărei conştiinţe, în afară de conştiinţa proprie.

Asemenea spaţii goale pot fi însămânţate cu noi simboluri şi sunt deseori folosite, ca şi canale prin care sunt inserate noi idei creative şi invenţii. Aşadar, aceste zone goale sunt recunoscute de alţii, fiind privite ca şi spaţii întunecate. Pentru aceşti călători care sondează realităţile interioare, ele reprezintă de asemenea arii de non-rezistenţă. Ele sunt zone aflate în dezordine, canale deschise,

inactive în sine dar aflate în aşteptare pasivă. Unele simboluri, aşteaptă de asemenea să fie activate.

În termenii voştri, ele vă prezintă experienţe viitoare care la momentul prezent, se află în aşteptare. Aşadar, aceste locuri unde nu este prezentă inerţia, sunt într-o oarecare măsură creative, în sensul în care simboluri diferite pot intra în prim plan, în interiorul lor.

Capitolul 19

Prezenturi alternative şi focusul multiplu

Haideţi să începem cu starea normală de conştiinţă pe care o cunoaşteţi. La un pas în afara acesteia, se află un alt nivel al conştiinţei, în care toţi dintre voi alunecaţi. Îl vom numi „A-1". El este adiacent conştiinţei voastre normale, fiind foarte puţin separat de ea; dar cu toate acestea, în interiorul lui pot apărea efecte foarte specifice, care nu sunt prezente în starea voastră obişnuită.

La acest nivel pot fi folosite mai multe abilităţi, şi momentul prezent poate fi experimentat în moduri diferite, folosind ca bază datele fizice cu care sunteţi deja familiarizaţi. În starea voastră normală, percepeţi corpul. În A-1, conştiinţa voastră poate intra în corpul altuia, vindecându-l. În aceeaşi manieră, voi puteţi să percepeţi starea propriei imagini Fizice. În funcţie de abilităţile pe care le deţineţi, puteţi să folosiţi în mod conştient, cu luciditate şi vioiciune, aceste informaţii provenite din interior.

A-1 poate fi folosit ca şi o platformă secundară, în care puteţi vedea evenimentele fizice, dintr-o perspectivă mai clară. Intrând în A-1, momentan veţi fi eliberaţi de tensiunile corporale şi folosind această libertate, vă puteţi focaliza atenţia pentru a le uşura. Deseori, problemele care par a fi nerezolvabile, pot fi rezolvate. Sugestiile oferite sunt mult mai eficiente. Este mai uşor să formaţi imagini, şi acestea vor avea o mobilitate sporită. Aşadar, A-1 este la un pas depărtare de starea normală a conştiinţei şi totuşi unul important.

El poate fi folosit ca primul dintr-o serie de paşi, conducând la stări „mai adânci" ale conştiinţei. De asemenea, A-1 poate fi folosit ca şi primul dintr-o serie de paşi adiacenţi. Fiecare dintre straturile mai adânci ale conştiinţei, pot fi folosite ca primi paşi, care conduc către alte nivele alăturate. Este simplu de intrat în A-1. Atunci când ascultaţi muzica care vă place, atunci când vă lăsaţi în voia unei preocupări plăcute, puteţi percepe un sentiment diferit. El poate fi acompaniat de propriile dovezi fizice caracteristice. Puteţi bate din degete într-un mod caracteristic. Poate fi un gest specific. Vă puteţi holba sau uita

visător în dreapta sau în stânga.

Orice asemenea dovezi fizice vă pot ajuta să faceţi diferenţa între această stare a conştiinţei şi cea care este de obicei predominantă. Trebuie doar să o recunoaşteţi, să învăţaţi să o menţineţi, pentru ca mai apoi să începeţi să experimentaţi cu ea. Ca şi o regulă, ea este încă fizic orientată, în sensul că abilităţile conştiinţei sunt de obicei direcţionate înspre percepţia interioară şi manevrarea materiei sau a mediului fizic. Aşadar, puteţi percepe momentul prezent printr-o varietate de puncte unice de vedere, de obicei nedisponibile.

Puteţi percepe realitatea momentului aşa cum există ea pentru intestinele, sau pentru mâna voastră; şi prin practică să experimentaţi pacea interioară şi agitaţia, care există simultan în corpul vostru fizic. Aceasta va produce o mare apreciere şi uimire, un simţ al unităţii cu materialul corporal viu, din care este compusă structura voastră fizică. Prin practică puteţi deveni la fel de atenţi faţă de mediul fizic interior, pe cât sunteţi faţă de cel exterior.

Printr-un antrenament mai intens, conţinuturile propriei voastre minţi vă vor deveni rapid disponibile. Vă puteţi vedea gândurile, la fel de clar precum puteţi percepe organele voastre interne. În acest caz, voi le-aţi putea percepe într-o manieră simbolică, prin intermediul unor semne pe care să le recunoaşteţi, de exemplu observând cum gândurile voastre sunt la fel amestecate ca şi nişte fire de iarbă. Ulterior puteţi abandona asemenea imagini.

Puteţi cere conţinuturilor gândurilor din mintea voastră, să fie transpuse într-o imagine intensă, reprezentând simbolic gândurile individuale şi tărâmul mental global; pentru ca mai apoi să eliminaţi ceea ce nu vă place şi să îl înlocuiţi cu imagini mai pozitive. Acest lucru nu înseamnă că acest peisaj interior trebuie să fie tot timpul senin, ci doar că trebuie să fie bine echilibrat.

Un tărâm interior întunecat şi în general deprimant ar trebui să vă alerteze, astfel încât să începeţi imediat să îl schimbaţi. Toate aceste realizări pot fi îndeplinite de cititorii mei, deşi oricine poate considera o cale ca fiind mai dificilă decât alta. Trebuie de asemenea să înţelegeţi că vorbesc în termeni practici. De exemplu, puteţi corecta o problemă fizică în maniera deja oferită. Examinând peisajul interior al gândurilor, veţi putea găsi sursa care a provocat indispoziţia fizică.

Sentimentele pot fi examinate în acelaşi mod. Ele vor apărea într-o manieră diferită, având o mobilitate mult mai mare. De exemplu, gândurile pot apărea ca structuri staţionare, ca flori sau copaci, case sau peisaje. Sentimentele se vor manifesta mai des prin mobilitatea schimbătoare a apei, vântului, vremii, cerului sau schimbării de culoare. Aşadar, orice indispoziţie fizică poate fi percepută în această stare, dacă vă uitaţi în interiorul corpului şi o descoperiţi; pentru ca mai apoi schimbând ceea ce vedeţi, să vă percepeţi cum intraţi în corpul altei persoane, sub forma unei miniaturi, ca un punct de lumină, sau pur şi simplu fiind fără substanţă materială, dar totuşi conştienţi de mediul interior al corpului.

Voi schimbaţi ceea ce este nevoie să fie modificat, în orice manieră pe care o aveţi la dispoziţie – canalizând energia corpului în acea direcţie, intrând în corp şi aducând împreună anumite porţiuni care necesită ajustări, prin manevrarea unor zone ale şirei spinării. Apoi, din această platformă adiacentă de conştiinţă A-1, voi percepeţi modelele mentale ale gândurilor avute, sau gândurile unei alte persoane.

Puteţi percepe aceste modele mentale ca propoziţii sau cuvinte care apar foarte rapid – de obicei percepute în mintea voastră sau în altă minte, sau ca şi litere negre care formează cuvinte. De asemenea, puteţi auzi cum sunt exprimate diverse cuvinte şi gânduri, puteţi vedea un „peisaj" precedent, în care gândurile formează un tablou cu încărcătură simbolică.

Acest lucru vă arată în ce manieră gândurile voastre, au produs maladia fizică şi care dintre ele sunt implicate. La fel ar trebui procedat şi cu sentimente voastre. Acestea pot fi percepute ca şi explozii de culori întunecate sau luminoase, toate aflate în mişcare, sau pur şi simplu poate fi simţită o emoţie specifică, care are o forţă imensă. Dacă ea este foarte puternică, emoţia poate fi simţită prin mai multe asemenea imagini. În ceea ce priveşte gândurile şi emoţiile negative, voi le înlăturaţi pe cele care au legătură cu maladia. Astfel veţi face corecţii pe trei nivele.

A-1 poate fi de asemenea folosit ca şi un cadru excelent pentru creativitate, concentrare, studiu, reîmprospătare, odihnă şi meditaţie. Pentru a vă ajuta, vă puteţi crea propria imagine a acestei stări,

vizualizând-o ca şi o cameră, un tărâm frumos sau o scenă plăcută. Într-o manieră spontană, voi vă veţi găsi propriul simbol pentru această stare.

Ea poate fi de asemenea folosită ca şi un punct de legătură cu următoarea stare a conştiinţei, conducându-vă spre o transă mai adâncă; care încă are legătură cu sistemul de realitate pe care îl cunoaşteţi.

De asemenea, A-1 poate fi folosit ca şi o treaptă care vă va conduce către un nivel adiacent al conştiinţei; aşadar, cu doi paşi mai departe, raportat la acelaşi nivel al realităţii normale. În acest caz, ea nu vă va conduce într-o examinare şi percepţie mai profundă a momentului prezent, ci către o stare de atenţie şi recunoaştere a ceea ce voi numiţi, momente prezente alternative.

În această stare, veţi păşi în afara momentului prezent pe care îl cunoaşteţi. Aici, veţi face diverse explorări menţionate mai devreme, intrând în sistemul probabilităţilor. Această stare poate fi extrem de avantajoasă, atunci când încercaţi să vă rezolvaţi diverse probleme, care au legătură cu aranjamentele viitoare, decizii care vă vor influenţa viitorul şi orice alte chestiuni; de fapt, ea este avantajoasă în orice moment, în care trebuie să luaţi decizii importante, privind viitorul vostru. În A-1, voi sunteţi capabili să urmăriţi diverse decizii alternative şi câteva rezultate probabile, nu imaginativ ci în termeni destul de practici.

Aceste probabilităţi sunt reale, indiferent de ce decizii luaţi. De exemplu, să zicem că voi aveţi de ales între trei situaţii diferite şi este foarte important, să selectaţi una dintre ele. Folosind această stare, voi luaţi prima alegere. Prezentul alternativ este momentul în care faceţi acea alegere. Luând acea alegere voi schimbaţi prezentul, astfel încât percepeţi destul de clar modul în care el s-a transformat; şi ce acţiuni sau evenimente vor urma acestei schimbări, în viitorul care aparţine prezentului alternativ ales de voi.

Voi faceţi acelaşi lucru cu fiecare dintre celelalte alegeri, toate aparţinând cadrului specific al unei stări a conştiinţei. Oricum ar fi, metodele sunt identice. Voi luaţi decizia. În orice manieră pe care o doriţi, ulterior voi deveniţi conştienţi de efectele fizice din corpul vostru. Voi intraţi în corp în aceeaşi manieră enunţată mai devreme, în

exemplul cu vindecarea. Cu o mare senzitivitate voi sunteţi capabili a vedea care va fi efectul fizic al deciziei voastre – fie că starea corpului rămâne aceeaşi, fie că sunteţi mai sănătoşi, sau începeţi să aveţi mari dificultăţi.

În aceeaşi manieră voi exploraţi aspectele mentale şi emoţionale, şi apoi vă îndreptaţi atenţia în „exterior", înspre mediul care este o consecinţă a acestui prezent alternativ. Din punct de vedere mental, vă vor apărea diverse evenimente. Puteţi avea o trăire puternică, sau doar să priviţi aceste aspecte din exterior. Ele pot deveni atât de însufleţite, încât puteţi uita pentru moment de propria persoană, deşi dacă menţineţi contactul cu acest nivel al conştiinţei, rareori veţi avea o asemenea experienţă. Ca şi o regulă generală însă, voi sunteţi foarte conştienţi de ceea ce faceţi.

În funcţie de o situaţie anume, puteţi să faceţi aceleaşi lucruri pentru a descoperi efectul acestei decizii asupra altor persoane. Voi vă întoarceţi apoi la conştiinţa normală, trecând prin starea A-1, pe care aţi folosit-o ca şi un preambul. După o perioadă de odihnă, va reîntoarceţi şi luaţi a doua decizie, apoi a treia, urmărindu-le în aceeaşi manieră. Apoi, în starea voastră normală a conştiinţei, veţi lua decizia pe care o doriţi, în funcţie de informaţiile şi experienţa pe care aţi avut-o.

Numele nu sunt importante. De dragul simplităţii vom numi acest nivel de conştiinţă A-1-a.

Vedeţi, există şi un A-1-b, încă adiacent cu acesta, pornind dintr-un prezent alternativ, care poate fi folosit pentru multe alte scopuri.

Pentru individul obişnuit, nu este uşor să intre în această stare, în care pot fi simţite mai multe prezenturi alternative ale unor grupuri, probabilităţile colective, problemele rasiale şi mersul civilizaţiei. Acesta este un nivel foarte benefic politicienilor şi oamenilor de stat, care poate fi de asemenea utilizat pentru a sonda trecuturile probabile. Aceasta stare ar fi folositoare pentru a descoperi vechile ruine şi civilizaţiile dispărute, dar numai dacă ar fi sondat trecutul probabil specific, în care ele au existat.

Următorul nivel adiacent ar fi A-1-c, o anexă a lui A-1-b, în care există o mai mare libertate de acţiune, mobilitate şi posibilităţi de

experimentare. Într-o oarecare măsură, în această stare individul participă la evenimentele percepute. În acest moment nu este nevoie să discutăm mai în detaliu despre oricare dintre aceste stări, deoarece în mod obişnuit, voi nu sunteţi implicaţi în ele. Stările vă conduc înspre realităţi care au puţine legături cu a voastră. Acestea sunt nivele ale conştiinţei prea îndepărtate de cea obişnuită, şi în circumstanţe normale, conştiinţa voastră poate merge până în A-1-c.

Prima stare, A-1-a, este cea mai practică şi puteţi intra uşor în ea, deşi trebuie să aveţi o atitudine binevoitoare pentru nivelul A-1, înainte să fiţi dispuşi să faceţi următorul pas. În limite sale, A-1-a permite o mare expansiune. Folosind-o, puteţi de exemplu să descoperiţi ce s-ar fi întâmplat dacă „Aş face acest lucru sau altul". Ţineţi minte, acestea sunt toate nivele adiacente, extinzându-se spre exterior.

Acum, direct sub A-1 îl veţi descoperi pe A-2, care este o stare uşor mai adâncă, folosind analogia unei direcţii. Ea este mai puţin orientată fizic decât A-1. Voi încă deţineţi o excelentă luciditate şi atenţie conştientă. Această stare poate fi folosită pentru a explora trecutul în termenii voştri de referinţă, în cadrul sistemului probabil pe care îl cunoaşteţi.

Trecuturile reîncarnaţionale vă sunt cunoscute aici, şi dacă o maladie personală nu poate fi rezolvată în A-1, s-ar putea să trebuiască să mergeţi în A-2, descoperind că şi-a avut originea în altă existenţă. Această stare este caracterizată printr-o respiraţie mai încetinită şi, în afară de situaţiile când sunt oferite şi alte indicaţii, starea este definită de o temperatură întrucâtva mai scăzută a corpului, unde alfa mai lungi şi o frecvenţă mai scăzută.

Cu toate acestea, încă există o relaţie cu mediul şi o conştienţă a acestuia. Ea poate fi în mod intenţionat blocată, cu scopul de a exista o mai mare eficienţă în recepţionarea mesajelor, deşi acest lucru nu este neapărat necesar. De exemplu, puteţi să ţineţi ochii deschişi, deşi este mai uşor să îi închideţi. Astfel, senzitivitatea este accelerată. Fără a urma neapărat metodele oferite în A-1, vor apărea aspectele mentale, fizice şi emoţionale ale personalităţilor trecute.

Ele pot fi percepute în diferite moduri, conform caracteristicilor individului care se află în această stare. Starea A-2 poate fi folosită

pentru a descoperi originea unei idei în trecut, sau pentru a găsi orice a fost pierdut acolo, atâta timp cât se află în sistemul vostru de probabilităţi.

Direct sub aceasta se află A-3. Încă o dată, voi accesaţi o anexă care operează în această stare cu aspectele de masă – deplasări de pământ, istoria planetei aşa cum e cunoscută de voi, rasele care au locuit-o, istoria animalelor, straturile de petrol şi de gaz, diversele cicluri care au trecut de-a lungul planetei voastre şi au transformat-o.

A-4 vă conduce către un nivel care se află sub structura materiei, în care ideile şi conceptele pot fi percepute, deşi reprezentările lor nu apar în realitatea fizică din prezent, cea pe care o cunoaşteţi.

Din acest strat vă vin multe dintre cele mai profunde inspiraţii. Aceste idei şi concepte, având propria lor identitate electromagnetică, apar totuşi ca „peisaj simbolic" la un asemenea nivel al conştiinţei. Este dificil a explica. De exemplu, gândurile nu apar ca şi pseudoimagini şi nici nu deţin o materializare cvasifizică, dar sunt totuşi simţite cu însufleţire, percepute şi culese de anumite porţiuni ale creierului – acele porţiuni care aparent sunt nefolosite, zone despre care ştiinţa încă nu a găsit vreun răspuns.

Aceste idei şi concepte îşi au sursa în interiorul conştiinţei. Cu toate acestea, ele reprezintă dezvoltări latente aflate într-un stadiu incipient, care pot sau nu apărea în realitatea fizică. Ele pot să fie sau să nu fie percepute de un individ anume. Interesele şi abilităţile caracteristice ale personalităţii, sunt în mare măsură interconectate cu recunoaşterea realităţilor din acest strat al conştiinţei.

Cu toate acestea, materialul disponibil reprezintă pietrele de temelie, pentru multiplele sisteme probabile. Este o zonă deschisă în care au acces alte dimensiuni. Ea devine deseori disponibilă în stările de somn. Inovaţiile desăvârşite, măreţele invenţii globale – toate se află în expectativă în acest uriaş rezervor. La acest nivel, deseori sunt realizate puternice „converşii" personale.

Acum, orice individ poate trece prin aceste nivele şi să rămână relativ neatins şi inconştient, să călătorească prin ele fără a le percepe. Intenţiile şi trăsăturile generale ale personalităţii, vor determina calitatea percepţiei şi a înţelegerii. Materialul menţionat este

disponibil în fiecare dintre nivelele de conştiinţă date, dar el trebuie căutat, fie printr-o dorinţă conştientă, fie printr-o dorinţă inconştientă foarte puternică. Dacă nu este căutat, atunci darurile disponibile şi potenţialurile, rămân pur şi simplu nefolosite şi nerevendicate.

Stările de conştiinţă de asemenea fuzionează una într-alta şi este evident că folosesc termenul de adâncime pentru a uşura discuţia. Începând cu ego-ul sau conştiinţa din starea de trezie, odată ce sinele exterior se concentrează asupra realităţii fizice, el va experimenta stări mai ample, asemănătoare unor tărâmuri care pot fi explorate. Aşadar, fiecare dintre ele deschide arii adiacente, existând multe „drumuri" care pot fi străbătute, în funcţie de propriile interese şi dorinţe.

Aşa cum în starea voastră obişnuită de trezie, voi percepeţi un întreg univers de date fizice, în mod similar, în fiecare dintre aceste stări ale conştiinţei, voi percepeţi alte realităţi la fel de complexe, variate şi însufleţite. Din acest motiv este atât de dificil a explica experienţele posibile din oricare realitate dată.

A-5 deschide o dimensiune în care conştiinţa vitală a oricărei personalităţi, poate fi cel puţin teoretic contactată. În termenii voştri, aceasta înseamnă a comunica nu numai cu personalităţile trecute, ci şi cu cele din viitor. Este un nivel foarte rar atins. De exemplu, el nu este stratul utilizat de majoritatea mediumurilor. Este un tărâm de întâlnire în care personalităţile din orice timp, loc sau sistem probabil pot comunica între ele, în termeni clari şi înţeleşi de toţi.

Deoarece trecutul, prezentul şi viitorul nu există, acesta este un nivel al comunicărilor la nivelul conştiinţei, comunicări limpezi ca şi cristalul. Cei implicaţi deţin bineînţeles o cunoaştere excelentă a propriilor fundaluri şi istorii, dar în această stare ei posedă de asemenea o perspectivă mult mai largă, în care tiparele private şi istorice sunt văzute ca şi o porţiune dintr-un întreg mai amplu.

Fără exagerare, în acest nivel mesajele trec fulgerător prin secole, de la un individ măreţ către altul. Viitorul vorbeşte trecutului. Marii artişti au fost dintotdeauna capabili să comunice la acest nivel, şi în timp ce trăiau, pentru majoritatea timpului, ei pur şi simplu operau la acest nivel al conştiinţei. Numai cele mai exterioare porţiuni ale personalităţii lor, se supuneau ordinelor perioadei istorice.

Pentru cei care ajung în această stare şi o folosesc, comunicarea

este foarte limpede. Trebuie înţeles că această comunicare funcţionează în ambele sensuri. De exemplu, Leonardo da Vinci ştia de Picasso. Există bărbaţi şi femei care nu sunt cunoscuţi. Contemporanii lor îi ignoră.

Realizările lor pot fi interpretate greşit sau pierdute din punct de vedere fizic, dar la acest nivel de conştiinţă, ei împărtăşesc aceste comunicări, şi la alt nivel al existenţei realizările lor sunt recunoscute.

Nu vreau să spun că doar cei măreţi împart aceste comunicări la nivelul conştiinţei. Este necesară o mare simplitate, şi în afară de aceste personalităţi, mulţi dintre cei aflaţi în clase sociale mai „joase", comunică de asemenea în această manieră. Există o conversaţie nesfârşită care se desfăşoară în univers, una plină de sens. Atât cei din trecutul cât şi cei din viitorul vostru, sunt implicaţi în lumea voastră prezentă, şi la acest nivel problemele care au fost întâlnite, vor fi înfruntate şi discutate. Acesta este miezul comunicării. De obicei ea este întâlnită fie într-un nivel protejat al somnului, fie într-o stare de transă bruscă şi spontană. Prin urmare, este generată multă energie.

Informaţia primită în oricare dintre aceste stări ale conştiinţei, trebuie să fie interpretată pentru conştiinţa normal trează, dacă doriţi să menţineţi orice memorie fizică.

În multe cazuri, în ceea ce îl priveşte pe sinele din starea de trezie, memoria rămâne inconştientă, dar experienţele pot schimba complet structura vieţii unui individ. Prin asemenea comunicări şi intuiţii, pot fi evitate unele direcţii dezastruoase, fie că ego-ul este sau nu conştient de ele.

Experienţele din aceste diverse nivele, pot fi interpretate în mod simbolic. Ele pot apărea sub forma fanteziei, ficţiunii, creaţiilor artistice, fără ca sinele conştient să înţeleagă care este originea lor. Acum, la oricare dintre aceste stadii variate ale conştiinţei, pot fi de asemenea percepute şi alte fenomene – de exemplu forme gând, manifestări de energie, proiecţii din subconştientul personal şi proiecţii din inconştientul colectiv. În funcţie de atitudinea personalităţii implicate, oricare sau toate dintre acestea pot lua o formă simbolică, şi apărea ca fiind folositoare sau ameninţătoare. Ele ar trebui să fie considerate fenomene destul de naturale, deseori neutre în intenţie.

Adesea, ele sunt forme incipiente cărora le este oferită validitate de către personalitatea care le întâlneşte. Aşadar, natura activităţii lor va fi proiectată în afară de către individ, asupra materializării relativ pasive. Persoana care le întâlneşte trebuie doar să îşi îndrepte atenţia în altă parte, pentru a „dezactiva" fenomenul. Acest lucru nu înseamnă că fenomenul nu este real. El are pur şi simplu altă natură.

Fenomenul deţine o energie proprie, dar pentru a avea loc o interacţiune, el are nevoie de energie adiţională de la o persoană care îl percepe. Dacă o asemenea materializare pare ameninţătoare, atunci pur şi simplu lăsaţi-o în pace şi retrageţi-vă atenţia de la ea. Ea îşi extrage energia de activare din concentrarea voastră, în funcţie de intensitatea şi natura acestei concentrări. În timp ce călătoriţi prin aceste nivele ale conştiinţei, nu trebuie să luaţi cu voi axiomele fundamentale ale existenţei fizice. Îndepărtaţi cât mai multe dintre acestea, deoarece ele vă pot determina să interpretaţi în mod greşit experienţele avute.

Sub acest nivel există alte straturi ale percepţiei, deşi în acele zone există o tendinţă mult mai mare ca ele să fuzioneze. De exemplu, în nivelul următor este posibilă comunicarea cu diverse forme ale conştiinţei, care nu sunt manifestate în mod fizic – personalităţi care nu au o realitate fizică în prezentul sau viitorul vostru, dar care au legătură cu sistemul vostru de realitate, atât ca şi gardieni cât şi ca tutori.

Aproape toate experienţele din acest nivel vor fi reprezentate în mod simbolic, deoarece altfel ele nu ar avea niciun înţeles pentru voi. Într-un fel sau altul, toate experienţele vor avea legătură cu viaţa non-fizică, cu formele şi conştiinţele non-corporale şi independenţa conştiinţei de materie. Aceste experienţe vor fi întotdeauna încurajatoare. Experienţele din afara corpului vor fi deseori prezente la acest nivel, astfel încât cel care se proiectează, va ajunge într-un mediu nepământean, sau în unul de mare frumuseţe şi grandoare.

„Materia" din care este alcătuit mediul îşi va avea originea în mintea celui care se proiectează, fiind un simbol al ideilor deţinute, de exemplu privind viaţa de după moarte. Un Vorbitor sau un grup de Vorbitori, vor apărea în orice înfăţişare va fi acceptabilă, pentru cel care se proiectează, fie că este una a lui Dumnezeu, a unui înger sau

discipol. Acesta este cel mai comun tip de experienţă din acest nivel.

Cu toate acestea, conform abilităţilor şi înţelegerii celui care se proiectează, pot fi oferite mesaje mult mai complete, astfel încât va deveni evident faptul că Vorbitorii, sunt într-adevăr doar simboluri ale unor identităţi măreţe. Unii vor fi capabili să înţeleagă mult mai clar comunicările. Adevărata natură a Vorbitorilor non-fizici, poate fi atunci cunoscută.

Într-un asemenea moment, pot fi posibile proiecţii mai adânci în acel mediu. În această stare, este posibilă o perspectivă mai amplă asupra trecuturilor şi viitorurilor istorice. Toate aceste nivele ale conştiinţei, conţin structura diferitelor comunicări, care pot fi urmărite în funcţie de scopul personalităţii implicate.

Structurile moleculare trimit în exterior propriile mesaje, şi dacă nu sunteţi în rezonanţă pentru a le percepe, ele pot fi interpretate ca zgomot static sau lipsit de sens. Toate aceste nivelele ale conştiinţei pot fi cuprinse într-o clipire, fără să le observaţi; sau cel puţin teoretic aţi putea petrece o viaţă întreagă, explorând orice nivel dat.

De exemplu, puteţi avea câteva experienţe destul de valide în nivelul patru, fără să fiţi conştienţi de primele trei nivele. Stadiile conştiinţei sunt disponibile, pentru cei care ştiu ce sunt ele şi cum să le folosească. Mulţi îşi găsesc propria cale relativ spontan. Acum, există alte nivele adiacente care vă conduc către diverse realităţi alternative, fiecare aflându-se la o distanţă mai mare faţă de a voastră. În multe dintre acestea, viaţa şi moartea nu se manifestă în maniera cunoscută de voi, şi timpul este perceput ca şi greutate; sisteme în care axiomele fundamentale sunt atât de diferite de cele pe care le acceptaţi, încât priviţi aceste experienţe ca fiind fantezie.

Din acest motiv voi sunteţi mult mai puţin capabili să călătoriţi în aceste zone. În unele dintre ele, există obstacole încorporate. De exemplu, proiecţia din propriul univers, într-un univers de antimaterie este foarte dificilă. Compoziţia electromagnetică a gândurilor voastre va fi influenţată în mod nefavorabil şi totuşi, cel puţin teoretic, acest lucru este posibil, din unul dintre aceste nivele adiacente ale conştiinţei.

Deseori voi vizitaţi asemenea zone de conştiinţă în starea de vis, unde alunecaţi spontan în ele, astfel încât dimineaţa vă amintiţi de un

vis fantastic. Conştiinţa trebuie să îşi folosească toate fragmentele şi abilităţile sale, la fel cum şi corpul trebuie să facă acelaşi lucru. Aşadar, atunci când dormiţi, conştiinţa călătoreşte în multe direcţii. Vrând, nevrând ea deseori va percepe părţi şi fragmente ale realităţii, care vă sunt disponibile la diferitele sale stadii. Într-o oarecare măsură, acest lucru se întâmplă de asemenea sub concentrarea voastră fizică normală, chiar în timp ce vă vedeţi de activităţile voastre zilnice. Prezenturile alternative despre care am vorbit, nu sunt pur şi simplu metode alternative de a percepe un prezent obiectiv. Există mai multe prezenturi alternative, şi voi vă îndreptaţi atenţia, doar asupra unora dintre acestea.

Atunci când vă lăsaţi atenţia să fluctueze, deseori veţi cădea într-o stare în care puteţi percepe fragmente dintr-un prezent alternativ. Sinele întreg, sufletul, îşi cunoaşte realitatea din toate aceste sisteme, aşadar voi ca şi parte a lui, urmăriţi să aveţi aceeaşi stare de conştienţă de sine şi acelaşi tipar al dezvoltării.

Atunci când veţi deveni suficient de experimentaţi, în timp ce dormiţi, nu veţi mai fi măturaţi vrând-nevrând în alte stadii ale conştiinţei, ci veţi fi capabili să înţelegeţi şi să direcţionaţi aceste activităţi. Conştiinţa este un atribut al sufletului, o unealtă care poate fi îndreptată în mai multe direcţii. Voi nu sunteţi conştiinţa voastră. Ea este ceva care vă aparţine atât vouă, cât şi sufletului vostru. Voi învăţaţi să o folosiţi. În măsura în care înţelegeţi şi folosiţi diversele aspecte ale conştiinţei, voi veţi învăţa să vă înţelegeţi propria realitate, astfel încât sinele conştient va deveni cu adevărat conştient.

Veţi fi capabili să percepeţi realitatea fizică deoarece doriţi să faceţi acest lucru, ştiind că ea este una din multiplele realităţi. Nu veţi fi forţaţi să o percepeţi doar pe ea, datorită ignoranţei voastre.

Diversele nivele ale conştiinţei despre care am vorbit până acum, pot părea a fi foarte separate de cele obişnuite. Diviziunile sunt întru totul arbitrare. Toate stadiile reprezintă diferite atribute şi direcţii inerente propriului vostru suflet; dovezi şi indicii ale lor, umbre şi reflexii care apar chiar şi în interiorul conştiinţei pe care o cunoaşteţi. Aşadar, conştiinţa normală nu este deloc neştiutoare faţă de alte nivele ale existenţei, sau faţă de metodele alternative de percepţie. Doar fiindcă de obicei vă folosiţi conştiinţa în stare de trezie

în moduri limitate, voi nu vă întâlniţi frecvent cu aceste indicii.

Ele sunt tot timpul prezente. Urmărindu-le, acestea vă pot oferi o oarecare idee, despre direcţiile alternative şi nivelele despre care am vorbit. De exemplu, în mintea voastră pot apărea deseori simboluri sau imagini aparent neînrudite. De obicei le ignoraţi. Dacă în schimb le-aţi recunoaşte şi v-aţi îndrepta atenţia asupra lor, le-aţi putea urmări în alte câteva straturi, cel puţin până în A-1 şi A-2.

Simbolurile sau imaginile se pot schimba în timp ce voi vă schimbaţi, astfel încât veţi percepe puţine similarităţi între, să zicem imaginea iniţială şi cea imediat următoare. Conexiunea poate fi puternic intuitivă, asociativă sau creativă. Deseori, dacă meditaţi, pentru câteva momente veţi putea vedea o imagine îmbinată în alta. O singură imagine se poate deschide brusc către un întreg peisaj mental, dar voi nu veţi fi conştienţi de acesta. Nu veţi fi conştienţi faţă de asemenea imagini, dacă nu recunoaşteţi primele indicii care se află dedesubtul atenţiei voastre prezente, aproape transparente dacă vă uitaţi la ea.

Focusul alternativ este doar o stare în care vă îndreptaţi conştiinţa în altă direcţie decât cea obişnuită, cu scopul de a percepe realităţile legitime, care există simultan cu a voastră. Este necesar să vă modificaţi atenţia, pentru a percepe orice realitate care nu este îndreptată către forma materială. Această acţiune este asemănătoare cu a vă uita înspre camerele ascunse ale minţii, mai degrabă decât drept înainte.

Folosind concentrarea alternativă, cu puţin antrenament este posibil să percepeţi diferitele structuri fizice, care au umplut orice zonă dată a spaţiului, sau care conform percepţiei voastre, o vor umple. În anumite stări ale visului, voi puteţi vizita o locaţie specifică şi apoi să percepeţi locaţia aşa cum ea a existat, să zicem cu trei secole în urmă, sau cu cinci ani în viitor, neînţelegând semnificaţia visului. Vi se pare că spaţiul poate fi umplut doar de un sigur element într-un moment de timp, că un obiect trebuie să fie înlăturat pentru a face loc altuia.

În schimb, voi îl percepeţi în această manieră. Focusul alternativ vă permite să vă eliberaţi de axiomele fundamentale care de obicei inhibă, direcţionează şi vă limitează percepţia. Voi sunteţi capabili să

păşiţi în afara momentului, aşa cum îl cunoaşteţi, pentru ca mai apoi să vă întoarceţi la el şi să îl regăsiţi. Conştiinţa doar pretinde a se supune ideii de timp. La alte nivele ea se bucură să se joace cu asemenea concepte şi să perceapă măreaţa unitate a evenimentelor, care apar în afara unui context temporal – de exemplu, amestecând evenimente din diverse secole, găsind armonie şi puncte de legătură atât prin examinarea mediilor istorice cât şi a celor private, extrăgându-le din afara contextului temporal.

Încă o dată, voi faceţi acest lucru chiar şi în timp ce dormiţi. Dacă nu îl conştientizaţi atunci când sunteţi în starea de trezie, acest lucru se întâmplă deoarece v-aţi ţinut conştiinţa prea puternic în frâu.

Aşa cum a fost menţionat mai devreme în această carte, deşi conştiinţa din starea normală de trezie vi se pare a fi continuă, şi de obicei nu sunteţi conştienţi de spaţiile goale, ea prezintă mari fluctuaţii. Într-o măsură semnificativă, ea este conştientă doar de sine şi de propriile percepţii. Aşadar, în starea normală a conştiinţei, vi se pare că nu există forme diferite ale conştiinţei, sau alte zone şi nivele. Atunci când conştiinţa întâlneşte „locuri goale" şi se „reîntoarce", ea nu percepe momentul de non-realitate care se manifestă.

Ea uită pasul greşit şi nu poate fi conştientă de tipurile alternative ale conştiinţei şi să fie ea însăşi, decât dacă sunt adoptate metode care îi vor permite să se refacă din această amnezie.

Ea joacă şotron în interiorul şi în exteriorul realităţii. Uneori conştiinţa este plecată, astfel încât voi nu sunteţi conştienţi de ea. În asemenea ocazii atenţia voastră este îndreptată în altă locaţie, în ceea ce voi puteţi numi mini-vise sau halucinaţii, spre procesele asociative sau intuitive ale mentalului, care merg dincolo de concentrarea voastră normală.

În aceste mici întreruperi, voi percepeţi alte nivele ale realităţii – cu altceva decât conştiinţa normal trează. Atunci când vă întoarceţi, voi pierdeţi firul. Conştiinţa normal trează pretinde să nu existe un moment de pauză. Acest lucru se întâmplă cu regularitate şi în diverse măsuri, de la 15 la 50 de ori pe oră, în funcţie de activităţile voastre.

În diverse momente mulţi oameni într-adevăr se observă, experienţa fiind aşa de însufleţită încât depăşeşte întreruperea, vorba vine, percepţia fiind atât de intensă încât chiar şi conştiinţa normal

trează, ajunge să fie atentă faţă de ea. Aceste intervale sunt destul de necesare pentru conştiinţa fizică. Ele sunt încorporate în structura atenţiei voastre, într-un mod atât de inteligent şi de intim, încât stau la baza experienţei voastre psihice şi emoţionale.

Conştiinţa normal trează intră şi iese din această reţea infinit încurajatoare. Experienţa voastră interioară este atât de complexă, încât este aproape imposibil a fi descrisă prin cuvinte. Conştiinţa normal trează, deşi este conştientă de sine, în mod evident nu reţine toate memoriile acestor experienţe. Se spune că memoria evenimentelor trecute, alunecă înapoi în subconştient. Ele încă sunt foarte vii, însufleţite şi active, deşi nu vă îndreptaţi atenţia asupra lor.

Porţiunile interioare ale personalităţii voastre deţin de asemenea memorii ale tuturor viselor avute. Acestea există simultan şi sunt suspendate, exact ca şi luminile dintr-un oraş întunecat, iluminând diverse porţiuni ale psihicului. Toate aceste sisteme de memorii sunt interconectate. În aceeaşi manieră, voi deţineţi memorii ale vieţilor trecute, toate fiind destul de complete şi operând în întregul sistem al memoriei.

În perioadele acestor „spaţii goale" conştiente, sau în anumite perioade ale fluctuaţiilor, aceste sisteme ale memoriei sunt deseori percepute. Ca şi o regulă, mintea conştientă care are propriul sistem al memoriilor, nu le va accepta. Atunci când o personalitate realizează că există şi alte asemenea realităţi şi că sunt posibile şi alte experienţe ale conştiinţei, în acel moment activează anumite potenţialuri încorporate în interior. Acestea modifică conexiunile electromagnetice din cadrul minţii, creierului şi chiar şi mecanismele percepţiei. Ele aduc împreună rezervoare de energie şi stabilesc căi de activitate, permiţându-i minţii conştiente să îşi sporească gradul de senzitivitate, faţă de aceste date. Mintea conştientă se eliberează de sine. Într-o măsură destul de semnificativă, ea trece printr-o metamorfoză, preluând funcţii mai ample. Puţin câte puţin, ea este capabilă a percepe o parte din informaţiile faţă de care s-a închis mai înainte. Nu mai este nevoie să perceapă cu frică acele „spaţii goale" şi să le privească a fi dovezi ale nonexistenţei.

Deseori, fluctuaţiile menţionate mai devreme sunt puţin vizibile, deşi sunt foarte importante. Mintea conştientă îşi cunoaşte foarte bine

propria stare fluctuantă. Atunci când ea se va afla faţă în faţă cu conţinuturile sale, mintea nu va descoperi haos, sau mai rău, nonexistenţă, ci îşi va regăsi sursa propriei puteri şi a propriilor abilităţi. Personalitatea începe apoi să îşi folosească potenţialul.

Atât perioadele de reverie cât şi momentele creative ale conştiinţei, reprezintă excelente căi de intrare în aceste zone diferite. În starea creativă obişnuită, conştiinţa în starea de trezie este brusc susţinută cu energie din aceste zone. Singură, ea nu vă oferă starea creativă. Într-adevăr, conştiinţa poate fi atât de speriată de stările creative, aşa cum este şi de stările în care ea percepe ceea ce i se pare a fi nonexistenţă, deoarece simte cum eul este dat deoparte, dar şi un ascendent de energie pe care nu îl poate înţelege.

Exact în punctele negative ale fluctuaţiei, îşi au originea asemenea experienţe, deoarece conştiinţa normală se simte momentan lipsită de vlagă, fiind într-o perioadă de odihnă. Întregul organism fizic trece prin asemenea fluctuaţii normale, care trec de obicei neobservate. Aceste perioade de asemenea fluctuează, urmând ritmuri care sunt în strânsă legătură cu o anumită personalitate. În unele dintre acestea, undele de activitate sunt atât lungi cât şi scurte, vârfurile fiind netezite; în altele, reversul este adevărat.

În acest ultim caz, discontinuităţile sunt mai vizibile, fiind în afara normei. Dacă nu este înţeleasă această stare, atunci personalitatea poate considera că este dificil a relaţiona cu evenimentele fizice. Dacă personalitatea este capabilă a percepe celelalte zone ale conştiinţei, ea se poate găsi într-o dificultate – nerealizând că ambele sisteme alternative sunt valide.

Fluctuaţiile urmează de asemenea schimbările de sezon. Evenimentele din orice strat anume al conştiinţei, sunt reflectate în toate celelalte zone, fiecare fiind materializat conform caracteristicilor acelui strat. Aşa cum un vis este ca o piatră aruncată în piscina conştiinţei de vis, în mod similar, orice act se manifestă în interiorul acestei piscine, conform propriei imagini. Focusul alternativ vă permite să percepeţi multiplele manifestări ale oricărui act, adevărata realitate multidimensională a oricărui gând dat. Ea îmbogăţeşte conştiinţa normală.

Fie că sunteţi conştienţi sau nu de acest lucru, voi sunteţi activi în aceste straturi. Voi învăţaţi nu numai în viaţa fizică şi în starea de vis, ci şi în aceste experienţe interioare, pe care nu vi le amintiţi. Abilităţile creative care au o natură specifică, sau abilităţile de vindecare, sunt deseori antrenate în această manieră, pentru ca mai apoi să se manifeste în planul fizic.

Gândurile şi faptele voastre din viitor, sunt pe atât de reale în aceste dimensiuni, pe cât ar fi dacă s-ar fi manifestat deja, şi ele fac parte din dezvoltarea voastră. Voi sunteţi formaţi nu numai de trecutul vostru, ci şi de viitorul sau de către existenţele alternative. Aceste interacţiuni foarte intense, sunt doar un fragment din cadrul sufletului vostru. Aşadar, puteţi schimba realitatea din prezent – aşa cum o înţelegeţi – din oricare dintre aceste straturi ale conştiinţei.

Oricare dintre aceste straturi diverse ale conştiinţei, poate fi folosit ca şi conştiinţa care acţionează în stările obişnuite, realitatea fiind privită din acel punct specific de vedere.

Aşadar, realitatea fizică este percepută de alte tipuri de personalităţi, provenind din sisteme alternative. Ele au punctul lor unic de vedere. Privind-o din acest unghi, nu o veţi recunoaşte ca fiind sistemul vostru familiar. Din unele dintre aceste puncte de vedere, materia voastră fizică are foarte puţină sau nicio permanenţă, în timp ce din alte perspective, propriile voastre gânduri au un tipar şi o formă, vizibile de către observatori dar nu de voi înşivă.

Călătorind prin aceste stări ale conştiinţei, personalităţile vor încerca să obţină o oarecare centrare în realitatea voastră şi să vă perceapă mediul, încercând să înţeleagă date cu care nu sunt bine familiarizate. De vreme ce multe dintre ele sunt inconştiente faţă de ideea voastră cu privire la timp, vor avea dificultăţi în a înţelege că voi percepeţi evenimentele, cu intervale de timp între acestea. Ele nu vor reuşi să perceapă organizarea internă, inerentă mediului vostru normal. Mediul vostru este în mod evident un sistem probabil faţă de alte câmpuri ale realităţii, de asemenea imersate în sistemul probabilităţilor.

Aşa cum aceste sisteme sunt adiacente faţă de al vostru, în mod similar, sistemul vostru este adiacent lor. Focusul alternativ le permite personalităţilor din alte realităţi, să o perceapă pe a voastră, aşa cum

cel puţin teoretic voi vă puteţi permite să aruncaţi o privire în existenţa lor.

Capitolul 20

Sensul religiei

Există realizări interne mereu prezente în sinele întreg. În fiecare personalitate, există o înţelegere a sensului tuturor reîncarnărilor. Cunoaşterea existenţei multidimensionale nu se află numai în fundalul prezentelor voastre activităţi conştiente; deoarece în interiorul său fiecare om ştie că viaţa sa conştientă, este dependentă de o dimensiune mult mai mare a materializării. Această dimensiune mai amplă nu poate fi materializată într-un sistem tridimensional, dar cu toate acestea, cunoaşterea sa curge înspre exterior din cea mai lăuntrică inimă a existenţei şi este proiectată în afară, transformând tot ceea ce atinge.

Această inundare înspre exterior impregnează anumite elemente ale lumii fizice cu o splendoare şi intensitate, care o depăşeşte cu mult pe cea de obicei cunoscută. În termenii voştri, cei atinşi de ea sunt transformaţi în ceva mai mult decât au fost înainte. Cunoaşterea interioară încearcă să îşi găsească un loc în peisajul fizic, să se transpună în termeni fizici. Aşadar, fiecare om posedă în interiorul său această cunoaştere lăuntrică şi într-o măsură sau alta, el caută de asemenea confirmarea în lumea exterioară.

Lumea exterioară este o reflexie a celei interioare, deşi departe de a fi perfectă. Cunoaşterea interioară poate fi comparată cu o carte despre ţara natală, pe care un călător o ia cu el într-un tărâm străin. Fiecare om este născut cu dorinţa de a face ca aceste adevăruri să devină reale pentru el, deşi vede o mare diferenţă între ele şi mediul în care trăieşte.

O dramă internă este dusă mai departe de fiecare individ, o dramă psihică care este într-un final proiectată cu forţă în afară, asupra câmpului istoriei. Naşterea marilor evenimente religioase apare din drama religioasă interioară. Într-un fel, drama în sine este un fenomen psihologic, deoarece fiecare sine orientat fizic, se simte aruncat într-un mediu ciudat, fără a-şi cunoaşte originile, destinaţia sau motivul pentru propria existenţă.

Aceasta este dilema ego-ului, în mod specific în primele stadii. El caută în afară răspunsuri, deoarece aceasta este natura sa: de a opera în cadrul realităţii fizice. Totuşi, el simte de asemenea o adâncă, trainică şi neînţeleasă conexiune cu alte părţi ale sinelui, pe care nu le percepe. El este conştient că acest sine interior deţine cunoştinţe, în jurul cărora propria sa existenţă este fundamentată.

În timp ce se dezvoltă, el caută în afară confirmarea acestei cunoaşteri interioare. Prin ajutorul oferit, sinele interior susţine ego-ul. El transpune adevărurile în date orientate fizic, cu care ego-ul poate relaţiona. După aceea, el le proiectează în afară, în realitatea fizică. Văzând aceste adevăruri materializate, ego-ul le consideră a fi mai uşor de acceptat.

Astfel, deseori voi întâlniţi momente în care oamenii sunt atinşi de o măreaţă iluminare, izolaţi de masele umanităţii, înzestraţi cu puteri extraordinare – perioade istorice care par a fi aproape nenatural de strălucitoare în comparaţie cu altele; profeţi, genii şi regi, prezentaţi într-o lumină supraomenească.

Aceşti oameni sunt aleşi de compatrioţii lor pentru a manifesta în exterior, adevărurile interioare pe care intuitiv toţi le cunosc. Există mai multe nivele ale semnificaţiilor. Pe de-o parte, asemenea indivizi îşi primesc abilităţile şi puterile lor nepământene de la alte persoane, le stăpânesc şi le expun în lumea fizică pentru ca toţi să le vadă. Ei joacă rolul sinelui interior binecuvântat, care nu poate opera în realitatea fizică separat de trup. Totuşi, această energie este o proiecţie destul de validă din sinele interior.

Personalitatea marcată de ea într-adevăr devine apoi, într-o anumită măsură, ceea ce pare a fi. Individul va apărea ca un erou etern în drama religioasă exterioară, aşa cum sinele interior este eroul etern al dramei religioase interioare.

Această proiecţie mistică se desfăşoară în mod constant. Atunci când puterea unei mari religii începe să scadă şi influenţa sa fizică devine din ce în ce mai slabă, în acel moment drama interioară începe încă o dată să fie activată. Aşadar, cele mai înalte idealuri ale omului, vor fi proiectate asupra istoriei fizice. Dramele vor fi diferite. Ţineţi minte, prima oară ele sunt construite în interior.

Dramele vor fi create cu scopul de a lăsa o urmă asupra

condiţiilor lumii din orice moment dat, fiind prin urmare camuflate în simboluri şi evenimente, care vor influenţa cel mai mult mulţimile. Acestea sunt în mod ingenios realizate, deoarece sinele interior ştie exact ce anume îşi va lăsa amprenta asupra ego-ului şi ce tipuri de personalităţi, vor fi cele mai capabile a reda mesajul religios, din orice perioadă istorică dată. Atunci când o personalitate de acest fel apare în istorie, ea este recunoscută la un nivel intuitiv, deoarece calea a fost de mult timp pregătită. În multe cazuri, profeţiile care anunţă o asemenea venire, au fost deja oferite.

Indivizii astfel aleşi nu apar pur şi simplu în jurul vostru. Ei nu sunt aleşi în mod aleator, ci sunt indivizi care au luat asupra lor responsabilitatea acestui rol. După naşterea lor fizică, ei sunt conştienţi în diverse măsuri de destinul pe care îl au, astfel încât anumite experienţe avute, pot trezi întreaga lor memorie.

Ei au rolul de reprezentanţi umani a lui Tot Ceea Ce Este. Acum, deoarece fiecare individ este o parte a lui Tot Ceea Ce Este, într-o anumită măsură voi aveţi acelaşi rol. Totuşi, într-o asemenea dramă religioasă, personalitatea principală este mult mai conştientă de cunoaşterea sa interioară, mai sensibilă faţă de abilităţile sale şi mult mai capabilă a le folosi, fiind extrem de familiară faţă de relaţia sa cu toată existenţa.

Ideile de bine şi de rău, dumnezei şi diavoli, mântuire şi damnare, sunt doar simboluri ale valorilor religioase mai profunde; dacă vreţi, valori cosmice care nu pot fi transpuse în termeni fizici.

Aceste idei devin temele principale ale dramelor religioase, despre care am vorbit. Actorii se pot „reîntoarce" din nou şi din nou, în roluri diferite. Aşadar, în orice dramă religioasă, actorii ar fi putut deja să apară pe scena istorică din trecutul vostru, profetul de azi fiind trădătorul dramei trecute.

Totuşi, aceste entităţi psihice sunt reale. Este perfect adevărat să spuneţi că realitatea lor este alcătuită nu numai din miezul propriilor identităţi, ci este de asemenea întărită de către acele gânduri şi sentimente, proiectate de care audienţa pământeană din care drama îşi are sursa.

Identificarea psihică şi psihologică are o mare importanţă în acest context, fiind într-adevăr punctul central al tuturor acestor

drame. Într-un sens, puteţi spune că omul se identifică cu zeii pe care el însuşi i-a creat. Omul nu înţelege valoarea magnifică a propriei sale inventivităţi şi puteri creative. Dacă spuneţi că zeii şi oamenii s-au creat unii pe alţii, ajungeţi chiar mai aproape de adevăr; dar doar dacă sunteţi foarte atenţi faţă de definiţiile voastre – în ce manieră sunt diferiţi oamenii de zei?

Atributele zeilor sunt inerente în om, fiind amplificate şi activate foarte puternic. Omul crede că zeii trăiesc veşnic. Oamenii trăiesc veşnic, dar au uitat acest lucru, amintindu-şi doar cum să îi înzestreze pe zeii lor cu această putere. Evident că aceste drame religioase istorice, aparentele poveşti recurente ale zeilor şi oamenilor, sunt realităţi spirituale.

În spatele actorilor şi dramelor, există entităţi mai puternice care nu simt nevoia de a juca un rol. Aşadar, piesele jucate, religiile care au trecut de-a lungul anilor – toate acestea sunt doar reflexii, deşi unele ajutătoare. În spatele cadrului binelui şi răului, există valori spirituale mult mai profunde. Prin urmare, toate religiile, în timp ce încearcă să prindă „adevărul", se tem într-o oarecare măsură de faptul că „adevărul" le va ocoli permanent.

Sinele interior lăsat singur, în odihnă sau meditaţie, poate să întrezărească în unele momente, porţiuni din aceste realităţi interioare, care nu pot fi exprimate la un nivel fizic. Aceste valori, intuiţii sau călătorii în interior sunt oferite fiecăruia, în concordanţă cu puterea sa de înţelegere. Aşadar, poveştile spuse despre ele, deseori vor varia.

De exemplu, personajul principal dintr-o dramă religioasă istorică, poate să fie sau să nu fie conştient, de căile prin care asemenea informaţii îi sunt oferite. Cu toate acestea, i se va părea că într-adevăr le cunoaşte, deoarece natura originii dogmei va fi explicată, în termeni pe care personajul principal să îi poată înţelege. Acel Iisus istoric a ştiut cine era, şi de asemenea a ştiut că făcea parte din cele trei personalităţi, care alcătuiau entitatea Hristos. Într-o măsură semnificativă, el a împărţit memoria cu ceilalţi doi.

A treia personalitate, cea care a fost de multe ori menţionată de mine, încă nu a apărut în realitatea voastră, deşi existenţa sa a fost profeţită ca „A doua venire". Acum, aceste profeţii au fost oferite în

termenii culturii din acel moment istoric. Prin urmare, deşi cadrul a fost fixat, distorsiunile sunt deplorabile, deoarece acest Hristos nu va veni la sfârşitul lumii voastre, după cum au afirmat profeţiile.

El nu va veni pentru a-i răsplăti pe cei drepţi şi pentru a-i trimite pe cei făcători de rele, la osânda veşnică. El va declanşa o nouă dramă religioasă. Va fi menţinută o anumită continuitate istorică. Aşa cum s-a întâmplat şi în trecut, în general el nu va fi cunoscut pentru ceea ce este. Nu va exista nicio proclamaţie glorioasă, la care întreaga lume să se încline. El se va întoarce pentru a îndrepta creştinismul, care va fi în ruine în momentul venirii sale, şi va întemeia un nou sistem de gândire, atunci când lumea are extrem de multă nevoie de el.

Până în acel moment, toate religiile se vor afla într-o criză severă. El va submina organizaţiile religioase şi nu le va uni. Mesajul său va fi acela al individului în relaţie cu Tot Ceea Ce Este. El va specifica clar metodele prin care fiecare individ, poate atinge o stare de contact intim cu propria sa entitate; entitatea fiind într-o oarecare măsură mediatorul omului cu Tot Ceea Ce Este.

Până în 2075 toate acestea schimbări vor fi deja realizate. El se va naşte până în acel moment. În general, celelalte transformări vor apărea pe perioada unui secol, dar rezultatele se vor arăta cu mult înainte de acel moment.

Datorită naturii plastice a viitorului, data nu poate fi considerată finală. Totuşi, toate probabilităţile se îndreaptă în această direcţie, deoarece impulsul interior formează deja evenimentele.

Nostradamus a văzut dezintegrarea Bisericii Catolice ca fiind sfârşitul lumii. El nu şi-ar fi putut imagina civilizaţia fără ea, prin urmare multe dintre predicţiile sale târzii, trebuie citite cu această idee în minte.

A treia personalitate a lui Hristos va fi într-adevăr cunoscută ca şi un psihic extraordinar, deoarece el va fi acela care va învăţa umanitatea să îşi folosească simţurile interioare, acestea fiind singurele care fac posibilă adevărata spiritualitate. Călăii şi victimele vor schimba rolurile, în timp ce memoriile din reîncarnări trecute vor veni la suprafaţa conştiinţei. Prin dezvoltarea acestor abilităţi, caracterul sacru al vieţi, va fi intim recunoscut şi apreciat.

Acum, vor exista câteva persoane născute înaintea lui Hristos,

oameni care în diverse moduri vor reaprinde aşteptările omului. Un asemenea om s-a născut deja în India, într-o mică provincie lângă Calcutta, dar munca lui va fi simţită la un nivel relativ local, pe toată durata vieţii sale.

O altă persoană se va naşte în Africa, un om negru a cărui muncă va fi în principal realizată în Indonezia. În termenii voştri, aşteptările au fost pregătite cu mult timp înainte, şi vor fi alimentate de noi profeţi, până când a treia personalitate a lui Hristos poate într-adevăr să apară.

Ea îl va conduce pe om în spatele simbolismului, pe care religia s-a bazat pentru atât de multe secole. Ea va scoate în relief experienţa spirituală individuală, expansivitatea sufletului, şi îl va învăţa pe fiecare om, să recunoască multiplele aspecte ale propriei realităţi.

Al treilea personaj istoric, care s-a născut deja în termenii voştri, cel care face parte din întreaga personalitate a lui Hristos, a luat asupra sa rolul unui zelot.

Această persoană a avut o putere şi energie superioară, precum şi excelente abilităţi de organizare, dar datorită erorilor pe care le-a făcut fără să îşi dea seama, s-au perpetuat câteva distorsiuni periculoase. Cronicile privind acea perioadă istorică, sunt împrăştiate şi contradictorii.

Din punct de vedere istoric omul în cauză era Paul sau Saul. El a avut sarcina de a crea o structură. Cu toate acestea, ea trebuia să fie un cadru de idei şi nu de regulamente; de oameni şi nu de grupuri. Aici a eşuat, aşadar el se va întoarce în viitorul vostru, fiind cea de-a treia personalitate deja menţionată. În acest caz, nu există patru personalităţi.

Acum, Saul a făcut mari eforturi pentru a se stabili ca şi o identitate separată. De exemplu, caracteristicile sale au fost destul de diferite faţă de cele ale Hristosului istoric. El a fost „convertit" printr-o experienţă personală foarte intensă – un fapt care trebuia să imprime asupra sa caracteristicile personale şi nu cele organizatorice. Cu toate acestea, unele fapte din viaţa sa timpurie au fost atribuite lui Hristos – nu ca un om tânăr, ci mai devreme.

Toate personalităţile au liber arbitru şi urmăresc să îşi depăşească propriile provocări. Acelaşi lucru se aplică şi lui Saul.

Totuşi, „distorsiunile” organizatorice au fost de asemenea necesare în contextul istoric – aşa cum evenimentele sunt înţelese. Aşadar, la alt nivel aspiraţiile lui Saul au fost cunoscute. Ele au servit unui scop. Din acest motiv el va reapărea încă o dată, de data aceasta pentru a îndepărta acele distorsiuni.

El nu le-a creat de unul singur şi nici nu le-a introdus cu forţa asupra realităţii istorice. Saul le-a creat până în momentul când s-a văzut forţat a admite anumite adevăruri: În acea lume şi perioadă istorică, puterea pământeană era necesară pentru a ţine ideile creştine, separate de numeroasele alte teorii şi religii, de a le menţine în mijlocul facţiunilor rivale. Misiunea sa era de a forma un cadru fizic. Chiar şi în acel moment lui i-a fost frică ca ideile să nu fie înăbuşite de structura creată, dar nu a văzut o altă cale.

Atunci când a treia personalitate va reapărea în lumea fizică, ea nu va fi vechiul Paul, ci va purta în interiorul său caracteristicile tuturor celor trei personalităţi.

Până în momentul experienţei sale cu conversia, Paul a încercat să nege a şti cine era. Din punct de vedere alegoric, el reprezenta o facţiune războinică a sinelui, care lupta împotriva propriei cunoaşteri şi era orientată într-o manieră fizică. Părea că Paul mergea dintr-o extremă în alta, fiind împotriva lui Hristos şi apoi cu el. Cu toate acestea, vehemenţa interioară era mereu prezentă, focul interior şi recunoaşterea pe care a încercat atât de mult timp să o ascundă.

A lui era porţiunea care trebuia să se confrunte cu realitatea fizică şi manevrarea sa, aşadar aceste calităţi erau puternice în el. Într-o anumită măsură, ele l-au subjugat. Atunci când Iisusul istoric a „murit”, Paul trebuia să implementeze ideile spirituale în termeni fizici, să le ducă mai departe. Făcând acest lucru, el a pus bazele unei organizaţii care va muşamaliza ideile. El tânjea după Hristos, aşa cum Ioan Botezătorul la rândul său tânjea. Ei au petrecut o perioadă de timp împreună.

Ioan şi Iisusul istoric şi-au îndeplinit rolurile şi erau satisfăcuţi că au făcut acest lucru. Paul singur a rămas într-un final nesatisfăcut, aşadar în jurul personalităţii sale se va forma viitorul Hristos.

Entitatea din care fac parte aceste personalităţi, acea entitate pe care o puteţi numi entitatea Hristos, era conştientă de aceste

probleme. Personalităţile pământene nu erau conştiente de ele, deşi în perioadele de transă şi exaltare, mare parte dintre acestea le erau cunoscute.

Paul reprezenta natura militantă a omului, care trebuia să fie luată în considerare, ea fiind în conformitate cu dezvoltarea omului din acea perioadă istorică. Acea calitate militantă din om îşi va schimba complet natura, şi nu va mai fi necesară în momentul când următoarea personalitate Hristos va apărea. Aşadar, este nevoie ca Paul să fie prezent.

În următorul secol, datorită acestor dezvoltări, natura interioară a omului se va elibera de multe constrângeri, care au ţinut-o legată. Va începe o nouă era – nu un rai pe Pământ, ci o lume mai sănătoasă şi mai corectă, în care omul este mult mai conştient de relaţia sa cu planeta şi de independenţa sa faţă de timp.

Vreau să clarific anumite aspecte. „Noua religie" care va urma celei de-a doua veniri nu va fi creştină în termenii voştri, deşi a treia personalitate a lui Hristos o va iniţia.

Această personalitate va apela la Hristosul istoric, va fi conştientă de relaţia sa cu acea personalitate; dar în interiorul său, cele trei personalităţi vor forma o entitate psihică nouă, o structură psihologică diferită. În timp ce se va produce această transformare, ea va iniţia de asemenea o schimbare la nivel de individ, odată ce abilităţile interioare ale omului, sunt acceptate şi dezvoltate.

Rezultatele vor conduce spre un tip diferit de existenţă. Multe dintre problemele voastre actuale, provin din ignoranţa spirituală. Niciun om nu se va mai uita de sus înspre individul dintr-o altă rasă, atunci când va recunoaşte faptul că propria sa experienţă, de asemenea include aceeaşi apartenenţă.

Niciun gen sau un rol dintr-o societate nu va fi considerat a fi mai bun decât altul, atunci când fiecare individ este conştient de experienţa sa şi de nenumăratele roluri avute în diferitele nivele ale societăţii. O conştiinţă deschisă şi nesfârşită, va simţi conexiunile sale cu toate celelalte fiinţe vii. Continuitatea conştiinţei va deveni vizibilă. Ca şi o consecinţă, structurile sociale şi guvernamentale se vor schimba, întrucât ele sunt formate în jurul convingerilor voastre din prezent.

Personalitatea umană va obţine beneficii care acum par de neimaginat. O conştiinţă deschisă vă conduce spre o libertate mult mai mare. Încă de la naştere, copiii vor fi învăţaţi că identitatea fundamentală nu este dependentă de corp, şi că timpul aşa cum îl cunoaşteţi, este o iluzie. Copilul va fi conştient de multe dintre experienţele sale trecute şi va fi capabil a se identifica cu bărbatul sau femeia bătrână, care în termenii voştri va devenii.

Multe dintre lecţiile „care vin odată cu vârsta" vor fi disponibile tinerilor, iar cei bătrâni nu îşi vor pierde elasticitatea spirituală din tinereţea lor. Acest lucru este important. Totuşi, pentru ceva timp şi din motive practice, încarnările viitoare încă nu vor fi accesibile.

În timp ce se desfăşoară aceste schimbări, vor fi activate noi zone din interiorul creierului, pentru ca voi să le folosiţi într-o manieră fizică. Din punct de vedere fizic, vor fi posibile cartografieri ale creierului, în care memoriile din vieţile trecute vor fi disponibile. Toate aceste transformări sunt schimbări spirituale, în care sensul religiei va scăpa limitărilor impuse de anumite sisteme de organizare, devenind o parte vie din existenţa fiecărui individ; sisteme în care structurile psihice mai degrabă decât cele fizice, formează temelia civilizaţiei voastre.

Experienţa omului va fi atât de expansivă, încât i se va părea că speciile vor fi transformate în altele. Nu înseamnă că nu vor fi probleme, ci doar că omul va avea resurse mult mai mari în comanda sa. De asemenea, o astfel de transformare presupune o structură socială, mai bogată şi mult mai diversă. Bărbaţii şi femeile vor relaţiona cu semenii lor nu numai prin prisma persoanelor care sunt în prezent, ci şi ca persoanele din alte existenţe reîncarnaţionale.

Relaţiile dintre membrii familiei vor fi probabil cele mai schimbate. Va exista mult mai spaţiu pentru interacţiuni emoţionale în cadrul familiei, care sunt acum imposibile. Mintea conştientă va fi mult mai sensibilă faţă de materialul inconştient.

Includ aceste informaţii în capitolul despre religie, deoarece este important să înţelegeţi faptul că ignoranţa spirituală, este temelia multora dintre problemele voastre, şi că într-adevăr singurele limitări sunt cele spirituale.

Transformarea menţionată mai devreme, care va fi declanşată

de către cea de-a treia personalitate, va avea o asemenea vigoare şi putere, încât va provoca în omenire, trezirea aceloraşi calităţi, ce se află încorporate în ea. Calităţile au fost tot timpul prezente. Ele vor străpunge într-un final camuflajul percepţiei fizice, amplificând acea percepţie.

Omenirii îi lipseşte o asemenea concentrare. A treia personalitate va reprezenta acea concentrare. Întâmplător, în acea dramă nu va exista nicio crucificare. Personalitatea Hristos va fi într-adevăr multidimensională şi conştientă de reîncarnările sale. Ea nu va reprezenta doar un singur sex, culoare sau rasă.

Acea personalitate va ieşi în afara conceptelor pământene privind personalitatea, eliberând-o de limitări. În funcţie de dorinţele sale, ea va avea capacitatea de a arăta aceste efecte diverse. Vor fi multe persoane cărora le va fi frică să accepte natura propriei realităţi, sau să le fie arătate dimensiunile adevăratei identităţi.

Din mai multe motive care au fost menţionate de Ruburt, nu vreau să dau mai multe informaţii privind numele care va fi folosit sau locul de naştere. Prea mulţi ar fi tentaţi să sară prematur către acea imagine.

Evenimentele nu sunt predestinate. În sistemul vostru de probabilităţi, cadrul pentru această apariţie a fost deja fixat. Apariţia celei de-a treia personalităţi va influenţa în mod direct drama originară a lui Hristos, aşa cum este ea în prezent cunoscută. Există şi trebuie să existe interacţiuni între ele.

Dramele religioase exterioare sunt bineînţeles reprezentări imperfecte, ale realităţii spirituale interioare, aflate mereu în mişcare. Diferitele personaje, zeii şi profeţii din istoria religioasă – toţi aceştia absorb proiecţiile interioare de la nivel colectiv, îndreptate în exterior de către cei care locuiesc într-o anumită perioadă temporală.

Asemenea drame religioase concentrează, direcţionează şi clarifică aspectele realităţii interioare, care trebuie să fie reprezentate la un nivel fizic. Acestea nu apar numai în cadrul propriului sistem. Multe sunt de asemenea proiectate în alte sisteme ale realităţii. Religia în sine va reprezenta tot timpul faţada exterioară a unei realităţi interioare. Numai existenţa spirituală fundamentală oferă un sens celei fizice. În cei mai reali termeni, religia ar trebui să includă toate

străduaniile omului direcţionate în căutarea naturii sensului şi a adevărului. Spiritualitatea nu poate fi o activitate sau caracteristică izolată şi specializată.

Dramele religioase exterioare sunt importante şi valoroase, numai în măsura în care reflectă în mod fidel natura experienţei spirituale interioare, private. În măsura în care un om simte că religia sa exprimă asemenea experienţe interioare, el o va considera validă. Cu toate acestea, majoritatea religiilor în sine, stabilesc anumite grupuri de experienţe ca fiind permisibile, în timp ce le neagă pe altele. Ele se limitează, aplicând principiile caracterului sacru al vieţii numai propriei voastre specii şi deseori unor grupuri foarte restrânse din interiorul ei.

O asemenea biserică nu va fi capabilă să exprime experienţa interioară a tuturor indiviziilor. Doar la un nivel superficial, ea se poate găsi în poziţia din care să poată micşora experienţa interioară a membrilor săi – astfel încât biserica doar va avea impresia că poate face acest lucru. Experienţele interzise vor fi pur şi simplu exprimate la un nivel inconştient, aducând putere şi vitalitate, ridicându-se la suprafaţa conştiinţei pentru a forma o proiecţie contrară, care la rândul ei va forma noi drame religioase exterioare.

Dramele în sine exprimă anumite realităţi interioare şi servesc ca şi semne, pentru cei care nu au încredere în experienţa directă cu sinele interior. Ei vor considera simbolurile ca fiind realitate. Când descoperă că nu este aşa, se vor simţi trădaţi. Hristos a vorbit în termeni de tată şi fiu deoarece, în acea perioadă istorică, aceasta era metoda folosită – povestea fiind spusă pentru a explica relaţia dintre sinele interior şi individul aflat fizic în viaţă. Nicio nouă religie nu uimeşte cu adevărat pe cineva, deoarece drama a fost deja jucată la un nivel subiectiv.

Bineînţeles, ceea ce am spus până acum se aplică atât de mult lui Budha pe cât este valabil pentru Hristos: Deoarece ambii şi-au acceptat proiecţiile interioare şi au încercat ulterior să le reprezinte într-o manieră fizică. Cu toate acestea, ei au fost mai mult decât suma acestor proiecţii. Acest lucru ar trebui de asemenea să fie înţeles. Mahomedanismul s-a dovedit a fi inadecvat. În acest caz, proiecţiile au avut deseori o natură violentă. Iubirea şi relaţiile de familie erau

secundare, faţă de ceea ce într-adevăr echivala cu botezul şi comuniunea prin violenţă şi sânge.

În aceste drame religioase exterioare, Evreii au jucat un rol ciudat. Ideea lor cu privire la un singur Dumnezeu nu era nouă. Multe religii vechi, au păstrat credinţa într-un Dumnezeu care se afla deasupra tuturor. Totuşi, acest Dumnezeu a fost unul mult mai blând decât cel urmat de evrei. Multe triburi aveau o credinţă destul de nedistorsionată în Spiritul interior, cel care străbate fiecare lucru viu. Deseori ei se refereau la să zicem Dumnezeul din copac sau spiritul din floare. Dar ei acceptau de asemenea realitatea unui spirit cuprinzător, din care aceste spirite mai mici erau doar o mică parte. Toate se îmbinau armonios împreună.

Evreii şi-au imaginat un zeu care supraveghea, un zeu mânios, just şi uneori crud; şi multe secte au negat ideea care susţinea că şi alte fiinţe vii, în afară de om, deţin spirite interioare. Vechile credinţe ofereau o imagine mult mai precisă a realităţii interioare, în care omul, observând natura, a lăsat-o să vorbească şi să îşi dezvăluie secretele.

Zeul evreilor a reprezentat o proiecţie care avea o altă natură. Omul devenea din ce în ce mai conştient de ego-ul său, de simţul puterii sale asupra naturii, astfel încât multe dintre miracolele de mai târziu, sunt prezentate într-o asemenea lumină, încât natura este forţată a se comporta într-un mod diferit decât cel obişnuit. Dumnezeu devine aliatul omului împotriva naturii.

Zeul timpuriu al evreilor a devenit un simbol al ego-ului uman lăsat liber. Dumnezeu s-a comportat exact cum ar fi făcut-o un copil înfuriat, dacă ar fi avut acele puteri, trimiţând fulger, tunet şi foc împotriva duşmanilor săi şi distrugându-i. Aşadar, ego-ul omului care ieşea la suprafaţă a adus probleme şi provocări, atât la un nivel emoţional cât şi la un nivel psihologic. A crescut simţul separaţiei faţă de natură. Natura a devenit o unealtă, pentru a fi folosită împotriva altor oameni.

Chiar şi înainte de apariţia zeului Evreu, aceste tendinţe erau evidente. În multe religii tribale din antichitate, uitate în prezent, se apela la zei pentru a întoarce natura împotriva duşmanilor. Totuşi, înaintea acestei perioade, omul simţea că făcea parte din natură şi că nu era separat de ea. Natura era considerată a fi o anexă a existenţei

sale, aşa cum el se simţea o anexă a realităţii sale mai ample. Un om nu poate folosi natura ca şi o armă împotriva altei persoane.

În acele timpuri oamenii vorbeau şi aveau încredere în spiritele păsărilor, copacilor şi păianjenilor, ştiind că în realitatea interioară, natura acestor comunicări era cunoscută şi înţeleasă. Întrucât în acele vremuri ciclurile conştiinţei erau înţelese, moartea nu era atât de temută pe cât este acum.

Într-un fel, omul a dorit să iasă din sine, în afara cadrelor în care îşi avea existenţa sa psihologică, a dorit să încerce noi provocări, să meargă dintr-o stare a conştiinţei în alta. El voia să studieze procesele propriei conştiinţe. Într-un fel, aceasta însemna o separaţie imensă faţă de spontaneitatea interioară, cea care îi asigura atât pacea cât şi securitatea. Pe de altă parte, ea oferea o nouă creativitate.

În acel moment Dumnezeul din interior a devenit Dumnezeul din exterior.

Omul a încercat să formeze un nou tărâm şi să obţină un tip diferit de atenţie şi concentrare. Conştiinţa lui s-a îndreptat cu un pas în afară. Pentru a realiza acest lucru, el s-a concentrat din ce în ce mai puţin asupra realităţii lăuntrice, şi prin urmare a perceput realitatea interioară, numai în timp ce era proiectată în exterior, în lumea fizică.

Înainte, mediul era creat fără efort şi perceput de către om şi toate celelalte fiinţe vii, care cunoşteau natura unităţii lor interioare. Pentru a începe această nouă aventură, era necesar a susţine că acea unitate lăuntrică nu exista. Altfel, noul tip de conştiinţă ar fi mers mereu înapoi la origine pentru securitate şi confort. Aşadar, părea că toate podurile trebuie distruse, deşi bineînţeles totul era doar un joc; deoarece realitatea interioară va exista întotdeauna. Noul tip de conştiinţă trebuia ca pur şi simplu să se uite în altă direcţie, pentru ca în primele faze să menţină o focalizare independentă.

Vorbesc aici în termeni mai mult sau mai puţin istorici. Trebuie să înţelegeţi că procesul nu are nimic de a face cu timpul. Acest tip specific de aventură în conştiinţă, a mai apărut înainte şi în termenii voştri, va apărea din nou.

În orice caz, percepţia universului exterior s-a schimbat, părând a fi străină şi separată de individul care îl percepe.

Aşadar, Dumnezeu a devenit o idee proiectată în afară,

independentă de individ şi despărţită de natură. El a devenit reflexia apariţiei ego-ului omului, în toată splendoarea, sălbăticia, puterea şi dorinţa sa de perfecţiune. Aventura era una puternic creativă şi în ciuda evidentelor dezavantaje, reprezenta o „evoluţie" a conştiinţei care îmbogăţea experienţa subiectivă a omului şi într-adevăr adăuga dimensiunilor realităţii.

Totuşi, pentru a fi mai eficient organizate, experienţele interioare şi exterioare trebuiau să apară ca evenimente separate, deconectate de individ. Din punct de vedere istoric, trăsăturile Dumnezeului s-au schimbat, aşa cum ego-ul omului s-a schimbat. Cu toate acestea, trăsăturile ego-ului au fost susţinute de puternice schimbări interioare.

Proiecţia originară a caracteristicilor interioare spre exterior, înspre formarea ego-ului, poate fi comparată cu naşterea unui număr infinit de stele – un eveniment cu consecinţe nemărginite, care îşi au sursa la un nivel subiectiv şi într-o realitate interioară.

Aşadar, ego-ul, născându-se în interior, trebuie tot timpul să îşi afirme independenţa şi în acelaşi timp să îşi menţină perpetua certitudine a originii sale.

Ego-ul se temea pentru poziţia sa, fiind înspăimântat că se va dizolva înapoi în sinele interior din care a venit. Totuşi, datorită apariţiei sale, el i-a oferit sinelui interior un nou tip de feedback, o perspectivă diferită asupra propriei existente; şi prin aceasta, sinele interior a fost capabil a întrezări posibilităţi de dezvoltare, faţă de care nu era conştient mai înainte. În termenii voştri, până în perioada lui Hristos, ego-ul a fost îndeajuns de sigur de poziţia sa, astfel încât imaginea proiectată de individ asupra lui Dumnezeu, a început să se schimbe.

Sinele interior este într-o stare de creştere continuă. Aşadar, porţiunea interioară din fiecare om, a proiectat în exterior această cunoaştere. Nevoile psihologice şi spirituale ale speciilor, au necesitat schimbări interioare şi exterioare, acestea fiind profund semnificative. Trăsăturile de compasiune şi înţelegere, care au fost îngropate în interiorul sinelui, au putut ieşi acum la suprafaţă. Ele s-au ridicat nu numai la un nivel individual ci şi la un nivel colectiv, adăugând un nou imbold şi oferind o direcţie naturală „nouă" – începând să adune

împreună toate porţiunile sinelui, aşa cum ele se cunosc pe sine.

Aşadar, conceptul de Dumnezeu a început să se schimbe în timp ce ego-ul a ajuns să se privească a fi independent faţă de realitatea interioară; aşadar drama a trebuit să se desfăşoare în acest cadru. Mahomedanismul a fost atât de violent, deoarece în esenţă, creştinismul era atât de blând. Ce-i drept, şi creştinismul era pătruns de violenţă iar mahomedanismul de iubire. Dar, în timp ce psihicul a trecut prin dezvoltările sale şi s-a luptat cu sine, negând anumite caracteristici şi accentuându-le pe altele, în mod similar dramele religioase exterioare au reprezentat şi urmat acele aspiraţii, lupte şi căutări interioare.

Tot acest material oferit trebuie să fie apreciat datorită faptului că, sub toate aceste dezvoltări, există aspecte eterne şi caracteristici creative, ce aparţin unei forţe care este atât incontestabilă cât şi intimă. Cu alte cuvinte, Tot Ceea Ce Este reprezintă realitatea din care toţi dintre noi ţâşnim. Prin natura sa, Tot Ceea Ce Este transcende toate dimensiunile materializării, conştiinţei sau realităţii, fiind în acelaşi timp o parte din fiecare.

În spatele tuturor feţelor există o singură faţă, şi totuşi nu înseamnă că faţa fiecărui om nu este a sa. Drama religioasă care se va manifesta în viitor, cea despre care am vorbit, reprezintă încă un stadiu intermediar, atât în cadrul dramelor externe cât şi în cele interne; o dramă în care ego-ul ce iese la suprafaţă, devine conştient de o porţiune semnificativă din moştenirea sa. În timp ce îşi menţine propriul statut, el va fi capabil să deţină o mult mai bună legătură, cu celelalte porţiuni ale personalităţii; şi de asemenea să îi ofere sinelui interior, oportunităţi de dezvoltare, pe care această porţiune a personalităţii, nu le-ar putea obţine pe cont propriu.

Aşadar, călătoriile zeilor reprezintă călătoriile conştiinţei omului, proiectate în exterior. Cu toate acestea, Tot Ceea Ce Este, se află în interiorul fiecărei aventuri de o asemenea natură. Conştiinţa şi realitatea sa se află atât în interiorul fiecărui om, cât şi în interiorul zeilor pe care i-a creat.

Bineînţeles, zeii ajung să aibă o realitate psihică. Nu vreau să afirm că ei nu sunt reali, ci doar să definesc într-o oarecare măsură, natura propriei lor realităţi. Este oarecum corect să spuneţi: „Fiţi

atenţi ce zei vă alegeţi, deoarece vă veţi acorda sprijin unul altuia".

O asemenea alianţă generează anumite câmpuri de atracţie. Un om care se ataşează de unul dintre aceşti zei, în mod necesar se ataşează de propriile sale proiecţii. În termenii voştri, unii zei sunt creativi şi alţii distructivi, deşi cei din urmă sunt rareori recunoscuţi ca fiind aşa.

Conceptul deschis privind natura lui Tot Ceea Ce Este, vă eliberează într-o mare măsură de propriile proiecţii şi vă permite să aveţi un contact mult mai valid, cu spiritul care se află în spatele realităţii pe care o cunoaşteţi.

În acest capitol aş dori de asemenea să menţionez alte câteva aspecte pertinente.

Unele poveşti antice care au fost spuse de-a lungul secolelor, vorbesc despre diverşi zei şi demoni, care vorba vine păzesc porţile, porţi ce vă conduc spre alte nivele ale realităţii şi stadii ale conştiinţei. Nivelele astrale sunt cu acurateţe precizate, numerotate şi categorizate.

Există teste care trebuie trecute înainte de intrare. Există ritualuri care trebuie executate. Acum, toate aceste reprezentări sunt foarte distorsionate. Orice încercare de a exprima atât de riguros şi precis realitatea interioară, este menită a fi zadarnică, foarte amăgitoare şi în termenii voştri uneori periculoasă; deoarece voi vă creaţi propria realitate şi o trăiţi conform convingerilor pe care le deţineţi. Aşadar, fiţi atenţi faţă de convingerile pe care le acceptaţi.

Lăsaţi-mă să profit de acest moment pentru a afirma încă o dată că nu există diavoli şi demoni, în afara celor pe care îi creaţi prin propriile voastre convingeri. Aşa cum a fost menţionat mai devreme, efectele binelui şi ale răului sunt în esenţă nişte iluzii. În termenii voştri, toate actele, indiferent de natura lor aparentă, fac parte dintr-un bine mai amplu. Nu vreau să spun că un scop bun justifică ceea ce voi percepeţi a fi un mijloc negativ. De vreme ce încă acceptaţi efectele binelui şi ale răului, aţi putea foarte bine să alegeţi binele.

Afirm acest lucru pe cât de simplu posibil. Cu toate acestea, există implicaţii profunde care se află în spatele cuvintelor mele. Contrariile au validitate doar în sistemul vostru de realitate. Ele fac parte din axiomele voastre fundamentale, prin urmare trebuie să vă

confruntaţi cu ele.

Contrariile reprezintă armonii adânci pe care nu le înţelegeţi. Viziunea voastră cu privire la bine şi rău, este în mare parte rezultatul unui model al conştiinţei, pe care l-aţi adoptat în prezent. Voi nu percepeţi întregul ci doar porţiuni din el. Mintea conştientă se focalizează asemenea unei lumini rapide, limitată dar intensă, percepând dintr-un câmp dat de realitate, doar anumiţi „stimuli". Apoi, ea pune aceşti stimuli împreună, formând legături de afinitate. Mintea conştientă nu va percepe acele elemente, pe care nu le acceptă ca şi o porţiune validă din realitatea sa.

Efectele contrariilor apar dintr-o lipsă a percepţiei. De vreme ce trebuie să operaţi în lume, aşa cum o percepeţi în acest moment, atunci contrariile vor părea a fi condiţii ale existenţei. Există un motiv specific pentru care au fost izolate aceste elemente. Voi aţi fost învăţaţi şi îi învăţaţi pe alţii, cum să manipuleze energia şi să devină co-creatori conştienţi, împreună cu Tot Ceea Ce Este; aşadar, unul dintre „stadiile dezvoltării" sau a procesului de învăţare, presupune confruntarea cu aspectele contrare, care par a avea o existenţă obiectivă.

În termenii voştri, ideile de bine şi de rău vă vor ajuta să recunoaşteţi caracterul sacru al existenţei şi responsabilitatea conştiinţei. De asemenea, ideea de contrarii este o linie de ghidaj pentru ego-ul care se dezvoltă. Sinele interior cunoaşte destul de bine unitatea care există în interiorul creaţiei.

În orice perioadă istorică dată, o dramă religioasă poate să apară într-un final ca şi o reprezentare exterioară, existând de asemenea multe drame minore, „proiecţii" care nu se desfăşoară complet. Bineînţeles, acestea reprezintă evenimente probabile. Oricare dintre ele, ar putea înlocui drama exterioară din prezent. În timpul lui Hristos existau mai multe asemenea evenimente, deoarece un număr mai mare de personalităţi, au simţit forţa realităţii interioare şi au reacţionat faţă de ea.

Cu alte cuvinte, au existat Hristoşi probabili care trăiau în acea perioadă istorică. Din diverse motive pe care nu le voi discuta aici, aceste proiecţii nu au reflectat suficient de fidel, evenimentele interioare. În orice caz, au existat câţiva zeci de oameni în aceeaşi zonă, prezenţi fizic, care au răspuns climatului psihologic interior şi au

simţit asupra lor atracţia şi responsabilitatea eroului religios.

Unii dintre aceşti oameni au fost prea închistaţi, prea prinşi în suferinţa şi fervoarea perioadei, pentru a se ridica suficient deasupra ei. Culturile din acea perioadă istorică, s-au folosit de ei. Cei care au simţit chemarea religioasă, nu au putut utiliza diversele culturi ca şi o rampă de lansare pentru noile idei. În schimb, s-au pierdut în istoria acelor timpuri.

Unele personaje au dus mai departe acelaşi model urmat de Hristos, au realizat acte şi vindecări psihice, au avut grupuri de adepţi, dar cu toate acestea nu erau capabili a menţine acea puternică concentrare sau atenţie psihică necesară.

Aşa numitul Lord ai Dreptăţii a fost o asemenea persoană, dar natura sa prea zeloasă l-a tras înapoi. Rigiditatea sa i-a împiedicat spontaneitatea, necesară oricărei măreţe eliberări religioase. În schimb, a căzut în capcana provincialismului. Dacă şi-ar fi îndeplinit rolul, l-ar fi putut ajuta foarte mult pe Paul. El era o personalitate probabilă din fragmentul Paul a entităţii Hristos.

Aceşti oameni au înţeles la un nivel intim, rolul lor în această dramă şi de asemenea poziţia lor, în interiorul lui Tot Ceea Ce Este. Ei erau extrem de profetici şi telepatici, predispuşi viziunilor şi auzului de voci.

În visele lor se aflau în contact. La un nivel conştient, Paul şi-a amintit multe dintre aceste vise, până când s-a simţit urmărit de Hristos. Paul i-a persecutat pe creştini datorită unei serii de vise recurente. El simţea că Hristos era un fel de diavol, care îl urmărea în somnul său.

Totuşi, la un nivel inconştient el cunoştea semnificaţia viselor sale şi bineînţeles „convertirea" sa era doar un eveniment fizic, o consecinţă a unei experienţe interioare.

Ioan Botezătorul, Hristos şi Paul s-au aflat în legătură în starea de vis, şi Ioan era suficient de conştient de existenţa lui Hristos, înainte ca el să se nască.

Datorită îndatoririlor sale specifice, Paul avea nevoie de cea mai viguroasă putere a ego-ului. Din acest motiv, el era mult mai puţin conştient de rolul său. Bineînţeles, cunoaşterea interioară a explodat în

experienţa fizică a conversiei.

Capitolul 21

Un rămas bun şi o introducere: Aspecte ale personalităţii multidimensionale privite prin propria mea experienţă

În timpul istoric a lui Hristos eu am fost un om numit Millenius şi am locuit în Roma. În acea viaţă, principala mea ocupaţie era cea de negustor, dar în acelaşi timp eram un individ foarte curios, astfel încât călătoriile mele mi-au oferit acces la diferite grupuri de oameni.

Fizic, eram mic şi îndesat, deloc un patrician în înfăţişare şi oarecum dezordonat în îmbrăcăminte. Aveam un soi de tutun pe care îl fumam printr-un tip specific de pai. Îl foloseam constant, deseori vărsând puţin pe hainele mele.

Casa mea era situată în cea mai aglomerată zonă, în partea de nord-vest a oraşului, chiar lângă ceea ce aţi numi a fi centrul oraşului. Printre produsele mele, vindeam clopoţei pentru măgari. Acesta poate că nu pare a fi un produs atât de important şi totuşi, familiile fermierilor din afara Romei îl considerau foarte util. Fiecare avea un sunet specific, astfel încât o familie putea recunoaşte după sunetul clopoţelului, propriul lor măgar, dintre nenumăraţi măgari similari.

Măgarii erau de asemenea folosiţi în multe afaceri din Roma, în special în ocupaţiile de bază ca şi purtători de greutăţi. Numărul de clopoţei, frecvenţa lor particulară, chiar şi culorile, toate aveau semnificaţie. Aşadar, în agitaţia oraşului clopoţeii puteau fi recunoscuţi de către săraci şi de către sclavii care aşteptau să cumpere produse – deseori mâncăruri vechi din căruţe supra-încărcate.

Deşi clopoţeii erau doar o mică parte din afacerile mele, care în mare parte acopereau vânzarea de haine şi vopsele, ei m-au fascinat. Datorită interesului meu pentru ei, am întreprins mult mai multe călătorii în provincie, decât orice om prudent ar fi făcut-o. Clopoţeii au devenit hobby-ul meu. Curiozitatea mea m-a împins să călătoresc pentru a descoperi tipuri diferite de clopoţei, şi m-a pus în contact cu

mulţi oameni, pe care altfel nu i-aş fi întâlnit.

Deşi nu am fost un om învăţat, eram perspicace şi iute la minte. Am descoperit că anumiţi clopoţei speciali erau folosiţi de diverse secte de evrei, atât în Roma cât şi în afara ei. Deşi eram roman şi un cetăţean, cetăţenia mea nu însemna mare lucru, în afară de faptul că îmi asigura o minimă protecţie, în timp ce îmi desfăşuram treburile zilnice; şi în afacerile mele, am întâlnit atâţia evrei pe cât am întâlnit cetăţeni romani. Nu eram cu mult peste ei din punct de vedere social.

În acea perioadă romanii nu aveau o idee clară, privind numărul de evrei din Roma. Îi numărau pe ghicite. Clopoţeii de pe măgarii care aparţineau zeloţilor, aveau asupra lor simbolul unui ochi. Ei au venit în secret în oraş, pe cât posibil ascunzându-se faţă de alţi evrei, cât şi faţă de romani. Ei erau buni negustori şi deseori m-au făcut să pierd mai mult decât meritam.

Am auzit despre Lordul Dreptăţii de la un văr de-al lui numit Sheraba, care a fost, pe cât de clar mi-am putut da seama în acel moment, un asasin „sacru". Era beat în noaptea în care am vorbit cu el, într-un staul urât mirositor din afara Ierusalimului. El era cel care mi-a povestit despre simbolul ochiului. Mi-a spus de asemenea că un om numit Hristos a fost răpit de Esseneni. Nu l-am crezut. În acel moment nu ştiam cine era Hristos.

Pe vremea când Hristos a trăit, existenţa lui era cunoscută de foarte puţine persoane. Ca să o spun cât mai direct (şi cu umor) ştiam că mingea era la cineva, dar nu eram sigur la cine. În stările de vis situaţia a devenit într-un final cunoscută, mie şi multor oameni.

În general vorbind, creştinii nu doreau convertiţi romani. Mai târziu am devenit unul dintre aceştia, dar datorită naţionalităţii mele, ei nu au avut niciodată încredere în mine. Partea mea din acea dramă a fost pur şi simplu de a mă familiariza cu fondarea sa fizică; să fiu un participant, deşi mic, în aceea eră. Mult mai târziu în termenii voştri, am ajuns să fiu un preot minor în secolul trei, întâlnindu-i din nou pe cei pe care i-am cunoscut – şi dacă îmi veţi ierta umorul, am fost încă o dată familiarizat cu sunetul clopoţeilor.

Scopul meu nu este să intru prea mult în detaliile existenţelor mele trecute, ci să le folosesc pentru a clarifica anumite aspecte. În primul rând, am fost de multe ori atât bărbat cât şi femeie, având

diverse ocupaţii, dar mereu am păstrat ideea de a învăţa, astfel încât să pot preda. Aşadar, am avut un fundament solid în existenţa fizică, acesta fiind o premisă pentru „munca" mea actuală.

Nu am jucat rolul oricărei personalităţi istorice importante, ci am experimentat detaliile simple şi intime ale vieţii obişnuite, lupta normală pentru împlinirea valorii şi nevoia de iubire. Am învăţat dorinţa teribilă a tatălui pentru fiu, fiului pentru tată, soţului pentru soţie, soţiei pentru soţ şi m-am simţit aruncat în detaliile intime ale relaţiilor umane. Înainte de ideea voastră cu privire la istorie, am fost un lumanian şi mai târziu, m-am născut în Atlantida.

Folosind referinţele voastre istorice, m-am reîntors în timpul oamenilor din peşteri, lucrând ca şi un Vorbitor. Acum, indiferent de ocupaţia mea fizică, am fost tot timpul un Vorbitor. Am fost un negustor de mirodenii în Danemarca, unde i-am cunoscut pe Ruburt şi Joseph. În câteva vieţi am fost negru – o dată în ceea ce acum este Etiopia şi altă dată în Turcia.

Vieţile mele de călugăr au fost definite de experienţele mele ca şi preot, şi în unele din acestea am fost o victimă a inchiziţiei spaniole. Experienţele mele ca şi femeie au variat de la acea a unei simple celibatare olandeze, la cea de curtezană în timpul lui David (cel biblic), până la câteva existenţe ca o mamă modestă cu copii.

Acum, când am început să îl contactez pe Ruburt şi Joseph, am făcut-o prin prisma numeroaselor vieţi din trecut. În mod special Ruburt nu a acceptat reîncarnarea, iar ideea atâtor multiple experienţe de viaţă, i se părea a fi foarte scandaloasă.

Perioadele, numele şi datele nu sunt atât de importante precum sunt experienţele, şi ele sunt prea numeroase pentru a fi enumerate aici. Totuşi, la un moment dat mă voi ocupa ca acestea să fie făcute disponibile. Unele au fost oferite în sesiunile de clasă ale lui Ruburt, şi altele, deşi puţine, au apărut în Materialul Seth.

Într-o carte despre reîncarnare sper ca fiecare dintre precedentele personalităţi, să vorbească pentru ele însuşi, deoarece ar trebui să îşi spună întreaga lor poveste. Aşadar, ar trebui să înţelegeţi că aceste personalităţi încă există şi sunt independente de mine. Deşi ceea ce sunt a părut odată a fi conţinut în interiorul acestor personalităţi, eu am fost doar sursa lor. În termenii voştri, eu îmi pot

reaminti cine am fost; şi totuşi, în termeni mai amplii, aceste personalităţi ar trebui să îşi spună propria poveste.

Poate că veţi vedea o analogie aici, dacă comparaţi situaţia cu o regresie hipnotică. Aceste personalităţi nu sunt închise în interiorul a ceea ce sunt eu. Ele au progresat în propria lor manieră. Validitatea lor nu este negată. Conform viziunii mele, ele coexistă cu existenţa mea, dar în alt nivel al realităţii.

În câteva vieţi am fost conştient faţă de „existenţele trecute". Odată, ca şi un călugăr, m-am găsit copiind un manuscris pe care eu însumi l-am scris, într-o altă viaţă.

Deseori mi-a plăcut să fiu gras. De două ori am murit de foame. Întotdeauna mi-am considerat morţile profund educaţionale – în termenii voştri, acest lucru întâmplându-se după ce am murit. Între vieţi există întotdeauna o lecţie de învăţat, aceea de a urmări gândurile şi evenimentele „care au condus la un anumit deces".

Niciuna din morţile mele nu m-a surprins. În timpul procesului, am simţit inevitabilitatea, recunoaşterea, chiar şi un simţ al familiarităţii: „Bineînţeles că această moarte specifică este a mea şi nu a altei persoane". Apoi, am acceptat chiar şi cele mai bizare consecinţe, aproape experimentând un simţ al perfecţiunii. Viaţa nu putea fi terminată adecvat fără moarte.

Există un mare simţ al umilinţei şi totuşi un mare simţ al exaltării, în timp ce sinele interior îşi înţelege libertatea, atunci când survine moartea. Toate morţile mele au fost complementare vieţilor avute, în ceea ce mi se părea că nu se putea desfăşura altcumva.

Dacă doresc, pot retrăi orice porţiuni din aceste existenţe, deşi acele personalităţi îşi urmează propriul lor drum.

La un nivel subiectiv, eu am acţionat ca un învăţător şi Vorbitor în fiecare dintre vieţile mele. În câteva existenţe extrem de intuitive am fost conştient de acest fapt. Încă nu înţelegeţi importanţa majoră a porţiunilor subterane ale conştiinţei. În afara rolului obiectiv din fiecare viaţă, provocările voastre reîncarnaţionale implică de asemenea experienţa în stările de vis, ritmuri ale creativităţii care curg şi se retrag în spatele vieţii de zi cu zi, pe care o cunoaşteţi. Astfel, am devenit foarte eficient în această cale a Vorbitorului şi a învăţătorului, trăind câteva vieţi, care prin contrast au fost neinteresante în exterior.

În asemenea cazuri influenţa, munca şi grijile mele au fost mult mai vaste decât liniştitele scopuri obiective. Vă ofer toate aceste informaţii, sperând să vă ajut să înţelegeţi adevărata natură a propriei voastre realităţi. Cu toate acestea, existenţele mele reîncarnaţionale nu definesc ceea ce sunt, şi nici experienţele voastre nu vă definesc.

Sufletul se cunoaşte pe sine şi nu este tulburat de termeni sau definiţii. Arătându-vă natura propriei mele realităţi, sper să vă învăţ despre natura realităţii voastre.

Nu sunteţi limitaţi de orice categorie sau existenţă specifică. Realitatea voastră nu poate fi măsurată, mai mult decât realitatea mea. Scriind această carte şi sporindu-vă înţelegerea conceptuală, sper să ilustrez funcţiile conştiinţei şi ale personalităţii.

Am început prin a vă spune că am dictat acest material prin intermediul unei femei de care am fost destul de ataşat. Lăsaţi-mă să vă spun acum că există şi alte realităţi, care se desfăşoară simultan. Următoarele paragrafe vor fi scrise de altă personalitate, care se situează în aceeaşi poziţie faţă de mine, precum mă situez eu faţă de femeia prin care vorbesc acum.

Noi suntem vocile care grăiesc fără a folosi limbajul vostru. Noi suntem sursa acelei energii din care aţi venit. Noi suntem creatori şi totuşi la rândul nostru, am fost creaţi. Noi am clădit universul vostru aşa cum şi voi clădiţi alte realităţi.

Nu existăm în termenii voştri istorici şi nici nu am cunoscut existenţa fizică. Bucuria noastră a creat exaltarea, din care propria voastră lume îşi are sursa. Existenţa noastră este de o asemenea natură, încât comunicările trebuie realizate de alţii către voi.

Simbolurile verbale nu au niciun înţeles pentru noi. Experienţa noastră nu este transmisibilă. Sper că intenţia noastră este. În întinderile infinite ale conştiinţei, totul este posibil. Există sens în fiecare gând. Noi vă percepem gândurile ca şi lumini. Ele formează modele.

Datorită dificultăţilor de transmisie, ne este aproape imposibil să explicăm realitatea noastră. Este de ajuns să ştiţi că noi existăm. Noi trimitem înspre voi vitalitate nemăsurabilă şi susţinem toate acele structuri ale conştiinţei, cu care sunteţi familiarizaţi. Nu sunteţi

niciodată singuri. Am trimis tot timpul emisari pentru a vă înţelege nevoile. Deşi nu ne cunoaşteţi, noi vă preţuim.

Seth este un punct în conexiunea mea cu voi, în legăturile noastre. El este o porţiune antică din noi. Noi suntem separaţi dar uniţi. Întotdeauna spiritul formează trupul.

Vom continua dictarea. Există structuri ale conştiinţei care nu pot fi descifrate în termeni fizici. „Personalitatea" care a scris paragrafele pe care le-aţi citit mai înainte, este una dintre acestea.

Aşa cum a fost menţionat, există acelaşi tip de conexiune între acea personalitate şi eu însumi, ca şi cea care există între Ruburt şi mine. Cu toate acestea, Seth Doi este mult mai separat de realitatea voastră, decât sunt eu faţă de cea a lui Ruburt. Dacă preferaţi, vi-l puteţi imagina pe Seth Doi ca fiind o porţiune viitoare a mea, dar cu toate acestea, există mult mai multe aspecte care trebuie luate în considerare.

Eu însumi folosesc aici termeni simpli, pentru a încerca să clarific aceste idei. Într-o stare de transă, Ruburt mă poate contacta. Într-o stare care este similară în unele caracteristici cu cea a unei transe, eu îl pot contacta pe Seth Doi. Noi suntem înrudiţi într-o manieră destul de dificil a fi explicată, uniţi în reţele ale conştiinţei. Aşadar, realitatea mea include nu numai anumite reîncarnări specifice, ci şi alte structuri globale ale existenţei, care nu au în mod necesar legături fizice.

Acelaşi lucru se aplică fiecărui cititor al acestei cărţi. Prin urmare, sufletul este deschis. El nu este un sistem spiritual sau psihic închis. Am încercat să vă arăt că sufletul nu este un lucru separat, despărţit de voi. El nu este mai separat de voi, decât Dumnezeu, cu D mare.

Nu este nevoie să vă creaţi un Dumnezeu separat, care există în afara universului vostru şi despărţit de el, şi nici nu este nevoie să vă gândiţi la suflet, ca fiind o oarecare entitate îndepărtată. Dumnezeu sau Tot Ceea Ce este, este o parte intimă din voi. Energia „sa" vă formează identitatea, iar sufletul vostru este în aceeaşi manieră o parte din voi.

Propriile mele personalităţi reîncarnaţionale, acele sine-uri probabile şi chiar Seth Doi, există acum în interiorul meu, la fel cum eu

exist în interiorul lor. În termenii voştri, Seth Doi este mai avansat. El vă este mult mai străin, de vreme ce nu poate relaţiona cu existenţa voastră fizică la fel de bine pe cât pot eu, datorită experienţei mele în ea.

Cu toate acestea, existenţa mea îl îmbogăţeşte pe Seth Doi, şi experienţele sale mă îmbogăţesc; în măsura în care sunt capabil să le percep şi să le folosesc pentru propriile scopuri. În acelaşi mod, personalitatea lui Ruburt devine mai amplă, datorită relaţiei sale cu mine; şi eu profit la rândul meu de această experienţă, de vreme ce până şi cei mai buni pedagogi, învaţă din fiecare dimensiune a materializării.

În termeni mai cuprinzători, sufletul meu include personalităţile reîncarnaţionale, Seth Doi şi sine-urile probabile. Fiindcă veni vorba, sunt conştient de sine-urile mele probabile, la fel cum sunt conştient şi de existenţele mele reîncarnaţionale. Conceptul vostru privind sufletul, este pur şi simplu foarte limitat. Nu vorbesc în termeni de sufleturi de grup, deşi această interpretare poate fi de asemenea realizată.

Fiecare „parte" a sufletului conţine întregul – un concept care sunt sigur că vă va uimi. În timp ce veţi deveni mai conştienţi faţă de propria voastră realitate obiectivă, vă veţi familiariza mai bine cu porţiunile extinse ale sufletului vostru. Atunci când vă gândiţi la suflet ca fiind un sistem închis, voi îl percepeţi ca atare şi vă închideţi faţă de cunoaşterea creativităţii şi aspectelor sale mai ample.

Seth Doi reprezintă ceea ce în termenii voştri voi deveni într-o oarecare măsură şi totuşi, atunci când voi deveni ceea ce el este acum, Seth Doi va fi ceva diferit. În aceeaşi termeni, Ruburt poate deveni ceea ce eu sunt acum, dar în acel moment voi fi ceva mult diferit.

Fiecare dintre voi este implicat în aceleaşi tipuri de relaţii, fie că sunteţi sau nu conştienţi de ele. Deşi vi se pare că existenţele reîncarnaţionale presupun evenimente trecute şi viitoare, există anumite realităţi paralele sau adiacente, relative faţă de viaţa voastră din prezent şi faţă de propria conştiinţă. Există alte aspecte ale identităţii voastre mai ample, situate în apropierea sau în jurul acestora.

Răspunsurile despre natura realităţii şi cunoaşterea intimă a lui Tot Ceea Ce Este pe care toţi o căutaţi, se află în experienţa voastră din

prezent. Ea nu va fi găsită în afara voastră, ci doar dacă realizaţi o călătorie interioară, trecând prin voi şi prin lumea pe care o cunoaşteţi.

Într-o reîncarnare, am fost o mamă cu doisprezece copii. Ignorantă faţă de educaţie, departe de a fi frumoasă, cu un temperament violent şi voce aspră. Acest lucru se întâmpla în jurul lui Ierusalim, în secolul şase. Copiii aveau mai mulţi taţi. Am făcut tot ce mi-a stat în putere pentru a-i întreţine.

Numele meu era Marshaba. Am trăit pe unde am putut, ghemuindu-ne în pragurile uşilor şi într-un final toţi am ajuns să cerşim. Totuşi, în acea existenţă viaţa fizică avea un contrast, o ascuţime mai mare decât oricare alta pe care am cunoscut-o. O coajă de pâine îmi era mult mai delicioasă decât orice felie de tort, oricât de bine glazurat, pe care l-am mâncat în vieţile precedente.

Atunci când copii mei râdeau eram copleşită de bucurie şi în ciuda privaţiunilor noastre, fiecare dimineaţă era o surpriză triumfătoare, că nu am murit în somnul nostru, că nu am murit din cauza foamei. Am ales intenţionat acea viaţă, aşa cum fiecare dintre voi o alegeţi pe a voastră, şi am făcut acest lucru deoarece vieţile precedente m-au lăsat prea blazat. Eram prea comod. Nu mă mai concentram cu claritate asupra spectaculoaselor delicii şi experienţe fizice, pe care pământul le poate asigura.

Deşi am ţipat la copiii mei şi am strigat uneori cu furie împotriva elementelor naturii, eram pătruns de splendoarea existenţei şi am învăţat mai multe despre adevărata spiritualitate, decât am făcut-o vreodată ca şi un călugăr. Acest lucru nu înseamnă că sărăcia conduce la adevăr, sau că suferinţa este bună pentru suflet. Mulţi dintre cei care au împărţit cu mine acele condiţii, nu au învăţat mare lucru. Aşadar, fiecare dintre voi vă alegeţi pentru propriile motive, acele condiţii de viaţă pe care le doriţi, ştiind dinainte care sunt slăbiciunile şi punctele voastre forte.

În cadrul structurii globale a personalităţii mele, la fel cum în termenii voştri am trăit vieţi ulterioare mai bogate, acea femeie a fost încă o dată vie în interiorul meu, precum copilul trăieşte în adult; simţindu-mă plin de recunoştinţă comparând circumstanţele ulterioare, cu existenţele precedente. Acea reîncarnare m-a motivat să îmi folosesc mai bine avantajele.

Într-o manieră mai cuprinzătoare, diferitele voastre existenţe reîncarnaţionale se manifestă în mod simultan şi în voi. Folosind încă o dată analogia cu adultul, este ca şi cum copilul din voi, este o parte a propriei voastre memorii şi experienţe; dar cu toate acestea, el v-a părăsit fiind despărţit de voi, ca şi cum voi aţi fi singurul adult în care copilul s-a „transformat". În mod similar, personalităţile care am fost, au mers pe propriul lor drum, şi cu toate acestea, ele sunt o parte din mine şi eu sunt o parte din ele.

Eu sunt viu în memoria lui Seth Doi, ca şi un sine din care el a ţâşnit. Cu toate acestea, sinele care sunt acum, nu este sinele din care a ţâşnit el. Doar ideile voastre rigide cu privire la natura timpului şi a conştiinţei, fac ca aceste afirmaţii să vi se pară a fi ciudate; deoarece încă o dată, într-un context mai amplu, eu îmi pot aminti de Seth Doi. Aşadar, toate aceste conexiuni sunt deschise. Toate evenimentele psihologice sunt interconectate şi le influenţează pe oricare dintre acestea.

Toată existenţa şi conştiinţa sunt interconectate. Numai atunci când vă gândiţi la suflet ca fiind ceva diferit, separat şi prin urmare închis, sunteţi împinşi spre a lua în considerare un zeu separat – o personalitate care pare a fi despărţită de creaţie.

Tot Ceea Ce Este este o parte din creaţie, fiind mai mult decât ea. Există structuri piramidale ale existenţei, imposibil de descris, structuri a căror conştienţă include cunoştinţe şi experienţe, a ceea ce vouă vi se va părea a fi un număr vast de realităţi alternative. În termenii în care vorbesc pentru folosul vostru, prezentul lor ar putea de exemplu să includă viaţa şi moartea planetei în care trăiţi, într-un moment din „timpul" lor. Existenţa lui Seth Doi se află la marginile exterioare ale unei asemenea galaxii ale conştiinţei.

Atunci când Seth Doi vorbeşte, iniţial Ruburt este conştient de următoarele lucruri: Conştiinţa sa se tensionează, urmărind o cale psihică interioară, un tunel energizat, până în momentul când pur şi simplu nu poate merge mai departe. Lui i se pare că a sa conştiinţă pleacă în afara corpului, printr-o piramidă invizibilă, a cărui vârf se întinde departe în spaţiu.

Aici el pare a intra în contact cu simboluri impersonale, a căror mesaj este cumva tradus automat în cuvinte. De fapt, acel punct

reprezintă un canal între dimensiuni, un loc între sisteme care are mai mult de a face cu energia şi realitatea psihologică, decât cu spaţiul, deoarece conceptul de spaţiu este lipsit de sens.

În asemenea situaţii, eu sunt aproape întotdeauna prezent ca şi translator. Cunoştinţele mele despre ambele realităţi, sunt necesare pentru comunicări.

Seth Doi este familiarizat cu un set complet diferit de simboluri şi sensuri, astfel încât, în acest caz, vă sunt oferite două traduceri – una a mea şi cealaltă a lui Ruburt.

Sper că anumite concepte care nu pot fi transmise în altă manieră, vor fi redate prin acest mijloc.

Aceste îmbinări ale realităţii şi experienţei, aceste mesaje care trec dintr-un sistem în altul, apar continuu prin diferite căi, manifestându-se în lumea voastră, într-o înfăţişare sau alta – ca şi inspiraţie de mai multe tipuri. Cu alte cuvinte, voi sunteţi ajutaţi.

Cu toate acestea, voi vă folosiţi de asemenea propriile abilităţi, deoarece caracteristicile voastre determină într-o mare măsură, cât ajutor primiţi. Atunci când comunicarea cu Seth Doi se desfăşoară bine, simbolismul îi este vizibil lui Ruburt. În acele momente exteriorul se contopeşte cu interiorul, astfel încât conştiinţa călătoreşte pe atât de departe în interior, pe cât i se pare că merge în exterior.

Asemenea contacte şi cunoştinţe îi sunt disponibile fiecărui individ. Tot Ceea Ce Este vorbeşte cu toate părţile sale, şi nu din exterior prin intermediul sunetelor, trompetelor sau fanfarelor, ci trimiţându-şi mesajele prin materia vie a sufletului fiecărei conştiinţe.

Voi nu sunteţi meniţi a vă dizolva în Tot Ceea Ce Este. Aspectele personalităţii voastre, aşa cum le înţelegeţi în prezent, vor fi păstrate. Tot Ceea Ce Este este creatorul individualităţii şi nu a mijloacelor de a o distruge.

Propriile mele personalităţi „precedente" nu sunt dizolvate în mine, la fel cum nici personalităţile voastre din „trecut", nu sunt imersate în persoana voastră. Toate sunt în viaţă şi vitale. Toate merg pe propriul drum. Personalităţile voastre „viitoare", sunt la fel de reale pe cât cele trecute. După o vreme acestea nu vă vor mai preocupa. În afara sistemului reîncarnaţional, nu există moarte aşa cum vă gândiţi la ea.

Totuşi, propriul meu cadru de referinţă nu mai este focalizat spre existenţele mele reîncarnaţionale. Mi-am îndreptat atenţia în alte direcţii.

De vreme ce toate vieţile sunt simultane, toate întâmplându-se în acum, înseamnă că orice separare este una psihologică. Aşa cum sunt eu, voi exista în continuare, în timp ce vieţile mele reîncarnaţionale încă există. Totuşi, acum nu mai sunt preocupat de ele, ci îmi îndrept atenţia, înspre alte zone de activitate.

Personalitatea se schimbă, fie că este în corp sau în afara lui, aşa că voi vă veţi schimba după moarte, la fel cum vă transformaţi înaintea ei. În aceşti termeni, este ridicol a insista ca după moarte să rămâneţi aşa cum sunteţi acum. Aţi fi la fel ca un copil care spune: „Voi creşte, dar nu îmi voi schimba niciodată ideile pe care le am acum". Calităţile multidimensionale ale psihicului, îi permit să experimenteze un tărâm nesfârşit de dimensiuni. Experienţa într-o dimensiune, nu neagă în niciun fel existenţa în alta.

Voi aţi încercat să vă comprimaţi sufletul în jurul unor concepte limitate privind natura existenţei, făcându-l să urmeze convingerile voastre restricţionate. Uşa sufletului este deschisă şi ea conduce către toate dimensiunile existenţei.

Dacă totuşi credeţi că sinele aşa cum îl cunoaşteţi, este sfârşitul sau reprezintă totalitatea voastră, atunci vă imaginaţi de asemenea sufletul ca fiind o entitate limitată, legată de aventurile sale dintr-o singură viaţă, care după moarte va fi judecat conform performanţei din câţiva ani „neînsemnaţi".

În multe feluri acesta este un concept comod, deşi pentru unele persoane poate fi destul de înspăimântător, datorită conotaţiilor sale privind damnarea eternă. Este o idee mult prea rânduită pentru a indica bogatele ornamente, care se află în centrul creativităţii divine. Sufletul se află atât înăuntrul cât şi în afara vieţii fizice, aşa cum o cunoaşteţi voi. Voi nu sunteţi separaţi de animale şi de restul existenţei, prin virtutea faptului că aveţi o conştiinţă interioară eternă. O asemenea conştiinţă este prezentă în toate fiinţele vii şi în toate formele.

Am intitulat acest capitol „Un rămas bun şi o introducere". Adio-ul este din partea mea, întrucât termin acum această carte.

Introducerea se aplică fiecărui cititor, deoarece sper că veţi fi capabili să vă întâlniţi faţă în faţă, cu o înţelegere mai profundă a cine şi ce sunteţi.

Prin urmare, aş dori să vă fac cunoştinţă cu voi înşivă.

Nu vă veţi găsi alergând de la un învăţător la altul, sau de la o carte la alta. Nu vă veţi întâlni cu voi, prin practicarea oricărei metode specializate de meditaţie. Numai uitându-vă în linişte, în interiorul sinelui pe care îl cunoaşteţi, puteţi experimenta propria voastră realitate, cu acele conexiuni care există între sinele din prezent şi identitatea internă, care este multidimensională.

Trebuie să existe o plăcere, un acord, o dorinţă. Dacă nu vă alocaţi timp pentru a vă examina propriile stări subiective, atunci nu vă puteţi plânge că atât de multe răspunsuri par să vă scape. Nu puteţi arunca povara dovezii asupra altei persoane, sau să vă aşteptaţi ca un om sau învăţător, să vă dovedească validitatea propriei voastre experienţe. O asemenea procedură este menită să vă conducă dintr-o capcană subiectivă, în alta.

În timp ce staţi şi citiţi această carte, uşile din interior sunt deschise. Trebuie doar să trăiţi momentul, pe atât de complet pe cât vă este posibil – aşa cum există fizic în interiorul camerei sau în afara ei, pe străzile oraşului în care trăiţi. Imaginaţi-vă că această experienţă este prezentă peste tot globul, într-un moment de timp. După aceea, încercaţi să vă apreciaţi propria viaţă subiectivă, care există în acest moment şi totuşi vă scapă – ea fiind multiplicată de fiecare individ care trăieşte.

Singur, acest exerciţiu vă va deschide percepţiile, vă va creşte atenţia şi automat vă va lărgi aprecierea propriei voastre naturi.

Acel „tu" care este capabil de o asemenea expansiune, este o personalitate mult mai creativă şi multidimensională, decât v-aţi imaginat mai devreme. Multe dintre micile exerciţii sugerate mai devreme în această carte, vă vor ajuta să vă familiarizaţi cu propria voastră realitate, vă vor pune în contact cu natura sufletului sau a entităţii, şi vă vor familiariza cu acele porţiuni ale existenţei voastre, din care propria vitalitate îşi are sursa. Puteţi avea sau nu propriile întâlniri cu reîncarnări din trecut, sau cu sine-uri probabile. Vă puteţi observa, sau nu, în procesul schimbării nivelelor conştiinţei.

Majoritatea cititorilor mei, cu siguranţă vor avea succes cu unele dintre exerciţiile sugerate. Ele nu sunt dificile şi se află în limita posibilităţilor tuturor.

Totuşi, fiecare cititor ar trebui ca într-un fel sau altul, să îşi simtă propria vitalitate într-un manieră destul de nouă, să găsească posibilităţi de expansiune, care se deschid în interiorul său, posibilităţi faţă de care nu a fost conştient mai devreme. Natura acestei cărţi, metodele creării şi transmiterii sale, ar trebui prin ele însele să indice clar faptul că personalitatea umană are mult mai multe abilităţi, decât cele care îi sunt în mod obişnuit atribuite. Ar fi trebuit să înţelegeţi până acum, că nu toate personalităţile sunt materializate într-o manieră fizică. Aşa cum această carte a fost concepută şi scrisă de către o personalitate non-fizică, fiind apoi creată în planul fizic, în mod similar, fiecare dintre voi are acces la excelente abilităţi şi metode de comunicare; ele fiind diferite de cele care sunt în mod obişnuit acceptate.

Sper că într-un fel sau altul, această carte v-a oferit o introducere în identitatea multidimensională, care este a voastră.